

ПОЭТИКА

(НАФИС САНЪАТЛАР ҲАҚИДА)

АХЛОҚИ КАБИР

(КАТТА АХЛОҚ КИТОБИ)

РИТОРИКА

(ХИТОБА)

Тошкент
«Янги аср авлоди»
2011

УДК: 821.512.133

ББК 83.7

А-74

Арасту. Поэтика. Ахлоқи кабир. Риторика. –Т.: «Янги аср авлоди», 2011. 352 б.

ISBN 978-9943-08-704-0

Қадимиятнинг даҳо мутафаккири, устози аввал, Искандар Зулқарнайнга мураббийлик қилган Арасту (Аристотел) асарлари орасида «Магния Моралиа» – «Ахлоқи кабир» алоҳида ўрин тутди.

«Ахлоқи кабир» асарида барча замонлар ва барча инсонлар учун сув ва ҳаводай, қуёш нуридай зарур илми ҳикмат дурдоналарини топамиз, бу дурдоналар бизнинг маънавий оламимизни бойитади ва гўзаллаштиради.

Форобий, Беруний, Ибн Сино каби буюк Шарқ алломаларининг ҳам устози бўлган Арасту — Аристотелнинг (эраמידан аввалги 384-322 йиллар) ижодий мероси ҳозиргача ҳам жаҳон фалсафий-эстетик тафаккури хазинасининг қимматли бойлиги саналади.

Алломанинг «Поэтика» (Нафис санъатлар ҳақида) рисоласидан бизга қадар фақат баъзи қимматли парчаларгина етиб келган бўлиб, ана шу қисмлар ҳам ҳозиргача барча файласуф, санъатшунос, адабиёт назариётчиларининг асосий дастурул-амали бўлиб хизмат қилади. «Поэтика» ўзбек тилида илк марта 1979 йилда Иззат Султон таҳрири остида босилган эди.

Арастунинг «Риторика» («Хитоба») асари биринчи китоби ўзбек тилида илк марта баъзи парчаларгина етиб келган бўлиб, ана шу қисмлар ҳам ҳозиргача барча файласуф, санъатшунос, адабиёт назариётчиларининг асосий дастурул-амали бўлиб хизмат қилади.

УДК: 821.512.133

ББК 83.7

А-74

Таржимонлар:

Маҳкам Маҳмуд, Умнат Тўйчиев

Масъул муҳаррирлар:

Саид Шермухаммедов, фалсафа фанлари доктори,
Ҳамидулло Болтабоев, филология фанлари доктори

Тақризчилар:

Тилаб Маҳмудов, фалсафа фанлари доктори,
Рашидхон Шукуров, филология фанлари номзоди.

Ҳикматхон Аҳмедова, тадқиқотчи

ISBN 978-9943-08-704-0

© Арасту. Поэтика. Ахлоқи кабир.
Риторика. «Янги аср авлоди», 2011 йил.

Арасту (милоддан аввалги IV аср) — барча замонларнинг олимлари учун устоз ҳисобланган буюк юнон файласуфларидан бири. Милоддан аввалги 384 йилда Эгей денгизи бўйидаги Стагир шаҳрида туғилган (шу туфайли гоҳо Арасту Стагирий дейилади). Эллада Иттифоқидан ажралиб чиққан бу мустақил шаҳар-давлат кейинроқ Македония таъсирига тушади. Арастунинг отаси Никомах табиблар наслидан бўлиб, Македония шоҳи Эминта III саройида хизмат қиларди.

Арасту ёшлигидан Македония шоҳининг ўғли Филипп II билан ўртоқ эди. Филипп II тахтга чиққач, Арасту унинг ўғли Искандарга мураббийлик қила бошлади. Арасту ўсмирлигида табобатда отасига ёрдам бериб юрар эди. 369 йилда 15 ёшли Арасту ота-онасидан етим қолди ва табиблик касбини тутди.

Отаси ўрнига мураббийлик, васийлик қилувчи Проксен йигитчанинг қизиқишлари доираси кенгайганлигини билиб, уни илм-фанлар маркази Афинага ўқишни давом эттиришга юборди.

Арасту 367 йилда Афинада машҳур Афлотун академиясига ўқишга кирди ва у ерда 12 йил Афлотун фалсафий мактабида шогирдликни ўтади. Сўнг шу академияда мударрислик қила бошлади. Афлотун шогирди Арасту билан фахрланарди ва уни бошқа, дангасароқ шогирди Ксенократга таққослаб, «Бунисини қамчи билан уриб туриш, унисининг жиловини тортиб туриш керак» дер экан.

347 йилда Афлотун вафот этгач, Арасту унга бағишлаб марсия ёзди. Афлотуннинг билимсизроқ жияни (Спевсипп) Академияга раҳбар бўлиб қолгач, Арасту дўсти Ксенократ билан Афинани тарк этдилар.

Шундан сўнг Арасту кичик Осиёдаги Ассос шаҳрига келиб қолади. Бу ерда Афлотуннинг икки шогирди маҳаллий

ҳоким Гермийга фалсафадан устозлик қилар эдилар. Арасту ҳам улар сафига қўшилди. Бу ерда у билимларини чуқурлаштирди ва ҳоким Гермийнинг жияни Пифайага уйланди. Уч йилдан сўнг у оиласи билан қўшни Лесбос оролидаги Митиленага кўчиб келди. Бу орада Ассос ҳокими Гермий Македонияга содиқлиги учун форслар қўлида қаҳрамонларча шаҳид бўлди. Эллада қаҳрамони сифатида унга Дельфада ҳайкал ўрнатилди, Гермий ўлими олдидан файласуф дўстларига мактуб юбориб, фалсафага, адолатга заррача хиёнат қилмаганлигини билдирди. 340 йилларда Арасту Македония пойтахти Пеллага Филипп II томонидан таклиф этилиб, 13 ёшли Искандарга мураббий этиб тайинланди.

Арасту Искандарни Ҳомернинг «Илиада» достонида куйланган қаҳрамонликлар руҳида тарбиялади. Кейинчалик Искандар «Мен Арастуни отам қатори ҳурматлайман, чунки отам менга ҳаёт берди, Арасту ҳаёт қадриятларини берди» деган экан. 339 йилда Искандар отаси қатори подшоҳ бўлгач, Арасту она шаҳри Стагирга қайтди. Филипп II вақтидаги урушларда вайрон этилган бу шаҳарни Искандар устози ҳурмати учун тиклаб берди. Бунинг учун Стагир халқи Арастуга миннатдорчилик билдириб, ҳар йили унинг шарафига байрам ўтказар эди.

Милоддан аввалги 336 йилда Арасту ҳаётининг иккинчи Афина даври бошланди. Эллик ёшида, ақли етишган вақтида Арасту Афинада Искандарга ноиб бўлиб турган лашкарбоши Антипатр ёрдамида ўз академиясини — фалсафа мактабини очди. Афинанинг шарқ тарафидаги Ликей боғларида айвон-равоқлар қурилди. Бу айвон-равоқлар юнонча перипатус деб аталгани учун Арасту фалсафа мактаби издошларини перипатетиклар деб атай бошладилар. Афина ликейида (лицейида) Арасту 12 йил мударрислик қилди.

Искандарнинг Бобилда 323 йил 13 июнида ўттиз уч ёшида вафот этиши (у заҳарлаб ўлдирилган деган тахмин бор) Арасту тақдирига ҳам таъсир кўрсатади. У Ликей академиясидан қочишга мажбур бўлади. Ва Эвбея оролида онасининг ҳовли боғида вафот этади.

Қадимият файласуфи Диоген Лаэртийнинг ёзишича, Арасту жуда бой фалсафий мерос қолдирган. Қадимий ка-

талогларда Арастунинг бир неча юз асарлари тилга олинади. У асарларида фалсафий ғоялардан ташқари 158 хил давлат тузумини таъриф қилган. Арастунинг ўғли Никомах унинг асарларини асраб, нашр эттириш билан шуғуланган. Арасту асарларидан машҳурлари — «Эвдем», «Софист», «Политик», «Мнексен» (диалоглар), «Ғоялар ҳақида», «Фаровонлик ҳақида», «Биринчи аналитика», «Иккинчи аналитика», «Категориялар», «Софистларга раддия» (мантиқ фанига доир бу асарлар «Органун»га жамланган); «Физика», «Метафизика», «Ҳаёт тарихи», «Жон ҳақида», «Никомах ахлоқи», «Эвдем ахлоқи», «Ахлоқи кабир», «Сиёсат», «Поэтика», «Риторика» ва бошқалар.

Арастунинг бадиий-эстетик қарашлари кўпроқ «Поэтика» ва «Риторика» асарларида ўз ифодасини топган.

Қадимият маданиятининг атоқли тадқиқотчиси А.Ф.Лосев ёзишича, Арасту гўзаллик ёки ажиблик ҳақидаги фикрларида ақлий идрок ва ҳиссий идрок уйғунлигига эътибор беради. Арасту фикрича, ҳар қандай сезги, истак-майл ёки ўй-хаёл бирор нарса, ҳодисага (хилқатга — М.М.) интилар экан, ўша нарсадан қандайдир роҳат-фароғат олади, шу маънода ўша ҳодиса ажиб ёки гўзал (ёки баркамол) бўлади. Ўша хилқатни тилаш, майл ёки ҳамдардлик билдириш билан у ҳақда фикр билдириш мувофиқ, уйғун келиши керак. Бошқача айтганда, хаёлдаги хилқат билан ўша нарса ҳақидаги хаёл (асар) мутлақо уйғунлашгандагина баркамоллик юзага келади.

Арастунинг «Поэтика» (Нафис санъатлар ҳақида) китобида ҳозирги замон тушунчасидаги шеърят эмас, балки умуминсоний нафосат, санъат қонун-қоидалари баён қилинади. Алломанинг бу асари Шарқ халқлари эстетик тафаккури ривожига ҳам катта таъсир кўрсатган. Атоқли шарқшунос олим Абдусодиқ Ирисов «Аристотель «Поэтика»си ва унинг Шарқдаги издошлари» номли илмий асарида юнон алломасининг асари қандай қилиб Шарқда тарқалганлигини тадқиқ қилади. «У маҳалларда, — деб ёзади Абдусодиқ Ирисов, — араб тили ҳали илмий тил сифатида танилмаган, кўп асарларни, шулар жумласидан, кўп юнон муаллифларининг таълифларини сурёний тилига таржима қилиш

одат эди. Ҳатто, «Калила ва Димна» китоби ҳам арабчага таржима қилинишидан анча олдин санскрит (қадимги ҳинд) тилидан сурёний тилига кўчирилган эди. Кейинчалик, X асрга келиб «Поэтика» сурёний тилидан арабчага таржима қилинди. Арастунинг эстетик қарашлари, у қўйган муаммолар ҳақида фикр юритиш, шу соҳада айрим рисола асарлар ёзиш, Абдусодиқ Ирисов таъкидлаганидай, олимларнинг олижаноб бурчи ҳисобланган. Арастунинг «Поэтика» асарига бағишлаб дастлаб Абу Исҳоқ ал-Киндий (801-866), сўнг Абу Наср Форобий (878-950), Ибн Сино (980-1037), Ибн Рушд — Аверроэс (1126-1198) каби атоқли олимлар китоблар ёзишган ва буларда ўзларининг эстетик қарашларини баён этишган.

Ал-Киндийнинг таржимаи ҳолидан маълум бўлишича, у юнон тилини яхши билган ва шунинг учун Арасту асарининг асл нусхасидан баҳраманд бўлган ва бу тўғридаги мулоҳазаларини битиб кетган, дейиш мумкин.

Араб олими Абу Усайба гувоҳлик беришича, Исҳоқ ибн Хунайн Арастунинг «Софистика», «Хитоба» («Риторика») ва «Поэтика» асарларини араб тилига таржима қилган.

Ўрта асрлардаёқ Фарбда ва Шарқда Арасту «Соҳибу-л-мантиқ» сифатида танилган. Шунингдек, илк замонларда ҳам Арасту «Орғанун» асарининг «Биринчи аналитика» қисмидан айрим категориялар — назарий тушунчалар маълум эди. Мантиқ фани ўз даврида қувватли янги — афлотунчилик ҳаракати таъсирида янада ривожланганлигини Паулус Перса ўзининг «Аристотел мантиқи» номли асарида шарҳ этган, дейилади туркча «Ислом энциклопедияси» да.

Арастунинг тил, мантиқ, физика ва тиббиёт соҳасидаги қарашлари бир тарафга қўйилса, исломиятдаги фалсафий тафаккур манбалари, тамал тошлари Арастуга эмас, балки Афлотун, Фисағур (Пифагор) ва Ҳермесга тақалади. Туркча «Ислом қомуси»да ёзилишича, Арасту асарларининг Шарқда атрофлича ўрганилишига унинг олам тузилиши ҳақидаги қарашлари ислом ақидаларига номувофиқ эканлиги халал берди. Шарқда бу қарашлар ҳақида шиддатли баҳслар авж олди. (Ал-Киндий, Форобий асарлари). Турли мазҳабларга мансуб каломчилар янги-афлотунчилар изидан

бориб, Арасту қарашларига қарши чиқдилар. Булар орасида шиъа Хишом б-ал-Ҳаким (ваф. 845), муътазилачи — басралик Абу Ҳошим (ваф. 933) ва Ал-Ашъарий (873-935)ларни ёдга олиш мумкин.

Арасту асарлари Ибн ал-Кифтий ва Ибн Абу Усайбиага суяниб ёзишларича, 100 китобдан иборат. Бу асарлардан арабчага таржима этилганлари рўйхати ёзилган бир кутубхона дафтари топилган.

Ривоятларга кўра (Фихрист. Флюгель нашри, 243-бет) халифа Ал-Маъмун тушида Арасту ҳакимни кўради. Юнон донишманди унга ақлий ва ҳиссий билимларни уйғунлаштирмоқ зарурлигини тушунтиради. Ал-Маъмун, сўнг Ал-Мансур даврида фақат Арасту эмас, балки деярли барча юнон алломаларининг асарлари сурёний христианлари ва мусулмонлари томонидан араб тилига таржима этилди, уларга шарҳлар ва тафсирлар ёзилди.

Арасту асарлари асосан 4 синфга бўлиниб, тасниф этилади: мантиқ, физика (табиёт), метафизика (руҳшунослик) ва этика — ахлоқ фанларига оид асарлар. «Орғанун»да Арастунинг 8 хил асари: «Категориялар» («Маъқулот»), «Ҳерменевтика» («Ал-Ибора») ёки «Ат-тафсир»), «Аналитика» («Ал-қиёс») ва «Поэтика» («Санои нафиса») тилга олинди. Бу асарларнинг ҳаммаси шарҳ тилларига таржима қилинган: «Физика» (Ас-Само ат-Табиия») кўкка, фалакиётга доир «Ас-само ва-л оълам», «Ал-Кавн ва-л-фасод», «Метеорология» — «Ал-асар ал-алавия», «Психология» — «Ан-Нафс» («Руҳ») «Ал-Кавн-Хосс ва-л Махсус», ҳайвонот (ҳаёт) тарихига доир — «Ал Ҳайовон», яна баъзи фанларга (ўсимликшунослик, маъданшуносликка) доир асарлари юқоридаги китоблар қаторига кирган. Арастунинг «Политика» («Сиёсат») асари Афлотуннинг «Республика» — «Жумҳурият» ва «Қонунлар» асарлари руҳидадир. Баъзиларига Ибн Сино ҳам шарҳ ёзган.

Араб тилидаги асарларни кўздан кечирганимизда, — дейилади «Ислом Қомуси»да, биз ҳақиқий ва сохта аристокелиликни фарқлашимиз зарур. Аввалги асарларда Арасту асарларига ёзилган шарҳлар ва тафсирларда янги афлотунчиларнинг қарашлари аралашиб кетган. Эски даврнинг энг

холис арастучиси Ибн Рушд ўз асарларида Арасту фалсафасига янги афлотунчи Порфирий ва Фемистий изоҳларини афродизиялик Александр изоҳларидан устун қўяди. Милоннинг V-IV асрларида ўтган Плотиннинг «Эннеада» асарининг мухтасар тафсири бўлган «Теология» асарини Ал-Киндий ва Форобий Арастунинг асари деб ўйлайдилар. (Эҳтимол, бу — Арастунинг «Жон — руҳ» ҳақидаги асари бўлса керак — М.М.). Бундан ташқари, Арастунинг руҳ абадийлиги ҳақидаги «Фазтон», турли мавзуларга оид «Китоб ал-туффоҳ», физиогномика (одамнинг қиёфасига қараб, тақдирини билиш) ҳақидаги «Секретум секреторум» («Сирруласрор») асарларини, шунингдек, Искандар Зулқарнайнга ёзган бир туркум мактубларини тадқиқотчилар тилга оладилар. Алломанинг сеҳр ва нужумга доир қарашлари Штейншнайдер асарларида тадқиқ этилган.

Алишер Навоийдан уч аср аввал ўтган Шарқ маданиятининг буюк алломаси Низомий Ганжавий «Хамса» асарининг сўнгги достони «Шарафнома» да Арасту ҳақида қизиқарли ҳикоятларни келтиради. Мисрлик Марям исмли малика Шом (Сурия) подшоҳи бўлиб турганида, қудратли Ҳабашистон (аввалги номи — Нубия, сўнг — Эфиопия) давлати қўшинлари ҳужумларидан оғир аҳволда қолади. Марям Мисрия ўз давлатини ва халқини душмандан ҳимоя қилиш учун ёрдам сўраб, Юнон подшоҳи Искандарнинг қошига боради. Искандар Марямнинг арзини тинглаб, маслаҳат учун Арасту ҳакимнинг ҳузурига юборади. Маликага ҳарбий ёрдам беришдан аввал, Арасту унга илми ҳикматга оид жуда кўп билимларни ўргатади.

Низомий достонида тасвирланишича, Арасту ҳакимнинг Искандар ҳузуридаги мартабаси шу қадар юксак эканки, подшоҳлар ва маликалар Арасту қўлини юваётганида кўза кўтариб, сув қуйиб туришни орзу қилар эканлар. Хусусан, мисрлик Марям ҳам шу шарафли хизматга муяссар бўлади.

Арасту маликага ўз давлатининг қудратини ошириш учун қўшинларга ва халққа ғамхўрлик қилиш зарурлигини уқтиради. Бунинг учун эса Арасту бойлик, сийму зар кераклигини айтиб, Марямга мисларни олтинга айлантиришга имкон берувчи кимё илмининг сир-асрорларини ўргатади. Мали-

ка бу илмларни ва адолатли бошқаришни ўрганиб, ўз давлатини кучайтиришга эришади.

Низомий Ганжавий яна тасвишлашича, Арасту ҳаким Искандарга яқинлиги, ўз феълидаги мағрурлик туфайли бир вақт жуда кибрланиб, Афлотуннинг устозлигини унутиб, ўзини биринчи устоз деб, бошқаларни писанд қилмай қўяди. Бундан дили ранжиган Афлотун шогирдига гўзал бир сабоқ беради. У ғоят нафис, нозик оҳанглар чиқарувчи руд чолғусини ихтиро қилади. Афлотун бу созни чалганида бутун борлиқ, табиат — ҳайвонлар, қушлар сеҳрланиб, куйга сел бўлиб, ухлаб қоладилар. Афлотун куй оҳангларини ўзгартирганида — яна барча мавжудотлар уйғониб, ҳушига келади.

Арасту ҳам устозидан қолишмаслигини исботлаш учун руд созининг бошқа хилини ихтиро қилади. У созни чалганида ҳам гуллар, ҳайвонлар ва қушлар сел бўлиб эриб, ухлаб қоладилар. Аммо, сўнг Арасту ҳар қанча маҳорат билан чалса ҳам — улар уйғонмайдилар. Мудроқлигича қоладилар. Бу ишни шоҳ ва аъёнлари, халойиқ кузатиб турган эди. Табиатни уйғотолмай, шарманда бўлган Арастунинг кибру ҳавоси осмонга учиб, устози қошига бориб, узр сўрайди. Ва ундан яна чолғуда маҳорат ўргатишни илтимос қилади.

Афлотун ҳаким гина сақламасдан, Арастуга соз санъатидаги бор маҳоратини ўргатади. Шундан кейин Арасту куй чалиб, табиатни уйғотади. Сўнг устозига бир умр садоқатли шогирд бўлиб қолади.

Алишер Навоий «Хамса» дostonларида Арастунинг фалсафий қарашларига кенг ўрин ажратган.

Алишер Навоий «Садди Искандарий»да Арасту ҳақида ёзади:

«Машриқ ва мағриб мамлакатлари фотиҳи Искандар устози Арастудан сўради:

— Эй, тафаккуринг билан осмону фалакни лол қолдирган донишманд! Манзилга қайси йўл яқинроқ? Ва у манзилга қайси йўл билан бориш маъқулроқ?

Устози аввал Арасту, подшоҳи оламга бундай жавоб берди:

— Агар одамнинг давлати кўп бўлса, эл-юртга хайру саховат қилиш имконияти ҳам кўпроқдир. Бадавлат одамнинг саховатидан кўпчилик умидвордир. Кимки, савоб ишларни кўпроқ қилган бўлса, унинг Ҳақ висолига етиш умиди кўпроқдир.

Арасту ҳаким яна тушунтириб айтадики, молу давлатни нималарга, кимларга ва қанча сарфлаш муҳим аҳамиятга моликдир. Арзимас ва ўринсиз ишларга кўп саховат кўрсатиш бефойдадир. Ва агар қилган хайрли ишлари ўринли бўлса, бу хайр-саховати, албатта, Ҳақ даргоҳида қабул қилинур.

Арасту ҳакимнинг қуйидаги маслаҳатлари барча замонларнинг подшоҳлари учун ҳам аҳамиятлидир:

— Биров шоҳнинг ҳузурига отланган бўлса, у аввало ўз йўлида учрайдиган қароқчилардан — шоҳ қабулига етгунча йўлда туриб олган порахўрлардан эҳтиёт чораларини кўриши шарт. Қароқчилар билан иттифоқ бўлган шахс (вазир ёки бошқа мансабдор) шоҳ мажлисида ўтиришга ноллойиқдир. Подшоҳ барча яхшиликларини беғараз, холис, фақат Худонинг розилиги учун қилса — бу энг олий мартабадир. То қиёматгача унинг номи абадий қолади».

Навоий айтади: «Гавҳарлар эгаси Арасту бу дурларни шу тарзда сочгач, савол берувчи (яъни, Искандар) садафдек жим бўлиб қолди. Яъни, у айтилган маслаҳатларни қабул қилди.

Навоий «Тарихи анбиё ва ҳукамо» асарида айтади: «Аристотелис — Афлотуннинг шогирдидур. Искандарнинг вазири эрди. Анинг сўзларидан будурким: «Подшоҳ улур рудға (дарёга) ўхшар, ва атбои (ўз тобелигидаги) ариғлар-Ҳаким, ул руддин айрилдилар, руд суйига (сувига) ҳар ҳол бўлса, ариғлар суйига ҳам ул ҳолдур. Ул (дарё) чучук бўлса, булар (ундан айрилиб чиқувчи анҳор ва жилғалар) ҳам чучук. Ул (дарё) аччиқ бўлса, булар ҳам аччиғ. Ул (дарё) соф бўлса, булар соф.

Бас, подшоҳға ғоят ҳикмат ва эътидол ила (барча ишни меърида, ҳаддан оширмай ва камайтирмай) маош қилмоқ (ризқ ва мартаба улашмоқ) вожибдур, то хайл ва ҳашами (вазирлари, ҳокимлари, қариндош-уруғлари) анга мутобат қилғайлар (доимо тобеликда бўлғайлар — М.М.).

*Шоҳ — дарё ва халқ эрур — анҳор.
Иккисининг сувида бир маза бор.*

Навоий Арасту ҳақимнинг бу фикрини «Маҳбубул-қулуб» асарида янада ривожлантириб, бундай дейди:

«Кимки шоҳга хизматкор ва қарам бўлса, иши ва (одамларга) муносабати ҳам шоҳникига ўхшаш бўлади. Агар шоҳ адолатпарвар бўлса, вазирлари, аҳолисида ҳам адолатпешалик бор. Агар шоҳнинг одати халққа зулм қилиш эса, эли ҳам зулмга мойилдир. Агар шоҳ иймон, эътиқодли бўлса, халқ ҳам ислом динига амал қилувчидир. Агар шоҳ кофиртабиат бўлса, қўл остидаги тобеъларида ҳам худди шундай кофирлик феъли авж олади». Шундан сўнг Навоий Арасту ҳақим фикрини келтиради:

«Донишмандлар шоҳни улуғ, сермавж дарёга, аҳолиси ва яқинларини эса, дарё атрофидаги анҳорларга ўхшатадилар» («Маҳбубул-қулуб», саҳ. 22.)

Арасту ҳақимнинг бу фикрини Навоий юксак баҳолашининг сабаби маълум — шоир ёшлик чоғларида беҳад гўзал орзулар билан, дўсти Султон Ҳусайн билан биргаликда донишмандлар даврасида адолатли тузум ўрнатиб, элни шод, юртни обод қилишига ишонган эди. Мутафаккир шоир бу орзусини қисман амалга оширди. Аммо кейинчалик, султон Ҳусайн атрофидаги олчоқ, бахил, уришқоқ, баднафс амирлар ва ҳокимларнинг сўзларига учиб, салтанат у ёқда турсин. Ўз оиласида, фарзандлари орасида ҳам тинчлик ва адолат ўрнатолмади. «Тожу тахтимга кўз олайтирди» деб, севимли набираси, келгусида адолатли ҳукмдор бўлиши кутилаётган етук инсон — Мўмин Мирзои қатл этди. Халқ гарданига оғир солиқлар солиб, жабр-зулмни кучайтирди.

Бу ҳодисада биз Арасту фикрининг тескарисини ҳам кўрамыз. Яъни, дарёга келиб қўшилаётган ирмоқларнинг тиниқ ёки лойқа бўлиши дарё сувининг ҳам қандайлигини ҳал этади.

Алишер Навоий «Садди Искандарий» достонида улуғ салтанат раҳбари Искандарнинг ўз устози Арасту билан суҳбатларини келтиради. Достоннинг XXII бобида қуйидаги шоҳ байтларни ўқиймиз:

*Яна шоҳ Арастуға қилди хитоб,
«Ки, эй доңши-ойину ҳикмат-маоб!
Шаҳеким, эрур адлнинг жозими,
Не ишлар экан адлнинг лозими?»*

Яъни, шоҳ устози Арастудан «Адолатли подшоҳ бўлишга жазм қилган одам адолатни қарор топтириш учун не ишлар қилиши зарур?» деб сўради.

Арасту ҳаким жавоб берди:

*Деди: «Шаҳки, адл ўлса ойин (одам) анга,
Мусаххардурур дунёю дин анга...*

*Шаҳеким, анга адл бунёд ўлур,
Натижа буким, мулки обод ўлур.*

*Чу мулки ўлди ободу, халқи ганий,
Яқиндулки, маъмур ўлур махзани...*

Яъни, агар подшоҳ адолатни бунёд этса, мулки — эл-юрти ҳам обод, халқи ҳам бадавлат ва шод, хазинаси ҳам мўл-кўл бўлади. Давлат хазинаси адолатсиз ундирилган бойлик билан тўлганида эса подшоҳ, вазирлар халқнинг қарғишига учрайди. Халқ бой-бадавлат, фаровон ҳаёт кечирганида хазина тўлса, давлат ҳам бойийди, сипоҳ армиянинг ҳам куч-қудрати ортади. Ҳатто душман подшоҳларнинг халқлари ва сипоҳлари ҳам адолатли подшоҳ қўл остига ўтишни орзу қиладилар.

Навоий фикрича, агар шоҳ халқнинг дилини ранжитар экан, ўз жонини дўзах ўтига тайёр қилган бўлади. Халққа зулм қилган шоҳ ёки ҳоким аслида бу зулмлар ўзига қайтишини тушунмайди. Қуръон оятларида келганидек, «Улар фақат ўзларига зулм қилувчилардир». Навоий бундай одамлар ҳақида «Зулмкорликни ўзига мақсад қилиб олганлар эл кўнглига ёқмайдиган, номи бу дунёда ҳам (яхши маънода) тилга олинмайдиган бадном кишилардир, дейди. Бу тоифа шахслар, Навоий фикрича, бошқа оламдан ўзларига жой ахтариб ўтирмайдилар, чунки улар ҳеч қаерда тўхтамай,

тўппа-тўғри жаҳаннамга равона бўлмоқлари лозим. Қайси шоҳ адолатдан узоқлашса, ўз жонига жабр қилади. Агар шоҳ ёки ҳоким адолат ҳунарини касб қилиб олса, унинг қўлидан фақат яхшилик келади».

Адолат булоғидан сув ичганлар бу табаррук булоқнинг кўзини очган раҳбарни доимо дуо қилиб, унга ҳамиша яхшилик, икки олам саодатини тилайдилар. Адолатпарвар инсон Навоий назарида абадий ҳаётда жаннат булоқларидан қониб сув ичади.

Арастунинг Искандарга яна бир насиҳати барча замонларда раъият, халқ билан подшоҳ, ҳокимлар ўртасида чиқадиган низоларнинг олдини олиш учун муҳим аҳамиятга моликдир. Навоий «Садди Искандарий»нинг 26-бобида ёзишча, подшоҳ Арастудан «ҳар қандай низоларни хирад — ақл, донолик рад этади, бирор ноёб жойда — йўл топилгаймуки, анда низолар келиб чиқмаса?» — деб сўрайди.

Арасту бу саволга шундай жавоб беради: «Ақл низоларни рад этиши тўғри, аммо баъзида ақл низони ҳам зарур, деб билади. Биров (подшоҳ ёки вазир) нодилпазир — халқ кўнглига ёқмайдиган иш қилади (солиқларни ҳаддан оширади ва ҳоказо). Бундан норози томон дарҳол низо чиқармай, ўз норозилигини одоб, маданият билан айтиши зарур».

Аммо подшоҳ, вазир шунда ҳам ўжарлик қилиб, халқ ман этган ишни тарк этмаса, икки орада низо чиқиши табиийдур. Яхши одамларнинг подшоҳга насиҳати ҳам қаттиқ ва қўпол сўзлар билан эмас. мулойим оҳангда, аниқ қилиб айтилса яхши.

Форс адабиёти тарихида асрлар давомида ўқиладиган «Арастунинг Искандарга насиҳати» да анча қаттиқ гаплар ҳам учрайди. Аммо булар барчаси доно, фойдали насиҳатлардир.

Арастунинг бундай доно маслаҳатларига амал қилган Искандар адолат билан жаҳонни фатҳ этди. Бу — Навоий Искандари. Асл Искандар устози Арастунинг насиҳатларига ҳар доим амал қилганми?

Искандар ҳаётини ишончли манбаларга асосланиб тадқиқ этган австриялик атоқли тарихчи Фриц Шахермайер ўз китобида унинг подшоҳлик тахтига ўтириши билан қилган

ишларини муфассал ёритган. Тарихчининг ёзишича, Искандар отаси Филиппга суиқасд қилиб ўлдирган жиноятчини топиб, қатл этгач, бу ишга алоқадор ва алоқасиз жуда кўп одамларни «келгусида тахтга даъвогар бўлмасин» деб, битта қолмай ўлдиртиради. «Буларнинг авлодлари мендан ўч олишга уринади», деб, уларнинг катта-ю кичик барча фарзандларини ҳам бошини кестиради. Фақат отасининг сафдошлари — қўшинларда катта таъсир кучига эга бўлган Антипатр, Парменион ва бошқа саркардалар омон қоладилар. Улар кейинчалик Искандар учун жаҳон мамлакатларини забт этишда фаол қатнашадилар.

Ф.Шахермайер қадимият тарихчиси Плутарх асарига суяниб ёзишича, подшоҳ Филипп ва ўғли Искандарни йўқотиш режасини тузган фитначилар бошида малика Олимпиада турган. У мана шу фитна амалга ошса, Македония тахтига ўз авлодларини қўймоқчи эди. Аммо Искандар подшоҳлик тахтига чиқиши билан ўгай онасига қарши ҳеч қандай чора кўролмаган. Аксинча, жуда кўп айбсиз зодагонлар ва саркардаларни ўлимга ҳукм этган. «Ҳар қалай подшоҳ Александр ўз ҳукмдорлигини одамларни ўлдириш ва жиноий жавобгарликка тортиш ишлари билан бошлади. — деб ёзади Ф.Шахермайер. — Унинг бундай шафқатсиз чоралар кўришини давлат зарурияти деб ҳам оқлаш мумкин эмас ... Бу шафқатсизликларни Александр жаҳл устида эмас, балки пухта ўйлаб амалга оширган».

«Қуръони карим»нинг (18) «Каҳф» сурасида золим подшоҳдан қочиб, Форда 309 йил ухлаб қолган ўсмирлар қиссасидан сўнг Зулқарнайн қиссаси келади: «Дарҳақиқат, биз унга (Зулқарнайнга) бу Ерда салтанат, ҳукмронлик бердик ва (ният қилган) барча нарсасига йўл — имконият ато этдик. Бас, у (аввал Ғарбга қараб) йўл олди. То кун ботадиган жойга етгач, у (Қуёшнинг) бир лойқа булоққа ботаётганини кўрди ва у булоқ олдида бир қавмни учратди. (Бу кофир қавмлар янглиш эътиқод билан булоқдаги қуёш аксига сажда қилаётган бўлса керак). Биз: «Эй, Зулқарнайн, ё (уларни) азобга дучор қилурсан ёки уларга яхши муомалада бўлурсан», дедик. У айтди: «Золим бўлган кимсани, албатта, азоблаймиз. Сўнгра, парвардигорига қайтарилгач, у зот уни яна

даҳшатли азоб билан азоблар. Энди, иймон келтириб, яхши амаллар қилган зотга келсак, унинг учун гўзал оқибат — жаннат мукофот бўлур...» (18-83-88). Шундан сўнг, Қуръон оятларида хабар берилишича, Зулқарнайн халқнинг илтимоси билан Яъжуж ва Маъжужга қарши улкан девор қуриб беради. Алишер Навоий Қуръонни ва унинг тафсирларини жуда яхши билган, шунинг учун ўз достонини ҳам «Искандар девори» деб атаган.

Қуръонда «Зулқарнайн» сўзи бору, «Искандар» сўзи йўқ, бундан ташқари, Қуръонда Зулқарнайн пайғамбар эканлиги ҳақида ҳам сўз йўқ. У фақат Оллоҳ фармонида итоат этгучи, даҳрийларни жазоловчи подшоҳ сифатида кўрсатилган. Шу сабабли Рабғузий ва бошқаларнинг тафсирларида ҳам Луқмон билан Зулқарнайн пайғамбарлигида ихтилофлар борлиги айтилади.

Хуллас, тарихдаги Искандарни буюк Низомий ўз «Хамса»сида Қуръондаги пайғамбар деб баҳоласа-да, биз бу шахслар бошқа-бошқадир, деб ўйлаймиз.

*Маҳкам Маҳмуд Андижоний,
Мирзо Улугбек номидаги Ўзбекистон
Миллий университети, фалсафа
куллиётининг мударриси*

САНЪАТ ВА АДАБ НАЗАРИЯСИНИНГ ИЛК ДУРДОНАЛАРИ

Арастуниги «Поэтика» (Нафис санъатлар ҳақида) китоби жаҳонда юзага келган энг биринчи адабиёт назариясидир. Бу асар ўз давригача шу соҳада қилинган ишларнинг энг мукаммали ҳисобланади. Арасту барча санъат турларини поэзия деб атаган; поэзиянинг драма, эпос, лирика каби турлари ва уларнинг кўринишларини тушунтирган. Унингча, поэзия асосида ҳаёт туради; шоир бўлиб ўтган, бўлаётган ва бўлиши мумкин бўлган ҳодисаларни акс эттиради. Шоир ҳодисаларнинг ўхшашини ижод этади ёки ҳодисаларни қайтадан гавдалантиради. Арасту поэтик санъатнинг ижтимоий-маърифий моҳиятини тўғри англади. У поэзия санъатининг эстетик-эмоционал кучини қадрлади.

Эстетик қарашлар кейинчалик мислсиз ўсди. Шунинг учун Арасту «Поэтика»сидан адабиётшуносликка оид бўлган ҳозирги замон қарашларининг ҳаммасини ҳам қидиравериш тўғри эмас.

Ҳозир турли жанрларда ёзилган асарларнинг ўзига хос хусусиятларини ҳам, тузилишини ҳам, тор маънода, «Поэтика» деб аталмоқда. Аслида поэтика адабиёт назарияси дарсликларининг бир қисми, боби ёки масаласи эмас. Ҳозир «Поэтика» сўзи ўрнига «адабиёт назарияси» термини қўлланилаётир, поэтика, кенг маънода, нафис санъатлар назарияси демакдир.

«Поэтика» IX асрда сурёний тилига, 930-йилга яқин сурёний тилидан араб тилига таржима қилинган эди.

Абу Наср Муҳаммад ал-Форобий (873-950) Арасту «Поэтика»си таъсирида «Шоирлар санъати қонунлари ҳақида рисола» асарини ёзди. Бундан ташқари, Форобийнинг «Поэтика»га ёзган шарҳлари ҳам уни тушунишда қимматли аҳамиятга эга.

Арасту «Поэтика»си XII асрда Ибн Рушд (Аверроэс) томонидан араб тилида баён қилинган эди. Айрим таниқли форс-тожик ва ўзбек классик шоирлари ал-Форобий рисола билан, шунингдек, Арасту «Поэтика»сининг арабча таржимаси билан таниш бўлишлари мумкин. Буни Алишер

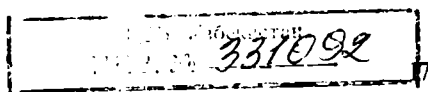

Навоийнинг «Хамса» ва бошқа асарларидаги поэтика, қофия, шеърый нутқнинг оҳангдорлиги, таъсир кучи, ўлчовдорлигига доир бўлган мулоҳазаларидан ҳам сизга бўлади. «Поэтика»ни 1256 йилда Ибн Рушд баёнидаги арабча таржимадан Г. Аллеман лотин тилига, 1508 йилда венециялик Г.Валла юнончадан лотин тилига таржима қилиб, нашр этдилар. Арастунинг «Поэтика» асарини рус тилига турли вақтларда В.К.Тредиаковский, С.П.Шевырев, Б.И.Ординский, В.Г.Аппельрот, М.Л.Гаспаров ва бошқалар таржима қилганлар.

«Поэтика»нинг рус тилидаги намуналари ичида В.Г.Аппельротнинг 1893 йили қилган таржимаси ўз аниқлиги билан машҳурдир. Москвадаги ГИХЛ нашриёти 1957 йили бу таржимани эълон қилди. 1978 йилда Москвадаги «Наука» нашриёти томонидан асар М.Л.Гаспаров таржимасида қайта нашр этилди. Антик дунёнинг буюк олими Арастунинг эра-мизгача 336-332 йилларда ёзган бу ажойиб китоби В.Г.Аппельрот ҳамда М.Л.Гаспаров таржималари асосида рус тилидан ўзбек тилига таржима қилинди. Изоҳларни Ф.А.Петровский, Т.А.Миллер, М.Л.Гаспаров, М.М.Маҳмудов, У.Тўйчиевлар тузган. Оддий қавслар текст мазмунига тегишли, бурчакли қавслар илгари «Поэтика» текстидан тушиб қолган деб тахмин қилинган тўлдиришларни ўз ичига олади, квадрат қавслар русча таржиманинг равшан бўлиши учун таржимон томонидан киритилган сўзларни англатади. Қадимги юнончадан рус тилига қилинган кейинги таржима муаллифи М.Л.Гаспаров асарнинг тушунилишини осонлаштириш мақсадида бўлимлар ва бобларга шартли ном қўйган. Ўзбекча таржима муаллифлари ҳам ана шу номлардан фойдаланишган.

Арастунинг Шарқ мутафаккирлари, хусусан Форобий ижодига таъсири ҳақида қимматли маълумотлар берган устоз шарқшунос Абдусодиқ Ирисовни миннатдорчилик билан эслаймиз. Асарнинг I-XVII бобларини Маҳкам Маҳмудов, XVIII-XXVI бобларини Умнат Тўйчиев таржима қилган.

*Нажмиддин КОМИЛОВ,
филология фанлари доктори*

ПОЭТИКА

(Нафис санъатлар ҳақида)

I. АСАРМАЗМУНИ

Биз умуман, поэтик санъат тўғрисида, шунингдек, унинг алоҳида кўринишлари ва улардан ҳар бирининг имкониятлари, поэтик асарнинг яхши чиқиши учун фабула қандай тартибда тузилиши зарурлиги тўғрисида сўзлаймиз.¹ Бундан ташқари, асарнинг нечта ва қандай қисмлардан иборат бўлиши, шу билан бирга, бу тадқиқотга тегишли бўлган ҳамма бошқа масалаларга тўхталиб ўтамиз. Табиийки, ўз сўзимизни бошланғич масаладан бошлаймиз.

Поэзия ўхшатиш санъати

Эпос ва трагедия, шунингдек, комедия ва дифирамба ижод этиш, авлетика ва кифаристиканинг катта қисми — бу ҳаммаси, умуман айтганда, ўхшатиш (мимесис) санъатидан ўзга нарса эмас; улар ўзаро уч жиҳатдан: (1) тасвирлашнинг турли воситалари билан; (2) НИМА тасвирланаётгани билан; (3) ранг-баранг, ўхшатиш усуллари билан фарқланади.

Тасвирлашнинг турли воситалари

Баъзи кишилар маҳорат, баъзилар малака сабабли, яна баъзилар туғма истеъдодлари туфайли бўёқлар ва шакллар ёрдамида кўп нарсаларнинг тасвирини — ўхшашини тасвирлайдилар. Ҳозиргина эслаб ўтилган санъатларнинг ҳаммасида ҳам алоҳида ё ритм, ё сўз ва ёхуд гармония ёрдамида, ёки шуларнинг ҳаммаси уйғунлигида тасвирлайдилар. Авлетика ва кифаристика ҳамда мусиқа санъатининг бошқа хиллари фақат гармония ва ритмдан фойдаланади. Масалан, сурнай чалиш санъати, рақс санъатида хусусан гармониясиз, ритм ёрдами билан ўхшатадилар, чунки улар айни ифодали ритмик ҳаракатлар орқали характерлар, эҳтирослар ва воқеаларни қайта гавдалантирадилар. Бироқ вазни сўз ёрдамида, шунингдек, бир неча вазни аралаштириб ё

улардан биронтасини қўллаш йўли билан юзага келувчи, ёхуд яланғоч (вазнсиз) сўз воситасида тасвирлаш санъати ҳозиргача (таърифланмай) қолаётир. Биров триметр, элегик ёки бошқа шунга монанд шеър турлари ёрдамида тасвирлайди. Шундай экан, биз Софрон ва Ксенарх мимларига ҳам, Сукротона суҳбатларга ҳам умумий ном бера олмаймиз. Фақат «ижод» тушунчасини вазн билан боғловчи кишиларгина ҳаётни қайта гавдалантириш моҳияти туфайли эмас, умуман, вазн туфайли (уларнинг ҳаммасини) шоирлар деб улуғлаб, баъзи бирларини элегиклар, бошқаларини эпиклар деб атайдилар. Мабодо, медицина ёки физикага оид қандайдир рисолани вазнга туширган ҳолда нашр этсалар муаллифни одатда шоир деб атайдилар. Бу ўринда Ҳомер ва Эмпедокл² билан вазндаги яқинликдан бошқа ҳеч қандай умумийлик йўқ, шу боисдан ҳар иккисини шоир дейишдан кўра, биринчисини шоир, иккинчисини табиатшунос деб аташ адолатлидир. Шу билан баробар, Ҳеремон³ «Кентавр»да барча вазнларни аралаш ҳолда қўллаб, рапсодияларни барча ритмик ўлчовлардан яратгани сингари кимдир ҳамма вазнларни қўшган ҳолда ишлатиб, асар ёзиб чиқарса, (уни) ҳам шоир деб аташга тўғри келади. Бу масала хусусида шу айтилганлар етарли бўлар.

Бироқ баъзи бир санъатлар борки, улар ҳамма айтилганлардан, яъни ритм, оҳанг ва вазндан фойдаланади, масалан, дифирамбик поэзия, комлар, трагедия ва комедия шулар жумласидандир. Булар шу билан фарқланадики, уларнинг баъзилари мазкур воситалардан бирданига, бошқалари эса айрим қисмларидангина фойдаланади, холос. Мен санъатлар ўртасидаги тасвирлаш воситаларига тааллуқли бўлган фарқларни шундай тушунаман.

II. ТАСВИРЛАНМИШ ҲАЁТНИНГ ХИЛМА-ХИЛЛИГИ

Санъаткорлар муайян шахсларни тасвирлайдилар, улар эса яхши ёки ёмон бўлиши мумкин. (Негаки, шахсларнинг қандайлиги шу билан белгиланади, зеро, ҳамма одамлар характерларидаги иллатлари ёки фазилатлари жиҳатидан фа-

рқланадилар). Улар биздан яхшироқ ёки биздан ёмонроқ, ёки ҳатто биздек бўладилар. (Худди рассомлардагидек. Полигнот, масалан, энг яхши одамларни, Павсон — ёмонларни, Дионисий эса бизга ўхшаш кишиларни тасвирлайди.) Чамаси, юқорида айtilган тасвирий усулларнинг ҳар бири ҳам ана шундай тафовутларга эга бўлади. Демак, хилма-хил предметларнинг тасвири ҳам ҳар хил бўлади. Чунки шунга ўхшаш фарқланувчи хусусиятлар рақсда ҳам, авлетикада, сурнай, кифара чалишда, наср ва оддий шеърда ҳам бўлиши мумкин. Ҳомер — энг яхшиларни, Клеофонт — оддий одамларни кўрсатади. Пародияларнинг биринчи ижодчиси фассослик Гегемон ёки «Делиада»нинг автори Никохар ёмон одамларни гавдалантирган. Худди шу хусусият дифирамблар ва комларга ҳам оиддир. Аргант ёки Тимофей ва Филоксен «Киклоплар»да қандай қаҳрамонларни яратган бўлса, дифирамба ва комларда ҳам шундайларни яратиш мумкин. Трагедия ва комедия орасида ҳам худди шундай тафовут мавжуд: комедия ҳозирги вақтда яшаётганлардан кўра ёмонроқ, трагедия эса, яхшироқ кишиларни тасвир этишга интилади.

III. ТАСВИРЛАШНИНГ ТУРЛИ УСУЛЛАРИ

Бу соҳада асарлар яна тасвирлаш усуллари жиҳатидан ҳам бир-биридан фарқланади. Зотан бир хил нарсани бир хил восита билан тасвирлаган ҳолда ё автор воқеаларга аралашмай ҳикоя қилиши, ёки ўзини худди Ҳомердай тутиши мумкин. Ёки бутун ҳикоя давомида автор ўзлигича қолиши, ёхуд барча акс эттирилувчи шахсларни гавдалантириши мумкин.

Нима билан (қайси жанрда), нимани ва қандай акс эттириш усулидаги уч хил тафовут ана шулардан иборат.

Шундай қилиб, Софокл акс эттиришда бир жиҳатдан Ҳомерга ўхшаш бўлса (чунки уларнинг ҳар иккиси ҳам яхши одамларни тасвирлайди), бошқа жиҳатдан эса Аристофанга яқин, зеро, уларнинг иккови ҳам одамларни ҳаракатда, шу билан бирга, драматик ҳаракатда кўрсатади. Шунинг

учун ҳам баъзилар драманинг ўзи ҳам ҳаракат, чунки у ҳаракат қилувчи шахсларни акс эттиради дейишади. Шу сабабга кўра доридаликлар трагедия ва комедияни ўзларида келиб чиққанлиги ҳақидаги даъволарини баён қилмоқдалар; мегараликлар,⁸ хусусан, тубжой кишилар сифатида комедиянинг гўё уларда демократия ўрнатилган вақтда келиб чиққанлигини даъво қилишмоқда, сицилияликлар ҳам Хионид ва Магнетдан хийла олдинроқ яшаган шоир Эпихарм ўзларидан бўлгани учун шундай даъво билан чиқмоқдалар. Пелопоннеслик дорийлар ҳам трагедияга оид даъволарини айтмоқдалар. Улар буни атамалар билан исбот қилишга уринмоқдалар. Уларнинг сўзларига қараганда комедия сўзи шаҳар атрофидаги қишлоқлар — комлар (афиналиклар демлар дегандай) сўздан келиб чиққан; зеро, қизиқчилар — комедиантлар сўзи *комэдзейн* (базм қилмоқ) феълидан эмас, балки шаҳарликлар томонидан қадр-қиммат қилинмаганларнинг комлар (қишлоқлар) бўйлаб дарбадар кезишидан келиб чиққан;⁹ шунингдек, «ҳаракат қилмоқ» тушунчаси ҳам уларда *дран*, афиналикларда эса *праттейн* сўзи билан ифодаланади. Шундай қилиб, акс эттиришдаги тафовутлар қанча ва қандай бўлиши тўғрисида етарли сўзланди.

IV. ПОЭЗИЯНИНГ ТАБИЙ ПАЙДО БЎЛИШИ

Поэтик санъатнинг келиб чиқишига очиқ-ойдин иккита сабаб бўлиб, иккаласи ҳам табиийдир. Биринчидан, тақлид, ўхшатиш инсонга болалиқдан хос бўлган хусусият. Инсон бошқа жонли мавжудотлардан ўхшатиш қобилиятига эга эканлиги билан ҳам фарқланади, ҳатто дастлабки билимларни у ўхшатишдан олади ва бу жараён самаралари барчага ҳузур бағишлайди. Буни қуйидаги далил ҳам исботлайди: биз ҳақиқатда ёқимсиз кўринган нарсаларга, масалан, жирканч жонивор ва мурдалар тасвирига завқ билан боқамиз. Бунинг сабаби шундаки, билим олиш фақат файласуфларгагина эмас, балки бошқа кишиларга ҳам жуда ёқади, фарқ шундаки, оддий одамлар билиш учун томоша қилмайдилар. Улар тасвирга завқланиб қарайдилар, чунки унга боқиб

«манави нарса бундай экан», деб мулоҳаза юритишни ўрғанадилар. Агар ўхшаши тасвирланган нарсани аввал кўрмаган бўлса, ўхшатишдан эмас, балки бичим, бўёқ ёки шунга ўхшаш бошқа бир нарсадан завқ туядилар.

Зероки, ўхшатиш гармония ва ритм сингари қадимданоқ одамларнинг табиатига хос хусусиятдир¹⁰ (вазнлар — ритмнинг махсус тури эканлиги сир эмас), одамлар қадимданоқ табиатан ўхшатишга қобилиятлидирларки, улар буни оз-оздан тараққий эттира бориб, бадиҳа шеърлар (импровизация)дан ҳақиқий поэзияни юзага келтирганлар.

Поэзиянинг тараққиёти ва бўлиниши

Поэзия шоирларнинг шахсий характериға мувофиқ икки турға бўлинади: чунончи, жиддийроқ шоирлар гўзал қилиқлар ва унга монанд кишиларни тасвир этадилар. Худди олдингилари гимн ва мадҳ қўшиқлар яратганидек, кейингилари дастлаб ҳажвий қўшиқлар тўқийдилар. Шоирлар Ҳомергача ҳам кўп бўлган бўлса-да, биз Ҳомернинг «Маргит»и ва шу хилдаги асарларига монанд бирон асарни таъкидлай олмаймиз. Мана шу шеърларда энг қулай ямб ўлчови пайдо бўлдики, у ҳозиргача ямбик (истеҳзоли) вазн, деб аталади, чунки унинг воситасида кишилар бир-бирларига истеҳзо қилганлар. Натижада, қадимги шоирларнинг баъзилари қаҳрамонлик вазни ва баъзилари ямбларнинг ижодкорлари бўлиб қолдилар.

Ҳомер поэзиянинг мураккаб турида ҳам шу қадар буюк эдики, у мукамал шеър ижод қилибгина қолмай, балки драматик тасвирларни ҳам ярата олди.¹¹ У масхаралашга эмас, кулгили нарсага драматик пардоз бериб, биринчи марта комедиянинг асосий шакллари ҳам бунёд қилди, бинобарин, «Илиада» ва «Одиссея» трагедияга қанчалик тааллуқли бўлса, унинг «Маргит»и комедияга шунчалик монанддир. Трагедия ва комедиялар вужудга келганида эса, табиатан поэзиянинг шу турларига мойил бўлган ямбчилар энди комик шоирлар, эпиклар эса трагиклар бўлиб қолдилар, чунки мазкур шакллар аввалгиларига нисбатан аҳамиятлироқ ва муносиброқ эди.

Трагедиянинг камолоти

Трагедия ўзининг ҳамма кўринишларида, ўз ҳолича ва театр томошаси сифатида етарли тараққиётга эришдими ёки йўқми, ҳозир бу ҳақда тўхтаб ўтиришнинг ўрни эмас.¹² Илк пайтларда бадиҳагўйлик (импровизация) йўли билан — дифирамбани бошлаб бериш ва ҳозир ҳам кўп шаҳарларда яна қўлланилаётган фалл қўшиқларни бошлаб беришдан келиб чиққан трагедия ва комедия хос хусусиятларини аста-секин ривожлантириш йўли билан бир оз ўсди.¹³ Хуллас трагедия кўп ўзгаришларни кечиргач, ўзига хос табиий хусусиятларини кашф этган ҳолда етилиб қолди. Актёрлар иштироки масаласига келганда, Эсхил битта актёр ўрнига иккита киритди, хор қисмини озайтирди ва диалогни биринчи ўринга қўйди, Софокл эса актёрларни учтага етказди ва декорациялар киритди. Камолот масаласига келганда шуни айтиш керакки, кичик афсоналар ва кулгили ифода усулидан бошланиб, сатирик томошалар йўлини босиб ўтган трагедия аллақачон ўзининг улуғворлик босқичига эришди; унинг вазни ҳам (трохаик) тетраметрдан ямбга айланди (дастлаб тетраметрдан фойдаланилган вақтларда, поэзия асарлари сатирик руҳда ва кўпроқ рақсга мойил эди, диалог тез ривожлангандан сўнг эса, бу хусусият унга мувофиқ келувчи вазни кашф этди, чунки ямб ҳамма вазнлар ичида жонли сўзлашув тилига энг яқин бўлиб қолди. Биз бир-биримиз билан қилган суҳбатда жуда кўп вақт ямб билан сўзлашишимиз бунинг исботидир, гекзаметр эса баъзан нутқ уйғунлиги бузилгандагина жуда сийрак учрайдиган ҳодисадир). Ниҳоят, қўшимча қисмларнинг кўплиги ва трагедияга зарур бўлган бошқа махсус безаклар ҳақида, биз юқорида айтилганлар билан чекланамиз, чунки ҳаммасини батафсил тушунтириш ҳаддан ташқари мушкулдир.

V. КОМЕДИЯНИНГ МОҲИЯТИ ВА ТАКОМИЛЛАШУВИ

Комедия эса таъкидлаганимиздек, ёмон кишиларни бутунлай бадном қилиш маъносида бўлмаса-да, гавдалантиришдир, зеро, кулгили ҳолат хунукликнинг бир қисми ҳолос. Аслида, кулгили нарса — бу ҳеч кимнинг дилини оғритмайдиган ва ҳеч кимга зарар келтирмайдиган баъзи бир нуқсон ва мажруҳликдир.¹⁴ Мисол излаб узоққа бормаслик учун шуни айтиш керакки, кулгили ниқоб азоб (ифодаси) сиз, хунуклик ва айниганликни тасвирлашдир.

Шундай қилиб, трагедия соҳасидаги ўзгаришлар ва уларнинг айбдорлари бизга аён, комедиядаги ўзгаришлар эса бизга номаълум, чунки унга бошданоқ эътибор бермаганлар; ҳатто комиклар учун хорни эндигина архонт театри нисбатан кечикиб бера бошлади, дастлаб у ҳаваскорлардан ташкил топган эди.¹⁵ У муайян шаклга эга бўлгандан кейин эса, унинг ижодкорларининг номлари эслана бошланди. Аммо ниқобни, прологни ким киритган, актёрлар миқдорини ким орттирган ва бошқа қатор масалалар номаълум бўлиб қолмоқда. Кулгили ривоятларни Эпихарм ва Формий ёза бошладилар. Бу кашфиёт даставвал Грецияга Сицилиядан ўтди, бироқ Афина комикларидан Кратет биринчи бўлиб ямб билан шеър ёзишни ташлаб, нутқ (диалог) ва умумий руҳдаги ривоятларни ярата бошлади.¹⁶

Трагедиянинг эпосдан фарқи

Эпопея муҳим воқеалар (шахслар ва хатти-ҳаракатлар)ни акс эттиришга интилиб, дабдабали вазндан ташқари барча соҳаларда трагедияга эргашди. Эпопея трагедиядан вазнининг бир хиллиги ва баён услуби билан, шунингдек, ҳажми билан фарқланар эди. Зеро, трагедия иложи борича бир кунлик (ёки ундан сал ошиқроқ) вақт доирасига жойлашишга интилади, эпопея эса вақт жиҳатдан чекланмаган, асосий фарқ мана шунда; дарвоқе, дастлаб бу хусусият трагедия ва эпосларда бир хил эди. Трагедиянинг баъзи қисмлари эпопеяга муштарак, баъзи қисмлари эса фақат ўзига хос хусусиятларга эга. Шунинг учун яхши билан ёмон трагедияни

фарқлай оладиган кимса эпосларнинг яхши-ёмонини ҳам ажрата олади. Чунки эпопеяда нима бўлса, у трагедияда ҳам мавжуд, аммо трагедияда нима бўлса, ҳаммаси ҳам эпопеяда мавжуд бўлавермайди.

VI. ТРАГЕДИЯ. УНИНГ МОҲИЯТИ

Гексаметрларда тасвирлаш санъати ва комедия ҳақида кейинроқ тўхталамиз. Ҳозир эса юқорида айтилганлардан муайян моҳияти англашилувчи трагедия ҳақида мулоҳазалар юритамиз. (Мана бу таъриф:) *Трагедия муайян ҳажмли, турли қисмлари турлича сайқалланган тил ёрдамида, баён воситасида эмас, балки хатти-ҳаракат орқали кўрсатилдиган ва изтироб билан инсон руҳини покловчи муҳим ва тугал воқеа тасвиридир.*

«Сайқалланган тил» деганда мен ритм, гармония ва муסיқийликка эга бўлган тилни назарда тутаман. «Турли қисмлари турлича сайқалланган» деганда эса, баъзи қисмлари фақат вазн билан, бошқа қисмлари ҳам вазн, ҳам мусиқийлик билан безалган нутқ англашилади.

Трагедия. Унинг унсурлари

Тасвирлаш ҳаракат орқали ифодалангани учун зарурийлик нуқтаи назаридан трагедиянинг биринчи унсури (ёки қисми) манзара, кўриниш орасталиги бўлади, ундан кейин иккинчиси музика қисми ва учинчиси тилдир. Фақат ана шу воситалар орқалигина акс эттириш содир бўлади. Тил деганда мен асарнинг вазн қурилишини кўзда тутаман. Музиқа қисми нимани англашиши эса изоҳсиз ҳам равшандир.

Шундай қилиб, трагедия қилмиш тасвири бўлиб, у эса муайян характер ва фикрлаш тарзига эга бўлган қаҳрамонлар томонидан амалга оширилади. (Худди шунга мувофиқ биз уларни қандайдир қилмишлар деб атаймиз). Табиийки, бундан хатти-ҳаракатнинг икки сабаби — характер (трагедиянинг тўртинчи унсури) ва фикр — ғоя (бешинчи унсури)

келиб чиқади. Ана шу фикр ва характерга мувофиқ фаол шахслар муваффақиятга ёки муваффақиятсизликка учрайди.

Қилмиш тасвирининг ўзи эса (олтинчи унсур) фабула¹⁷ — воқеадир. Аслида ривоят (мифос) деб мен воқеалар оқими-ни, характер деб эса, биз ундай ёки бундай (фeyл-атворни) деб атайдиган иштирок этувчи шахсларни назарда тутаман. Фикр (ғоя) деганда иштирок этувчиларнинг ниманидир ис-бот қилишлари ёки ўзига хос мулоҳаза (ҳукм)лари англа-шилади.

Шундай қилиб, ҳар қандай трагедияда олти унсур мав-жуд бўлиши керак. Шунга мувофиқ трагедия ундай ёки бун-дай бўлади. Булар — фабула, характерлар, тил, фикр — ғоя, томоша ва музика қисмлари. Бу қисмлардан иккитаси (тил ва музика) тасвирлаш воситаларига, биттаси (томоша) — тасвирлаш усулига, учтаси (ривоят, характерлар, ғоя) тас-вирлаш мазмунига киради.

Фабула ва унинг муҳимлиги

Бироқ бу қисмлардан энг муҳими — воқеалар оқими-дир. Чунки аслида трагедия, кишиларни тасвирлаш эмас, балки ҳаракат ва ҳаёт, бахтлилик ва бахтсизликни тасвир-лашдир, бахт ва бахтсизлик эса, доимо инсон (характери) ва қилмишидан бўлади.¹⁸ Трагедияда акс эттиришнинг мақ-сади ҳам қандайдир фазилатни эмас, бирор воқеани талқин этишдир. Характер кишиларга фазилат бахш этади, фақат бирор воқеа оқибатидагина улар бахтли ва бахтсиз бўлиш-лари мумкин. Трагедияда ҳаракат фақат характерларни тас-вирлаш учунгина амалга оширилмайди, улар (характерлар) хатти-ҳаракат орқали кўрсатилади холос. Шундай қилиб, трагедиянинг асосий мақсадини фабула, воқеа ташкил эта-ди, мақсад эса ҳаммасидан муҳимдир. Бундан ташқари, тра-гедия воқеасиз яшай олмайди, характерларсиз эса яшай оли-ши мумкин. Масалан, янги трагедияларнинг кўпчилигида характерлар тасвирланмайди.¹⁹ Умуман рассомлардан Зевк-сид ва Полигнот бир-биридан қандай тафовут қилса, кўпчи-лик шоирлар ҳам ўзаро шундай фарқландилар. Полигнот

ҳақиқатан ҳам характерларни аъло даражада чизгувчи эди.²⁰ Зевксид асарларида эса характерлар мутлақ учрамайди.

Сўнгра, кимки атайлаб кўплаб характерли, ўзгача иборалар, ажойиб ифода ва фикрларни қалаштириб ташласа, у трагедия олдига қўйиладиган вазифани бажара олмайди, аммо шулардан оз даражада фойдаланган, бироқ ривоят ва воқеалар оқимига эга бўлган трагедия ўз вазифасини нисбатан яхшироқ амалга оширади. Трагедиянинг руҳни мафтун этувчи қисмлари — перипетиялар, яъни бурилиш нуқталари ва ривоят-воқеа қисмларидадир. Яна бир далил. Трагедия ёзмоқчи бўлган ижодкор энг аввало тил, нутқ ва характерларда муваффақият қозониши мумкин (воқеада эса²¹ — кейин). Қадимги шоирларнинг деярли барчаси шундай.

Шундай қилиб, трагедиянинг бошланиши, унинг қалби воқеа бўлиб, характерлар эса иккинчи ўринда келади. Рассомликда ҳам худди шунга ўхшаш ҳолни кўрамиз. Кимдир энг яхши бўёқларни чаплаштириб ташлагани билан кишига оддий суратчалик завқ бера олмайди. Бунинг устига трагедиянинг инсон қалбини мусаффолаштиришига қараганда ҳам энг зарури воқеа қисмининг моҳияти — кутилмаган ҳолатлар ва сирнинг очилишидир.

Трагедиянинг учинчи қисми фикр теранлигидир. Бу сиёсат ва нотиклик санъатидаги каби, ишнинг моҳияти ва шароитларига тааллуқли бўлган нарсани сўзлай олиш маҳоратидир. Қадимги шоирларда шахслар сиёсатдонлардек гапирса, ҳозиргиларда эса нотиклар сифатида тасаввур қилинади.²² Инсон майлининг нимададир намоён бўлиши, кимнинг ниманидир афзал деб ҳисоблаши ё ниманидир ёқтирмагани — характердир; ёки гапирувчининг нимани маъқуллаши, ёки ёқтирмагани аниқ ифодаланмаган нутқда характер гавдаланмайди. Фоя эса ниманингдир борлиги ёки йўқлигини исботлаш, ёхуд умуман ниманингдир ифодаланишидир. Сўз билан ифодалашнинг тўртинчи қисми нутқ, яъни сўз воситасида мулоҳаза юритишдир. Бу, юқорида айтилганидек, вазндагина эмас, насрий нутқда ҳам бир хил аҳамиятга эга бўлган сўз орқали тушунтиришдир. Қолган бешинчи, музыкали қисм безакларнинг асосийсидир. Саҳнанинг жиҳозланиши — декорация эса қалбга таъсир этса ҳам, бироқ у по-

эзия санъатидан мутлақ ташқарида туради ва поэзияга камроқ тааллуқлидир, чунки трагедиянинг кучи декарациясиз ҳам, актёр (ўрни безалмаса) ҳам сезилади. Бунинг устига яна, ²³ саҳнани безашда шоирларга қараганда декоратор санъати кўпроқ аҳамиятга моликдир.

VII. ТРАГЕДИЯНИНГ ЯХЛИТЛИГИ

Бу хусусиятларни эътироф этгач, воқеаларнинг уйғунлашуви қандай бўлиши керак, деган масалага тўхталамиз, чунки бу трагедияда биринчи ва энг зарурий қисмдир. Трагедия муайян ҳажмга эга бўлган, тугал ва бир бутун воқеанинг тасвири эканлигини эътироф этдик. ²⁴ Чунки (руҳиятда) ҳажмсиз яхлитлик ҳам бўлади. ²⁵ Яхлит нарса ибтидоси, ўртаси ва интиҳоси бўлган нарсадир. Ибтидо бошқа нарсанинг кетидан келиши зарур бўлмаган. аксинча, табиат қонунига кўра, орқасидан нимадир келувчи ёхуд содир бўлувчи нарсадир; аксинча, интиҳо зарурият туфайли ёхуд одатга кўра, албатта, бошқа нарса кетидан келувчи нарсадир; ундан кейин эса ҳеч нарса бўлмайди; ўрта эса ўзи бошқа нарсанинг кетидан келувчи ва унинг кетидан ҳам бошқа нарсанинг келишига асосланган. Шундай қилиб, яхши тузилган ривоятлар дуч келган жойдан бошланиб, яна дуч келган жойда тугамаслиги, балки кўрсатилган қоидалар асосида бўлиши лозим.

Трагедия ҳажми

Сўнгра, муайян бўлақлардан таркиб топган, тартибли ва айни чоғда ҳар қандай ҳажмга эмас, балки муайян ҳажмга эга бўлган мавжудот, ҳар қандай нарса гўзалдир; гўзаллик ҳажм ва тартибдан келиб чиқади, ҳаддан ташқари кичкина бўлган мавжудот гўзал эмас, чунки сезилар-сезилмас оз вақт ичида қаралганда унинг барча хусусиятлари аралашиб кетади. Ҳаддан ташқари катта нарса ҳам гўзал эмас, масалан, ўн минг стадияли нарсани бир нигоҳда қамраб олиш мумкин эмас; кўрувчилар учун нарсанинг бутунлиги ва яхлит-

лиги йўқолади. Шундай қилиб, жонли ва жонсиз гўзал нарсалар бир қарашда сезиб олинадиган ҳажмга эга бўлиши керак, бас, шундай экан, ривоятлар ҳам осон эсда қоладиган ҳажмга эга бўлиши лозим. Ривоятнинг узунлигини театр мусобақаси ва (томошабинларнинг) ҳиссий идрок этиши нуқтан назаридан таърифлаш поэзия санъатининг иши эмас. Агар ўзишувда юзта трагедия кўрсатиш лозим топилган бўлса, сув вақти асосида мусобақалашган бўлур эдилар, илгарилари ҳақиқатан ҳам шундай бўлган дейишади.²⁶ Ҳажм асарнинг моҳиятидан келиб чиқади. Ҳар доим яхшироқ тушуниладиган нарса ҳажман ҳам гўзалроқ бўлади. Шу тариқа оддий таъриф берсак, шундай ҳажм қониқарлики, унинг ичида воқеалар ҳам эҳтимолият, ҳам заруриятга кўра тўхтовсиз давом этади, бахтсизликдан бахтга ёки бахтдан бахтсизликка томон кескин ўзгариш бўлиб туради, деб айта оламиз.

VIII. ВОҚЕА БИРЛИГИ

Ривоят, баъзилар ўйлаганидек, битта қаҳрамон атрофида айлансагина бир бутун бўлавермайди: чунки бир (шахс) билан алоқадор бўлган чексиз, сон-саноқсиз ҳодисалар юз бериши, ҳатто, уларнинг баъзилари ҳеч қандай бутунликка эга бўлмаслиги мумкин. Бир шахс хатти-ҳаракати ҳам худди шундай кўп миқдорлидир, улардан ҳеч қандай ягона воқеа яратиб бўлмайди.²⁷ Шунинг учун «Ҳераклеида», «Фесеида» ва шунга ўхшаш поэмаларни ёзган шоирлар янглишаётганга ўхшайди.²⁸ Улар Ҳеракл битта эди, (у ҳақда) ривоят ҳам битта бўлиши даркор, деб ўйлашмоқда. Ҳомер, (ўзга шоирлардан бошқа барча соҳаларда фарқланганидай) чамаси, бадий маҳорати ёки табиий истеъдоди туфайли бу масалага ҳам тўғри қараган.²⁹ У «Одиссея»ни ижод этганида, қаҳрамон нималарни бошидан кечирган бўлса, ҳаммасини, масалан, у Парназда қандай ярадор бўлганини, урушга ёрдам тўплаш вақтида қандай қилиб ўзини жинниликка солганлигини кўрсатмади, чунки бу воқеалардан бирининг орқасидан бошқаси рўй бериши учун ҳеч қандай зарурат (ёки) эҳти-

моглик йўқ эди; ҳа, у «Одиссея»ни, шунингдек, «Илиада»ни ҳам биз айтган маънода бир воқеа доирасида яратди. Бинобарин, акс эттиришнинг ўзи, бошқа муқаллид санъатлардаги сингари, битта (нарс)ага ўхшатувдир, шунингдек, ривоят ҳам битта ва айни вақтда ягона ва яхлит воқеанинг тасвири бўлиши лозим. Сўнгра воқеаларнинг қисмлари шундай жойлаштирилиши зарурки, бирон қисм алмаштирилганда ё олиб ташланганда яхлит нарс ўзгариб кетсин, ё ҳаракатга келсин, чунки мавжудлиги ё мавжуд эмаслиги сезилмаётган нарс бутуннинг узвий қисми бўла олмайди.

IX. ВОҚЕАДА ЎЗИГА ХОСЛИК ВА УМУМЛАШМА

Айтилганлардан шу нарс маълум бўладики, шоирнинг вазифаси ҳақиқатан бўлиб ўтган воқеа ҳақида эмас, балки содир бўлиши мумкин бўлган, демак, бўлиши тахмин этилган ё бўлиши зарур бўлган воқеа ҳақида сўзлашдир. Зеро, тарихчи ва шоир бир-биридан бири вазн — назмда, бошқаси эса насрда ёзиши билан фарқланмайди. (Ахир Геродот асарларини ҳам шеърга солиш мумкин. Бироқ унинг асарлари хоҳ назмда, хоҳ насрда бўлсин, барибир тарихлигича қолаверади.) *Тарихчи ва шоир шу билан тафовутланадики, уларнинг бири ҳақиқатан бўлган, иккинчиси эса бўлиши мумкин бўлган воқеа ҳақида сўзлайди. Шунинг учун поэзия тарихга қараганда фалсафийроқ ва жиддийроқдир: поэзия кўпроқ умумий, тарих эса алоҳида воқеаларни тасвирлайди.* Поэзияда қандайдир характер эҳтимол ё зарурият туфайли бундай, ёки ундай сўзлаши, ҳаракат қилиши керак. Мана шуни умумлашув дейилади. Поэзия қаҳрамонларга исм қўйиш орқали умумийликка интилади. Энди, масалан, Алкивиаднинг нима қилгани, унга нима бўлгани эса — бу якка, алоҳида ҳодисадир. Комедияда шундайлиги ҳеч қандай шубҳа туғдирмайди.³⁰ Унда шоирлар эҳтимоллик қонунлари асосида воқеа тузиб, қаҳрамонларга хоҳлаган исмларни қўядилар, улар ямбдан фойдаланувчи шоирларга ўхшаб, айрим шахслар учунгина (ҳажв) ёзишмайди. Трагедияда номларни ўтмишдан олишга ривоят этилади, бунинг сабаби шуки, (фа-

қат) содир бўлиш имконияти бор, эҳтимол тутилган воқеаларгина ишончли бўлади. Эҳтимоллиги, юз бериш имконияти йўқ воқеаларга эса ишонмаймиз, юз берган нарса, шаксиз ишончлидир, чунки у агар юз бериш имкони бўлмаганда содир бўлмаган бўлур эди. Шундай бўлса-да, баъзи трагедияларда битта ё иккита исм машҳур, қолганлари эса ўйлаб топилган, баъзиларида эса ҳатто битта ҳам машҳур ном йўқ. Масалан, Агафоннинг «Гул»ида воқеалар ҳам, номлар ҳам бир йўсинда тўқималигига қарамай, бу асар барибир шуҳрат қозонмоқда.³¹ Шундай экан, трагедияга асос бўладиган анъанавий ривоятларга маҳкам ёпишиб олиш шарт эмас. Бунга интилиш ҳақиқатан кулгилидир, чунки ҳатто аён бўлган воқеа оз кишиларгагина тушунарли бўлса-да, бироқ ҳаммага бир хилда ёқади. Демак, бундан шу нарса маълум бўладики, шоир фақат вазнларни эмас, кўпроқ ривоятларни ижод этиши лозим, чунки у тасвир воситасида ҳаракатни гавдалантира олгани учун ҳам шоирдир. Ҳатто унга ҳақиқатан бўлиб ўтган воқеани тасвирлашга тўғри келганда ҳам у озми-кўпми шоир бўлиб қолади. Чунки ҳақиқатан бўлиб ўтган³² воқеалардан айримларининг эҳтимоллик ва имконият туфайли қандай содир бўла оладиган бўлса, ўшандай содир бўлишига ҳеч нарса халақит этмайди. Бу жиҳатдан шоир уларнинг ижодкоридир.

Оддий ривоят ва воқеалардан энг ёмони эпизодикларидир. Эпизодик ривоят, деганда мен ривоятдаги эпизодларнинг ҳар қандай эҳтимолсиз ва заруриятсиз бирин-кетин келишини назарда тутаман. Бундай трагедиялар ёмон шоирлар томонидан, иқтидорсизликлари натижасида, яхши шоирлар томонидан актёрларни назарда тутиб ёзилади. Улар мусобақаларда актёрнинг имкониятларини кўрсатиш учун ички мазмунга зид тарзда, кўпинча воқеанинг табиий тартибини бузишга мажбур бўладилар.

(Трагедия) фақат тугал воқеанигина эмас, балки қўрқинч ва ҳамдардлик уйғотувчи воқеаларни ҳам тасвирлашдир. Охиргиси, айниқса, кутилмаган воқеа содир бўлган пайтда, қолаверса, бир воқеа ортидан кутилмаганда бошқа воқеа ёки шу йўсинда, ҳайрон қолдирадиган ҳодиса ўз-ўзидан ва тасодифан рўй бергандагина юзага келади. Чунки тасодиф-

лар орасида кўпинча, атайин қилингандай тасаввур ҳосил қилувчи воқеалар нисбатан ҳайрон қолардидир. Бунга Аргосдаги воқеа мисол бўла олади. Митий³³ ўлимнинг айбдори унинг (Митийнинг) ҳайкалига қараб турганида, ҳайкал қулаб тушиб, уни ҳалок этади. Шунга ўхшаш нарсалар тасодифий кўринмайди. Шундай экан, шунга монанд ривоятлар зарур ва энг яхшидир.

X. МУРАККАБ ВА СОДДА ФАБУЛАЛАР

Асар воқеаси — фабулаларнинг айримлари оддий, бошқалари эса ўзаро чирмашиб кетган бўлади. Чунки ривоятларда акс этган воқеалар ҳам худди шундайдир. Мен, шундай тўхтовсиз ва ягона воқеани содда деб атайманки, ундай воқеа давомида (юқорида айтилганидек) тақдир ўзгариши кескин бурилишсиз ва тўсатдан англашсиз содир бўлади. чирмашган фабулада эса воқеалар кескин бурилиш ва тўсатдан англаш ёки уларнинг ҳар иккиси воситасида содир бўлади. Бунинг ҳаммаси воқеа мантиқидан, аввалги воқеанинг зарурият ё эҳтимоллик асосидаги давоми тарзида келиб чиқиши керак. Чунки бирон нарса сабабли бошқа нарсанинг келиб чиқиши билан бир нарсдан кейин бошқа нарсанинг юз бериши ўртасида катта фарқ бор.

XI. ТРАГЕДИЯНИНГ ИЧКИ БЎЛИНИШИ: МУШКУЛОТ, ТЎСАТДАН БИЛИШ, ЭҲТИРОС

Кескин бурилиш (перипетия), таъкидланганидек, воқеанинг қарама-қарши томонга ўзгаришидир. Айни вақтда, бу эҳтимоли кутилган ёки зарурий ўзгаришдир. Чунончи, «Эдип»да шоҳ Эдипнинг аслида кимлигини айтиб, хурсанд қилиш учун, шоҳни онасидан қўрқиш туйғусидан қутқазиб учун келган хабарчи амалда мутлақ зид натижага эришади; «Линкей»да³⁴ ҳам шундай, бировни ўлимга олиб кетишади. Данай эса уни ўлдириш учун орқасидан боради. Аммо воқеалар давомида бунинг тескариси бўлади, биринчи одам омон қолади, кейингиси эса ўлимга учрайди.³⁵ Тўсатдан ан-

лаш, номидан ҳам кўриниб турганидек, билмасликдан билишга томон, бахтиёрлик ёки бахтсизликка маҳкум этилган шахсларнинг дўстлик ёки душманлик томон ўтишидир.

Тўсатдан билишнинг энг яхши намунаси худди «Эдип»да юз бергани сингари, мушкул аҳвол давомида содир бўлади. Албатта, ўзгача билиб қолишлар ҳам бўлади; чунончи, таъкидланганидек, жонсиз ва умуман ҳар қандай тасодифий нарсаларни ҳам, шунингдек, кимнингдир нимадир қилгани ёки қилмаганини ҳам англаш мумкин. Бироқ фабула учун энг зарури ва воқеа учун нисбатан аҳамиятлиси, юқорида айтилган, тўсатдан англашдир, чунки бундай англаш кескин бурилиш — мушкул аҳвол билан биргаликда ачиниш ёки қўрқувни юзага келтиради, трагедия эса худди шундай воқеаларни акс эттиради. Бахт ва бахтсизлик ҳам худди шундай тўсатдан англаш билан бирга содир бўлади.

Тўсатдан англаш кимнидир билиш бўлгани учун ҳам гоҳо бир шахс фақат бир кишини билиши мумкин (агар иккинчисига биринчиси маълум бўлса), гоҳо икки киши бир-бирини тўсатдан англаши мумкин. Масалан, Орест Ифигенияни хат туфайли билади, лекин Ифигениянинг Орестни таниши учун ўзгача тўсатдан англаш ҳолати талаб қилинади.³⁶

Шундай қилиб, фабуланинг икки қисми, аввал таъкидланганидек, мушкул аҳвол мушкулот ва тўсатдан билишдир, учинчи қисмини эса пафос — эҳтирос ташкил этади. Бу қисмлардан мушкулот ва тўсатдан билиш ҳақида юқорида айтилди. Эҳтирос эса ҳалокат ёки изтироб келтирувчи ҳаракатдир. Масалан, саҳнадаги ўлим, кучли изтироблар, ярадор бўлиш ва бошқа шунга ўхшашлар...

ХII. ТРАГЕДИЯНИНГ ТАШҚИ БЎЛИНИШИ

Трагедиянинг қисмлари, унинг ташкил этувчи асосларини юқорида айтиб ўтдик. Унинг ҳажм жиҳатдан бўлинишлари қуйидагича: пролог, эпизодий (эпизод), эксод ва ўз навбатида парод ва стасимга бўлинувчи хор қисм; охириги қисмлар ҳамма хор қўшиқларига хос, айримларининг ўзига

хос хусусиятлари саҳнадан айтиладиган қўшиқ ва коммослардан иборат. Пролог — трагедиянинг хор пайдо бўлгунгача даврдаги яхлит бир қисми. Эписодий — трагедиянинг барча хор қўшиқлари орасидаги яхлит бир қисми. Эксод — трагедиянинг ўзидан сўнг хор қўшиғи айтилмайдиган яхлит қисми. Хорнинг пароди — хорнинг биринчи яхлит нутқ қисми; стасим — анапестсиз ва трахейсиз бўлган хор қўшиғи. Коммос эса хор ва актёрларнинг аламли йиғи қўшиғи.³⁷

Шундай қилиб, трагедиянинг фойдаланиши зарур бўлган ташкилий қисмлари тўғрисида биз аввал айтган эдик, унинг ҳажм жиҳатидан бўлинишларини эса таъкидладик.

ХIII. ТРАГЕДИЯНИНГ ТАРКИБИ

Ҳозир айтилганлардан кейин, тартибли равишда ривоятларни ижод қилишда нимага интилиш ва нимадан сақланиш лозимлиги, трагедия вазифаси қандай бажарилиши тўғрисида гапиришимизга тўғри келади. Чунки энг яхши трагедиянинг таркиби оддий эмас, балки мураккаб бўлиши лозим. Шу билан бирга, у қўрқинч ва ҳамдардлик уйғотувчи воқеани акс эттириши керак. (Чунки бу хусусият бадиий тасвирлашнинг ўзига хос қонуниятидир.) Ундай тақдирда (биринчидан), шу нарса аёнки, обрўли кишиларни бахтиёрликдан бахтсизликка ўтувчи тарзида акс эттириш тўғри эмас, чунки бу қўрқинчли ва аянчли бўлмаса-да, бироқ нафратлидир, (иккинчидан), тентак одамларнинг бахтсизликдан бахтиёрликка ўтиши тўғри эмас, чунки бу трагедияга ҳаммадан кўра ҳам кўпроқ ётдир, чунки у трагедия учун зарур бўлган на инсонга муҳаббатни, на ачинишни, на қўрқинчни қўзғайди. Ниҳоят (учинчидан), бутунлай лаёқатсиз одам бахтиёрликдан бахтсизликка тушмаслиги даркор, чунки (воқеаларнинг) бундай кечиши инсонга меҳр уйғотса-да, аммо ҳамдардлик ва даҳшат қўзғата олмайди. Чунки биз бегуноҳ изтироб чеккан одам учун қайғурамыз, ўзимизга ўхшаш бахтсиз инсон тақдири учун эса қўрқамиз.³⁸ Шундай экан, бутунлай лаёқатсиз кишидаги ўзгариш бизда на меҳр-шафқат уйғотади, на қўрқув.

Демак, ана шу икки чегара ўртасида турган инсон қоляпти. Бундай одам на яхшилиги ва на тўғри сўзлиги билан ажралиб туради. У лаёқатсизлиги ва нуқсони туфайли эмас, балки қандайдир хатоси туфайли бахтсизликка тушган. Масалан, Эдип, Фиест ва шунга ўхшаш, авваллари шон-шарафли ва бахтиёрликда бўлган кишилар шулар жумласидандир. Яхши тузилган ривоят, баъзилар айтганидек, икки қатламли бўлгандан кўра, нисбатан содда бўлиши ва тақдир унда бахтсизликдан бахтга эмас, аксинча, бахтдан бахтсизликка қараб, гуноҳ натижасида эмас, балки юқорида таъкидланганидек ёки ёмондан кўра яхши шахс йўл қўйган катта хато туфайли ўзгариши даркор. Буни тарих ҳам тасдиқ этади. Шоирлар дастлаб илк дуч келган ҳар бир мифни бирин-кетин ишлайверганлар. Ҳозир эса энг яхши трагедиялар ҳам озроқ уруғлар доирасида, масалан, даҳшатли тақдирга учраган ёки даҳшатни юзага келтирган Алкмеон, Эдип, Орест, Мелеагр, Фиест, Телеф³⁹ ва бошқалар доирасида яратилмоқда.⁴⁰

Шундай қилиб, санъат қонунларига биноан яратилган энг яхши трагедия худди шундай тартиб берилган трагедиядир. Ўз трагедияларида бунга риоя қилаётган ва трагедияларнинг кўпчилиги бахтсизлик билан хотималанаётган Эврипидни қойиётганлар хато қиладилар. Бундай хотималаш, таъкидлаганимиздек, тўғридир. Бунга энг яхши исбот шуки, саҳна ва мунозараларда (агар улар яхши қўйилса) шу хилдаги трагедиялар энг фожиавийдир. Эврипиднинг ҳатто бошқа соҳада нуқсонлари бўлса-да, ҳар ҳолда у энг трагик шоирлардан бири бўлиб қолаверади.

Трагедиянинг баъзилар биринчи деб атаган иккинчи тури «Одиссея»га ўхшаб, икки қатламли таркибга эга бўлгандир, ҳам яхши, ҳам ёмон кишилар учун ёқимли (яъни, яхшилик билан) тугалланади. У томошабинларнинг ожизлиги туфайли биринчи ўринга чиқиб қолганга ўхшайди. Ахир шоирлар томошабинларнинг кўнглини олиш учун уларга мослаб шундай қиладилар. Аммо бундан олинган завқ трагедияга эмас, балки кўпроқ комедияга хосдир. Дарҳақиқат, бунда Орест ва Эгисф каби ашаддий душман бўлганлар охирида дўст бўлиб кетадилар ва уларнинг биронтаси ҳам бошқасининг қўлида ўлмайди.⁴¹

XIV. ҲАМДАРДЛИК ВА ДАҲШАТ УЙҒОТИШ

Даҳшатлилиқ ва аянчлилиқ саҳна жиҳозлари орқали келиб чиқиши мумкин, бироқ воқеалар таркибининг ўзидан ҳам пайдо бўладики, бу аксарият ўринларда асар муаллифининг яхши шоирлигига далилдир. Аслида асар шундай ёзилиши керакки, у саҳнада кўрилмаганида ҳам бўлиб ўтадиган воқеани тингловчи ҳар бир киши, худди Эдип ҳақидаги ривоятни тинглагандай, ҳодисаларнинг ўсиб боришидан ҳам чекувчига нисбатан ўзида ҳамдардлиқ сезсин ва вужуди жи-вирлаб сескансин. Бунга театр жиҳози воситасида эришиш санъатнинг иши эмас, балки саҳнага қўювчининг ишидир. Саҳна томошаси орқали қўрқинчли эмас, балки фақат фаройиб воқеани тасвир этадиган асарларнинг трагедияга ҳеч қандай алоқаси йўқ. Чунки трагедиядан ҳар қандай завқланишни эмас, фақат унга хос бўлган муайян хусусиятни излаш даркор. Чунки трагедияда шоир бадиий тасвир ёрдамида бериши лозим бўлган завқ раҳмдиллик ва қўрқинчдан келиб чиқади, шуниси равшанки, у бу туйғуларни воқеаларнинг ўзида гавдалантириши керак. Шунинг учун ҳодисалардан қайсилари қўрқинчли ва қайсилари аянчли эканлигини текшириб кўрамыз. Қўрқинчли ва аянчли воқеалар, албатта, бир-бирига дўст ёки бир-бирига душман бўлган одамлар, ёки бир-бирига дўст ҳам, душман ҳам бўлмаган одамлар ўртасида содир бўлиши лозим. Агар рақиб рақибни азоб чекишга мажбур этса, у ўз хатти-ҳаракати билан ҳам, шундай ҳаракат қилиш нияти билан ҳам ачиниш қўзғата олмайди; бир-бирига бефарқ шахслар ҳаракат қилганида ҳам шундай ҳол содир бўлади. Бироқ бу азобланишлар дўстлар ўртасида пайдо бўлса, масалан, ака-укалардан бири иккинчисини ёки ўғил отасини, ёки она ўғлини, ёки ўғил онасини ўлдирса, ёинки ўлдиришни ният қилса, ёки шунга ўхшаш бирон-бир ҳаракат қилса — шоирнинг излаши керак бўлган ҳолатлар худди мана шулардир.

Ривоят тарзида сақланиб қолган (Мен Клитемнестранинг Орест қўлида ва Эрифиланинг Алкмеон қўлида ўлиши кабиларни назарда тутаман) мифларни бузиб талқин қилиш ярамайди. Лекин шоирнинг ўзи кашф этувчи бўлиши ва ри-

воятлардан ҳам моҳирона фойдалана олиши лозим. Моҳирона дегани нимани англишини ҳозир изоҳлайман. Воқеани онгли равишда, билиб, тушуниб ҳаракат қилувчилар амалга оширади. Қадимги шоирларнинг асарларида шундай. Эврипид ҳам ўз болаларини ўлдирувчи Медеяни шундай гавдалантирган. Шундай бўлиши ҳам мумкинки, бирор одам даҳшатли ишни ўзи билмай туриб қилиб қўяди-да, кейин қурбони ўзининг яқин одами эканлигини билиб қолади (Софоклнинг Эдипи сингари). Бу ерда даҳшатли иш драмдан ташқарида содир бўлади; бироқ баъзан даҳшатли иш трагедиянинг ўзида содир бўлиши мумкин. Астидамант асаридаги Алкмеон ёки «Ярадор Одиссея»даги Телегонларнинг⁴³ фожиаси эса трагедиянинг ўзида амалга ошади.

Бундан ташқари яна учинчи ҳолат ҳам борки, бунда беҳабарлик оқибатида қандайдир тузатиб бўлмайдиган жиноят қилиш мақсадига тушган киши бу ишни амалга оширишдан олдин хатосини билиб қолади. Бундан бошқача ҳолатларда фожа келиб чиқмайди, чунки бирор ишни онгли ёки онгсиз амалга ошириш, ёки оширмаслик керак. Бу ҳолатларнинг энг ёмони нимадир қилишни мақсад қилиб, уни амалга оширмасликдир. Бу жирканч ҳолат, аммо фожа эмас, чунки унда эҳтирос йўқ. Шунинг учун айрим ҳолатлардан ташқари (масалан, «Антихона»да Гемон Креонтни ўлдиришни ният қилади, аммо уни ўлдирмайди) шоирлардан ҳеч ким бундай талқин қилмайди.⁴⁴ Асарда ниманидир қилишнинг ўзи асарни кучайтиради. Энг яхшиси, ҳодисани амалга оширишгача беҳабар бўлиш, воқеанинг юз беришидан сўнггина билишдир, чунки бундай ҳолатда жирканчлик бўлмайди, тўсатдан билиш эса кишига завқ беради.

Энг кучли таъсир этадигани охириги (юқорида айтиб ўтилган) ҳолатдир: мен бу ўринда, масалан, «Кресфонт»даги Метропа ўз ўғлини ўлдиришга қасд қилиши, ўлдирмаслиги ва таниб қолиши, «Ифигения»да сингил акани, «Гелла»да онасига хоинлик қилмоқчи бўлган ўғилнинг онасини таниб қолишини назарда тутаман.⁴⁵ Шунинг учун ҳам, таъкидланганидек, трагедиялар баъзи уруғлар хусусидагина ёзилади, холос. Албатта, шоирлар ўз ривоятларини шундай усулда ишлашни санъат йўли билан эмас, балки тасодифан кашф

этадилар. Шунинг учун улар фақат шу йўсиндаги бахтсизлик рўй берган оилаларга мурожаат қилишлари керак бўлиб қолади. Шундай қилиб, ҳодисалар оқими ва ривоятлар қандай бўлиши кераклиги ҳақида етарли сўзланди.

XV. ХАРАКТЕРЛАР

Характерларга келсак, улардан тўрт мақсад кўзда тутилади. Биринчи ва асосийси: қаҳрамон олижаноб бўлиши керак. Аввал айтганимиздай, шахс агар ўзининг гаплари ва ишларида қандайдир мақсадга амал қилса, характерга эга бўлади. Агар шахс яхши мақсадларни кўзласа, характери ҳам яхши бўлади. Бу ҳар бир одамда мавжуд бўлиши мумкин: аёл ҳам, ҳатто қул ҳам яхши бўлиши эҳтимол, биринчиси (эркакдан) ёмонроқ, қул эса ундан ҳам ёмонроқ бўлиши ҳам мумкин. Иккинчидан, характерлар ўзига хос бўлиши керак: характер мардона бўлиши мумкин, аммо аёл кишига мардлик билан кучлилик ярашмайди. Учинчидан, характерлар (ҳаётий) ҳаққоний бўлиши керак: бу юқорида айтилгандан мутлақ бошқача бўлиб, уларни яхши ёки ярашиқли қилиб тасвирлаш керак деган гап эмас. Тўртинчидан, характерлар изчил бўлиши керак: ҳатто, тасвирланган шахс ноизчил бўлиши, шу характернинг барча ишларига ноизчиллик хос бўлиши мумкин. Аммо характернинг мана шу ноизчиллиги ҳам изчил бўлиши зарур.⁴⁷ Зарурат туфайли эмас, балки ўзича тубан бўлган кишининг характерига «Орест»даги Менелайни, номуносиб ва ярашмаган қилиқли характерга «Сцилла»даги Одиссейнинг йиғисини ва Меланиппанинг нутқини, ноизчил характерга «Ифигения Авлидада» асаридаги Ифигенияни мисол қилиб келтирса бўлади.⁴⁹ Чунки илтижо қилаётган Ифигенияга шундан кейинги эпизоддаги Ифигения мутлақ ўхшамайди.

Характерларнинг изчиллиги ҳақида

Характерларда ҳам, воқеалар таркибида ҳам доимо зарур ёки эҳтимолликни излаш керак, яъни кимдир қайсидир гапни, ё ишни зарурият туфайли, ёки эҳтимол тутилгани-

дай гапирсин, ё бажарсин ҳамда қандайдир воқеа бошқа воқеа туфайли зарурият тақозоси билан ёхуд эҳтимол тутилганидай содир бўлсин. Бинобарин, табиийки, ривоят ечими ҳам асар воқеаларининг ўзидан келиб чиқиши керак. «Медея» ва баъзи асарлардагидай ёхуд «Илиада» асаридаги қирғоқдан сузиб кетиш каби асар ечими техника ёрдамида ҳал қилинмасин.⁵⁰

Фақат драмадан ташқарида содир бўладиган воқеаларда, аввал юз берган воқеаларни ёки одамзод билиши лозим бўлмаган воқеаларни, ёхуд кейинроқ юз берадиган ва (худолар томонидан) башорат қилинишига, ваҳий келтирилишига боғлиқ нарсаларни кўрсатишдагина техникадан фойдаланиш мумкин, чунки биз худолар ҳамма нарсадан огоҳ, деб ишонамиз. Зотан, воқеаларда характерлардаги каби мантиққа зид ҳеч нарса бўлмаслиги керак, аксинча, мантиққа зид воқеалар чиндан ҳам трагедиядан ташқарига кўчирилади, масалан, Софоклнинг «Эдип»ида шундай.⁵¹

Характерларнинг ҳаётийлиги ҳақида

Модомики, трагедия биздан кўра яхшироқ одамларни гавдалантирар экан, демак, биз одамларнинг ўзига хос хусусиятларини тасвирлашда мавжуд кишиларга монанд ва айни вақтда чиройлироқ қилиб ишлайдиган яхши портрет усталаридан ўрнак олишимиз керак. Шоир ҳам характерда жаҳли тезлик, беғамлик ва шу каби камчиликлари бўлган одамларни тасвирлар экан, уларни қандай бўлса шундай (жаҳлдор, беғам қилиб) ва айни чоғда гўзал одам қилиб кўрсатади. Характердаги шафқатсизлик хислатига Агафон ва Ҳомер яратган Аҳилл мисол бўла олади.⁵² Демак, (характер тасвирида) барча айтилганларга амал қилиш зарур. Бундан ташқари, поэзиядаги нотўғри таассурот қолдирувчи қусурлар ҳақида ҳам ўйлаб кўриш керак, чунки бу масалада ҳам шоир кўп хатоларга йўл қўйиши мумкин. Аммо бу хилдаги хатолар ҳақида асарларимизда етарли фикр айтганмиз.

XVI. БИЛИБ ҚОЛИШ

Билиб қолиш нималиги хусусида олдин тўхталган эдик. Билиб қолишнинг турлари эса тубандагилардир. Биринчи ва энг оддийси — шоир етарли бадий воситаларга муҳтожлигидан (ташқи) белгилардан фойдаланади. Булар баъзан табиий белгилар бўлади. (Каркин «Фнест» асарида тасвирлаган «Ер фарзандларининг найзаси» ёки у қўллаган «юлдузлар» шундай.⁵³ Гоҳо бундай белгилар табиий, туғма бўлмайди, баъзилари одамнинг ўзида (масалан, чандиқлар), баъзилари одам билан бирга (масалан, марварид шодаси ёки «Тиро»даги каби тоғорача бўлиши мумкин). Аммо бундай воситалардан яхшироқ ҳам, ёмонроқ ҳам фойдаланиш мумкин. Чунончи, бир ўринда энагаси Одиссей оёғини юваётганида чандиқидан билиб қолади, бошқа ўринда эса чўчқабоқарларга Одиссей ўзини танитиш учун чандиқни ўзи кўрсатади. (Охирги мисолдагидай). Белгилар фақат одамнинг кимлигини аниқлаш учун ёки шунга ўхшаш ҳолатлар учун ишлатилса бадийлиги камроқ бўлади. Улар кескин ўзгариш жараёнида (оёқ ювиши саҳнасидагидай) ўз-ўзидан зоҳир бўлса, бадийлиги зиёдроқ бўлади. Билиб қолишнинг иккинчи кўриниши шоир томонидан тўқиб чиқарилган, шунинг учун бадийликдан йироқдир. «Ифигения»да Орест ўзини худди шундай усул билан билдириб қўяди: Ифигения бу ўринда ўзини хат ёрдамида танитади. Орест эса ривоят воқеасидан келиб чиқиб гапирмай, шоир истаги билан гапирди. Шунинг учун бундай билиб қолиш муваффақиятсиз бўлиб, юқорида айтилганлардан фарқ қилмайди. Худди шунингдек, Орест ўзида белгиси бўлганида ҳам худди шундай ҳолатда бадий заиф бўлур эди (Софоклнинг «Терей»идаги «тўқувчи моксининг овози»га таққослаб кўринг).⁵⁴

Учинчиси — хотиралар орқали билиб қолишдир. Одам бирор манзарани кўрганида нимадир эсига тушиб, ҳаяжонланиб кетади. Дикеогеннинг «Киприяликлар» асарида (қаҳрамон) бир суратни кўриб йиғлаб юборади. «Алкиной ҳузуридаги ҳикоя»да эса қаҳрамон кифарачининг куйини тинглаб, (бошидан кечган) воқеалар эсига тушиб, ҳўнграб йиғлаб юборади. Шу орқали иккиси билиб қолинади.

Тўртинчи хил билиб қолиш хулоса чиқариш орқали содир бўлади. «Хозфорулар»да шундай: «(Менга) ўхшаш кимдир келди, менга фақат Орест ўхшар эди, демак, Орест келган». Софист Полиид асарида ҳам шундай, унда Орест синглиси қурбонликка берилганидай, ўзи ҳам шу қисматга учраяжаги ҳақида табиий равишда ўйлайди. Феодектнинг «Тидей»ида ҳам (қаҳрамон) «ўғлимни излаб келган эдим, мана ўзим ўляпман», деб ўйлайди. «Финей қизлари»да ҳам аёллар бир жойни кўрганларида, шу жойда кемадан туширилган эдик, шу жойда ўлиб кетсак керак, деб ўз қисматлари ҳақида хулоса чиқаришади.⁵⁵ Яна (бешинчи хил) мураккаб билиб қолиш ҳам бўлади, унда қаҳрамон суҳбатдошининг ёлғон хулосаси орқали ўзини танитиб қўяди. «Одиссей — сохта хабарчи»да бир одам (ўзи кўрмаган) ёйни танийман, дейди. Бошқаси «суҳбатдошим ёйни (кўрган экан) танийди», деган ёлғон хулоса чиқаради.⁵⁶

Аммо энг яхши билиб қолиш воқеаларнинг ўзидан келиб чиқувчи ва табиийлиги билан ҳайратга солувчи (олтинчи хил) Софоклнинг «Эдип»и ва «Ифигения»дагидай ҳолатдир. Воқеа шу қадар ишонарлики, Ифигения мактубни (уйига) бериб юбормоқчи бўлади. Фақат ана шундай билиб қолишлар турли тўқиб-чатилган белгиларга ва маржонларга муҳтож бўлмайди, иккинчи ўринда эса хулоса ёрдамида билиб қолиш туради.

XVII. ЖОНЛИ ТАСАВВУР

Шоир фабулани тартибга солиб ва уни сўз билан ифодаляётганида, иложи борича, воқеаларни кўз ўнгида жонли тасаввур қилиши керак; ана шунда шоир гўё воқеаларда ўзи қатнашгандай бўлади, барча зарур тасвирларни излаб топади ва ҳеч қандай мантиқсизликка йўл қўймайди. Бунга исбот сифатида Каркин асаридаги камчиликни кўрсатиш мумкин. Асарда Амфиарай ибодатхонадан чиқади, бироқ бу уни ибодатхонага кирганини кўрмаган томошабин учун мантиқсиз бўлиб қолади, шунинг учун томошабинлар норози бўлишди, драма эса муваффақиятсизликка учради.

Ҳатто имо-ишоралар ҳам иложи борича ифодалашга хизмат қилиши керак. Эҳтиросларининг табиати бир хил бўлган қаҳрамонларни тасвирлаган шоирлар кўпроқ ишончга сазовор. Ўзи ҳаяжонлана оладиган шоир томошабинларни ҳаяжонлантира олади, ўзи ғазаблана оладиган киши томошабинларни ҳам ғазаблантира олади. Шунинг учун поэзия — истеъдодли ёки мажнунсифат инсоннинг қисматидир. Истеъдодли одамлар руҳан жуда таъсирчан, мажнунсифатлари эса жазавага мойил бўладилар.

Асарнинг умумий ва хусусий томонлари

Шоир асар ёзаётганида (ривоятлар ёки тўқима воқеаларга асосланган) драмаларнинг мазмунини (аввало) умумий тарзда тасаввур қилиши керак, сўнгра эса, унга тафсилотлар қўшиб кенгайтириши зарур. «Умумий тарзда кўриб чиқиш» нима эканлигини «Ифигения» мисолида кўрсатаман. Бир қизни қурбонликка олиб келишади, аммо у қиз қурбонликка келтирувчиларга сездирмай ғойиб бўлади. Бошқа бир ўлкага бориб, ибодатхонада қоҳинлик хизматини адо эта бошлайди. Бу ўлканинг одатларига кўра фақат мусофирлар қурбонлик қилинар экан... Маълум вақт ўтгач, бу ерга шу қоҳина қизнинг акаси келиб қолади (худо уни қандай сабаб билан бу ёққа юборгани, унинг нима иш билан келгани асар учун аҳамиятли эмас). Йигит бу ёққа келгач, уни тутиб, қурбонликка тайинлашади. Аммо у ўзини танитиб қўяди (Эврипидда табиий равишда йигит «синглим ҳам қурбон қилинган эди, менинг ҳам қисматим шу экан», деб ўзини танитиб қўяди) ҳамда шу билан қурбонликдан қутулиб қолади. Шундан сўнггина қаҳрамонларнинг исмини қўйиб, қўшимча тафсилотлар (ёзиш)га киришиш керак. Аммо, бу қўшимчалар (тафсилотлар) ўз ўрнига тушиши лозим. Масалан, Орестнинг жинни бўлиб қолиб, тутилиши, унинг покланиш йўли билан халос бўлиши ўринли тафсилотлардир. Демак, драмаларда тафсилотлар қисқа бўлади, эпос аксинча, чўзиқ тафсилотлар билан кенгайиб кетади. «Одиссея»нинг асосий мазмуни унча кенг эмас. Бир одам кўп йиллар бегона юртларда сарсон бўлиб кезади, уни По-

сейдон таъқиб қилади, у ёлғиз. Уйда эса куёвлар мол-мулкани талон-тарож қилишади ва ўғлини ўлдириш пайига тушишади. Қаҳрамон бўрондан қутулиб, сафардан қайтиб келади, баъзиларга ўзини танитади, душманларига ҳужум қилиб, уларни қириб ташлайди. «Одиссея» асарида асосий мазмуннинг бор-йўғи шу. Қолган воқеалар эса тафсилотлардир.

ХVIII. ТУГУН ВА ЕЧИМ

Ҳар қандай трагедияда тугун ва ечим бўлиши зарур.

Драмадан ташқаридаги барча воқеалар, шунингдек, баъзан драманинг ичидаги айрим воқеалар — тугун, қолганлари эса — ечимдир. Мен трагедиянинг бошланишидан то (қаҳрамоннинг) бахтсизликдан бахтиёрликка ёки бахтиёрликдан бахтсизликка томон ўтиш ҳаракати бошланган чегарагача бўлган қисми тугун деб атайман. Ана шу ўтиш бошланган жойдан (асарнинг) охиригача бўлган қисм — ечимдир. Чунончи, Феодектнинг «Линкей»ида барча аввалги воқеалар, чақалоқнинг сўнгра ота-оналарнинг қўлга олиниши — тугун, қотилликда айбланиш бошланган жойдан асарнинг охиригача — ечимдир.

Трагедиянинг турлари

Трагедиянинг турлари тўртта (қисмлари ҳам шунча деб кўрсатилган эди): 1) мураккаб тўқимали трагедия, бунда ҳамма нарса кескин ўзгариш ва билиб қолишга асосланади; 2) изтироблар трагедияси. Аянт ва Иксион ҳақидаги асар каби; 3) характерлар трагедияси. «Фтиотидалар», «Пелей» каби; 4) ажойиботлар трагедияси. «Форкидалар», «Прометей» ва воқеалари Аидда юз берадиган барча трагедиялар ҳам шу турга киради. Энг яхшиси, мана шу хусусиятларнинг ҳаммасини бириктиришдир, агар бунинг иложи бўлмаса, айниқса, шоирларга ноҳақ ҳужум бошланган ҳозирги пайтда бу хусусиятларнинг кўпроғи ва муҳимроғини танлаш керак. Илгарилари трагедиянинг ҳар қандай соҳаси

бўйича (устод) шоирлар бор эди, ҳозир эса бир шоирдан уларнинг ҳаммасини орқада қолдиришни талаб этишяпти.

Яна тугун ва ечим ҳақида

Биз трагедияларни ривоят (тузилиши)га қараб турли хил ёки бир хил дейишга ҳақлимиз. Яъни тугун ва ечим бир хил бўлгандагина трагедияларда ҳам бирхиллик юзага келади. Баъзи (шоир)лар тугунни яхши тугишадп, бироқ ечимни удалай олишмайди, ҳолбуки, иккаласига ҳам моҳир бўлиш керак.

Бир ва кўп фабулали трагедиялар

Аввал ҳам неча қайта таъкидланганидек, эпик таркибли (яъни кўп ривоятлардан ташкил топган) трагедиялар ёзиш керак эмаслигини унутмаслик керак. Масалан, бирон-бир шоир томонидан трагедия учун «Илиада» ривоятини яхлитлигича қамраб олиш ўринсиздир. Эпосда умумий кенглик бўлгани учун ҳар бир қисм ўзига яраша ҳажмга эга бўлади. Драмаларда эса шоир ўйлаганидай бўлмайди. Қанчадан-қанча шоирлар «Илионнинг қулаши»ни ёки «Ниоба»ни тўлигича кўрсатишга интилиб, муваффақиятсизликка учраши, мусобақаларда енгилиши бунинг исботидир. Ҳатто Агафон ҳам фақат шу сабабдан муваффақиятсизликка учради. Фақат Эврипид «Илионнинг қулаши»ни, Эсхил эса «Ниоба»ни қисм-қисм қилиб кўрсатганлари учун муваффақият қозондилар ва мусобақаларда енгиб чиқдилар. Ҳолбуки ана шу (трагик шоир)лар фожийликни ва (ҳеч бўлмаса) одамийликни кескин ўзгаришлар — перипетиялар ва оддий воқеалар орқали аъло даражада кўрсата олар эдилар. (Одамийлик деганда Сизиф каби ақлли, лекин нуқсонли одамнинг алданиши ёки жасур, лекин адолатсиз кишининг енгилиши кўзда тутилади. Чунки униси ҳам, буниси ҳам эҳтимолликдан узоқ эмас. Агафон айтгандай, «кўпгина ғайритабиий нарсаларнинг ҳам юз бериши табиийдир».)

Воқеада хорнинг роли

Хорни ҳам актёрлардан бири деб ҳисоблаш керак. Хор яхлит нарсанинг бир қисми бўлиб, воқеада Эврипиддагидай эмас, балки Софоклдагидай қатнашуви лозим. Бошқа шоирларнинг асарларида эса хор муайян трагедияга қанча алоқадор бўлса, бошқа трагедияларга ҳам шунчалик алоқадор. Шунинг учун уларнинг асарларида хор қўшимча қўшиқларни куйлайди. Бунга Агафон асос солган. Ростдан ҳам қўшимча киритилган қўшиқлар куйлаш билан бутун бир монолог ёки ҳатто эпизодни трагедиядан трагедияга кўчириб юриш ўртасида нима фарқ бор?

ХИХ. ТИЛ ВА ФИКР

Шундай қилиб, кўп нарсалар ҳақида айтилди; тил ва фикр ҳақида гапириш қолди. холос. Аммо фикрга тааллуқли нарсаларга риторикада тўхталиш керак эди, чунки булар риторика таълимотига тегишлидир. Сўз билан эришиладиган нарсаларнинг ҳаммаси фикр (соҳаси)га тегишлидир. Хусусан, бу соҳа — исботлаш ва рад этиш, эҳтиросли туйғуларни (бирга қайғуриш, қўрқув, ғазаб ва ҳоказолар каби) уйғотиш, шунингдек, улуғлаш ёки камситиш сингари вазифаларни ўз ичига олади. Табиийки, воқеаларни тасвирлаганда ҳам, аянчли ёки қўрқинчли, буюк ёки оддий нарсаларни кўрсатганда ҳам ўша тушунча (идеал)лардан келиб чиқиш керак. Лекин фарқ шундаки, (трагедияда) воқеалар равшан ва ўғит (дидактика)сиз кўрсатилиши лозим. Нутқ замиридаги фикрлар эса гапирувчи шахс орқали гавдаланади ва унинг нутқи давомида юзага келади. Ҳақиқатан, агар ҳамма иш қаҳрамоннинг нутқисиз ҳам битадиган бўлса, гапирувчи бу ерда нима қилар эди?

Нутққа тегишли бир масала борки, у (поэтикага эмас) талаффуз санъатига ва нутқ тузиш билимларига алоқадордир. Бу — нутқ майллари: буйруқ, илтижо, ҳикоя, дўқпўписа, савол, жавоб ва ҳоказолар. Бундай нарсаларни билиш ёки билмаслик поэтик санъат учун арзирли ҳеч қандай эътироз уйғотмайди. Маълумки, Протагор: «Куйлагил, маъ-

буда Аҳилл газабин...» сўзларида Ҳомер илтижони ифода-ламоқчи бўла туриб, буйруқни ифодалаган, ахир нима қилиш керагу, нима қилмаслик кераклиги буйруққа хос-ку, деб таъна қилган эди. Аслида бундай нарсаларни хато деб бўлмайди. Поэтикага эмас, бошқа фанга тааллуқли бўлгани учун бундай нарсалар устида тўхталиб ўтирмаймиз.

XX. НУТҚ БЎЛАКЛАРИ

Умуман, нутқ қуйидаги бўлақларга бўлинади: асосий товуш, бўғин, боғловчи, бўлак (аъзо), от, феъл, келишик, гап. Асосий товуш бўлинмас товушдир. Ҳар қанақа эмас, балки анланган товуш ҳарф бўла олади. Ҳайвонларда ҳам бўлинмас товушлар бор, аммо мен у товушларнинг биронтасини товуш демайман. Унли, ундош, унсиз товушлар бор. Лабнинг иштирокисиз эшитиладиган товуш унли бўлади, лабнинг иштирокида эшитиладиган товуш ундош бўлади. З ва Р каби; (ҳатто) лабнинг иштироки билан ўзи жарангламай, бошқа товушлар билан келганида эшитиладиган товуш унсиз товуш бўлади. К ва Т каби. Барча товушлар оғизнинг вазиятига, (пайдо бўлиш) ўрнига, нафаснинг қуюқлиги ва енгиллигига, узун ва қисқалигига, урғунинг ўткирлиги, оғирлиги ва ўртачалигига қараб бир-биридан фарқланади; аммо буларнинг тафсилотлари вазнда ўрганилади.

Бўғин унсиз товушлардан ва унли ёки ундош жарангли товушлардан ташкил топган маъносиз бирикмадир. Г, Р товушлари А сиз ҳам, А билан ҳам (ГРА) бўғин бўла олади. Дарвоқе, бўғинларнинг фарқларини ўрганиш ҳам вазнга тааллуқлидир.

Боғловчи (1) мустақил маънога эга бўлмаган кўп сонли товуш билан маънони билдирувчи бирон сўзнинг ясалишига ҳалақит этмайдиган ва кўмаклашмайдиган сўздир. У гапнинг охирида ва ўртасида келиши мумкин, гап бошида эса мустақил келолмайди (фақат бошқа сўз билан қўшилиб келади). Боғловчи (2) бир неча (мустақил) маъноли сўзлардан битта (мустақил) маъноли гап туза оладиган (мустақил) маъноли (кўмакчи) сўздир.

Аъзо (бўлак) (1) гапнинг бошини, охирини ёки бирор бўлагини билдирувчи (мустақил) маъно англатмайдиган сўздир. Ёки (2) кўпгина сўзлардан иборат (мустақил) маъно англатувчи гап ясалишига халақит этмайдиган ва кўмаклашмайдиган, (мустақил) маъно англатмайдиган сўздир.

От — мураккаб, (а) маъно англатувчи, (б) замонни билдирмайдиган, (в) қисмлари ўз-ўзидан маъно англатмайдиган (г) сўздир. (Чиндан ҳам ясама сўзларда уларнинг қисмлари мустақил маъно англатмайди. Феодор сўзидаги «дор» мустақил (берди деган) маъно англатмайди.

Феъл — мураккаб (а), маъно англатувчи (б) замонни англатувчи, (в) отлардаги каби, қисмлари маъно англатмайдиган (г) сўздир. Чунончи, «одам» ёки «оқ» (сўзлари) замонни англатмайди, «боряпти» ёки «келди» сўзлари бошқа хусусиятларидан ташқари, ҳозирги ёки ўтган замонни ҳам англатади.

Келишик. От келишиги ёки феъл келишиги — кимни? кимга? ва ҳ.к. саволларга жавоб берувчи ёки бирлик, ёки кўпликни англатувчи (масалан, «кишилар» ва «одам») каби от келишиклари ёинки талаффуз оҳангини билдирувчи (сўроқ ё буйруқ «келдинг?») ёки «бор!» каби хилдаги) феъл келишиклари дир.

Гап эса мураккаб (а) мустақил маъно англатувчи, (б) қисмлари ҳам мустақил маъно англатувчи (в) сўзлар йиғиндиси дир (гарчи ҳар қандай гап феъллар ва отлардан тузилмаса-да, масалан, одамни сифатлаш каби феълсиз тузилса-да, барибир гапда ҳамиша маъно англатувчи бўлаклар бўлади). Масалан, «Клеон келяпти» гапидаги «Клеон» сўзи. Гап битта бўлса ҳам турли маъноларда ё битта нарсани, ё кўп нарсаларнинг йиғиндисини ифодалаб келиши мумкин. Масалан, «Илиада» кўп нарсаларнинг йиғиндисини ифодаловчи битта сўз бўлса, инсонни сифатлаш эса яқка нарсани англатади.

XXI. ОТЛАРНИНГ ТУРЛАРИ

От икки хил, содда ва мураккаб бўлади. Мен мустақил маънога эга бўлмаган қисмлардан ташкил топганини содда от деб атайман. Масалан, «тупроқ». Мураккаб от эса мустақил маъно англатувчи ва (яъни мазкур сўздан ташқарида мустақил маънога эга ёки эга бўлмаган). ёки бир неча мустақил маъно англатувчи қисмлардан ташкил топади. Бундай қисмлар учта, тўртта ёки ундан ортиқ бўлиши мумкин. Кўпинча «Гермокаикоксанф» каби дабдабали сўзлар шундай бўлади.

Ҳар қандай от кенг қўлланиладиган ёки ноёб, кўчма маъноли, ёки безакли, ёки тўқима, ёки узун, ёхуд қисқа, ёинки янги ясалган бўлиши мумкин.

Ҳамма ишлатадиган сўзларни кенг қўлланиладиган ва барча ишлатмайдиган сўзларни ноёб сўзлар деб атайман. Табиийки, бир сўз баъзи одамлар орасида кенг қўлланилиши, бошқа одамлар орасида кам қўлланилиши мумкин. Чунончи, дротик (ханжар) сўзини Кипр аҳолиси кенг истифода қилади, биз учун эса бу ноёб саналади.

Кўчма сўз (метафора) — нарсага хос бўлмаган, жинсдан турга ёки турдан жинсга, ёхуд турдан турга кўчирилган, ёинки ўхшатирилган сўздир.

1. Жинсдан турга кўчирилган сўзларга «Ана, менинг кемам ҳам турибди...» жумласи мисол бўла олади. Бу ерда умуман «турибди» сўзи «лангарда турибди» хусусий маъносини англатади.

2. Турдан жинсга кўчирилган сўзлар. «Минглаб шавкатли ишларни қилди. Одиссей...» жумласидаги «минглаб» сўзи умуман «кўплаб»нинг хусусий ҳолати бўлгани учун бу ўринда «кўплаб» маъносини англатади.

3. Турдан турга кўчирилган сўзлар. Масалан, «Мис билан жонини бўшатиб» ва «сув заррасин чарчамас мис билан кесиб». Биринчи ҳолда «бўшатиб» сўзи «кесиб» маъносида, иккинчи ҳолда «кесиб» сўзи «бўшатиб» деган маънода келяпти.

4. Ўхшатирилган сўзлар. Бу ерда мен иккинчи сўз биринчисига қанчалик алоқадор бўлса, тўртинчи сўз учинчисига

шунчалик алоқадор бўлган ҳолни назарда тутаман. Шунинг учун (шоир) иккинчи сўз ўрнига тўртинчини ёки тўртинчи сўз ўрнига иккинчисини айтиши мумкин. Гоҳо бунга алмаштирилган сўзга алоқадор бўлган сўз ҳам қўшилади. Масалан, коса Дионисга қанчалик алоқадор бўлса, қалқон Аресга шунчалик алоқадор. Шунинг учун косани «Дионис қалқони», қалқонни эса «Арес косаси» дейиш ҳам мумкин. Ёки, масалан, қарилик билан умр алоқаси шом билан кундуз алоқасига ўхшайди. Шунинг учун шомни «кундузнинг» қарилиги (ёки Эмпедоклдаги каби), қариликни эса «умр шоми» ёки «ҳаётнинг сўниши» дейиш мумкин. Таққосланган тушунчаларнинг баъзилари доимий исмга эга бўлмаса ҳам ўхшатиш маъносидан номланавериши мумкин. Масалан, деҳқоннинг уруғ сочишини «экиш» деймиз. Қуёшнинг нурларини сочиши алоҳида номланишга эга бўлмаса-да, «экиш» экувчига қандай қўлланилса, шу сўз қуёшга нисбатан ҳам қўлланилиши, «Тангри ато этган нурларни экиб» дейилиши мумкин. Бундай кўчма ибораларни бошқачасига ҳам тузиш мумкин. Бирон тушунчага хос бўлмаган сўзни қўшиб, унга хос бўлган сўзни айриб ишлатиш ҳам мумкин. Масалан, қалқонни «Арес косаси» дейиш ўрнига «вино қуйилмайдиган коса» деб ишлатиш ҳам мумкин.

Янги сўз — ҳеч қачон ҳеч ким қўлламаган, фақат шоир томонидан қўлланилган, ўйлаб топилган сўзлардир. Масалан, «шоҳлар», ўрнига «мугизчалар», «коҳин» ўрнига «дуогўй» кабиларнинг қўлланиши шунга монанддир.

Чўзилган ёки қисқарган сўзлар: 1. Узайган сўз унли товушни керагидан ортиқ чўзганда ёки ортиқча бўғин қўшганда ҳосил бўлади. (Масалан, «посбон»даги «о»ни чўзиб ёки «посибон» деб «и» қўшиб ўқиганда сўз чўзилади.) 2. Қисқарган сўзлар — баъзи сўзларнинг бир қисми вазн, оҳанг талаби билан тушириб қолдирилади. (Масалан, «лекин» ўрнига «лек», «ва лекин» ўрнига «вале» каби.)

Ўзгарган сўзлар — кўп ишлатилмайдиган сўзнинг бир қисми ўзича қолдирилиб, бошқа қисми тўқиб чиқарилади. Масалан, ўнгга дейиш ўрнига, ўнг кўкракка каби.

Номлар аслида эркакча, аёлча ва ўрта жинсда бўлади. Кўпинча. охири унсиз П, Н билан тугаган, шунингдек, Ф, Е

билан бирга келувчи мураккаб сўзлар эркак жинсида бўлади. Аёл жинсидаги исмлар ҳамиша чўзиқ ва унлилар билан, чўзилувчилардан эса А товуши билан тугайди. Шундай қилиб, эркак ва аёл жинсидаги сўз охирларининг сони бир хил, чунки Ф ва Е ҳарфларининг ҳар иккиси ҳам бир хилдир. Ҳеч бир исм унсиз ва қисқа унли ҳарфлар билан тугамайди, И билан эса фақат учта исм тугайди (мис, камед, қалампир), У ҳарфи билан эса бешта, ўрта жинсидаги отлар эса юқоридаги ҳарфлар билан, шунингдек, (А), Н, (Р) Е билан тугайди.

XXII. СЎЗ ТАНЛАШ

Тубан бўлмаган, тушунарли нутқ қимматли нутқдир. Энг тушунарлиси ҳамма ишлатадиган сўзлардан тузилган нутқдир. Аммо бундай нутқ тубан бўлади. Масалан, Клеофонт ва Сфенел поэзияси шундай. Муносиб ва кўп ишлатилмаган ифода кутилмаган, ғалати сўзлардан фойдаланиш орқали келиб чиқади. Мен кўп қўлланиладиган ҳамма сўзлардан бошқасини; ноёб сўзлар, метафора, чўзилган ва бошқа сўзларни ғалати деб атайман. Лекин кимдир бутун нутқни шундай асосда тузса ё топишмоқ, ё варваризм келиб чиқади. Кўчма сўзлар, метадоралардан ташкил топса, топишмоқ, ноёб сўзлардан ташкил топса, варваризм юзага келади. Амалда топишмоқнинг моҳияти ҳақиқатан мавжуд бўлган нарса тўғрисида сўзлаш, шу билан бирга, бутунлай мумкин бўлмаган нарсаларни бирлаштиришдир. Бунга (кўп қўлланиладиган) сўзлар воситасида эришиб бўлмаса, метадоралар орқали мумкин, масалан:

*«Қалқон билан инсонни олов-ла бириктирган
Эрни кўрдим мен».*

Ва бошқалар. Ноёб сўзлардан эса варваризм пайдо бўлади. Шундай экан, бу ифодаларни қандай бўлмасин, қориштириш лозим: бир томондан ноёб, кўчма маънодаги, безак ва бошқа қайд қилинган сўзлар нутқни сийқа ва тубан бўлишдан сақласа, бошқа томондан кўп қўлланиладиган сўзлар (унга) аниқлик беради. Ифоданинг аниқ, равшан ва ажо-

йиб бўлишини таъминлашда узайган, қисқарган ва ўзгарган сўзлар ҳам самарали таъсир қилади. Бундай сўзлар, кўп қўлланиладиган сўзлар, нисбатан, одатдагидан ўзгачароқ бўлиб, бошқачароқ эшитилади ва шунинг учун нутқни сийқалаштирмайди, одатдаги сўзлар билан муштарак бўлгани учун унга аниқлик киритади.

Шу маънода баъзиларнинг эътироз билдириб, бундай сўз қўллашни танқид қилишлари ва комедияларда шоирлар устидан кулишлари адолатдан эмас. Катта Эвклид унли товушларни ўз хоҳишимча узайтиришга рухсат этсалар, шеър ёзиш унча қийин иш эмас, деб шоирларни таҳқир қилган эди. Бу ифода усулини таҳқир этиб, у ўзи топган бўғинларда шеърлар ҳам ёзди:

Э — эпихарни мен Ма-арафон йўлида кўрдим...

У — унинг попук гули ме-енга ёқмайди...

Ҳар ҳолда бундай ифода усулидан бемеъёр фойдаланиш кулгили, зеро, ҳамма вақт ифоданинг турларида меъёр бўлиши лозим. Ҳақиқатан метафора, ноёб сўзлар ва бошқа сўзлардан кулги қўзғатиш мақсадида, дидсиз ва атайлаб фойдаланган киши Эвклиддек таъсирчанликка эришган бўлур эди. Лекин (бу ифодаларнинг) ўринли қўлланилиши бутунлай бошқа масала. Эпик поэзияда вазнга солинган ноёб сўзлар, метафора ва ифоданинг бошқа шакллари кўп қўлланиладиган сўзлар билан алмаштириб кўрган ҳар қандай киши бизнинг сўзларимизнинг адолатли эканлигига ишонади. Масалан, Эсхилда ҳам, Эврипидда ҳам ямбда битилган бир хил шеърлар бор. Аммо шу шеърдаги биргина кўп қўлланиладиган сўз ўрнига ноёб сўз алмаштириб қўйилса, бир шоирнинг шеъри гўзал, бошқасиники дағал кўринади. Эсхил «Филоктет»ида:

«Оёгим суягин яра ейди абадий», — дейди. Эврипид эса «ейди» ўрнига «маза қилиб ейди»ни қўяди. Худди шунингдек:

«Нима? Мени пакана, таъвия, заиф одамча...» мисраси ўрнига кимдир кўп қўлланиладиган сўзлар билан:

«Нима? Мени арзимас таъвия, арзимас киши...» дейиши ёки:

«Унга кўримсиз курси ва митти столни суриб» мисраси ўрнига кимдир:

«Унга хунук курси ва кичик столни суриб» дейиши мумкин.

Ёки «қирғоқ увлайди» бирикмаси ўрнига «қирғоқ қичқиради» деса ифода ўзгаради. Арифрад ҳеч ким томонидан суҳбатда ҳам қўлланмайдиган... каби ифодалардан фойдаланганликлари учун трагикларни масхара қилади. Аслида шунга ўхшаш ифодалар кам қўлланилгани учун нутқдаги сайқаллик йўқолади. Мазахчи эса буни билмайди. Кўрсатилган (ифода усулларнинг) ҳаммасидан, мураккаб ва ноёб сўзлардан, айниқса, кўчма сўзлардан ўринли фойдаланишнинг аҳамияти катта: фақат бошқалардан кўчириб ишлаши ярамайди.

Кўчимларни моҳирона ишлатиш истеъдод белгиси, яхши метафоралар кашф этиш учун нарсалардаги ўхшашликни пайқаш зарур. Мураккаб сўзлар кўпроқ дифирамба учун, ноёб сўзлар қаҳрамонлик шеърларига, метафоралар эса ямб шеърларига мос келади. Дарвоқе, юқорида санаб ўтилган сўзларнинг ҳаммасини қаҳрамонлик ҳақидаги шеърларда қўлланса бўлади. Жонли тилда фойдаланиладиган ҳамма сўзлар ямбдаги шеърларга мосдир, чунки бу (шеърлар) хусусан (жонли) тилга тақлид этади, кўп қўлланиладиган сўзлар, метафоралар ва безовчи сифатлашлар шундайдир.

Шундай қилиб, трагедия тўғрисида ва ҳаракат орқали акс эттириш ҳақида айтилганлар билан чегараланамиз.

XXIII. ЭПОС, УНИНГ РИВОЯТ ЖИҲАТИДАН ТРАГЕДИЯГА ЎХШАШЛИГИ

Вазн воситасида тасвирловчи ҳикоя қилиш санъати ҳақида гапирсак, шуниси равшанки, бундай поэзияни (ҳам) драматикроқ руҳда — яхлит ва тугал, яъни бошланиши, ўртаси ва охири бўлган, мукаммал ҳамда жонли мавжудот каби завқ берувчи муайян бир воқеа атрофида қуриш керак. Эпос асарлари оддий тарихларга ўхшамаслиги керак.

Оддий тарихларда биргина воқеа тавсифланмайди, уларда бир вақтнинг ўзида юз берган, гоҳо бир-бири билан фақат тасодифий боғланишга эга бўлган, бир одамнинг ёки кўп одамларнинг бошидан ўтган барча воқеалар тавсифланаверади. Масалан, Саламин ёнидаги денгиз жанги ҳамда Сицилияда карфагенликлар билан бўлган жанг бир вақтда юз берганига қарамай, улар замирида ҳеч қандай умумий мақсад йўқ эди. Воқеалар турли вақтларда юз берганида ҳам ҳеч қандай ягона, умумий мақсад билан боғланмаган бўлур эди. Аммо шунга қарамай, деярли барча шоирлар худди шундай (тарихчилардай) иш тутишади. Аввал айтганимиздай, Ҳомер бу ерда ҳам бошқаларга таққослаганда арши-аълода туради, у бутун уруш ҳақида асар ёзмади, ҳолбуки, урушнинг боши ва охири бор эди. (Негаки, (ўн йиллик) уруш жуда маҳобатли, қамраб олишга ноқулай, ўртача ҳажмда эса (ниҳоятда) қуроқ ва шу туфайли чалкаш эди.) Йўқ, Ҳомер урушнинг (фақат) бир қисмини олди, қолган қисмларидан эса асарни бўлакларга бўлиш учун қўшимча тафсилотлар сифатида фойдаланди, холос. Масалан, кемаларни санаб кўрсатиш, шунингдек, бошқа тафсилотлар. Қолган эпик шоирлар бир қаҳрамон, бир замон ҳақида ёзишди, бир воқеани тасвирлаганда эса «Киприяликлар» ва «Кичик Илиада» каби кўп қисмли қилиб ёзишди. Шунинг учун ҳам «Илиада» ва «Одиссея»нинг ҳар биридан бир-иккитадан трагедия тўқилгани ҳолда «Киприяликлар»дан кўплаб трагедиялар чиқди, «Кичик Илиада»дан эса саккиздан ошиқ — «Қурол баҳси», «Филоктет», «Неоптолем», «Эврипил», «Тиланчилик», «Лаконика аёллари», «Илионнинг қулаши», «Сузиб кетиш», шунингдек, «Синон» ҳамда «Троя аёллари».

XXIV. ТУРЛАР ВА ТАРКИБИЙ ҚИСМЛАРДАГИ ЎХШАШЛИК

Бундан ташқари, эпопея турлари худди трагедия турларидай (ё оддий, ё мураккаб тўқимали, ё характерлар эпопеяси, ё эҳтирослар эпопеяси), қисмлари ҳам трагедия қисмларидай (муסיқа ва томоша безагидан ташқари) бўлади.

Чунки эпопеяда ҳам кескин ўзгариш (перипетия)лар, тўсатдан билиб қолишлар, изтироблар, фикр ва тил яхши бўлиши керак. Ҳомер шуларнинг ҳаммасидан биринчи марта ва аъло даражада фойдаланди. Унинг иккала поэмасидан бири «Илиада» кучли эҳтирослар эпопеяси, «Одиссея» эса мураккаб тўқимали (бутун поэма тўсатдан билиб қолишлардан иборат) бўлиб, характерлар эпопеясидир. Тил ва фикр жиҳатидан ҳам улар ҳамма дostonлардан устун туради.

Эпопея трагедиядан таркиби узунлиги ҳамда вазни билан фарқланади. Бу узунликнинг чегараси (меъёри) ҳақида куйида айтиладиган гаплар етарлидир: эпопеяда бир назар билан воқеанинг боши ва охирини қамраб олиш керак; эпопеялар таркиби қадимгилардан қисқароқ бўлиб, бир томоша вақтида кўрсатилувчи трагедиялар ҳажмига яқинлашсагина бу мумкин бўлади. Аммо эпопея ҳажмининг (худди шу) чўзиқлиги туфайли у муҳим бир хусусиятга эга бўлади. Трагедияда бир вақтда юз бераётган воқеаларнинг кўпгина қисмларини тасвирлаб бўлмайди, (трагедия) воқеанинг фақат саҳнада актёрлар томонидан кўрсатилаётган қисминигина тасвирлаши мумкин. Эпопея эса ҳикоя қилиш бўлгани учун бир вақтда юз бераётган кўпгина қисмларни (воқеаларни) тасвирлаши мумкин. Худди ана шу воқеалардан (агар улар ўринли бўлса) поэманинг ҳажми кенгайди. Худди шу туфайли эпопея улуғворроқ бўлади, тингловчиларга ҳар хил таъсир кўрсатади, қўшимча тафсилотлари хилма-хил бўлади. Трагедиялар эса тез ғашга тегадиган бир хиллиги туфайли гоҳо муваффақиятсизликка учрайди.

Эпосда тажриба натижасида қаҳрамонлик вазни (гекзаметр) асосланиб қолди. Чиндан ҳам агар бирор шоир бошқа вазнда ёки кўпгина вазнларда ҳикоя қилса, у (асар) номутаносиб кўринади. Ҳақиқатан, қаҳрамонлик вазни энг барқарор ва асосли вазн бўлиб қолди, чунки унга ҳаммадан кўра ноёб ва кўчма сўзлардан фойдаланиш мос тушади, бу эса ҳикоячилик тасвирининг ўзига хос фазилатидир. Ямб (триметр) ва тетраметр эса — ҳаракатчан вазнлар бўлиб, бири саҳна тасвирлари учун, иккинчиси рақс учун қулайдир. Херемондагидек турли вазнларнинг қоришуви эса, янада ўринсиздир. Худди шунинг учун эпик асарларни ҳеч ким

қахрамонлик вазнидан бошқасида ёзмаган. Таъкидлаганимиздек, табиатнинг ўзи бундай асарларга яраша вазн танлашни ўргатиб қўйган.

Ҳомер бошқа фазилатларидан ташқари яна шу билан ҳар қандай мақтовга сазоворки, шоирлар ичида биргина у (шоир) поэма яратиш учун нима қилиш зарурлигини яхши билган. Шоир (поэмада) иложи борича ўзи камроқ гапириши керак, чунки унинг тасвирлаши бунга мутлақ боғлиқ эмас. Бошқа шоирлар эса (ўз ҳикоя усулида) ҳамма соҳада ўзини кўрсатишга интилишади, фақат кичик, озгина нарсаларнигина акс эттиришади. Ҳомер эса кичик бағишлов тугаши биланок қахрамон (йигит ёки аёл)нинг муайян характерни оча бошлайди, у қахрамонларини, албатта, характери билан кўрсади ва ҳеч кимни характерсиз кўрсатмайди!

Трагедияларда ажойиботларни ёзиш керак, бироқ эпоепьяда яна ҳам кўпроқ ақл бовар қилмас нарсаларга йўл қўйилади, худди шу нарсалар ажойиботларни туғдиради. Бунинг сабаби шуки, (трагедияда) биз ҳаракат қилувчи шахсларни юзма-юз кўрмаймиз; саҳнада Гекторни қувиб юриш кулгили бўлур эди. ҳамма жойида туради ва қувмайди, бири бош ирғаб, уларга имо-ишора қилади, эпосда эса бундай камчилик сезилмайди.

Аслида ажойиботлар ёқимли бўлади, буни шундан ҳам билиш мумкинки, барча ровийлар тингловчиларнинг завқини келтириш учун лоф ишлатишади. Бундай лофларни қандай айтиш кераклигини Ҳомер бошқа барча шоирлардан кўра яхшироқ ўргата олади. Бу нарса сохта хулоса чиқариш натижасида содир бўлади. Одамлар, агар бир нарса бўлса (юз берса), бошқа нарса ҳам бўлади (юз беради), шунинг учун, кейинги нарса бор экан, олдинги нарса ҳам бор, деб ўйлашади. Бу эса нотўғри. Шунинг учун, агар биринчи нарса нотўғри бўлса, мабодо иккинчи нарса бўлса ҳам гўё биринчи нарса бор (юзага келади). деган ўйга бормаслик керак. Бизнинг қалбимиз охирги нарсанинг чиндан ҳам борлигини билиб туриб, биринчи нарсани ҳам гўё бор, деб сохта хулосага келади. «Ювиниш» саҳнаси бунга мисол бўла олади.

Умуман, ғаройиб, аммо эҳтимол тутилган нарса, ишонарсиз бор нарсадан кўра ҳақиқатга яқинроқдир.

(Албатта) Ҳикояларни тасаввур қилиб бўлмайдиган қисмлардан тузиш яхши эмас: ҳикояларда тасаввур қилиб бўлмайдиган нарсалар бўлмагани яхши, агар бўлса ҳам улар (мазкур) ривоятдан ташқарида қолсин (Масалан: Эдипнинг Лайи қандай ўлганлигини билмаслиги воқеаси), драманинг ўзида эса бўлмагани яхши («Электра»да пифия ўйинлари ҳақидаги ҳикоя, «Мисияликлар»да Тегеядан Мисияга келган соқов киши воқеаси). Бошқача қилганда ривоят бузилади, дейиш кулгилидир, чунки ундай ривоятларга бошидан оқ қўл урмаган маъқул. Лекин модомики, бундай ривоятлар ёзилган ва шу тарзда талқин этилган экан, демак, мантиққа зид (ғаройиб) нарсага ҳам йўл қўйиш мумкин. «Одиссея»да ҳам (Итакада) кемадан тушиш шу қадар мантиқсизки, агар воқеани нодонроқ ёзувчи тасвирлаганида, унга ҳеч ким тоқат қилолмасди. (Ҳомердай) шоир эса бу мантиқсиз ҳолатга сездирмай, ҳар хил йўллар билан ишонтиради.

Эпопеянинг тили масаласига келсак, айниқса, ҳаракат йўқ бўлган, характерлар ва фикрлар жиҳатидан ҳам ўткир бўлмаган қисмларда тилга алоҳида сайқал бериш керак. Баъзан ҳаддан зиёд ялтироқ сўзлар характерларни ва фикрларни аксинча хиралаштириши мумкин.

XXV. ПОЭЗИЯДАГИ ҲАҚИҚИЙ ВОҚЕЛИК ТАСВИРИНИ ТАНҚИД ҚИЛГАНЛАРГА ЖАВОБ

Поэзияга қарши эътирозлар ва уларга раддияларга келсак, уларнинг неча турли ва қандай бўлиши қуйида кўриб чиққанларимиздан маълум бўлади.

(А) Модомики, шоир (мусаввир ёки бошқа тасвирловчилар сингари) ҳаётни акс эттирар экан, демак у, муқаррар равишда қуйидаги уч нарсадан бирини — (1) ҳаёт қандай бўлса, шундайлигича, (2) ё одамлар айтаётган ва тасаввур қилганича, (3) ё ҳаётнинг қандай бўлиши кераклигини тасвирлаши керак бўлади. (Б) Бу нарсаларга эса (ё оддий) тил билан, ё ноёб, ё кўчма маъноли сўзлар билан эришилади. Тилнинг жуда кўп ажойиботлари бор ва биз шоирларнинг булардан фойдаланишларига йўл қўямиз. (В) Бундан ташқари, поэзия ва

сиёсатдаги ҳаққонийлик ўртасида поэзия ва санъатнинг бошқа турларидаги ҳаққонийлик ўртасида катта фарқ бор. Поэзиянинг ўзида ҳам хатолар икки турли бўлади: бир хиллари жуда аҳамиятли, бир хиллари жузъий хатолар. Агар шоир тасвир учун (тўғри нарсани) танлаган бўлсаю, уни тасвирлашга кучи етмаса, бу шоирнинг ўз камчилиги бўлади. Агар шоир тасвир учун нотўғри нарсани (масалан, бирданига иккала ўнг оёғини кўтарган отни ёки табобат, ё бошқа бир санъат нуқтаи назаридан нотўғри нарсани) танласа, бу поэзияга унчали тегишли хато эмас. (Танқидчиларнинг) эътирозларини рад этишга доир қарашлар шулардан иборат. (Г) Аввало, санъатнинг ўзига оид эътирозларга тўхталайлик.

(1). Албатта, агар шоир мумкин бўлмаган нарсани ёзса хато қилади; аммо у шу нарса туфайли санъатнинг юқорида айтилган мақсадига эришса, яъни асарнинг у ёки бу қисмини ўткирлаштирса, тўғри йўл тутган бўлади. Масалан, Гекторни қувлашни олайлик. («Илиада» достонида — М.М.)

Лекин ана шу мақсадга мумкин қадар тегишли санъат — ҳунарларга зид келмайдиган йўл билан эришиш мумкин бўлса, шоирнинг хатога йўл қўйиши нотўғри. Чунки мумкин қадар хатога йўл қўймаган яхши.

(2). Сўнгра, хатолик санъатга доирми ёки тасодифийми, шунга ҳам эътибор бериш керак. Чиндан ҳам агар шоир оҳунинг шохи йўқлигини билмаса, бу унчалик хато эмас. Аммо (шохи йўқлигини билса ҳам) уни ёмон тасвирласа — бунга кечириб бўлмайди.

(3). Шоир ҳаётда қандай бўлса, шундай тасвирламабди, деган таънага эътироз билдириб, шуни айтиш мумкинки, шоир ҳаётда қандай бўлиши кераклигини (ҳам) тасвирлайди: Софоклнинг айтишича, у одамларни қандай бўлиши керак бўлса, шундай тасвирлаган, Эврипид эса қандай бўлса, ўшандай тасвирлаган.

(4). Мабодо, иккала ҳолат ҳам назарга олинмаса, одамлар шундай дейишади деб қўя қолиш керак. Масалан, одамлар худолар ҳақида ҳақиқатдагидан яхшироқ гапиришмайди, эҳтимол ҳақиқатдагичалик ҳам гапиришмайди, балки Ксенофан ўйлаганидай гапиришади. Бироқ шунга қарамай одамлар (худолар ҳақида) шундай гапиришади.

(5). Бошқа нарсалар ҳақида ҳам одамлар асли қандай бўлса, ўшандан яхшироқ гапиришмайди. Ўша нарсалар бир вақтлар қандай бўлса, (ҳозир ҳам) ўшандай деб ўйлашди. Масалан, найза ҳақида: «Найзаларнинг ёғоч соплари ерга санчилган эди», деб ёзишади. Аммо найзалар илгари шундай қўйилар эди. Ҳозир ҳам иллирияликлар найзаларни шундай қўйишади.

(6). Кимдир алланимани яхши ёки ёмон дегани, алақандай ишни яхши ёки ёмон қилгани ҳақида ҳукм чиқарганда — фақат айтилган ёки қилинган ишга қараб, муносиб ёки расво, деб ҳукм чиқармаслик керак. Бундай вақтда гапирувчи ёки бажарувчининг шахсига қараш, шу нарса ким учун, қачон, қандай ва нима учун айтилгани ёки қилинганига ҳам эътибор бериш лозим. Масалан, ўша нарса балки яхшилик учун ёки янада ёмонроқ фалокатнинг олдини олиш учун айтилгандир, ёки қилингандир.

(7). Баъзи таъналарга эътироз билдирганда тилнинг хусусиятига эътиборни қаратиш керак. Масалан, (бирор асарда) ноёб сўзлар ишлатилгандир, таъна қилувчи ноёб сўзнинг маъносини тушунмагандир. Масалан, «Авалло у (Аполлон) мескларга бало ёғдирди...» деган жумлада «месклар» улов (эшак) эмас, балки соқчилар бўлиши мумкин. Ёки Долон ҳақида «кўримсиз эди...» дейилади. Бу ерда заиф жусса эмас, балки хунук юз ҳақида гап бораётгандир? Критда «кўримли» сўзи «чиройли чеҳра» маъносида ишлатилади-ку. Ёки «винони яхшироқ қилиб суз...» сўзлари маст-аластлар ичадиган, сув қўшмай суз, деган маънони эмас, балки «чаққонроқ суз» деган маънони англатади.

(8). Баъзи гаплар эса кўчма маънода айтилади (аммо мунаққидлар бунингламай эътироз билдирадилар). Масалан, «Фароғатли тангрилар ҳам, қурол-яроғли суворийлар ҳам... Борлиқ ухлар бу кеча...» сатрларидан сўнг дарҳол: «Қанча қарамасин у, трояликлар томон, ажабланар, найлару, сурнайлар шовқинига...» дейилади. Аслида бу ерда «Борлиқ» сўзи «Кўпчилик» маъносида келяпти, чунки «борлиқ» гоҳ «кўпчилик»нинг хусусий кўриниши бўлади. Худди шунингдек, «Танҳо зот ҳам бегона энди...» сўзлари ҳам кўчма маънода ишлатилган. «Танҳо» бу ерда «Ҳаммага таниш» маъносида келяпти.

(9). Баъзи (англашилмовчиликлар) сатр устидаги зер-забарлар ўрни алмашганидан келиб чиқади. Фасослик Гипсий сўзларида шундай қилган эди.

(10). Баъзи англашилмовчиликлар тиниш белгиларининг ўзгариб қолганлигидан келиб чиқади. «Боқий зотлар энди ўткинчи, пок бўлганлар, аввал нопокдир».

(11). Баъзи эътирозлар сўзнинг бошқа маъносини тушунмасликдан келиб чиқади. Масалан, «туннинг иккидан кўп улуши ўтди» жумласида «кўп» сўзи «тўлиқ» маъносини билдиради.

(12). Баъзи эътирозлар тилимиздаги қонуниятлар билан боғлиқ. Чунончи, биз винога сув қўшилса ҳам вино деймиз. Қуйидаги мисол худди шу маънода: «Қўрғошин оёғингни алмаштирсанг ҳам, янгини ҳады этсанг ҳам юриб кўраман».

Темирчи усталарни ҳам мисгарлар деймиз. Шу маънода, «худолар» вино ичмаса ҳам Ганимедни Зевснинг «соқийси» деяверамиз. Эҳтимол, бу сўз кўчма маънода қўлланилгандир.

Ҳар ҳолда бирор сўзда мантиққа зидлик бордай туюлса, мазкур гапда шу сўз нечта маъно англатиши мумкинлигини ўйлаб кўриш керак.

«Найзани худди шу ушлаб қолди» деган гапдаги «ушлаб қолди» сўзи нечта маънода келади? Менимча, шундай йўл тутиш тўғрироқдир. Баъзилар эса тескари йўл тутишади. Баъзилар Главкон айтганидай, ўзлари (асар ҳақида) нотўғри тасаввурга боришади, ўзлари ўша тасаввур қилган нарсаларини қоралашади, сўнгра маълум хулоса чиқаришади ва ўша хулоса ўзларининг фикрига тўғри келмаса, шоирга таъна қилиб, фалон-фалон (ёмон) фикрни айтибди, дейишади. Ҳолбуки, бу ўзларининг фикри бўлади. Икарий ҳақида ҳам шундай (нотўғри) фикрга боришган. Уни гўё лакониялик деб ўйлашиб, шу асосда нега у Лакадемонга келганида Телемах билан учрашмадийкин, деб ажабланишган. Лекин воқеа кефалленикликлар айтганидай бўлиши ҳам мумкин: Одиссейнинг хотини Кефаллениядан бўлиб (Пенелопанинг) отаси Икарий эмас, балки Икадий бўлиши ҳам мумкин. Чамаси шу хато туфайли эътироз келиб чиққан.

Умуман олганда, поэзиядаги мумкин бўлмайдиган нарсани «ҳаётдагидан яхшироқ» деган маънода ёки «ҳаёт ҳақида

одамлар шундай ўйлашади», деган маънода тушуниш керак. Чунки поэзияда мумкин бўладиган нарсани одам ишонмайдиган қилиб тасвирлашдан кўра, мумкин бўлмайдиган нарсани ишонарли қилиб тасвирлаш яхшироқдир. Чунончи Зевксид тасвирлагандай одамлар ҳаётда бўлиши мумкин эмас, аммо шундай бўлгани яхши, негаки, санъат асари ҳаётдаги нусхадан кўра аълороқ бўлиши зарур. Поэзияда ақл бовар қилмайдиган нарсаларни эса «одамлар шундай дейишади» деган маънода тушунмоқ лозим. Яна шу маънода тушуниш керакки, ақлга тўғри келмайдиган нарса ҳамиша ҳам ақлга номувофиқ бўлавермайди: ахир «мумкин бўлмаган нарсалар ҳам кўп содир бўлиши мумкин». Мантиққа зид гапларни ҳам одамларнинг ўзича ўйлашларини рад этганимиздай тушунтириш мумкин. Яъни, бир нарсанинг худди ўзи айтилганми, худди шу нарса ҳақида айтилганми, худди шу йўл билан айтилганми — мана шулар шоир ўзига қарши чиқаяптими, ўз ўзига қарама-қарши чиқаяптими — ҳаммасига жавоб беради.

Лекин агар шоир ҳеч бир заруриятсиз маънога зид (Эврипидда Эгейнинг пайдо бўлишида) нарсани ёхуд ахлоққа зид («Орест»даги Менелайнинг тубанлиги каби) нарсани тасвирласа, уни чиндан ҳам шундай нарсаларни тасвирлаган деб айблаш асосли бўлади.

Демак, шоирга билдириладиган эътирозлар тўрт хил бўлади: (1) мумкин бўлмаган нарсаларни тасвирлагани учун; (2) ақлга зид нарсаларни тасвирлагани учун; (3) ўз фикрига зид нарсаларни тасвирлагани учун; (4) санъат қоидаларига зид тасвирлагани учун. Бу эътирозларни юқорида айтилган ўн икки жиҳатдан инкор этиш мумкин.

XXVI. ТРАГЕДИЯНИНГ ЭПОСДАН УСТУНЛИГИ

Эпик тасвир яхшими ёки трагик тасвирми, деган савол туғилиши мумкин. Унчалик оғир бўлмаган асар, албатта яхши, у энг яхши томошабинларга мўлжалланган. Ҳамма нарсани акс эттирувчи поэзия ҳамиша вазминроқ бўлади. Чунончи, баъзи ижрочилар, агар ўзларидан бирон нарса қўшмаса, диск отаётганини кўрсатмоқчи бўлиб, пириллаб

айланидиган «Сцилла» трагедиясини ижро этаётганида корифейга ёпишиб оладиган баъзи бемаза найчиларга ўхшаб, мумкин қадар кўп ҳаракат қилишмаса, томошабин тушунмай қолади, деб ўйлашади. Илгариги актёрлар кейинги актёрлар авлоди ҳақида шундай фикр билдиришади. Масалан, аввалги актёр (Минник) кейинги давр актёри Каллипидни ижрода ошириб юборгани учун маймун деб атаган эди. (Актёр) Пиндар ҳақида ҳам шундай фикр бор эди. (Эпостарафдорлари) трагедия ҳақида ҳам шу каби фикрларни айтишади. Каллипид ва Пиндар каби актёрлар кейинги авлодга мансуб бўлганидай, бутун трагедия санъати эпосга нисбатан энгилроқдир, дейишади эпостарафдорлари. Эпостарафдорлари, — олижаноб одамларга мўлжалланган. Эпостактёрларнинг масхарабозларча имо ва ҳаракатларига зор эмас, трагедия санъати эса авом учун чиқарилган, дейишади.

Аммо, биринчидан, бу танқид поэзияга эмас, актёрлик санъатига дахлдордир. Ошиқча қилиқлар рапсодда ҳам учраши мумкин. Масалан, Сосистрат шундай бўлган. Ярашмаган қилиқларни лирик қўшиқлар ижрочиси опунтлик Мнасифей ҳам қилар эди. Сўнгра, (иккинчидан) умуман гавда ҳаракатларини инкор қилиш тўғри эмас. Акс ҳолда рақсни ҳам рад этиш керак бўлади. Бироқ истейдодсиз актёрларнинг гавда ҳаракатларини инкор этиш керак, албатта. (Илгарироқ) Каллипидни ҳам, бошқа актёрларни ҳам эркин аёлларни ўхшатиб ўйнаёлмагани учун танқид қилинган ва ҳозир ҳам танқид қилинмоқда.

(Учинчидан) трагедия ҳар қанақа (ортиқча) ҳаракатларсиз ҳам ўз вазифасини эпопеядай бажара олади. Трагедияни ўқиганда ҳам унинг қандайлигини билиш мумкин. Шунинг учун ҳам трагедия барча жиҳатлардан устун экан, бу танқидни рад этиш мумкин. Қолган барча соҳаларда трагедия юқори мавқега эга. (Биринчидан) Эпопеяда бор ҳамма нарса трагедияда ҳам бор: у эпопеянинг вазнидан фойдаланиши мумкин; музыка ва театр жиҳозлари ҳам унинг бирмунча қисмини ташкил этади. Шу туфайли одамлар жуда катта лаззат оладилар. (Иккинчидан) трагедия ўқилганда ҳам, (саҳнада) қўйилганда ҳам чуқур таассурот қолдиради.

(Учинчидан) трагедия ўз мақсадига анча кичик ҳажм билан эриша олади — узоқ вақтга чўзилган барча нарсалардан кўра муайян бир жойга йиғилган нарсалар ёқимлироқ таассурот қолдиради. Айтайлик, мабодо кимдир Софоклнинг «Эдип»ни худди «Илиада» каби қўшиқларга (бобларга) солиб ёзиб чиқса нима бўлар эди? Ниҳоят, (тўртинчидан) эпопея тасвирларида яхлитлик кам бўлади (бунинг исботи шуки, ҳар қандай поэмадан бир неча трагедия чиқарса бўлади), шунинг учун агар эпик шоирлар фақат бир ривоят билан чеклансалар, уларнинг асарлари ё воқеалар баёнининг ихчамлиги туфайли нисбатан қисқа, ёки вазни чўзилиб кетса — серсув бўлиб қолади... Агар (поэма) «Илиада» ва «Одиссея» каби, бир неча воқеалардан ташкил топса, улар бир неча қисмлардан ташкил топадики. Буларнинг ҳар бири ўзига яраша ҳажмга эга бўлади. Тўғри, бу иккала поэма иложи борича гўзал ёзилган ва ягона воқеанинг аъло даражадаги тасвири бўла олади.

Шундай қилиб, агар трагедия юқорида айтилган барча жиҳатлардан аъло экан, бунинг устига ўз санъати билан ҳам таъсир этар экан, трагедия ҳам, эпос ҳам ҳар қандай эмас, балки биз айтгандай лаззат бағишлар экан, демак, ўз-ўзидан равшанки, трагедия эпопеяга нисбатан мақсадга мувофиқроқ бўлгани учун ҳам ундан аълороқдир.

ХУЛОСА

Трагедия ва эпопея ҳақида, уларнинг турлари ва қисмлари хусусида, (уларнинг) нечталиги ва бир-бирларидан фарқлари ҳақида, уларнинг яхши ва ёмон чиқиши сабаблари тўғрисида, поэзияга билдирилган эътирозлар ва уларни инкор этиш ҳақида шу айтганларимиз билан кифояланамиз...

ШОИРЛАР САНЪАТИ ҚОНУНЛАРИ ҲАҚИДА

Бу ерда (келтирилаган) мулоҳазалардан мақсадимиз ҳақим Арастунинг «Фи-с-синоат аш-шеър» — («Шеър санъати» — «Поэтика») асарида айтган фикр-мулоҳазаларини исботлаб кўрсатишдан ва унинг маъноларига ишора қилишдан иборатдир. Зероки, ана шу мулоҳазалар билан шеърый санъат ишқибозларининг барчасини таништириш ниятидამиз. Шуниси ҳам борки, ҳақим Арасту ўзининг «Шеър санъати» у ёқда турсин, ҳатто софистика ҳақидаги мулоҳазаларини ҳам мукамал баён қилиб улгурмаган эди. Шунинг учун бу борадаги гапларнинг ҳаммасини ипидан-игнасиғача муфассал қилиб, тартиби билан битмоқчи эмасмиз. Чунки «Софистика санъати» асарининг охириги жумлаларида Арасту айтиб ўтган мулоҳазаларга қараганда, у бунинг сабабини аҳволни чинакамига ифодалаб бериш учун ўзидан олдин ўтганларнинг асарларига мувофиқ келадиган, (эскиларни) тартибга тушириб, улар асосида янгиларини пайдо қиладиган бирор усул ва қонун-қондалар тополмагани билан изоҳлаган.

Ҳақим Арасту ўзининг шундай фазилати ва даҳоси билан тугатиб қўйишга жазм қилолмаган бир ишни биз ниҳоясига етказишга интилишимиздан кўра, бу санъатда фойда берадиган ва ҳозирги замонда учрайдиган қонун-қондалар, мисол ва мулоҳазалар келтириш билан чеклансак яхшироқ бўлади.

Модомики шундай экан, биз деймизки, ... маънони билдирадиган сўзлар содда ва мураккаб бўлади. Мураккаб бўлган сўзлар бирор мулоҳазани ё англатади, ё англатмайди. Мулоҳазани англатадиганларининг қатъий жазмлилиги ва жазмсизлиги бўлади. Қатъийлари ё тўғри, ё ёлғон бўлади. Ёлғонларининг баъзилари эшитувчилар зеҳнига маъноси билан ўрнашиб қолади, бошқалари эса киши онгида нарсаларнинг ўхшаши — акси билан ўрнашиб қолади. Мана шу нарса ўхшатиш — шеърый мулоҳазалар саналади.

Мана шу акс — ўхшашликларнинг баъзилари энг мукамал бўлади, бошқалари нуқсонли бўлади. Уларнинг мукамаллигини ё нуқсонли эканини аниқлаш шоирлар ва турлитуман тил ва шеърятни ўрганаётган маърифат аҳлининг фикр доирасига киради. Лекин бундан ҳеч ким софистика билан акс этиш икковини бир сўз деб ўйламасин. Булар иккови ҳам баъзи сабабларга кўра бир-биридан бутунлай фарқ қилади.

Софистнинг мақсади билан тақлидчининг мақсади турлича, бир-биридан фарқ қилади. Софист эшитувчини ғалатга ундаб, ҳақиқатга тўғри келмайдиган, нуқсонли нарсаларни (одамнинг) кўз олдига келтириб қўяди. Ҳатто у мавжуд нарсани номавжуд деб, номавжуд нарсаларни эса мавжуд деб тасаввур қилдиради.

Аммо тақлидчи бўлса нарсанинг тескарисини эмас, балки ўхшашини тасаввур қилдиради. Бунга ўхшаш нарсалар ҳисда ҳам учрайди. Ўз жойида турган киши шундай ҳолатга тушса, гўё ҳаракат қилаётгандай бўлади. Масалан, кемага минган киши кемадан тушиб қирғоқда қолганларга қараса ёки ёз чоғида осмондаги ой ва юлдузларга тез сузаётган бутултар ортидан қаралса шундай бўлади. Бундай ҳол одамларнинг ҳисларини чалғитади.

Аммо кўзгуга ёки ялтироқ силлиқ жисмга қараган кишининг ҳоли ҳам худди шундай бўлади, унга назар ташлаб, ўша нарсаларга ўхшаш нарсани кўраётгандай туюлади. Мулоҳазалар бир қанча бошқа қисмларга ҳам бўлиниши мумкин. Биз сенга айтсак, бу шулардан иборат: мулоҳаза ё қатъий, ё қатъий эмасликдан холи бўлмайди. Бордию, агар у қиёсий бўлса, у ҳолда билқувва табиатидан бўлади ё бўлмаса билфёъл ҳаракатидан бўлади. Бордию агар у унинг табиатидан бўлса, у ҳолда мулоҳаза ё истиқро (индуктив), ё тамсилий (аналогия) бўлади. Тамсил эса кўпинча шеър санъатида ишлатилади. Бундан аён бўлишича, шеърини мулоҳаза тамсил — аналогияга киради.

Қиёслар, умуман олганда, мулоҳазалар бошқа турларга ҳам бўлиниши мумкин. Айтишларича, мулоҳазалар ё бутунлай рост, ё бутунлай ёлғон бўлиши мумкин. Ё бунинг тескариси — тўғри ва ёлғон меъёри баб-баравар бўлиши мумкин. Буткул рост мулоҳаза, ҳеч сўзсиз, бурхоний-исботли

деб аталади. Бордию, унинг рост томони кўпроқ бўлса, у ҳолда у жадалий — диалектик бўлади. Бордию, рост ва ёлгон иккови баробардан бўлиб қолса, у ҳолда у хитобий-риторик бўлади. Рост бутунлай камайиб бораверса, у ҳолда суфастой-софистик бўлади, бутунлай ёлгон бўлса, у ҳолда уни, ҳеч шубҳасиз, шеърый деб аталади. Ушбу қисмларга бўлинишдан кўринишича, шеърый мулоҳаза на исботли, на диалектик, на хитобий-риторик ва на софистик эмасдир.

Шу билан бирга, у сулужисмус — силлогизмга ёки унга қарам бўлган навларнинг бирига бориб тақалади, яъни «қарам бўлган навлар» дейишимдан кўзлаган мақсадим истиқро-индукция, мисол-аналогия, фаросат-интуиция ва шунга ўхшаш нарсалар бўлиб, улар мантиқи қувватида ўша қиёс — силлогизмнинг куч-қуввати бўлади.

Юқорида зикр қилиб ўтган нарсаларни тавсифлаб берганимиздан кейин энди биз шеърый мулоҳазаларнинг навларга қандай бўлинишини таърифлаб беришимиз керак.

Шеърый мулоҳазаларга келганда, биз сенга айтсак, ё вазнларга қараб турларга бўлинади, ё бўлмаса маъноларга қараб бўлинади.

Аммо вазнларга қараб бўлинишларга келганда шуни айтиш керакки, бундан бу ёғига мулоҳаза юритиш мусиқор — музикачи ва арузчиларга тегишлидир. Шу билан бирга, мулоҳазалар (яъни шеърый сўзлар) қайси тилда бўлгани ва музикачининг қайси тоифадан чиққанига боғлиқ.

Аммо шеърнинг маъносига қараб илмий томондан навларга тақсим қилинишига келсак, бу жиҳатлар ҳар бир халқ ва тоифадаги рамзларни билувчи ва шеърларни шарҳловчиларга, уларнинг маъноларини назорат қилувчи ва ўшаларга қараб улардан маълум хулосалар чиқарувчиларга ҳавола қилинади. Бу худди ҳозирги замонамизда форс ва араб шеърятини олимларининг бу борада китоблар тасниф қилганига ўхшаб кетади. Улар шеърларни турли навларга, чунончи, ҳажвия (сатира), мадҳия, муфохара, луғз — топишмоқли шеър, кулгили (комик), ғазалиёт, васфий шеър ҳамда китобларда топилиши қийин бўлмаган бошқа навларга бўладилар. У ерда булар битилганлиги бизни бу ҳақда муфассал эслашимиз ва гапни чўзиб ўтиришимиздан қутқаради.

Келинлар, бошқа масалага ўтайлик. Асарлари бизгача етиб келган ўтмиш ва ҳозирги замон шоирларининг кўпчилиги шеърларнинг аҳволига қараб вазнларини аралаштириб юборганлар. Улар шеърятда мавжуд бўлган навларнинг ҳар бирига уларнинг мазмунига қараб махсус вазн белгилаб чиқмаганлар. Бу ҳолатдан фақат юнонларгина холи, холос. Улар шеър навларининг ҳар бирига махсус вазн турларини белгилаганлар. Чунончи, мадҳиялар вазни ҳажвиялар вазнидан бутунлай фарқ қилади. Бошқа вазнларнинг аҳволи ҳам худди шундай.

Аммо бошқа халқ ва тоифаларда айтишларича, мадҳиялар ҳажвиялар куйланадиган кўп вазнларда ҳам куйланади. Бунда ё бутунлай мадҳия вазнида ҳажвия айтилади, ёки бутунлай бўлмаса ҳам кўпроқ айтилади. Бунга улар чегарани худди юнонлар қўйганидек жуда ҳам қатъий қилиб қўйишмаган.

Биз бу ерда худди ҳақим Арасту ўзининг шеър санъати ҳақидаги мулоҳазаларида санаб ўтганидек, юнонлар шеърлари турларини санаб ўтамиз, уларнинг ҳар бирининг навларига ишорат қилиб ўтамиз.

Энди биз сенга айтсак, юнон шеърятини мен қуйида санаб ўтадиган навларга бўлинади. Улар шулардан иборат: трагедия (трагўзиё), дифирамби (дисирамби), комедия (кумузия), ёмби (иёмбу), драма (драмото), эний, диаграмма (диакрамма), сатира (сотуро), поэма (фиюмото), эпос (эфитсий), риторика (риторий), эфизоносоус ва акустика (акуститсий).

Аммо трагедияга келсак, у шеърнинг маълум бир нави бўлиб, унинг ўқиладиганини эшитган ё ўзи овозини чиқариб ўқиган киши ҳузур қилади. Трагедияларда бировларга мисол (ўртак) бўла оладиган яхшиликлар ва мақтаниландиган феъл-атворлар зикр қилинади; бу вазнда шаҳарни бошқарувчи — ҳукмдорлар мадҳланади. Музикачилар подшоҳлар олдида шу трагедия вазнида куйлайдилар. Бордию, бирор подшоҳ ўлиб қолгудек бўлса, трагедия қисм-бўлақларига қўшимча нағмалар қўшиб, ўлган подшоҳга атаб навҳа-марсиялар айтганлар.

Аммо дифирамбига келсак, у шеърятнинг бир тури бўлиб, унинг вазни трагедия вазнидан икки баробар катта

бўлади. Унда яхшилик ва мақталадиган барча хулқ-атворлар, инсоний фазилатлар зикр этилади: дифирамбида маълум бир подшоҳ ё кишини мадҳ этиш мақсад қилиб олинмайди. Балки ундаги умумий яхшиликлар зикр қилинади...

Аммо комедияга келсак, бу шеърятнинг маълум бир тури бўлиб, унинг ҳам маълум вазни бўлади, унда ёмон феъл-атвор зикр қилинади, одамлар, уларнинг ахлоқларида қораланадиган ва хуш кўрилмаган табиатлар ҳажв қилинади. Кўпинча унинг бўлакларига оҳанг-нағмалар қўшилиб, уларда ҳам қораланадиган хулқ-атворлар эсланади. Бу эсланган хулқ-атворларда инсон, ҳайвон ва икковига алоқадор бўлган хунук шакл — тимсоллар иштирок этади.

Аммо ёмби ҳам шеърятнинг бир нави бўлиб, унинг ҳам ўзига хос маълум вазни бўлади. Унда ҳам машҳур мулоҳазалар эсланади. Аммо куйланадиган нарсалар хушфеъл ҳам бўлиши мумкин, бадфеъл ҳам бўлиши мумкин — барибир, лекин шуниси борки, бу мисоли бир зарбулмасал — мақоллар каби машҳур бўлиши шарт. Шеърятнинг бу нави тортишув, уруш-жанжал, ғазаб ва ғижинган пайтларда ўқиладиган шеърларда ишлатилади.

Аммо драмага келсак, у ҳам худди юқорида келтирилганлар каби шеър турларидан бири саналади: фақат бунда маълум кишилар ва маълум шахслар тўғрисида машҳур бўлган масал ва нақллар зикр қилинади.

Аммо эънийга келсак, бу ҳам шеърятнинг навларидан бири бўлиб, унда одамни хурсанд қиладиган мулоҳазалар зикр қилинади. Шуниси ҳам борки, булар ё маҳоратнинг зўрлигидан ва ё ғоятда гўзал битилганидан одамни хушнуд этади.

Аммо эпиграммага келсак, бу ҳам шеърятнинг бир нави бўлиб, буни қонуншунослар инсон хулқини тузатиш ҳамда тарбиялаш мушкул бўлган тақдирда унда шеър битиб, кимки қонун-қоидага риоя қилмас экан, унинг оқибатида аянчли аҳволга тушади, деб қўрқитиш ва руҳини даҳшатга солиш учун ишлатадилар.

Аммо эпика ва риторикага келсак, бу ҳам шеърятнинг бир нави бўлиб, бунда илгари ўтган сиёсий ва қонуний тартиб-қоидалар тавсиф қилинади. Шеърятнинг бу навида

подшоҳларнинг хулқ-атвори, у ҳақдаги хабарлар, унинг даври ва у билан боғлиқ бўлган воқеалар зикр қилинади.

Аммо сатирага келганда шуни айтиш керакки, бу ҳам шеърятнинг бир нави бўлиб, унинг ўзига хос вазни бор. Бу навдаги шеърларни музикачи олимлар яратганлар. Улар ўз куйлари билан тўрт оёқли ҳайвон, умуман олганда, ҳатто жамики ҳайвон зотларини ҳаракатга келтирадилар. Шунда бу ҳайвонлар ўзлари — табиий ҳаракатларидан (бир оз) четга чиққан бўлиб (маълум қилиқ қилиб), одамларни таажжубга соладилар.

Аммо фиюмуто-поэмага келсак, бу шеърятнинг бир нави бўлиб, унда (бошқа навларга ўхшамаган ҳолда) яхшию ёмон, тўғрию эгри ҳар хил сифатлар куйланади, тасвирланади. Бу хилдаги ҳар бир шеър навларида гўзал ва яхши, қабиҳ ва разил ишлардан иборат бўлган воқеалар ифодаланади.

Аммо эфижоносоусга келсак, бу ҳам шеърятдаги навларнинг бир тури бўлиб, буни табиатшунос олимлар яратганлар. Улар бунда табиий илмларни тавсифлаганлар. Шеър санъатидан энг узоқ саналган нав худди мана шу шеър нави ҳисобланади.

Аммо акустикага келсак, бу ҳам шеър навларининг бир тури бўлиб, бу нав орқали музика санъати ўргатилади. Бу тур шеър фақат музикага хос холос, бошқа ўринларда ундан фойдаланилмайди.

Юнон шеърятини яхши билган кишилардан бизга етиб келган муфассал хабарларга кўра ва ҳаким Арастуга нисбат берилган шеър санъати ҳақидаги мулоҳазаларида ҳамда Томастиюс (Темистий) билан икковидан ташқари юнон китобларини шарҳловчи қадимги олимлар асарларида юнон шеърятини турлари ва уларнинг мазмунлари ҳақида топган гапларимиз мана шулардан иборат. Биз уларнинг баъзи мулоҳазаларида топганларимизга қараганда, улар ўз таснифларининг охирида шу маъноларни улаб кетганлар. Биз уларни қандай учратган бўлсак, ўшандай ҳолда эслаб ўтамиз.

Энди биз сенга айтсак, шоирлар чиндан ҳам туғма қобилиятли ва шеър битишга тайёр табиатли кишилар бўлади ва улар ташбиҳ ва тамсилга лаёқатли бўладилар. Шоирлар

ё шеър навининг кўп турида, ё бўлмаса бир турида ижод қилишга лаёқатли бўладилар. Бир хил шоирлар шеър санъатидан етарлича хабардор бўлишавермайди, балки улар туғма қобилиятларининг яхшилиги билангина қаноат ҳосил қиладилар, улар ўзларининг истеъдод даражаларига кўра иш тутадилар. Бундай шоирлар чинакам мусалжис-мутафаккир шоирлардан саналмайдилар. Чунки уларда шеър санъатини ўзлаштириб олиш учун камолот етишмайди ва бу санъатда турғунлик бўлмайди. Кимки ундай одам шеърини кўриб, у қобилиятли одам экан, деб ўйлаган бўлса, бу шунинг учунки, унинг феъл-атворида шоирларга хос бўлган турқ-кўриниш мавжудлигидангина шундай мулоҳазага келинган. Ё бўлмаса бу хил одамлар чинакамига шоирлар санъатини эгаллаган бўлишади, ҳатто шеър ижодига хос бўлган хусусиятлардан бирортаси ҳам — у қайси шеър турига алоқадор бўлмасин, барибир, бу қонун-қоидалар ундан қочиб қутулолмайди. Улар шеърят санъатида қўлланиладиган ташбиҳ ва тамсилларни жудаям маҳорат билан ишлатадилар. Бу хил шоирлар чиндан ҳам қобилиятли шоирлар дейишга сазовордирлар.

Ёки бўлажак шоирлар ўша юқорида айтиб ўтилган аввалги икки табақа шоирлар ва улар феълларига тақлид қилувчилар бўладилар. Булар ўша аввалги иккала табақа шоирлар йўли — ижодини ёдлайдилар. Бу турдагиларнинг ўзларида туғма шеърый табиати бўлмаган ҳолда, шеърый санъат қонун-қоидаларидан хабардор бўлиб туриб, ташбиҳ — ўхшатиш ва тамсил — метафоралар кетидан борадилар. Йўлдан адашадиган ва тоядиган шоирларнинг кўпчилиги худди мана шу табақа шоирлар ичидан чиқади.

Энди биз сенга айтсак, ўша юқорида айтиб ўтганимиз уч тоифа шоирлар ҳар бири ижодда ё табиийлик, ё мажбурийликдан холи бўлмайди. Бундай дейишдан кўзлаган мақсадим шуки, бир шоир кўпинча мадҳияга ва ё бир яхши сўз айтишга табиатли бўлса, баъзан вазият уни ҳажвий ва бошқа турда шеър айтишга ҳам мажбур қилиб қолади. Айтайлик, бир шоир шеърят навларининг маълум бир навида ижод қилиш санъатини танлаб олган ва ўзини шу хилдагина шеър ёзишга одатлантирган бўлса, баъзи ҳолларда тан-

лаб олмаган турларда ҳам шеър ижод қилишга тўғри келади, бу эса унинг учун ўзи ижод қилишга одатланган шеър турига нисбатан бошқа бир навда мажбурий битилган шеър бўлади. Бу мажбурият ё ички, ё ташқи сабаблар билан бўлади. Аммо шоирнинг энг яхшиси, туғма шоир бўлгани саналади.

Сўнгра шоирларнинг шеър ижод қилиш борасидаги аҳволи камолотга етишгани ва етишмагани жиҳатидан турлича бўлади. Бу эса ё гоя жиҳатидан, ё бўлмаса мавзу жиҳатидан шундай бўлиши мумкин.

Аммо гоя жиҳатидан олган тақдиримизда, улар шеърга баъзан ёрдам берса ҳам, баъзида унга ёрдам беролмай қолади. Бунга баъзан руҳий (нафсоний) кайфиятлар сабаб бўлади. Шунда у руҳий кайфиятлар устун келади, ё бўлмаса баъзан ўзи унга муҳтожлигидан тушкунликка учраб, пасайиб кетади.

Аммо бу бобдаги текширишларимиздан мақсад бу масаланинг ипидан-игнасигача синчиклаб аниқлашдан иборат эмас, чунки буларнинг ҳаммаси ахлоқ ва руҳий кайфиятлар тавсифлари ҳамда уларнинг ҳар бирининг (инсон руҳига) алоҳида таъсири ҳақида битилган китобларда керагича баён қилинган.

...Шоирнинг етук ва етукмаслиги ҳақидаги мулоҳаза ўша ўхшатишнинг (ҳақиқатга) яқин ё узоқлигига боғлиқ бўлади.

Баъзан шунақаси ҳам бўладики, шеър санъатида энг орқада қолган шоир ҳам юқори даражада ажойиб шеър яратиши мумкин, ҳатто бу соҳада билафонлар ҳам унга тенг келадиган нарса (шеър) яратолмаслиги мумкин. Лекин шуниси борки, бунга сабаб бахт ва тасодифнинг тўғри келишидан бўлади. Лекин ундай одам (қанчалик ажойиб шеър ёзган бўлмасин) бу ёзган шеъри билан сўз санъаткори деган номга сазовор бўлолмайди.

Ташбиҳ даражалари турлича бўлади. Шу жиҳатдан қараганимизда ўхшатишнинг яқин ва муносиб бўлмоғи мавзуга ҳам боғлиқ ё бўлмаса шоирнинг бу санъатдаги маҳоратига ҳам боғлиқ. Ҳатто шу уста шоир бир-биридан узоқ бўлган икки нарсани мулоҳазаларни орттириш билан бир-бирига мувофиқдек қилиб кўрсата олади. Бу эса шоирлардан яширин бўлмаган ҳоллардандир. Шу жумладан шоирлар А билан Б ни ва Б билан Ж ни бир-бирига ўхшатадилар. Чунки

бунда А билан Б ўртасида яқин ва муносиб ҳамда маълум бўлган ўхшашлик бор. Шу билан бирга, яна Б билан Ж ўртасида ҳам яқин муносиб ҳамда маълум бўлган ўхшашлик бор. Улар сўз маъносини шунга буриб, ҳатто сомий — эшитувчи, муншид — ўқиб берувчиларнинг фикр-закрини, гарчи улар ораси узоқ бўлмаса ҳам А билан Б ва Б билан Ж ўртасида бўлган ўхшашликдан огоҳлантирмоқчи бўладилар.

Бу санъатда шоирликнинг танланиши одатда жуда улкан бойлик саналади. Бу худди ҳозирги замондаги баъзи бир шоирлар қилмишига ўхшаб кетади. Улар шундайки, агар бир сўзни шеърдаги байтга қофиядош қилиб қўйиб, олдинги байтда лозим бўлган нарсаларни ёки тасвирлаш ниятида бўлган нарсаларни бита олса, у ҳолда одамда жуда ажойиб ҳузурбахш ҳолат пайдо бўлади.

Биз яна шундай деймиз: бу санъат аҳли билан нақш берувчи рассом санъати ўртасида қандайдир муносабат бор. Булар иккаласининг санъатдаги моддаси турли-туман бўлса ҳам, аммо шаклда, яратилиш ва мақсадларда бир-бирига мос келади. Ёки айтайлик, ўша иккала яратилган нарсада, улар шаклларида ва мақсадларида бир-бирига мувозанат, ўхшашлик бор. Бу шундайки, шеър санъатини безайдиган нарсалар сўз — мулоҳазалар бўлса, рассомлар санъатини безайдиган нарса — бўёқлар саналади. Буларнинг иккови ўртасида фарқ бор, аммо иккаласи ҳам феълда бир-бирига ўхшаш, иккаласи ҳам одамлар тасаввури ва сезгиларида бир мақсадга — тақлид қилишга йўналган бўлади.

Шоирлар санъати илмини ўрганувчилар фойдаланадиган умумий қонун-қоидалар мана шулардан иборат. Бу қонунларнинг кўпини (илмий нуқтаи назардан) текшириб чиқиб, мулоҳазалар билдириш ҳам мумкин эди, лекин бундай санъат соҳасида илмий текшириш олиб боришдек нарса инсонни санъатнинг бир навида бир томонлама мулоҳаза олиб боришга элтиши ҳамда бошқа навлар ва қарашлардан юз ўгиришга олиб келиши мумкин.

Шу сабабдан бу соҳада айтиб ўтган мулоҳазаларимиз унга ўхшаган бирор нарсани ҳал қилиб ҳам беролмайди.

(Шу билан Абу Наср Муҳаммад ибн Муҳаммад ибн Тархон ал-Фаробий ёзган рисола тугади.)

АРАСТУ «ПОЭТИКА»СИ ВА УНИНГ ШАРҚДАГИ ИЗДОШЛАРИ

Арасту «Поэтика»си ўрта асрларда Шарқда дастлаб қадимги сурёний тилида, сўнгра эса араб тилида тарқалган эди.

У маҳалларда араб тили ҳали илмий тил сифатида та-нилмаган, кўп асарларни, шулар жумласидан кўп юнон му-аллифларининг таълифларини сурёний тилига таржима қилиш одат эди. Ҳатто «Калила ва Димна» китоби ҳам араб-чага таржима қилинишдан анча олдин санскрит тилидан сур-ёний тилига кўчирилган эди. Кейинчалик ўнинчи асрга ке-либ «Поэтика» сурёний тилидан арабчага таржима қилин-ди. Бунинг дастлабки таржимонларидан бири Исҳоқ ибн Ҳунайн (вафоти 911) бўлса, бошқаси Матто ибн Юнус ал-Қунной (941-да ҳаёт бўлган) эди. Ал-Қунной таржимаси давримизгача ҳам етиб келган. Шу билан ўрта асрларда бу асар араб дунёсига тарқалиб кетди.

Арасту асарларини рўёбга чиқаришга бел боғлаган Фарб олимлари Шарқ олимлари мероси билан ҳам қизиқиб, улар-ни нашр этишга хизмат қилдилар. Инглиз шарқшунос оли-ми Давид Самуил Марголиус 1887 йили Арасту «Поэтика»-сининг Матто ибн Юнус қилган таржимасини топиб, уни Лондонда нашр этди ва шу китобига Ибн Синонинг «Аш-Шифо» асарининг бир бўлаги бўлмиш «Шеър санъати» ки-тобини ҳам илова қилди. Шу билан бирга Марголиус Ибн Синонинг «Уюн ал-Ҳикма» («Ҳикмат булоқлари») асарида ўша китобидан келтирилган шеърятга оид парчани ҳам нашр этди.

Маълумки, Арастунинг бу китоби ҳақида араб файласу-фи Абу Исҳоқ ал-Киндий (801-866) ҳам қисқа бир китоб ёзган.

Чунки бу соҳада фикр-мулоҳаза билдириш, айрим рисо-ла-асарлар ёзиш олижаноб бурч саналган. Шу сабабдан бўлса керак, ал-Киндийдан сўнг машҳур файласуф Абу Наср

Форобий (873-950), Ибн Сино (980-1037) ва Ибн Рушд (1126-1198) каби атоқли кишилар ҳам «Поэтика» борасида ўз мулоҳазаларини баён этганлар, бу асар орқали ўша давргача юнон адабиётида мавжуд бўлиб, араб адабиётида бўлмаган адабий шакл, жанрларни тарғиб қилганлар. Иккинчи томондан, улар бу тўғрида ўз андишалари билан китобхонлар оммаси билан ўртоқлашишган. Натижада «Нафис санъатлар» ҳақида арабийнавис адабиёт вакиллари орасида ҳам қатор асарлар пайдо бўлган. Айниқса, Форобий, Ибн Сино, Ибн Рушдларнинг бу тўғридаги асарлари диққатга сазовор.

Ал-Киндийнинг бу ҳақдаги асарини бизгача етиб келган ёки келмаганлиги ҳалигача илмий адабиётда маълум эмас. Унинг таржимаи ҳолидан маълум бўлишича, у юнон тилини яхши билган, шунинг учун Ал-Киндий Арасту асарининг оригиналидан баҳраманд бўлган ва бу тўғридаги мулоҳазаларини битиб кетган дейиш мумкин.

Абдураҳмон Бадавий Ал-Киндийнинг бу китоби ҳақида мулоҳаза билдириб, уни Арасту «Поэтика»сидан қисқартириб олинган, деган хулосага келади.

Араб олими Ибн Абу Усайбиа (1203-1270) «Уюн-ал-анбо» («Янги хабарларнинг булоқлари») асарида қуйидагиларни ёзди:

«Абу Закариё Яҳё ибн Адий Иброҳим ибн Абдуллоҳдан илтимос қилиб, сен бориб айтгин, Исҳоқ эллик динорга менага Арастунинг «Софистика», «Хитоба» («Риторика») ва «Поэтика» асарлари таржимасини берсин, деган экан, у ўз таржималарини аталган пулга сотмасдан ўлаётган вақтида ёқиб юборган экан».

Бу жумладан кўринишича, Исҳоқ Ибн Ҳунайн Арастунинг «Поэтика» асарини дастлаб таржима қилган кишилардан бўлган.

* * *

Абу Наср Форобий Арастунинг кўп асарларига шарҳлар боғлаб, уларни кўпчилик ўртасида оммалаштирган. Ана шунинг учун ҳам уни Арастудан кейинги етишган иккинчи муаллим — Муаллими соний деб аташган. Ибн Синонинг таржимаи ҳолидан маълум бўлишича, у Арастунинг «Ме-

тафизика» асарини қирқ бор ўқиган, лекин шундай бўлишига қарамай, унинг ибораларидан ҳеч нарса англамаган. Ибн Сино ниҳоят Форобий ёзган шарҳ орқали уни тушунишга муваффақ бўлган. Форобий Арастунинг «Поэтика» асарини ўқиб у ҳақда бир асар — рисола ёзиб, унинг мазмунини талқин қилишга ва унинг аҳамиятини баён қилишга уринган.

Унинг «Рисола фи қавонийн синоат аш-шуаро» деб аталган асари мана шу мулоҳазага далил бўла олади.

Ундан ташқари, Форобий бу тўғрида бошқа бир рисола ҳам ёзган. Унинг бу асари «Шеър китоби» деб аталиб, унинг бир нусхаси Чехословакиянинг Братислава шаҳрида сақлангани араб қўлёзмалари орасида топилган.

Булардан кўринишича, Форобий шеърят масаласи ва уларнинг юнон адабиётидаги шакллари, шоир ўрни ва унинг — вазифаси борасида анча кенг фикр юритган. Ибн Абу Усайбианинг кўрсатишича, Форобийнинг «Калом фи-ш-шеър ва ал-қавофи» («Шеър ва қофиялар ҳақида сўз») ҳамда «Китоб фи-л-луғот» («Тил ҳақида китоб») асари ҳам бўлган.

Форобий «Шеър китоби» асари дебوحасида ёзади: «Биз бу ерда худди Ҳаким Арасту ўзининг шеър санъати ҳақидаги мулоҳазаларида санаб ўтганидек, юнонлардаги шеър турларини санаб ўтамиз, уларнинг ҳар бирининг навларига ишорат қилиб ўтамиз».

Лекин шуниси борки, Арасту «Поэтика»сида Форобий келтирган жанрлар тақсимооти бутунлай йўқ. Арасту жанрларни бундай тақсим қилмаган. Бу балки юнон адабиётига тегишли бошқа манбалардан олинган бўлиши мумкин. Балки Форобий Арасту «Поэтика»сининг тўла қисмини ўқишга муяссар бўлгандир. Ундай десак, Ибн Синодан илгарироқ ўтган Матто Ибн Юнуснинг Арасту «Поэтика»сини сурёний тилидан араб тилига таржима қилган нусхаси ҳозиргача етиб келган. Бу таржиманинг оригинали — яъни сурёнийчаси анча илгари таржима бўлганидан дарак беради. Аммо бунда ҳам «Поэтика» асари ҳозирги кундагидек йигирма олти қисмдан иборат.

Форобий бу асарини ёзишда бу борадаги бошқа асарлардан ҳамда Арастунинг шогирди Фемистийнинг бу тўғрида ёзганларидан фойдаланган кўринади.

Ибн ал-Ибрийнинг кўрсатишича, Ҳомернинг «Илиада»-си сурёний тилига таржима қилинган эди. Демак, бу даврда юнон адабиёти шоҳ асарларининг кўпи сурёний тилига таржима қилинган бўлади. Бундан эса араб тилига кўчган бўлиши ҳам мумкин. Бу тилни Форобийнинг устозлари (чунончи, Ибн Хийлон) ҳамда дўст ва шогирдлари (Матто ибн Юнус ва Ибн Адий) яхши билган эди. Шуниси ҳам борки, Форобийнинг ўзи ҳам сурёний тилини билган бўлиши ҳақиқатдан узоқ эмас. Унинг кўп тил билиши у ҳақда сақланиб қолган фольклор материалларидан ҳам маълум.

«ПОЭТИКА» ВА ҲОЗИРГИ ЗАМОН АДАБИЁТИ

Трагедия таърифидаги сўзларнинг мазмуни кўп асрлардан бери турлича шарҳланиб келаётир. Бу таърифнинг таржимаси ҳам табиийки, турлича талқинларни ўз ичига олади. Рус тилидаги «действие» сўзи кўп маъноларни, хусусан «ҳаракат», «иш-ҳаракат», «воқеа», «кўриниш» маъноларини англатади. Ўзбек тилида эса биз «Поэтика»нинг трагедия таърифига оид контекстидан келиб чиқиб, «действие» сўзини «хатти-ҳаракат», «қилгулик» ёки «қилмиш» деб олишни лозим кўрдик. Чунки Арасту санъат назариясига асос қилиб олган трагедияларнинг («Антихона», «Орестея», «Эдип», «Электра» ва бошқалар) мазмуни ва моҳиятидан келиб чиқсак, асарларда қаҳрамонларнинг қилмиши асосий ўринни эгаллайди. Эдипнинг қилмиши фақат ўзини фожиага учратиб қолмай, балки давлат, жамиятнинг ҳам бошига кўп фалокатлар ёғдиради. Эдипнинг гуноҳи жуда даҳшатли — у ўзи билмагани ҳолда отасини ўлдириб, онасига уйланади. Антихона эса онгли равишда сингиллик бурчини ижро этади. Эдипнинг ўғиллари Этеокл ва Полиник тахт таллашиб, ўзаро кураш бошлашади. Полиник ўзга юртларга кетиб, яна олти лашкарбоши билан бирга (еттита бўлиб) она шаҳри Фивага қарши курашади. («Фиванинг етти душмани».) Ака-ука ўзаро жангда ҳалок бўлишади. Фивага ҳукмрон бўлган Креонт Этеоклни шон-шавкат билан кўмади. Юртга душманларни бошлаб келган Полиникнинг жасадини эса дафн этмаслик ҳақида фармон чиқаради. Агар кимки фармонни бузса, ўлим жазосига ҳукм этилади. Антихона ўлим хавфидан қўрқмай акасини дафн этаётганида қўлга тушади. Бундай қилмишларни эса оддий «ҳаракат» ёхуд «иш-ҳаракат», ҳатто «воқеа» сўзи билан ифодалаш тўғри бўлмас эди. Бугина эмас, рус тилида драматик асар қаҳрамонларига нисбатан «действующие лица» сўзлари ишлатилади. Ўзбек тилида бу сўзларни оддий «ҳаракат қилувчилар» ёки «қатнашувчилар» деб олиш мақсадга мувофиқ эмас. Шунинг учун

биз бу сўзларни «асар қаҳрамонлари» ва «фаол шахслар» деб олдик. Чунки, юқорида айтилгандай, даҳшатли ёки буюк қилмишларни табиийки, оддий «ҳаракат қилувчилар» эмас, балки фаол шахсларгина юзага келтирадилар. Арастунинг қуйидаги сўзлари ҳам тўғри йўл тутганимизни кўрсатади: «Бироқ бу қисмлардан энг муҳими — воқеалар оқимидир, — дейди мутафаккир, — чунки трагедия «пассив» одамлар тасвири эмас, балки қилмиш тасвиридир, ҳаёт, бахт ва бахтсизликлар эса (инсон) қилмиши туфайли бўлади». («Поэтика», V боб.) Бу жумладаги «пассив» сўзини файласуф М.Л. Гаспаров аниқлик киритиш учун тўғри қўллаган. Чунки у ҳам Арасту фикрининг моҳиятидан келиб чиққан.

Арасту трагедия таркибини олти унсур (элемент)га бўлиб кўрсатади: биринчиси — томошавийлик, иккинчиси — музика қисми, учинчиси — асар тили — қаҳрамонлар нутқи, тўртинчиси — фикр (ғоя), бешинчиси — характер, олтинчиси — ривоят — воқеа. Арасту асар ғояси ва характерга жуда катта аҳамият беради. «Ана шу ғоя ва характерга мувофиқ фаол шахслар (ёки қаҳрамонлар) муваффақиятга ёки мағлубиятга учрайдилар», дейди у. Чиндан ҳам ғоя, эътиқод қаҳрамонларнинг тақдирига ҳал этувчи таъсир кўрсатади. Прометей, Насимий, Машраб, Улуғбек, Галилей, Бруно, Коперник, Жанна д'Арк сингари буюк шахслар ғоя, эътиқод йўлида ҳаётларини фидо қилдилар. Асарда (айниқса, қадимий афсоналар даврида) ғоя ва характер манбаи ривоят (воқеа)дир. Характер қирралари ва шахс интилган ғоя, эътиқод воқеада кўринади. Воқеада характернинг қандайлиги маълум бўлади. Демак, Арасту мифос деганда ривоят ёки афсона воқеасини кўзда тутди. «Демак, шоирлар фаол шахсларни уларнинг характерларини кўрсатиш учун тасвирламайди, улар характерларни ҳам қилмиш орқали кўрсатишади. ...Қилмиш тасвирининг ўзи эса воқеадир» (Поэтика, VI боб.).

Ҳозирги замоннинг барча адабиёт назариётчилари баддий асарда характерни биринчи ўринга қўйишади. Арасту эса, негадир бундай қилмайди. «Трагедиянинг мақсади бирон фазилатни эмас, балки воқеани, қилмишни тасвирлашдир, — дейди у. — Кишилар ўз характериға кўра қандайдир

фазилатга эга бўлади, қилмиши билан эса бахтли ёки бахтсиз бўлиб чиқади». «Поэтика» автори учун инсонларнинг характери қандайлиги, яхши ёки ёмонлиги, олижаноб ёки тубанлиги муҳим масала бўлса ҳам, аммо бадий асарда инсон характерининг қандайлигини кўрсатувчи асосий мезон, бу — одамларнинг хатти-ҳаракати, қилмишларидир. Чунончи, Эсхил асарининг қаҳрамони Прометей характеридаги улуғворлик, жафокашлик унинг буюк қилмиши — худолар, қудратли ҳукмдорлар газабидан қўрқмай, халққа олов келтириб бериши орқали намоён бўлади. Агар Прометейнинг шу қилмиши бўлмаса, унинг характери қандайлигини билолмаган бўлардик. Эврипиднинг «Электра» трагедиясида ҳам Клитемнестранинг характери унинг ёвуз қилмишида яққол кўринади: у ўйнаши Эгисф билан тил бириктириб, эрини, бирлашган юнон қўшинларининг бош қўмондони, Троя урушининг шавкатли қаҳрамони — Агомемнонни алдаб, тузоққа тушириб ўлдиради. Одамларнинг характерлари уларнинг ҳар қандай қилмишида эмас, балки хоҳ улуғвор, хоҳ тубан — фаол қилмишларида равшан кўринади. Демак, шахсларнинг фаоллиги ҳам уларнинг муҳим қилмишлари орқали юзага чиқади.

Шу мулоҳазалардан сўнг Арасту асаридаги миф — фабула, ривоят тушунчаси нимани англатиши ҳақида гапириш эҳтиёжи туғилади. Чунончи, бу муҳим муаммо ҳам юқоридаги масалалар билан узвий боғлангандир. А.Квятковскийнинг «Поэтик терминлар луғати»да бундай дейилади: «Фабула (лотинча — тарих, ҳикоя) — бадий асарда сюжет асосидаги воқеалар ва ҳодисаларнинг кетма-кет (изчил) ривожланишидир» (320-бет). Арасту асаридаги «мифос»ни Аппельрот «фабула» деб, М.Л.Гаспаров «сказание» деб таржима қилган. Асар контекстидан, Аристотель фикрлари моҳиятидан келиб чиқилса, М.Л.Гаспаров қўллаган сўз — «сказание» мақсадга мувофиқроқ келади. Кейинги вариантни маъқуллаганимиз учун биз «ривоят» деб олдик. Чунки «Поэтика»да худди шу ҳақда гап боради. Тўғри, асар фабуласи, сюжети, бадий асар воқеаси сўзлари бир-бири билан унчалик узоқ тушунчаларни англатмайди. Шунга қарамай, М.Л.Гаспаров «сказание» сўзини ишлатганининг боиси

шуки, Аристотель даврида яратилган эпос ва трагедия асарларининг ҳаммасига қадимий мифлар, ривоятларнинг воқеалари асос бўлган. Шунинг учун у вақтларда «ривоят» сўзи «фабула», «сюжет йўллари» маъносида ҳам ишлатилган.

Арасту асарнинг (трагедия асарининг) асосий таркибий қисмларидан, «сюжет йўллари»дан бири деб «перипетия»ни — воқеаларнинг кутилмаган, кескин ўзгаришини кўрсатади. Агар бу сўзларнинг моҳиятидан келиб чиқсак, «перипетия»ни яна «мушкулот» деб таржима қилиш мумкин. Чунки асар воқеалари давомида қаҳрамон тақдирида юз берган, кутилмаган, кескин ўзгариш, албатта, мушкулотни, мураккаб аҳволни юзага келтиради. Ана шу мушкулот пайтларида эса характерлар, одамларнинг қандайлиги билинади.

Асар воқеалари ривождаги яна бир муҳим унсурни Аппельрот ҳам, Гаспаров ҳам рус тилига «узнавание» деб таржима қилганлар. Бу сўз асар қаҳрамонларининг тақдирида ҳал қилувчи лаҳзаларда бирор муҳим воқеани (ёки ўша воқеада қатнашган одамни) тўсатдан билиб қолиш деган маънони англатади. Шундай ҳолатларда билиб қолиш қаҳрамон тақдирини ҳам, воқеалар оқимини ҳам ўзгартириб юборади. Софокл асарида Эдипнинг воқеалар давомида Иокастанинг кимлигини, йўлдаги жанжалда ўзи ўлдирган кишининг кимлигини билиб қолиши, Ифигения акаси Орестни таниб, билиб қолиши, «Одиссея»да Пенелопа тўй куни ҳижронда юрган Одиссейни билиб қолиши, Фирдавсий достонида Рустам яккама-якка жангда мағлуб бўлган рақиб — ўғли Суҳроб эканлигини билиб қолиши, Алишер Навоийнинг «Сабъаи сайёр» достонидаги ҳикоятларда Суҳайл билан Меҳрнинг, Аҳий билан Фарруҳнинг кутилмаганда бир-бирини таниб, билиб қолишлари, Абдулла Қодирий романида Отабекнинг тўй куни чимилдиқда келин — севгилиси Кумуш эканлигини билиб қолиши — буларнинг ҳаммаси асар воқеаларини ўзгартириб юборади ва қаҳрамонлар тақдирига ҳал қилувчи таъсир кўрсатади. Ўзбек тилида ана шу бадий унсурни «таниб қолиш» ёки «билиб қолиш» деган бирикма билан ифодалашга тўғри келади. Трагедиянинг ва

ҳар қандай бадий асарнинг яна бир муҳим унсурини Арасту пафос деб атайди. М.Л.Гаспаров бу сўзни «страсть» деб таржима қилган. Ўзбек адабиётшунослигида бу тушунча пафос деб ҳам, эҳтирос деб ҳам ифодаланмоқда. Ҳақиқатан пафоссиз, эҳтироссиз асар на томошабинни, на ўқувчини қизиқтирмайди, ҳаяжонга солмайди. Асарда, унинг ижодкорида, албатта, кучли ҳаяжон бўлиши керак. Табиатан қаҳрамонларидай эҳтиросли бўлган шоирлар кўпроқ ишонттира олади. «Ўзи ҳаяжонлана оладиган шоир томошабинларни ҳам ҳақиқатан ҳаяжонлантира олади, — дейди Арасту. — Ўзи ғазаблана оладиган киши томошабинларни ҳам ҳақиқий ғазаблантира олади» («Поэтика», XVII боб).

Арасту яна бир ўринда бундай дейди: «Қўрқинчлилик ва аянчлилик саҳна жиҳозлари орқали келиб чиқиши мумкин, бироқ энг яхши шоирларнинг асарларида эса воқеалар оқимининг ўзидан ҳам пайдо бўлади. Аслида асар шундай ёзилиши керакки, у саҳнада кўрилмаганида ҳам бўлиб ўтадиган воқеани тингловчи ҳар бир киши худди Эдип ҳақидаги ривоятни тинглагандай, ҳодисаларнинг ўсиб бориши давомида ғам чекувчига нисбатан ҳамдард бўлсин ва вужуди живирлаб сескансин» («Поэтика», XIV боб). Бу фикр адабиёт назариясига муносиб ҳисса қўшган ва қўшаётган ўзбек адиблари ва олимлари ижодида ҳам учрайди. «Ёзувчи ўзи ҳис қилмаган нарса ҳақида ёзса, буни ўқиган ўқувчи ҳам ҳеч нарсани ҳис қилолмайди, — деган эди Абдулла Қаҳҳор. — Демак, куйдириш учун куйиш, ардоқлаш учун ардоқланиш шарт. Ҳис қилинмасдан ёзилган нарса қоғоздан қилинган гулга ўхшайди». Истеъдодларга бой ва йил сайин камолотга интилаётган ҳозирги ўзбек адабиётида ҳам чуқур ҳис қилиб, эҳтиросли ёзилган бадий асарлар билан бирга, мавзуни чуқур билмай, айниқса, ҳис қилмай, лоқайдлик (ёки сохта пафос, сохта эҳтирослар) билан ёзилган асарлар бор. Шунинг учун Арастунинг пафос, эҳтирос, ҳаяжон, ғазаб ижодкорнинг табиатида бўлиши керак, деган таълимоти ҳозирги давр учун ҳам ғоят қимматлидир.

Арастунинг истеъдод ва маҳорат ҳақидаги фикрлари ҳам узоқ асрлардан буён баҳс-мунозараларга сабаб бўлиб келмоқда. Русча таржимада маҳорат тушунчаси «санъат» деб

олинган. Бу сўз ҳозир кўпчилик тушунадиган «санъат асарлари» деган маънода эмас, балки касб-ҳунар маъносида ишлатилган. Форобий асарларида ҳам арабча «санъат» сўзи касб, ҳунар, фан маъносида ишлатилади. Арасту ҳам поэзия санъати ҳақида гапирмай, истеъдод, туғма истеъдод ҳақида гапирганида, «санъат» сўзини «маҳорат», «малака» маъносида қўллайди ва уни маълум маънода «туғма истеъдод»га қарши қўяди. «Баъзи кишилар санъаткорлик туфайли, баъзилар малака сабабли, яна баъзилар туғма истеъдодлари туфайли бўёқлар ва шакллар ёрдамида кўп нарсаларнинг тасвирини яратадилар», дейди у «Поэтика»нинг биринчи саҳифаларидаёқ. Бу ерда «санъаткорлик» сўзи «маҳорат» маъносида, соз чалиш ёки шеърини техника маъносида келяпти. Илгари ва ҳозир баъзи адабиётшунос олимлар санъаткорлик ва маҳоратни бадий асар ёзишда асосий, бирламчи унсур деб биладилар. Платон диалогларида («Федр»), Аристофан комедияларида поэтик асарни назарий принципларни чуқур ўзлаштирган одамларнинг маҳорати ёки малакаси маҳсули деб ҳисоблашган.

Абу Наср Форобий ҳам Арастунинг «Поэтика» асарига ёзган шарҳларида шоирларни бир неча тоифаларга ажратади. «Энди биз сенга айтсак, шоирлар чиндан ҳам туғма қобилиятли ва шеър битишга тайёр табиатли кишилар бўлади ва улар ташбиҳ ва тамсилга лаёқатли бўладилар, — дейди у. — Бир хил шоирлар шеър санъатидан етарлича хабардор бўлишавермайди, балки улар туғма қобилиятларининг яхшилиги билангина қаноат ҳосил қиладилар. Бундай шоирлар чинакам мусалжис — мутафаккир шоирлардан саналмайдилар. Чунки, уларда шеър санъатини ўзлаштириб олиш учун камолот етишмайди ва бу санъатда турғунлик бўлмайди». Форобийнинг бу мулоҳазаларида Арастудан кўра Афлотун нафаси сезилиб туради. Чунки Форобий шеър санъатини (маҳоратини, техникасини) яхши билган, мулоҳазакор шоирларни туғма истеъдодли шоирлардан устун қўяди. Тўғри, Форобий замонида, Навоий замонидаги каби буюк шоирлар шеър назариясини, техникасини ҳам чуқур билишган. Навоийнинг «Мезонул авзон», Бобирнинг «Аруз» — «Мухтасар» асарларини эслайлик. Бундан ташқари, Форор-

бий — «мулоҳазакор» эмас, «мутафаккир» демоқчидир? Аслида, мулоҳаза, силлогизм мантиқ шеър соҳасига кирмаслигини Форобий яхши тушунади. «Айтишларича, мулоҳазалар ё бутунлай рост, ё бутунлай ёлғон бўлиши мумкин, — дейди Форобий. — Ё бунинг тескариси — тўғри ва ёлғон меъёри баббаравар бўлиши мумкин. Буткул рост мулоҳаза, ҳеч сўзсиз, бурхоний — исботли деб аталади. Бордию, унинг рост томони кўпроқ бўлса, у ҳолда у жадалий — диалектик бўлади. Бордию, рост ва ёлғон иккови баравардан бўлиб қолса, у ҳолда у хитобий — риторик бўлади. Рост бутунлай камайиб бораверса, у ҳолда суфастой — софистик бўлади. Бутунлай ёлғон бўлса, у ҳолда уни, ҳеч шубҳасиз шеърый деб аталади». Албатта, бу ерда Форобий ёлғон деганда хаёл қилинган, образли, ташбиҳли, тимсолли, метафорали, кўчма маъноли сўзларни назарда тутса керак. Шеърятда ана шундай поэтик ёлғон табиатини тушунмаган ҳозирги баъзи мунаққидлар шоирларнинг асарларини одатдаги схематик фикрлаш қолипига солиб, худди ёвуз Прокруст каби, каравотига сиғмаса, қўл-оёғини кесмоқчи бўладилар. Ўзлари кўп нарсага ақл ва тасаввурлари етмагани ҳолда нега ундай, нега бундай деб сўрайверадилар. Шеърятда (умуман, бадий адабиётда) инсонлар қушга, дарёга, юлдузга айланиб қолиши мумкин. Турлича вазиятда, турлича лаҳзаларда яхши-ёмон кайфиятга тушиши, эрталаб бошқача, тушдан кейин бошқача ўйлаши мумкин. Нодон танқидчи, нега қаҳрамон изчил фикрламаяпти, нега унинг тасаввури меникидай (ёки бошқа одамларникидай) эмас, деб жар солади. Ҳолбуки, санъатда ана шу «ёлғон» образлар орқали кўпгина «рост» гаплардан кўра тезроқ ҳақиқатга эришиш мумкин. Масалан, Гойя чизган бир суратда одамнинг оғзига каттакон қулф осилган. Албатта, ҳаётда худди шундай бўлмайди, ҳаётда инсон оғзини қулфлашнинг бошқа йўллари кўп. Аммо Гойя сўз эркинлиги ҳақидаги фикрни жуда ихчам, содда қилиб англатган. Аксинча, ҳаммага маълум ва «тўғри» гаплар кўпинча воқеа-ҳодисаларнинг моҳиятини тўғри акс эттирмаслиги мумкин.

Атоқли арастушунос олим Т.А.Миллер ҳам «мимесис», яъни ўхшатиш, тасвирлаш санъат моҳияти эканлигини эъти-

роф этгани ҳолда санъат принциплари — «техне»ни бадий ижоднинг шартини деб ҳисоблайди. У поэтик ҳиссиёт, туғма истеъдод билан ижод қилишни англамаган санъат, «техне» билан ижод қилишни онгли санъат асари яратилган деб тушунади. Аслида, бу кўп асрлардан бери ечилмаётган ва ечилиши қийин бўлган мураккаб масаладир. Ички ҳиссиёт, интуиция, шоирона илҳом билан ижод қилиш аслида ақл — мулоҳаза, тадбиркорлик билан ижод қилишга қарама-қарши бўлмасан-да, аслида иккаласи ўртасида жуда катта фарқ бор. Ҳаётийликдан йироқ, бадий жиҳатдан заиф, аммо ақлли гаплар билан тўлиб-тошган асарлар камми? Аммо, халқ, китобхон, томошабин, тингловчи бундай асарларни ўқиб завқ олмайди, Арасту айтганидай, қаҳрамонлар билан бирга дард чекмайди, уларга бефарқ қарайди. Чунки, воқеликни илмий тадқиқ этишни механик равишда бадий ижодга кўчириш мумкин эмас. Ахир санъат воқеликни илмий аниқликда қайд этувчи тарих эмас. «Тарихчи ва шоирнинг фарқи бири вазндан фойдаланишда ва бошқаси фойдаланмаслигида эмас, — дейди Арасту. — Ҳеродот асарлари шеърга солинганида ҳам, вазнсиз бўлганда ҳам сира тарих бўлмай қолмас эди. Тарихчи ва шоир шу билан тафовутланганики, бири ҳақиқатан бўлган воқеа ҳақида, иккинчиси бўлиши мумкин бўлган воқеа тўғрисида сўзлайди. Шунинг учун поэзия тарихга қараганда фалсафийроқ ва жиддийроқдир: поэзия кўпроқ умумий, тарих эса яқин нарса тўғрисида сўзлайди». Аммо поэзия мазмунининг умумийлиги билан фандаги умумлаштириш бир-биридан жуда узоқ нарсалардир. Фан ҳамма ўсимликлар учун ёки ҳамма кимёвий, ёки физикавий жараёнлар учун умумий бўлган қонуниятларни текширади. Санъат асарининг қаҳрамони эса, маълум маънода типик бўлишдан кўра индивидуал ўзига хос олами билан, дунёда ҳеч кимга ўхшамаслиги билан қимматлидир. Акс ҳолда санъатнинг вазифаси умумий қонунни иллюстрация қилишдан иборат бўлиб қолар эди. Чунки, шоҳ Эдипнинг бошидан ўтган фожий воқеа типик воқеа эмас; у ҳатто Эдип замонини учун ҳам типик эмас эди. Аммо, шунга қарамай, санъат асаридagi Эдип образининг йиллар давомида одамлар қалбини, руҳий оламини ларзага солади. Тўғри, санъат асари

шу маънода умумийки, у тарихчилар учун ҳам, файласуфлар учун ҳам, физик ёки лириклар учун ҳам баббаравар қизиқарлидир. Чунки, юқорида айтганларимизнинг ҳаммаси аввало инсон бўлиб, кейингина тарихчи, инженер, файласуф, физик ёки лирикдир. Инсон эса ўзининг инсонлигидан, бинобарин, адабиёт, санъатдан узоқлашуви мумкин эмас. Ҳақиқий адабиётнинг, санъат асарининг қудрати шундаки, ижодкор ҳаётга ўхшатиб, ҳаётнинг ўхшашини, тасвирини яратиб, қодир табиатга тенглашишга интилади. Бу эса табиий, туғма истеъдод қудратига боглиқдир.

«Поэтика»нинг XXV бобида Арасту ҳаётнинг ўхшашини, тасвирини яратувчи шоирларнинг асарларига билдириладиган турли эътирозларга ўзининг раддияларини баён қилади. Худди шу бобда поэзиянинг асосий хусусияти «мимесис» — ҳаётга тақлид қилиш эмас (ҳатто ҳаётга оддий ўхшатиш эмас), балки ижод, янги ҳаёт яратиш эканлиги аён бўлади. Арасту ижод эркинлигини, санъат имкониятларини жуда кенг миқёсда тушунади. У бадиий тасвирнинг асосий хусусиятлари ҳақида бундай дейди: «Моломики, шоир (мусаввир ёки бошқа тасвирловчилар) ҳаётнинг ўхшашини яратар экан, у муқаррар қуйидаги уч нарсадан бирини: а) ҳаётнинг қандай бўлганлигини ёки (ҳозир) қандайлигини; б) одамлар у ҳақда қандай айтган ёки (улар) қандай тасаввур қилганлигини; в) (ҳаёт ва одамлар) қандай бўлиши кераклигини тасвирлайди. Бу нарсаларга эса (ё оддий) тил билан, ёки ноёб сўзлар, кўчма маъноли тасвирлар билан эришилади». Санъаткорлар Арасту айтган бу шартлардан бирига ёки ҳаммасига бирданига амал қилиши ҳам мумкин. Алишер Навоий дostonларида тасвирланган воқеалар ва характерлар бу талабларга жуда мукамал жавоб беради. Навоий, чунончи «Фарҳод ва Ширин» дostonида ҳаёт ва одамлар қандай юксакликда бўлиши кераклигини тасвирлайди. У тасвирлаган Фарҳод ақл-заковатли, деярли барча ҳунар ва санъатларни мукамал эгаллаган, олижаноб фазилатлар соҳиби. «Саъбаи сайёр» дostonидаги ажойиб-ғаройиб воқеалар эса (Саъднинг деуу шайтонлар сеҳру жодуларини енгиши, Суҳайлнинг сеҳрли чашмага шўнғиб, бошқа оламдан чиқиши ва Меҳр билан топишуви) халқ айтган

ривоятлар асосига қурилган. «Садди Искандарий» досто-нида Навоий ҳам ҳақиқий бўлиб ўтган воқеаларни, ҳам халқ тасаввураридаги (яъжуж-маъжужлар каби) нарсаларни тасвир-лайди. Шоир асарларининг кўпчилигида адолатли шоҳнинг характери қандай бўлиши кераклигини тасвирлайди.

«Бундан ташқари, — дейди Арасту, — поэзиядаги (санъ-атдаги) ҳаққонийлик билан сиёсатдаги ҳаққонийлик ўрта-сида катта фарқ бор». Адабиётшунослар ва санъатшуносларнинг кўпчилиги ана шу фарқни чуқур англамасдан, сиё-сат ёки ахлоқ қонунлари билан санъат қонунларини ара-лаштириб юбордилар ва бадиий асар образларига ўрин-сиз равишда сиёсий тус бериб, баъзан ўзлари кулгига қола-дилар. Адабиёт, санъат асарида кўрсатилган воқеа ва ха-рактерлар муайян умумлаштирувчи тарбиявий таъсир ку-чига эга бўлса-да, уларни қонунлаштириш ёки норматив-лаш кулгилidir.

Арасту ўз асарида шунчалик огоҳлантиришига қарамай, ўша даврда ҳам, бир неча аср кейин ҳам поэзия асарлари-нинг юқоридаги табиий хусусиятларини тушунмай, уларни кескин айбловчилар ҳам кўп бўлди. Буюк Рим шоири Пуб-лий Овидий «Севги илми» номли шеърини тўпламида шах-сий туйғулар эркинлигини тарғиб қилган эди. Ўзини ило-ҳийлаштирган император Октавиан Август ўз саройидаги турли фитна, адоватлардан халқни чалғитиш учун баҳона қидириб, шоир Овидийни ахлоқсизликда айблади ва уни Рим империясининг энг олис ўлкаси — Қора денгиз бўйида-ги Тома (ҳозирги Руминиянинг Констанца) шаҳрига сур-гунга юборди. Овидий бир йилдан сўнг (янги эранинг 9-йилида) қайғули элегияларидан энг машҳурини ёзиб, Окта-виан Августга юборди. У ўз шеърларини оқлаб, мунтазам «ҳимоя нутқини» тузади. Аввало, гап шундаки, шоирга хай-рихоҳ бўлмаган ўқувчиларгина бу шеърларни ахлоқсиз руҳда деб ўйлайдилар. Иккинчидан, бу шеърлар ҳақида Август бегоналарнинг гапига қараб ҳукм чиқарган. Учинчидан, шеърларнинг ўзида покиза аёлларнинг эмас, ёмон аёллар-нинг ахлоқи тасвирланган. Тўртинчидан, мабодо бу шеър-лар ифбатли аёлларда ёмон фикрлар уйғотса, бошқа шоир-ларнинг ҳар қандай шеърлари ҳам шундай фикрлар уйғоти-

ши мумкин (шунинг учун нега мен айбдор бўлай). Бешинчидан, бу шеърлар шоирнинг ахлоқи бузуқлигини кўрсатмайди, балки унинг юксак мавзуларда ёзолмаслигини кўрсатади, холос. Олтинчидан, умуман ишқий шеърлар ўзи шунақа бўлади. Грецияда ҳам, Римда ҳам шундай. Еттинчидан, поэзияда шаҳват манзаралари тасвири ҳам кечирилади-ку. Саккизинчидан, шоир кейинги ёзган шеърларида бундай камчиликлардан қутулган. Шунинг учун ҳам шоирни айбаш инсоф-адолатдан эмас.

Қадимий Греция ва Рим адабиётининг атоқли тадқиқотчиси М.Л.Гаспаров ўзининг «Овидий сургунда» номли аса-рида шоирнинг «айби» Август саройидаги иллатларни билишида эди, асарлари эса нуқсонсиз эди, деб хулоса чиқаради.

«Поэзияда (нафис санъатда) табиий нарсани одам ишонмайдиган қилиб тасвирлашдан кўра ғайритабиий нарсани ишонарли қилиб тасвирлаш яхшироқдир», — дейди Арасту. У қадимги замоннинг машҳур трагик шоири Агафоннинг «Ҳаётда ғайритабиий нарсаларнинг кўп содир бўлиши ҳам табиийдир» деган фикрига асосланади. Ғайритабиий (невозможное) дегани ҳақиқатга зид дегани эмас, албатта. Чунончи, Чингиз Айтматовнинг «Алвидо, Гулсари» қисса-сида қари йўрға отнинг сўнгсиз хаёллари, унинг армонлари, хотиралари тасвирланади. Юзаки ўйлайдиган ўқувчига бу тасвирлар ҳақиқатга зид кўриниши мумкин. Аслида эса, ҳаётни фотонусхадай акс эттирувчи адибнинг асарига нисбатан отнинг хаёлларида ҳақиқат кўпроқдир. Ёки «Оқ кема»да боланинг ўзини сувга отиб, балиққа айланишига ишониши ҳаётий ва бадий ҳақиқатдир. Ҳеч нарсага ишонмай-диган ва ҳис этмайдиган одамларгина тасавури бой одамлар устидан кулишади. И.С.Тургеневнинг этиқодича эса, хаёлпараст Дон-Кихотлар ҳаётнинг кўрки, гўзаллигидир. Бундан ташқари, юзаки қараганда ғайритабиий кўринган ҳодисалар ҳақиқий ҳаётнинг моҳиятини ҳаққонийроқ акс эттира оладилар. Хаёли чекланган, тасавури қашшоқ одамлар хаёлга бой асарларни ҳазм қилолмайдилар. Аммо, ғайритабиий, хаёлий тасвирлар ҳаётни тадқиқ этишнинг рангбаранг кўринишларидан, усулларидан бири сифатида ҳур-

мат-эйтиборга лойиқдир. Бугина эмас, хаёл, тасаввур бойлиги, хаёлий манзаралар санъатнинг фалсафий бойлиги ва гўзаллигини ҳам ташкил этади.

Аммо, ғайритабиий, ғалат нарсанинг ўзи тасвирнинг асосий мақсади бўлмаслиги, одамларни ҳақиқий ҳаётдан чалғитишга хизмат қилмаслиги лозим. Маълумки, қадимги софистлар ақл бовар қилмайдиган нарсаларни ўйлаб топиб, одамларни калака қилар эдилар.

Абу Наср Форобий ўзининг Арасту «Поэтика» сига ёзган машҳур шарҳларида шу ҳақда гапириб, бундай дейди:

«Софист эшитувчини ғалатга ундаб, ҳақиқатга тўғри келмайдиган, нуқсонли нарсаларни (одамнинг) кўз олдига келтириб қўяди. Ҳатто у мавжуд нарсани номавжуд деб, номавжуд нарсаларни эса мавжуд деб тасаввур қилдиради.

Аммо тақлидчи (тасвирчи) бўлса нарсанинг тескарисини эмас, балки ўхшашини тасаввур қилдиради».

Шунинг учун ҳам оламни бадий ва маърифий ўрганишда, ҳақиқатни излаш ва кашф этишда тасвирчи — санъаткорларнинг истеъдоди, ижоди бебаҳо аҳамият касб этади. Н.В.Гоголь асарларини таҳлил қилар экан, буюк рус танқидчиси В.Г.Белинский «Ҳақиқат — олий гўзалликдир» деган эди. Ҳақиқатга эришиш йўллари эса чексиз ва ранг-барангдир.

АРАСТУ «ПОЭТИКА»СИ ФОРОБИЙ ТАЛҚИНИДА

Устози аввал Арастудан сўнг Устози Соний деб танилган Абу Наср Муҳаммад Форобийнинг адабий-эстетик қарашлари унинг «Ихсо-ул-улум» («Исмларнинг ҳосиятлари»), «Хитоба» («Риторика»), «Муסיқада оҳангдошлик», «Шеър санъати», «Шоирлар санъати қонунлари ҳақида», «Ароу аҳли мадинату-л-фозила» («Фозил одамлар шаҳри аҳолисининг фикрлари»), «Афлотун фалсафаси», «Арасту фалсафаси» каби асарларида баён этилган. Қуйида шу асарлар ҳақида фикр юритамиз.

Форобий «Ихсо-ул-улум» («Илмларнинг ҳосиятлари») асарида (бу асарни «Илмларнинг келиб чиқиши» — «Қудусу-л-улум»га адаштирамайлик) шеърят ҳақидаги қисқа мулоҳазаларини китобнинг тилшунослик ва мантиқ қисмларида келтиради. Аллома бу асарида шеърый тафаккур қоидаларини тилшунослик нуқтаи назаридан тушунтиради. Форобий фикрича, шоир она тилининг лексик-семантик бойлигини, Алишер Навоий ибораси билан айтсак, маънолар хазинасини яхши билиши зарур. «Ҳар халқнинг тилини инжа (гўзал, нафис) қилувчи етти катта бўлими бор:

1. Якка сўзлар илми (морфология, наҳв).
2. Бирикма сўзлар илми (синтаксис, сарф).
3. Якка сўзларнинг қонун-қоидалари.
4. Сўз бирикмаларининг қонун-қоидалари.
5. Тўғри ёзиш қоидалари.
6. Тўғри ўқиш қоидалари.

(Бу икки бўлим араб алифбосида ёзиш ва ўқишга тааллуқли).

7. Тўғри шеър (ёзиш ва ўқиш) қоидалари.

Шеър қонунлари илми Форобий фикрича, тил жиҳатидан қараганда уч бўлимдан иборат:

1. Оддий ва мураккаб вазнларнинг қўлланилиши.
2. Нутқ товушларига кўра вазнларнинг турли (очиқ, ёпиқ) бўғинлари, (ҳижолярни) билиш.

Байтларнинг охирида келадиган сўзларнинг товушлари бир-бирига мувофиқ келиши (радиф ва қофия).

3. Қайси сўзларни шеър-назмда ва қайси сўзларни на-
срда қўлланиш мумкинлиги. (Шеърый тил ва насрий тил
қондалари).

Айни замонда Форобий фикрича, аруз илми (юнонча-
просодия) тилшунослик соҳасидан кўра, мантиқ илмига
яқинроқдир. Аруз илмининг вазнларга (баҳрларга) муно-
сабати мантиқ илмининг фикрлаш қондаларига муносаба-
ти кабидир. Форобий фикрича, мантиқ илми ақлий фикр-
лаш (билан ҳақиқатни аниқлаш) қондаларини, намуналари
(моделлари)ни ўргатса, аруз илми шеърый фикрлаш қонун-
қондаларини ўргатади.

Форобий «Ихсо-ул-улум»нинг мантиқ қисмида ҳам шеъ-
рият назарияси ҳақида айрим фикрларини билдиради. Шу
ерда мантиқ сўзи нутқ тўғрисида, ҳаққонийлигини билдири-
ши, нутқ сўзи эса уч маънони ифодалаш ҳақида гапиради.

1. Инсон кўнглида туғилган сўзларнинг — товушлар ёрда-
мида ифодаланиши.

2. Инсон руҳий ҳолатини (тасаввурларини) маъқулотлар
— ақлий тушунчаларни билдиради (нутқ).

3. Инсонда азалий, фитрий, туғма ҳолда мавжуд бўлган,
уни бошқа жонзодлардан ажратиб турувчи руҳ қуввати
(яъни, қувваи тамийз (яхши, ёмонни, рост, ёлғонни, ҳалол,
харомни фарқлаш қуввати.)

Қувваи тамийз, Форобий фикрича, ҳамма одамларда бир
хил бўлмайди. Болаларда камроқ, ёши катталарда кўпроқ.
Етук инсонларда қувваи нотиқа – фикрлаш қуввати жуда
кучлидир.

Форобий фикрича, инсон фикр-мулоҳазалари беш тур-
лидир. 1. Далил, бурхонли. 2. Жадалий (диалектик). 3. Су-
фастой (муғолата). 4. Хитобий (риторик). 5. Шеърый (по-
этик) фикр-мулоҳазалар фарқланади.

«Инсонларнинг маъқулот (ақлий тушунчалари), илмла-
ри ва санъатлари (касб-ҳунарлари) шу қувват ила қўлга ки-
ритилур. Ашённинг (нарсанинг) жиддий (диққат ила) тадқиқи
шу қувват билан, гўзал ва чиркин ишлар шу қувват билан
фарқланур». (Ихсо-ул-улум» асаридан)

Шундан сўнг Форобий далил-бурхонли фикр, жадалий
(диалектик) фикр, суфастой (муғолата, ғалат, хато қилув-

чи, янглиштирувчи) фикр, хитобий (риторик) фикр ва шеър-ий фикр ҳақида алоҳида таъриф, тушунчалар беради.

«Шеърӣ сўзларга келсак, — дейди мутафаккир, — улар суҳбат вақтида тилга олинган нарсани ва ё ҳолатни, афзаллик ёки пастликни янада аниқроқ, равшанроқ тасвирлаш, кучайтириш учун қўлланилади. Бу-да (шеърӣ тафаккур ҳам) гўзаллик ва чиркинлик, юксаклик ва тубанлик (олчоқлик)ни ёки шу каби (ҳаёт ҳодисаларини) тасвирлашдир».

Форобийнинг «Шеър китоби»даги мана бу сўзлар ҳам «мимесис» — тақлид ҳақида айтилган:

«Байтлардаги сўзлардан тушуниладиган маънолар ўша сўз бораётган (ҳинд поэтикаси «Дханвйа-лока»да ифодалан-ниши керак маъно ва ифодаланган маъно дейилган) нарса ва ҳодисаларга ўхшайдиган — тақлидий бўлмоғи керак». (Форобий. «Шеър санъати», Т.: АСН., 1979, 13-бет.)

Муҳаммад Форобий бу ерда Арасту «Поэтика»сини шарҳламаётган бўлса-да (бу ердаги фикрлар «Поэтика» шарҳида янада чуқурлашади), «Илмларнинг ҳосиятлари»да поэзиянинг асосий қонунияти, тамойили — «мимесис» (ҳаёт-га ўхшатиш-тақлид санъати) эканлиги тасдиқланмоқда.

«Шеърӣ сўзларни ҳис этган вақтимизда, — дейди Муҳаммад Форобий «Илмларнинг ҳосиятлари» асарида, — руҳимизда ҳосил бўлган хаёл (тасаввур) ниманинг ўхшаш тасвирланган бўлса, гўё ўша (шеърдаги) ўхшаш нарсанинг ўзини кўргандай ҳис қиламиз ўзимизни».

Форобий бу фикрини янада чуқурлаштириб, бундай дейди: «Агар биз шеърда хушланмайдиган (ёқимсиз) нарсанинг тасвирини ўқиб, кўз олдимизга келтирсак, бу хунук нарса фақат суврат (хаёлий) эканлигини билсак ҳам, руҳимизда унга нисбатан нафрат, жирканч уйғонади ва ундан узоқлашгимиз келади». Шу ўринда Форобий шеърда тасвирланган (севинчли ёки қайғули) манзара, ҳолат бизнинг ҳаётимизда эмаслигини билсак ҳам, шеърӣ сўз таъсирида, ўша воқеа, ҳолат шоир (рассом) тасвирлаганидек бўлган, деб ишонамиз, дейдики, бу адабий-назарӣ фикр ҳам шеър санъати табиатини тушуниш учун жуда муҳим аҳамиятга эгадир. Мутафаккир бунинг сабабини қуйидагича тушунтиради:

«Одамлар кўпинча ўз мулоҳаза-ўйлари ва илмий билимларига қараб эмас, балки ўз тасаввурлари бўйича иш қиладилар, гарчи қилаётган иши ўй-мулоҳаза ва илмий билимларига зид келса ҳам. Одатда суҳбатли томошаларда нарсаларни ёки иш-ҳаракатга ўхшаш ҳолатларни тасаввур қилганида шу ҳолатларга тушади».

Бу ерда Форобий «суҳбатли томошалар» деб, юнон трагедияларини назарда тутди. Актёрлар мужассамлантирган, қаҳрамонларнинг характерларини очувчи нутқи, диалогларини у «суҳбатли томошалар» деб атаган. Форобийнинг одамлар кўпинча «ўй-мулоҳаза ва илмий билимлари билан эмас, тасаввурлари билан ҳаракат қиладилар», деган фикрини янада аниқ-равшан тушунтириш учун, «айтиш керакки, одамлар ақлий фаолиятда, илм-фанларда ва санъат, касб-ҳунарда ўй-мулоҳаза, ақлий билимларни ишга соладилар, лекин маҳсусот — ҳис қилинадиган, эстетик идрок этиладиган олам, ҳаёт воқеа, ҳодисаларини тушунишда тасаввурларга асосландилар». Бу фикр илм-фанга, касбий санъатларга эмас, балки нафис санъатга, поэзияга тааллуқлидир.

Муҳаммад Форобийнинг юқоридаги фикрлари Арасту «Поэтика»да поэзиянинг келиб чиқиши ҳақида айтган фикрларига ҳамоҳангдир: «Поэтик санъатнинг келиб чиқишига очиқ-ойдин иккита сабаб бўлиб, иккаласи ҳам табиийдир. Биринчидан, тақлид, ўхшатиш инсонга болаликдан хос бўлган хусусият. Инсон бошқа мавжудотлардан ўхшатиш қобилиятига эгаллиги билан ҳам фарқланади. Ҳатто дастлабки билимларни у ўхшатишдан олади ва бу жараён самаралари барчага ҳузур бағишлайди». Демак, Арасту фикрича, поэзия санъатининг келиб чиқишига биринчи сабаб — одамлар болалик чоғларидан тақлид, ўхшатишга, воқеа, иш, ҳаракатларни қайтадан жонлантиришга, тасвирлашга қобилиятлидирлар. Бу фикрни янада аниқлаш учун айтиш керакки, бундай қобилият бировда заиф, бировда (рассомлар, шоирларда) кучли бўлади ва у туғма истеъдод деб аталади. Иккинчи сабаб, Арасту фикрича, одамларнинг тасаввур қувватидир. Бу қувват ҳам истеъдодга алоқадор бўлиб, турли одамларда турличадир.

Форобий «Ихсо-ул-улум» («Илмларнинг хосиятлари») асарида шеърият ҳақида айтган фикрларини «Шеър китоби» асарида янада ривожлантиради. Арасту «Поэтика»сига шарҳидан фарқланувчи бу асарида Форобий вазнлар, ритм, қофия, туроқ, сабаб, ватадлар (ҳижола) ҳақида асосан араб шеъриятига мувофиқ фикрларни айтади:

«Араблар ўз шеърида байтларнинг охирларига кўпроқ эътибор берадилар. Шунинг учун ҳам араб байтлари маълум бир ўлчовдаги маҳдуд (чекланган — М.М.) сўзлар билан мукамал ва гўзал бўлади. Бу ҳол эса уларда кам қўлланиладиган ё бўлмаса кўпчилик орасида машҳур бўлган сўзларни ишлатиш билан юз беради». Бу фикрга Алишер Навоийнинг устозлари (Низомий, Деҳлавий, Жомий)га аталган бир байтини мисол қилиб келтириш мумкин:

*Каҳфи фано ичра алар бўлса гум,
Мен ҳам ўлай арбааҳум калбуҳум.*

Бу байтда жуда чуқур маъно бўлиб, у Қуръони каримнинг «Каҳф» сурасида айтилган «Ғор аҳли» воқеасига ишора қилади.

Муқаддас китоблар — «Таврот» ва «Қуръон»да ёзилишича, Рим императори Даққионус (Диоклетрианус) даврида маъжусийлик, мушриклик тарафдори бўлган ҳукумат сиёсатида илк масиҳийлик (христианлик, яқка Худони тан олувчи дин) вакиллари шафқатсиз таъқиб, қувғинга учраган. Шу вақтларда уч ўсмир, уч шаҳзода Рим императори саройида асирликда, гаровда яшайдилар. Бу ўсмирлар сарой боғида копток ўйнаётганларида атайин коптокни девор орқасига улоқтирадилар. Сўнг тўпни излаш баҳонасида тоғ томонга қочадилар. Қитмир исмли бир ит (калб) ҳам уларга эргашади. Кун бўйи қочиб юриб, кечки пайт тоғдаги бир ғорга кириб яширинадилар ва ўша ерда ухлаб қоладилар. Худонинг қудрати билан ўсмирлар ва ит 309 йил ухлайди. Улар уйғонганида замонлар ўзгарган, маъжусийлик йўқолиб, масиҳийлик давлат динига айланган эди. Ўсмирлардан бирини тоғ этагидаги шаҳарчага бозордан озиқ-овқат келтириш учун юборадилар. Бозорда ўсмирнинг эски тангчалари ўтмас

бўлиб қолган, лекин ўсмир бир кеча ухладик, бу тангчаларни бизга подшоҳ Даққиюнус берган, дейди. Бу мўъжиза ҳақида янги императорга хабар берадилар. У, аъёнлари билан, ўсмирларни кўришга ғор олдига келади. Дастурхон ёзиб, ўсмирларни меҳмон қиладилар. Ўсмирлар ризқини еб, яна ухлайдилар ва бошқа уйғонмайдилар.

Алишер Навоий юқоридаги байтида талмеҳ санъатига мувофиқ ўз устозларини ғор аҳлига, ўзини уларнинг содиқ итига ўхшатади. Арасту «Поэтика» ва «Хитоба» («Риторика»)да, Форобий «Шеър китоби»да айтган маъноси машҳур сўзлар (қавл, ақвол) мана шу хилдаги нақл, ривоятлардир.

Муҳаммад Форобий шеърят, поэзия келиб чиқишининг учинчи сабаби ва манбаини ҳам кўрсатади: «Баъзи халқларда олдин нағма — куй яратилиб, кейин унга ҳамоҳанг қилиб, шеър боғлайдилар. Бунда шеърнинг бўлаклари куйга боғлангани нуқтаи назаридан худди баъзи бир ҳарфлартовушларга ўхшаб қолади. Бу ерда Форобий шеърнинг бўлаклари-гуроқлари, радифи, қофияси товушларга ўхшаб қолади деб, куйга, мусиқага ўхшаб қолишини айтмоқда. Алишер Навоий ғазалларининг кўпчилиги «Шашмақом» куйларига мувофиқ келиши Форобий фикрининг ҳақиқатлигини исботлайди.

*Кўзунгга тани нотавоним фидо,
Равонбахш лаълингга жоним фидо.
Лабинг ранги олдида қоним саби-и-л,
Қадинг жилвасига равоним фидо...*

Бу ерда сўз маънолари куйга, мусиқага айланган, мусиқа эса сўзга, маънога айланганини кўрамыз.

Форобийнинг мана шу сўзларида ҳам шеърда мусиқийлик, оҳангдорликни кучайтиришнинг элементар, шаклга доир қоидалари баён қилинган:

«Шеър байтларининг ҳар бўлагидаги вазн тартиби билан бошқа қисмдаги тартиб ҳамоҳанг бўлмоғи керак. Натижада шеърнинг ҳар бир бўлаклари бир-бирига баробар вақтда ўқилади». Форобийнинг бу сўзлари ростдан ҳам шеър рит-

микаси ва гармониясини таъминлашда миқдорларнинг аҳамияти ҳақида пифагорчиларнинг таълимоти шу масалада тўғри эканлигини кўрсатади. Шеърда агар байтлар, вазн, ритм миқдорда бир хил, ўхшаш бўлмаса, шеър оҳанги бузилади.

Муҳаммад Форобий мимесис — тақлид фақат шеърятдагина эмас, риторикада-нотиқлик санъатида ҳам мавжудлигини айтар экан, шеърда ва суҳбатли асар-драмада тақлид-ўхшатиш зарурий шарт бўлса, нотиқлик санъатида тақлид-актёрдай образга кириб, нутқини жонлантириши асосий эмас, ёрдамчи восита эканлигини тушунтиради. Қадимги Юнонистонда кўпчилик шоирлар моҳир нотиқ, баъзи нотиқлар эса шоир бўлганлар.

Арасту «Риторика»сини ва Плутархнинг машҳур саркардалар ҳаётномаларини ўқимаган одамлар Форобийнинг қуйидаги фикрларини яхши тушунмайдилар: «Нотиқларнинг кўпи табиатларида шеърий мулоҳаза юритиш қобилияти бўла туриб, хитоба (риторика) талаб қилганидан ортиқроқ даражада тақлидни (образли сўзларни ва образга кирган ҳолатда) ишга солмоқчи бўлганлар ва шу билан хатога йўл қўйганлар». Қадимги нотиқлар (Перикл, Демосфен, Солон, Цицерон) ватанпарварлик руҳида ва ижтимоий адолатни ҳимоя қилиб гапирганларида риторика қонунларига мувофиқ ҳолда Гомер, Гесиод, Эсхил, Софокл, Эврипид, Вергилий каби машҳур шоирларнинг асарларидан машҳур парчаларни далил қилиб келтирар эдилар. Кейинчалик, мумтоз шеърятни билмайдиган, фақат қонунларни биладиган нотиқлар кўпайди ва ҳакамлик нутқларида шеърий парчалар келтириш истеъмолдан чиқди.

Муҳаммад Форобийнинг қуйидаги фикрлари ҳам Арасту «Поэтика»сида айтилган фикрларга ҳамоҳанг: «Нарсаларга тақлид этиш: ҳам феъл билан, ҳам мулоҳаза билдириш (сўз санъати) йўли билан амалга оширилади. Феъл билан юзага келадиган тақлид-ўхшатма икки турли:

1. Инсон ўз қўли билан бирор нарсага ўхшаган шаклни ясайди, чунончи инсон бировнинг тимсолини ишлаб (тавирлаб), уни муайян бир кишига ёки бошқа бирор нарсага (дарахт, тоғ, ўрмон, оҳу, арслон, от ва ҳоказоларга) ўхшатмоқчи бўлади».

Форобий бу ерда рассомлик ва ҳайкалтарошлик санъатини назарда тутди. Чиндан ҳам рассом, мусаввирлар ранг-тасвирда ҳаёт манзараларини, одамларнинг турли ҳолатларини, қиёфаларини, характерларини кўрсата оладилар. Ҳайкалтарошнинг иши (тош йўниш қийинроқ бўлгани учун уларнинг тасвирлаш майдони) чекланганроқ. Лекин, давлат сиёсатида ҳайкалнинг мартабаси баландроқ, чунки фақат ватан учун қаҳрамонлик кўрсатган, буюк ишлар қилган шахсларга бронза, мис ёки мраммрдан ҳайкал қўйилади ва бу асарлар неча минг йиллар ўтса ҳам йўқолмайди.

2. «Ёки бўлмаса, инсон бирор бошқа одамнинг хатти-ҳаракатига ўхшаган ҳаракатлар қилади». Форобийнинг бу фикри комедия ва трагедия актёрлиги, қисман рақс ҳамда муқаллидлик санъати ҳақида айтилган. Чиндан ҳам актёр саҳнада асар қаҳрамони руҳиятига кириб, ўша тасвирланаётган инсондай шодланади, қайғуради, севади, нафратланади, тасвирланаётган қаҳрамоннинг яхши ёки ёмон феъл-атворини ўхшатиб кўрсатади. Актёр саҳнада ҳаётдаги қаҳрамонга ўзини нақадар ишонарли ўхшатолса, яъни аниқ-равшан тақлид қилолса, у шунчалар истеъдодли ҳисобланади.

Аниқроқ айтганимизда мусаввирлар, шоирлар, адиблар ва актёрларнинг ўз қаҳрамонларига тақлиди бошқа ҳодиса, бир шоир ё мусаввирнинг бошқа шоир ё мусаввирнинг услубига тақлид қилиши бошқа ҳодисадир. Биринчи тақлид-санъаткорликни, иккинчиси — салбий маънони, истеъдод камлигини билдиради. Тақлидчи шоир деганда биз ҳаётга эмас, шеърга тақлидни тушунамиз. Ҳаётга тақлид — санъат, шеърга тақлид санъат эмас.

Шеърый нутқда ҳам нотиқлар ижтимоий, фалсафий, илмий фикр мулоҳазаларни билдириши мумкинлиги ҳақида Форобий бундай дейди: «Кўпчилик шоирлар (ҳамда нотиқлар) ўз (илмий) фикр-мулоҳазаларини бошқаларда қаноат ҳосил бўладиган даражада ифодалашга туғма қобилиятли бўладилар. Улар ўша қониқарли мулоҳазаларини шеърый йўл билан ифода этганлар. Бунинг оқибатида булар кўпчилик наздида шеър билан битилгани учун уни шеърый асар сифатида қабул қилганлар. Аслида у хитобий бир мулоҳаза

бўлиб ўша шоирларнинг шеърий йўлдан чекиниб, хитобий (риторик) йўлга майл этганлари эди, холос».

Арасту эса бу ҳодисани бошқача тушунтирган. Унинг фикрича, Херодотнинг «Тарих» китоби агар шеърий йўлда ёзиб чиқилса ҳам, у шеърий асар бўлмай, тарихлигича қолади. Бу ҳодисага Ҳусайн ибн Синонинг тиббиётга доир бир нечта уржузалари (ражаз баҳрида ёзилган тиббий дostonлар) яхши мисол бўлади. Мазкур уржузалар шеърий йўл билан ёзилса ҳам, улар поэзия эмас, балки тиббиётга доир асарлардир.

Лекин, биз биламизки, қадимги Юнонистон ва Рим адабиётида Арастунинг (ва Форобийнинг ҳам) фикрига янгилик киритувчи адабий ҳодисалар вужудга келган. Бу — Феокрит буколикалари ва идиллиялари, Вергилий георгикалари, Лукреций Каррнинг «Нарсалар табиати» поэмасидир. Император Октавиан Август таклифи ва буюртмаси билан даҳо шоир Вергилий мамлакатда қонли уруш вайронгарчилигини тугатиб, қишлоқ хўжалигини ривожлантириш мақсадида бунёдкор деҳқонларнинг меҳнатини улуғловчи шеърлар ёзди. Бу шеърларни ёзишдан аввал Вергилий тажрибали, миришкор деҳқонлар ва боғбонлардан далада мўл ҳосил олиш учун қандай ишлар қилиш кераклигини яхшилаб ўрганди ва уларнинг тажрибаларини шеърий йўлда ифода қилди. Лукреций Карр поэмасида ва эллинизм даври Искандария шоирларининг эпиллиялари (кичик поэмалари)да санъат ва илм биргаликда ёрқин ифодасини топди.

Муҳаммад Форобийнинг мана бу фикри эса бадий на-срга тааллуқлидир:

«Бордию, сўзлар бирор нарсага тақлиддан ташкил топган бўлсаю, лекин улар бирор оҳанг билан вазнга туширилган бўлмаса, ундай тизма сўзлар шеър саналмайди, балки бундайлар шеърий сўз-мулоҳаза деб юритилади». (Бу ерда поэтик сўз, проза маъносида)

Арасту эса «Поэтика»да бошқачароқ фикр юритган: «Бироқ вазнли сўз ёрдамида (яъни, тақлидсиз, фақат сўз ёрдамида) ёхуд яланғоч (вазнсиз ва ўхшатишларсиз) сўз ёрдамида тасвирлаш санъати ҳозиргача таърифланмай қолаётир... Шундай экан, биз Софрон ва Ксенарх мимларига

ҳам, Сукротона суҳбатларга ҳам умумий ном беролмаймиз». Бу ерда Сукротона суҳбатлар деб, Арасту диалоглардан, суҳбатлардан ташкил топган Афлотун насрини кўзда тутмоқда. I аср муаллифи Лонгчин «Юксаклик ҳақида» асарида Афлотун диалогларини бадий асар ва сўз санъатининг юксак намунаси деб ҳисоблайди.

«Юксаклик ҳақида» асарида шеърятдаги муболағалар, бадий насрда, хусусан хитобий нутқда ярашмаслиги айтилади: «Ҳаётгийлик ва ҳаққонийлик насрий асарларда — жуда гўзал фазилатдир. (Бадий) наср орасида келадиган (лирик) чекинишлар, шеърят шаклига ўтишлар ҳунук ва нотабийдир, улар тасвири ҳаётгийликдан узоқлаштиради. баъзан эса ақл бовар қилмайдиган воқеаларга ботиб қолади». Аслида бадий насрда ҳам меъёр сақланган ҳолда поэтик, лирик чекинишлар бўлса, зарар қилмайди. Бундай чекинишларда муаллиф асарда тасвирланаётган воқеа-ҳодисалар ёки муаммолар ҳақида шахсий фикрларини, қайғуси, шодлиги ёки нафратини билдириб туради. Бу эса тасвирининг ҳаққонийлиги, ҳаётгийлигини оширади.

А.С.Пушкин ва Байрон поэмаларида, А.П.Чехов, М. Булгаков, А.Қодирий асарларида, Ойбек, Ҳамид Олимжон достонларида ҳам воқеа, руҳият тасвири (тақлид-тасвир)лар орасида муаллифларнинг лирик чекинишларини кўрамайди.

Фаробий даврида (IX, X асрларда) бадий насрининг рўмон тури тараққий этмагани учун ва қадимги юнон романлари дoston шаклида, шеърда ёзилгани учун (Алишер Навоий «Хамса»сидаги «Ҳайратул-аброр»дан бошқа тўрт дostonларни ҳам шеърӣ роман дейиш мумкин), мутафаккир юқоридаги фикрининг давомида ўша тақлид-ташбеҳ, лирик чекинишларни илмий мулоҳазалар орасидаги поэтик, шеърӣ мулоҳаза деб билади.

«Демак, — деб ёзади Фаробий, — исботда — илмий далил, тортишувда — умум фикри (тубиқа-топика), хитоба (риторика)да — ишонтириш қанчалик аҳамиятли бўлса, шеърятда хаёл ва тасаввур (образ, манзара) шунчалик зарур бўлади».

Муҳаммад Фаробий шу асарида шоир, адиб асаридаги хаёл ва тасаввур қилинган суврат, манзара, образ, характер

тавсифи билан китобхон, ўқувчининг ҳаётий қарашлари, билими, ахлоқий, маънавий савияси ўзаро мувофиқ келиши ҳам, мувофиқ келмаслиги ҳам мумкин, дейди.

«Баъзида инсон феъли (характери), қилмишлари кўпроқ хаёл суришга боғлиқ бўлади, — деб ёзади Форобий. — Бу шундайки, инсон бир нарсани (масалан, гўзаллик ва яхшиликни) бошқа бирор нарсада бор деб тасаввур қилади. Бунинг натижасида у нарсаларнинг борлигини ҳис ва исбот тасдиқлагандагина унинг ўша нарсада (гўзаллик ва яхшилик) борлигига ишониб, ўша тасаввурга кўра иш қилиш мумкин». Яъни, китобхон бадий асарни ўқиганида (ёки ўқимаганида ҳам) феъли, ишлари унинг ҳаёт ҳақида, одамлар ҳақида, яхшилик, ёмонлик, гўзаллик, ҳунуқлик, улғуворлик, тубанлик, эзгулик, ёвузлик ҳақидаги тасаввурларига боғлиқ бўлади. Масалан, соф виждонли, иймонли одам тасаввурида, жабр-зулм ё ўғрилик оғир гуноҳ, тубанликдир. Виждонсиз, нопок, солим, ўғри бўлса, ўз гуноҳларини, зolimлиги, ўғрилигини ишбилармонлик, уддабуролик, ақллилик деб тасаввур қилади. Бундан хулоса чиқадикки, одамларнинг феъли-атворини тузатиш, ёвузликдан, жабр-зулмдан қайтариш учун уларнинг хаёли, тасаввурларидаги хатоларни тузатиш зарур. Яъни, уларни ёшлигидан (ҳали ёвуз ва солим бўлмасидан аввал) гўзаллик, адолат, бағрикенглик, ватанни севиш, камтаринлик, меҳнатсеварлик, мардлик, меҳр-шафқат, олижанобликни буюк неъматлар, фазилатлар сифатида севишга, ўша фазилатларини ўзида бўлса ҳам, бошқаларда (дўстларида, ота, оналарида, юртдошларида бўлса ҳам, қадрлашга ўргатиш зарур. Адабиёт ва санъат инсонларга фақат ҳузур-ҳаловат, эстетик завқ бериб қолмай, маърифат ва маънавиятни эгаллашга ёрдам бериши зарур.

Муҳаммад Форобий бадий асарда қаҳрамонларнинг характерлари қандай очилиши ҳақида фикрлаб, бундай дейди: «Шундай қилиб, (бадий асарда тасвирланган) инсоннинг феъл-атвори кўпроқ ўзининг хаёлларига (яъни, ҳаёт ҳақидаги тасаввурларига) боғлиқ бўлади. Булар кўпинча (адиб, шоирнинг) билими ё андишасига боғлиқ бўлади». Бу фикрни турлича тушуниш мумкин. Бизнингча, Форобий бу ерда шуни айтмоқчики, адиб, шоир, рассом (тақлидчи, тас-

вирловчи)нинг хаёллари (ҳаёт, одамлар ҳақида тасаввурлари), билими, фикр-ўйлари бадий асар қаҳрамонининг феъл-атвориға, характериға таъсир кўрсатади. Маънавий баркамол, етук даҳо ижодкорларнинг асарларида қаҳрамонлар ҳам (агар у идеал ёки ижобий қаҳрамон бўлса) жасур, адолат ва ҳақиқат, озодлик учун курашувчи бўлади.

Мабодо мана шу етук адиблар, шоирлар, рассомларнинг қаҳрамонлари салбий бўлса, адолатсиз, тубан феъл-атворли бўлса ҳам — ҳаётдагидай тасвирланади. Форобийнинг қуйидаги фикри шу ҳақда деб ўйлаймиз: «Аммо шуниси ҳам борки, кўпинча унинг (ижодкорнинг билими ва андишаси хаёлидаги нарсаларига (яъни, тасвирланаётган нарсаларға, эҳтимол, тубан феъл-атворли қаҳрамонларнинг қилмишларига) тескари келиб ҳам қолади. Бундай пайтларда у (ижодкор) ўз феъл-атвори, ўз билими ва андишасига кўра эмас, балки (ўша тасвирланаётган одамлар, қаҳрамонларнинг) хаёлиға кўра иш тутади». Бизнингча, бу ерда ҳозирги адабиётшунослик тараққиёти давридан минг йил аввал Форобий бадий асарда характерларнинг ўз феъл-атвори, тасаввурларига, ҳаётий қарашларига кўра, мустақил ҳаракат қилишини, яъни характер мантиқидан келиб чиқиш зарурлигини тушуниб етган.

Форобий «Шеър санъати» асарида яна поэтик ғоя, ижодкор мақсади ва бадий адабиётнинг ҳаётға кўрсатадиган таъсири ҳақида, Н.Г.Чернишевский таъбирича, санъатнинг воқеъликка эстетик муносабатлари ҳақида фикр юритади: «Бас, шундай экан, хаёлға келган сўзлардан фойдаланиб ёзилган асардан кузатилган мақсад ҳам эшитувчини (бу ерда бахши, рапсод (оқин)дан дoston эшитувчини назарда тутадим, биз китоб ўқувчи десак ҳам бўлади) асардаги хаёлий нарса (образ, характер) таъсирида унинг хаёлиға келган нарсани (қаҳрамонлик ишларини) қилишға ундашдан иборат бўлади. Тингловчи, ўқувчида унинг қаҳрамон хаёлиға келган нарсаға (масалан, чин муҳаббатға ё истаган нарсалардан бириға (масалан, дoston қаҳрамони камон ўқини узоқдаги нишонға — узук кўзига бехато уришиға) интилиш, ё бўлмаса (агар ёмон, тубан қилмишлар тасвирланган бўлса) ундан қочишдан, (агар яхши, эзгу ишлар тасвирланган бўлса) унга

берилиш, ва ё бўлмаса уни (тубан, салбий қаҳрамонни) ёмон кўриш, ё (характери номаълум, сирли қаҳрамон бўлса) ундан ёмонлик ё яхшилик кутиш каби ишлардан иборат ҳислар пайдо бўлади». Форобийнинг мана бу фикрлари драматик актёрнинг ҳаётдаги яхши ёки ёмон одамларни тақлид қилиб кўрсатиши томошабинларда қандай таассурот қолдириши ҳақида: «Агар киши бирор нарсага назар солса (саҳнада золим, ёвуз одамни кўрса), у нарса унинг хуш кўрмайдиган нарсасига ўхшаган бўлса, у ҳолда унинг (томошабин) тасавурида ўша заҳотиёқ бу нарсага нисбатан хуш кўрмаслик ҳисси пайдо бўлади. Шу билан ҳалиги киши у нарсадан (золим ва ёвуз одамлардан) ўзини авайлаб, асраб, четлашиб юришга уринади». Бу билан Форобий санъат асарида тасвирланган образларнинг салбий ёки ижобийлигидан қатъи назар, халқ учун ибратли, тарбияловчи хусусиятга эга эканлигини билдиради. Яъни, Форобий фикрича ҳам санъат асари буюк исбот мактабидир.

* * *

Муҳаммад Форобийнинг бошқа бир асари — «Шоирлар санъати қонунлари ҳақида» рисоласи Арасту «Поэтика»сининг шарҳи эканлигини айтади. Форобийнинг илк мулоҳазаларидан кўринадики, у Арасту «Поэтика»сининг фақат бир қисмини, бошқа ўринларда эса унинг «Софистларга раддия» ва «Синоат ал-муғолитийн» («Софистларнинг сирлари») асарларидаги шеърятга доир айрим ўринларни шарҳлайди.

Бизнингча, Форобийнинг қўлида Арасту «Поэтика»сининг бизгача етиб келган биринчи китобининг ҳам чалароқ нусхаси бўлган. Шунинг учун Форобий рисоланинг бошланишида ўқувчисидан узр сўрагандай «Ҳаким Арасту ўзининг шундай фазилати ва даҳоси билан тугатиб қўйишга жазм қилмаган бир ишни биз ниҳоясига етказишга интилишимиздан кўра, бу санъатда фойда берадиган ва ҳозирги замонда (Форобий давридаги шеърятга доир асарларда) учрайдиган қонун-қоидалар, мисол ва мулоҳазалар билан чеклансак яхшироқ бўлур эди», дейди. Бу асарида Форобий «Поэтика»нинг жуда оз ўринларига эътибор бериб, кўп

ўринларда «Хитоба» («Риторика») ва «Софистларга раддия» асарларни шарҳлайди.

Биз бу ерда асосан Форобийнинг «Поэтика»га доир фикрларни шарҳлашга ҳаракат қиламиз.

Арастучи ва мантиқчи олим сифатида Форобий шеър санъатини ҳам мантиқ илми нуқтаи назаридан тадқиқ этади. У барча фикр-мулоҳазаларни турларга ажратиб, таснифлар экан, таснифларнинг ҳам турли хилларини келтиради. «Биз деймизки, лафз/сўзлар ё бирор маънони билдиради, ё билдирмаслиги ҳам мумкин». Форобий маъно билдирилмайдиган, ёки маъносиз сўзлар қайси сўзлар эканлигини айтмайди. Эҳтимол, у маъно билдирадиган сўзлар деб, нарсаларнинг фақат исмларини, морфологик (сўз туркумлари) бўлимига доир булут, сув, нон, бугдой сўзларини, ёки «билан», «ва», «лекин», «бироқ» каби боғловчи ёки ёрдамчи сўзларни айтмоқчимиз? Лекин, Форобийни ҳам, бизни ҳам маъно билдирувчи сўзлар қизиқтиради. Форобий ёзади: «Маънони билдирувчи сўзлар содда ва мураккаб бўлади». Бу тушунарли. «Мураккаб бўлган сўзлар бирор мулоҳазани англатади ё англатмайди». Яна савол туғилади: «Мулоҳазани — фикрни англатмайдиган мураккаб сўзлар қайси сўзлар экан? Эҳтимол, бу сўзлар фикрни эмас, нарсанинг бориёқлигини ёки қандайдир сифатини ёки нималигини англатар?

Форобий фикрини давом эттиради: «Мулоҳаза (фикр) англатадиган сўзларнинг қатъий — жазмлилиги (арабча-жозим), ва жазмсиз бўлади (рус тилида — категоричные и некатегоричные). Масалан: Эртага қор ёғади (Жазмли — қатъий фикр). Эртага қор ёғиши мумкин (Жазмсиз, эҳтимолли фикр). Қатъийлари ё тўғри, ё ёлғон бўлади». (Бу ерда Форобий ёлғон фикр деб, образли, ташбеҳли, муносабатли фикрни айтмоқчи. Масалан, «Алпомиш» достонида қалмоқ баҳодирининг «Тўқсон қўйнинг терисидан ковуши». Ёки севинган одамнинг гапи: «Бошим осмонга етди». Ёки жаҳлдор одамнинг авзои: «Қовоғидан қор ёғади». Шу каби образли сўзлар, фразеологик ибораларда сўзлар тўғри маънода тушунилса, ёлғон бўлади: Одамнинг боши осмонга етмайди. Қовоқдан қор ёғмайди. Бу турқи совуқ дегани. Фо-

робий ёлгон фикр-мулоҳазалар деб, муболагали, образли, ташбеҳли сўзларни айтмоқчи.

«Ёлгонларидан баъзилари, — дейди Форобий, — эшитувчилар зеҳнига (достон эшитувчилар ёки театр тамошабинлари, Шарқда ҳам қадимги замонларда дорбозлар ўйини билан бирга халқ театрлари бўлган) уни англатадиган маъно билан бирга ўрнашиб қолади. Ваҳоланки, бошқалари эса (яъни, ёлгон бўлмаган бадиий тасвирилар) уларнинг онгида нарсаларнинг ўхшаши — акси (тасвири) билан ўрнашиб қолади. Мана шу нарсалар тақлидлар — шеъринг мулоҳазалар саналади» .

Бу жумлада муҳим аҳамиятга эга бўлган «нарсаларнинг ўхшаш-акси» сўзларига атоқли форобийшунос олим Абдусодиқ Ирисов бундай изоҳ беради:

(Арабча) матнда ўхшатиш, акс этиш муҳокия сўзи билан ифодаланган. Бу истилоҳий маънода (яъни термин сифатида) тақлид қилишга (мимесисга — М.М.) тўғри келади. Қадимги ҳар бир бадиий асар, шеър (сюжетли) ё ҳикоя, ё драматик асар одатда тўқима бўлмаган, ҳаммаси ҳаёт воқеалари асосида битилган. Шунинг учун ҳаётда одамларга ўрнатилган ҳар бир воқеа — ҳодисага намуна сифатида қаралиб, бунга адабиётда акс этгани, яъни шеър ё ҳикоя тақлидий адабиёт дейилган. Лекин тақлид адабиётда воқеийликни чинакам акс эттириш орқали ҳақиқат юзага чиқарилган. Бизда жанр сифатида қараладиган «ҳикоя» сўзи арабчада «акс, тақлид, ўхшашма» деган маънога бориб тақалади.

Таржимон Абдусодиқ Ирисов шарҳи Арасту ва Форобий айтган тақлид — мимесис, аввал айтганимиздай, ҳаётни акс эттириш, тасвирилар маъносини билдиради.

Арасту «Поэтика»сида айtilган, поэзия санъатининг асосий тамойили — ҳаётга ўхшатиш маъносига тақлид-мимесис ҳодисасини Форобий бундай тушунтиради. У, поэзия санъатини ҳаётни акс эттириш деб биладики, бу ҳозирги поэтика назариясида ҳам тўғри ҳисобланади. Лекин, шеъринг — поэзияда ҳаётни акс эттиришнинг турлича даражалари борлигини Форобий қуйидагича талқин этади: «Мана шу акс-ўхшашликларнинг баъзилари энг мукаммал бўлади, бошқалари нуқсонли бўлади» .

Шеърятда, умуман санъатда ҳаётни акс эттиришнинг мукамал ва нуқсонли даражаларни ким аниқлайди, деган савол туғилади. Форобий шу ҳақда ёзади: «Уларнинг мукамаллигини, ё нуқсонли эканини аниқлаш шоирлар ва турли-туман, тил ва луғатлардаги (фикрларини ва) шеърятни ўрганаётган маърифат аҳлининг фикр доирасига кирди». Форобий даврида ҳали махсус адабиётшунос олимлар ажралиб чиқмаган, у вақтларда адаб олимлари ўн икки соҳани яхши билишлари керак эди.

Муҳаммад Гиёсуддин асари — «Гиёс-ул-луғат»да адаб илмларининг турлари айtilган:

1. Сарф илми — сўз ясалиши қоидалари (морфология).
2. Иштиқоқ илми — жумла тузиш қоидалари (синтаксис).
3. Луғат илми — турли тилларга доир луғатлардан фойдаланиш қоидалари.

4. Баён илми — фикрларни чиройли баён қилиш. Бунда ташбеҳ, истиора, муболаға, мажоз, киноя санъатлари, яъни илми бадеънинг бир қисми ўрганилади.

5. Маоний илми — фасоҳатли, чуқур маъноли сўзларни топиб, ишлатиш.

6. Бадеъ илми. Бу соҳа баён ва маоний илмлари таркибида ўрганилади.

7. Наҳв илми — бунда асосан араб тили грамматикаси ўрганилган.

8. Аруз илми — шеърят вазнлари ва баҳрлари ҳақида.

9. Қофия илми — аруз илмининг бир қисми.

10. Илми нақди шеър ёки илми тақриз — мумтоз шеърят тарихи ва шеърят танқидчилиги.

11. Иншо илми — назмда ва насрда ижод қилиш қоидалари.

12. Хат ёки китобат илми — бунда хат ёзиш қоидалари ва усуллари ўрганилган.

Шарқ мутафаккирлари ёшлик чоғларидан бошлаб адаб илмларини ўрганиб бўлгач, кейин ўз истеъдоди, қобилияти, қизиқишига мувофиқ махсус илмларнинг соҳаларини ўрганишга ўтганлар.

«Кашф-уз-зунун» муаллифи Котиб Чалабий (Хожи Холифа) адаб илмларининг ўн беш турини кўрсатган: нафс ада-

би, хат, луғат, тасриф (сарф). иштиқоқ, наҳв, маоний, баён, бадеъ, аруз, қавофий (қофиялар), тақриз, масал, давовин ва иншо. (Давовин — девон тузиш илми бўлса керак.) Кейинроқ, тарих, география, фалсафа — ҳикмат, таърих (бирор асар ёки иншонинг битган вақтини санъаткорона айтиш) илмларини ҳам адаб соҳасига киритганлар. Шулардан сўнг ёки бир вақтнинг ўзида калом, тафсир, ҳадис илмлари ўрганилган.

Муҳаммад Форобий фикрича, шеъриятда ҳаётнинг тасвири, акс — ўхшашликларда ҳам муболага, ташбеҳ, фавқуллодда ўхшатиш (лофлар) бўлса ҳам («боши осмонга етди», «тўқсон қўйнинг терисидан ковуши», «фуқарога шоҳ эрур аждаҳо» — Фирдавсийда ва Навоийда) уларни муғолата — софистика дейилмайди: «Лекин, бундан ҳеч ким муғолата-софистика билан акс-тақлид икковини бир сўз деб ўйлама-син. Булар иккови баъзи сабабларга кўра бир-биридан бутунлай фарқ қилади».

«Суфастой (софист) эшитувчини (суҳбатдошини) ғалатга ундаб (янглиштириб), ҳақиқатга тўғри келмайдиган, нуқсонли нарсаларни кўз олдига келтириб қўяди. У хатто мавжуд нарсани номавжуд деб, номавжуд нарсаларни эса, мавжуд деб тасаввур қилдиради.

Аммо (шоир, адиб) тақлидчи (акс эттирувчи) бўлса, нарса сувратининг тескарисини эмас, балки унинг ўхшашини тасаввур қилдиради».

Форобийнинг инъикос назариясига доир бу фикри жуда муҳим бўлиб, у Арасту поэтикасининг мағзи, асоси — мимесис (тасвир, акс эттириш маъносидаги) тақлид, ҳаётга ўхшатиш билан, ҳатто санъат, адабиётнинг асосий йўли — ҳаётни (ҳаётдаги ўхшаш қиёфаларни, образларни, характерларни) ҳаққоний акс эттириш — реализм билан боғлиқдир.

Лекин, ҳаётнинг ўхшашини тасвирлаш, Форобий фикрича, ҳаётдан оддий нусха кўчириш эмас, балки ижодкорнинг ҳаётни қандай идрок этиши, ҳиссиётлари, туйғулари билан боғлиқдир. Шу ўринда Форобий ҳаётини образли акс эттиришга бир мисол келтиради: «Бунга ўхшаш нарсалар ҳисда ҳам учрайди. Бу шундайки, ўз жойида жим турган киши (атрофида ёки осмонда ҳаракат қилаётган жисмларга

қараса, ўзи ҳам) гўё ҳаракат қилаётгандай бўлади». Ёки, бунинг акси. «Кемага минган киши (кема сузиб бораётганида) қирғоқда қолганларга қараса, ёки ёз чоғида осмондаги ой ва юлдузларга тез юраётган булутлар ортидан қараса, шундай бўлади. Бундай ҳол одамларнинг ҳисларини чалғитади». Лекин, Форобий айтмоқчики, бу санъаткорнинг чалғитиши эмас, балки шоир, рассом, ижодкор тасвиридаги манзара ҳам одамларда тек турган қирғоқ ҳаракат қилаётганидай таассурот уйғотади.

«Аммо кўзгуга ёки ялтироқ, силлиқ (олдига келган нарсаларни акс эттирувчи) жисмга қараган кишининг ҳоли ҳам худди шундай бўлади. (Киши) унга назар ташлаб, ўша нарсаларга ўхшаш нарсаларни кўраётган туюлади, лекин кўзгуда кўринган нарсалар ўша нарсаларнинг ўзи эмас, балки оксидир. Бу акслар (тасвир, манзара) тиниқлиги ё хираллиги, қийшиқ ёки тўғрилиги ўша кўзгу ёки бошқа ялтироқ жисмнинг қандайлигига, табиатига, сифатига боғлиқдир.

Шеърый фикрлашнинг бошқа турдаги фикр-мулоҳазалардан фарқини Форобий яна бундай тушунтиради: «Мулоҳаза ё қатъий, ё қатъий эмас, қиёсий бўлиши мумкин. Бордию у (фикр) қиёсий бўлса, у ҳолда бил-қувва, унинг табиатидан, ё бўлмаса, бил-фeyл-ҳаракатидан (қиёсий) бўлади. Бордию, (қиёс. ўхшашлик) унинг табиатидан бўлса, у ҳолда у ё истиқроъ (индуктив) бўлади, ё бўлмаса, мулоҳаза тамсил (аналогия, ўхшашлик) билан бўлади. Тамсил (ўхшатиш) эса кўпинча шеър санъатида ишлатилади. Бундан аён бўлишича, шеърый мулоҳаза тамсил (аналогия)га киради».

Фикр-мулоҳазалар қайси соҳаларда, қайси илм-фанларда ва қандай мақсадларда айтилишига (ёзилишига) қараб, яна бир қанча турларга бўлинади. Шу нуқтаи назардан Форобий фикр-мулоҳазаларни яна қуйидагича тасниф қилади:

1. Бутунлай рост мулоҳазалар.
2. Бутунлай ёлғон мулоҳазалар.
3. Ростлик ва ёлғонликда тенг меъёрдаги мулоҳазалар (ярми чин, ярми ёлғон). Бу риторик мулоҳазалардир.
4. Буткул рост мулоҳаза. Бу, ҳеч сўзсиз, бурхоний, исботли деб аталади.

5. Бутунлай рост томони кўпроқ мулоҳазалар. У ҳолда у жадалий (диалектик) бўлади.

6. Ростлиги бутунлай камайиб бораверса, у ҳолда суфас-тоий (софистик) мулоҳазалардир.

7. Мулоҳаза бутунлай ёлгон бўлса, у ҳолда уни ҳеч шубҳасиз, шеърий деб аталади.

«Ушбу қисмларга бўлинишдан кўринишича, — дейди Фобрий, — шеърий мулоҳаза на исботли, на диалектик, на хитобий-риторик ва на софистик эмасдирлар».

Нима учун шеърий фикрлаш ёлгон деб аталишини юқорида озроқ тушунтирдик. Агар образли сўзлар тўғри маънода тушунилса, ёлгон бўлиб чиқади. («Бошим осмонга етди». «Юрагим минг пора бўлади». «Қовоғидан қор ёғар эди». «Ё юзунгга тегди қонлар бизни қурбон айлагач...») (Навоийдан).

Шоирларнинг фикрларини ёлгон дейишнинг уч минг йиллар давомида бир неча сабаблари айтилиб келади. Энг қадимий шеърий асарлардан бири — поэтик ижоднинг Шумер ва Бобил вариантлари бўлган «Гилгамиш» дostonида фалсафий жиҳатдан тўғри ва диалектик мулоҳазаларнинг ташбеҳли, образли, муболағали ёрқин ифодаларини ўқиймиз. «Гилгамиш» («Билгамиш») дostonида бош қаҳрамон ва арслон қиёфали садоқатли дўсти Энкиду унинг бирга тоғ чўққиларидаги ўрмонларда яшаб, лазерга ўхшаш нурли қуроли билан шаҳар аҳолисини куйдириб ҳалок қилаётган Хунбобога қарши олишади, севги маъбудаси — малика Инанна (Иштар) Ерости мамлакатига ҳам подшоҳ бўлишни истаб, у ёққа бораётганида Ерости маликаси Эрашкигал буйруги билан етти дарвоза олдида унинг етти бойлигини олиб қўядилар: 1-дарвоза олдида Севги илоҳаси — малика Иштарнинг бошидан ишқ подшоҳлиги тожини, 2-дарвоза олдида қўлидан ҳокимият нишонини, 3-дарвоза олдида бўйнидаги дурлари (кибру ҳавосини), 4-дарвоза олдида кўкрагидаги икки қават гавҳар шодасини (жозибасини), 5-дарвоза олдида — билагузуклари (куч-қувватини), 6-дарвоза олдида — «Кел, эркак, бери кел!» деб ёзилган кўкрак тўрини (фахш қуролини), 7-дарвоза олдида — белидан тожу тахт камарини ечиб олиб қўядилар. Аслида, Эпосдаги бу тас-

вирлар — поэтик, шеърий мулоҳазалардир. Бу мулоҳазалар илмий мантиққа кўра ёлгон кўринади. Бадий, поэтик мантиқда эса ёлгон эмас, тамсилли, образли, диалектик фикрлардир.

Ёки, қадимги юнон даҳо шоири Омир — Гомернинг «Илиада» ва «Одиссейнома» дostonларида Зевс, Афродита, Афина, Гера, Арес каби маъбудларнинг одамларга ўхшаб низолашуви, гоҳо севги деб ахлоқсизлик қилишларини милоддан аввалги VI-IV асрлардаёқ Демокрит, Ксенофан, Суқрот, Афлотун ёлгон мулоҳазалар деб танқид қилган эдилар. Бу файласуфлар ўша вақтда поэзиянинг спецификасини, у илмий, тарихий мантиқ жиҳатидан ёлгон кўринишини, аслида шоир Гомер маъбудлар тимсолида воқеъликни, ҳаётий воқеа, ҳодисаларни ва инсонларнинг характерлари тасвирланаётганини эътиборга олмаганлар.

Муҳаммад Форобий эса шеърий мулоҳазани тамсил, аналогия, қиёсга асосланади, деб тўғри тушунган. «Шу билан бирга у (шеърий, поэтик фикр) сулужисмус (силлогизм-асословчи) ёки унга қарам бўлган навларнинг бирига бориб тақалади, яъни истиқроъ (индукция — якка нарсалардан умумий хулоса қилиш), мисол (аналогия), фаросат (интуиция) ва шунга ўхшаш нарсалар бўлиб, буларнинг мантиқий қувватида ўша қиёс — силлогизмнинг куч-қуввати бўлади».

Шеърий фикр — мулоҳазанинг ёлгон дейилишига сабаблардан яна бири — жоҳилия давридаги араб шоирлари Антара ибн Шаддод, Одий ибн Зайд, Муҳаммад аш-Шанфара, Таббата Шарран ва бошқалар турли қабилаларни мақтаб қасидалар ёзиб, улардан юзлаб мол, қўй, туялар олиб, совға бермаган қабилаларни масҳара қилиб, агар ўз қабиласи шоирни тан олмай, хайдаса, йўлларда қароқчилик қилиб, ўз қабиласи одамларидан ўч олиш учун уларнинг қонини тўкиб, ўзларининг мақтанчоқлигини, такаббурлигини мардлик, фазилат деб, хато фикрлар эдилар. Бундай шоирларнинг жамиятга фойдасидан кўра зарари кўп тегар эди. Агар қимматбаҳо совғалар берсалар, ёвуз одамларни ҳам мақтаб қасидалар ёзгани учун бундай шоирларни ёлгончи дейиш адолатли баҳо эди.

Исломият даврига келиб, шоирлар вафо, садоқат, меҳр-мурувват, саҳоват, адолат ва ҳақиқат каби олий қадриятларни мақтаб, тубан, гуноҳ ишларни ёмонлаб, ҳақиқатни ёза бошладилар. Лекин, шу вақтларда ҳам табиат, ҳаёт, руҳий олам гўзалликларини куйлашда шоирлар қўллайдиган ташбеҳ, истиора, муболаға, ийҳом, ҳусни таълил, ташхис (шахслантириш) каби санъатлар мантиқчилар назарида «ёлғон» мулоҳаза бўлиб кўринар эди.

Алишер Навоий бир ғазалида севимли ёрнинг гулдай юзини мақтамоқчи бўлиб, бундай чиройли «ёлғон» ишлатади:

*Ўн саккиз минг олам ошуби агар бошимдадур,
Не ажаб, ул сарвинозим ўн саккиз ёшиндадур.
Ўн саккиз йил дема, юз саксон йил ўлса, ўлдурур.
Ҳусн шоҳи, ул балоларким кўзи қошиндадур.*

Ёки яна бу байтлар:

*Юзни гуллардан безабму бизни қурбон айладинг,
Ё юзингга тегди қонлар бизни қурбон айлагач.*

*Жонга қўйгач нақди шиқинг, қилди кўнглимни ҳалок,
Ўлдурур маҳрамни султон ганж тинҳон айлагач.*

Бу ғазалда ҳам тажнис, ҳам тазод, ҳам ийҳом, ҳам ташбеҳ — ўхшатиш санъатлари қўлланилган. Муболағанинг ақлга сиғмайдиган — ғулув тури ҳам, ақлга сиғадиган, лекин одатдан ташқари ҳолатни билдирувчи иғроқ тури ҳам бор. Шу маънода Форобий назарида Навоий ўта «ёлғончи» шоирдир.

Форобий фикрича, шеърӣй фикрнинг силлогизм — қиёсга (бир нарсани бошқа нарса билан қиёслаб, фикрни асослашга) яқинлиги унда ўхшатишларнинг кўплигидандир. Бошқача айтсак, Форобий гоҳо шеърни «ёлғон» мулоҳаза дейди, гоҳо асосли, силлогистик мулоҳаза дейди.

Шундан кейин Форобий шеърӣй тафаккурнинг қандай навларга бўлиниши ҳақида гапиради:

«Шеърий мулоҳазаларга келганда, биз сенга айтсак, ё вазнларга қараб ёки маъноларига қараб турларга бўлинади. Аммо вазнларга қараб бўлинишларига келганда шуни айтиш керакки, бундан буёғига мулоҳаза юритиш мусиқор — музикачи ва арузчиларга тегишлидир».

Шу билан бирга, мулоҳазалар (яъни, шеърий сўзлар) қайси тилда бўлгани ва мусиқачининг қайси тоифадан чиққанига боғлиқ. Мусиқачи деб Форобий халқ лапарларига ва айтишув, байт-барак кабиларнинг мусиқачи ижрочиларини, арузчи деб, аруз бўлмаса ҳам, умуман турли вазнларни текширувчи филолог олимларни назарда тутлади.

Мусиқачининг тоифаси деганда Форобий қадимги юнон поэтикасида айтилган қуйидаги мулоҳазаларни кўзда тутса керак: «Эпос ва трагедия, шунингдек, комедия ва дифирамба ижод ижод этиш, авлетика ва кифаристиканинг катта қисми — бу ҳаммаси, умуман айтганда ўхшатиш (тақлид, мимесис) санъатидан ўзга нарса эмас. Улар ўзаро уч жиҳатдан:

- 1) тасвирлашнинг турли воситалари билан;
- 2) нималар тасвирланаётгани билан;
- 3) ранг-баранг ўхшатиш усуллари билан фарқланади».

Шундан сўнг Арасту мана шу уч таснифнинг ҳар бирини алоҳида кўриб чиқади: тасвирланишнинг турли воситалари деганда у «санъатларнинг ҳаммасида ҳам алоҳида ёки ритм (рақсда), ё сўз (шеъриятда) ва ёхуд гармония (мусиқа) ёрдамида, ёки (театр санъати бўлса) шуларнинг ҳаммаси уйғунлигида (ҳаётнинг ўхшашини) тасвирлайдилар. Авлетика ва кифаристика ҳамда мусиқа санъатининг бошқа хилларида гармония, жўровозлик ва ритмдан фойдаланилади. Масалан, сурнай чалиш санъати, рақс санъатида хусусан, гармониясиз, ритм ёрдами билан ўхшатадилар (доира, чилдирма жўрлигидаги рақсда ҳам), чунки айни улар ифодали ритмик ҳаракатлар орқали характерларни, эҳтирослар ва воқеаларни қайта гавдалантиради.

Шеърий, поэтик мулоҳазалар. Арасту фикрича, тасвирланмиш ҳаётнинг хилма-хиллиги билан, яъни, ҳаётнинг қайси жиҳатларини, қандай характерларни тасвирлаши билан ҳам фарқланади: «Санъткорлар муайян шахсларни тас-

вирлайдилар, улар эса яхши ёки ёмон бўлиши мумкин. (Негаки, ҳамма одамлар ўз характеридаги иллатлари ва фазилатлари билан фарқланадилар). Улар биздан яхшироқ, биздан ёмонроқ, ёки ҳатто биздек бўладилар». (Худди рассомлардагидек. Полигнот масалан, энг яхши одамларни, Павсон — ёмонларни, Дионисий эса бизга ўхшаш кишиларни тасвирлайди. Ҳомер энг яхшиларни, Клеопонт оддий одамларни кўрсади. Пародияларнинг биринчи ижодчиси Фасосли Гегемон ёки «Делиада»нинг автори Никохар ёмон одамларни гавдалантирган». Арасту фикрича, шоирларнинг қайси жанрда ижод қилиши ҳам улар ҳаётнинг қайси томонларини, қандай характерларни тасвирлаши билан боғлиқдир. Яъни шоир шеъринг мулоҳазаларида поэтик тафаккурнинг қайси турига мурожаат қилиши унинг ижодий нияти, поэтик ғояси билан боғлиқдир. Шу сабабли, комедия ҳозирги вақтда (Арасту вақтида) яшаганлардан ёмонларини, трагедия, эса, яхшироқ кишиларни ифода этишга интилади. Муҳаммад Форобий шу фикрларга қўшимча қилиб, яна айтадики, «Улар (шеър тадқиқотчилари) шеърларни (маъноларига қараб) турли навларга, чунончи ҳажвия (сатира), мадҳия, муфохара (ёки фахрия), луғз-топишмоқли шеърлар, кулгили (комик), ғазалиёт, васфий шеър ҳамда китобларда топилиши қийин бўлмаган бошқа навларга бўладилар. У ерда Арасту «Поэтикаси»да булар битилганлиги бизни бу ҳақда муфассал эслашимиз ва гапни чўзиб ўтиришимиздан қутқаради». Муҳаммад Форобий шеър турларини вазнларига қараб фарқлаш асосан юнон шоирларига хос эканлигини кўрсатар экан, араб шоирлари (аниқроғи, турли миллатларнинг араб тилида ижод қилувчи шоирлари) бундай йўл тутмаганини айтади. «Асарлари бизгача етиб келган ўтмиш ва ҳозирги замон (Форобий замони) шоирларининг кўпчилиги шеърларнинг аҳволига қараб (маъноларига қараб) вазнларини аралаштириб юборганлар. Улар шеърятда мавжуд бўлган навларнинг ҳар бирига, уларнинг мазмунига қараб махсус вазн белгилаб чиқмаган. Бу ҳолатдан фақатгина юнонларгина ҳоли холос. Улар шеър навларининг ҳар бирига махсус вазн турларини белгилаб чиққанлар. Чунончи, (юнон шеърятда) мадҳиялар вазни ҳаж-

виялар вазнидан тамомила бошқача, ҳажвиялар вазни эса кулгили комедиялар вазнидан бутунлай фарқ қилади. Бошқа вазиларнинг аҳволи ҳам худди шундай». Аслида юнон шеърлятида ҳажвия (сатира) билан боғлиқ кулгу — комедия бир асарнинг ўзида бўлиб, булар вазиларига қараб фарқланган. Комедия санъатининг юксак чўққисини ташкил этувчи Аристофандан комедияларида ҳажвия — сатира ҳам, кулгу (юмор) ҳам асар воқеаларининг ҳолатидан ва ҳаракатларнинг ҳолатидан келиб чиқади. Воқеа кулгуси ва характер кулгуси ўртасига хитой девори ҳам қўйиб бўлмайди. Чунки, характерлар ҳаёт воқеаси орқали очилади. Воқеаларни эса характерлар ривожлантиради. Бундан чиқди, ҳажвий асарда, аввало ҳаётдаги кулгили воқеа танланиши ёки асар воқеасини кулгили қилувчи характерлар танланиши зарур. Аристофан «Булуллар» асарида маъбудлар бошлиғи Зевс — момақалдироқ сабабчиси деб ўйловчи содда деҳқон Стрепсиадни ҳам, момақалдироқ сабабчиси Зевс эмас, балки булуллардир деб ўйловчи Суқротни ҳам ҳажв қилади. Аристофан гўё ўзини Зевс тарафдоридай кўрсатади. Лекин, қаҳрамонларнинг характерларидан келиб чиқувчи кулгули фикр-мулоҳазалардан сезилишича, муаллиф булардан ҳеч бирининг тарафдори эмас.

Комедияда Суқрот мактабининг шогирди (драматург унга исм ҳам бермаган, фақат шогирд дейилган) келган одамга: «Дарвозани қаттиқ тақиллатганингда устоз миясида туғилаётган буюк бир фикр чала туғилиб қолади, дейди. Деҳқон узр айтиб, «Чала туғилган деб мени айтсанг бўлади», дейди. «Устознинг қандай улуг фикрлари яхши туғилмай қолган?» — деб сўрайди. Шогирд устозини мақтаб айтади. «Кечагина устоз Суқрот дўсти Херофонтдан «Бурга ўз қадамича неча қадам сакрай олади? — деб сўради. Херофонт жавоб беролмади. Деҳқон ажабланиб «Устоз Суқротнинг ўзи бурганинг қадамини ўлчабдими? — дейди. «Бўлмасам-чи, — дейди шогирд мақтаниб», «Устоз мум-шамни эритиб туриб, бургани ушлаб, оёғини шамга ботира турган. Сўнг шам қотганда унинг оёқлари орасини ўлчаган». Бу гапни эшитган содда деҳқон Суқротнинг ақлига қойил қолади. Бу сатрларда Аристофан содда деҳқонни ҳам, Суқротни ҳам, унинг

шигирдини ҳам кулги қилган. Эврипид «Киклоп» номли сатирлар драмасида Одиссейни ва унга одамхўр Киклопни кўр қилишга ёрдам берувчи сатирлар — эчки оёқли махлуқлар — Вакх-Диониснинг хизматчиларини кулгили ҳолатларда кўрсатади. Демак, шоирлар ҳаётдаги қайғули воқеаларни ҳам агар йўлини топса, кулгули қилиб тасвирлай оладилар. Лекин, бундай ҳолатлар кам учрайди. Биз мисол келтирган сатирлар драмасида аввал Киклоп тутқунларни ва улар сизинган Зевсни ҳам масхара қилади. «Зевснинг қонунлари мен учун бир чақага арзимади. Мен фақат қорнимга сиғинаман, қорнимнинг истагини бажараман. Сизларни эса менга ем бўлишдан Зевс ҳам қутқазолмайди», деб кулади.

Одиссей бошлиқ тутқунлар Зевс берган ақл билан иш тугиб, Киклопга кўп май ичириб, маст қилиб ухлатадилар, сўнг узун найзанинг учини қиздириб, Киклопнинг биргина кўзини кўр қилиб, қочиб кетадилар. Драматик асарда бир воқеанинг ўзи кимлар учун кулгули, кимлар учун қайғулидир. Демак, поэтик мулоҳазанинг қандай жанрга мансублиги шоирнинг мақсади, ғояси билан боғлиқ.

Юнон шеърятининг навлари ҳақида Форобий бундай дейди: «Аммо, сатирага келганда шуни айтиш керакки, бу ҳам шеърятнинг бир нави бўлиб, унинг ўзига хос вазни бор. Бу навдаги шеърларни мусиқачи олимлар ижод қилганлар. Улар ўз куйлари билан тўрт оёқли ҳайвон, ҳатто жамики ҳайвон зотларини ҳаракатга келтирадилар. Шунда бу ҳайвонлар ўзларининг табиий ҳаракатларидан бир оз четга чиққан бўлиб одамларни (томошабинларни) таажжубга соладилар. Демак, Форобий фикрича, бадий асар (қадимги замонларда барча санъат асарлари — поэзия дейилган) ҳаётдаги жуда қизиқарли, иложи борича, ажойиб-ғаройиб воқеаларни ва ҳаракатларни тасвирлаши, тингловчиларда, тамошабинларда таажжуб, ҳайрат уйғотиши зарур.

Поэтик мулоҳазаларнинг ҳажвий тури бадий насрга ҳам тааллуқлидир. Бадий насрда ҳам ҳажвчи шоир жамият ҳаётидаги турли ижтимоий иллатларни бирор воқеа ва унда қатнашувчи характерларга тақлид қилиш, уларга ўхшатиш билан кўрсатади, акс эттиради. Рим императори Неронга замондош (янги эранинг 50-60-йиллари) ўткир ҳажвчи

бўлган адиб Гай Петроний Арбитр машҳур «Сатирикон» романида собиқ қуллардан чиққан, катта мансабдорларнинг хизматини қилиб, бадавлат мулкдор бўлиб кетган Тримальхион ўз уйида йиғилган меҳмонлар учун haftалаб шоҳона зиёфат беришини тасвирлар экан, мимесис-тақлид тамойилига кўра, қаҳрамонларнинг гап-сўзлари орқали: 1. Унинг характерини, чексиз бойликлари билан мақтанишини. 2. Ўзи тентак, илмсиз, саводсиз бўлса ҳам, гўё олий табақага хосман, деб, маърифатли одам бўлиб кўринишини. 3. Рим империяси боёнлари чексиз ноз-неъматларни, бойликларни сира меҳнат қилмай, текинхўрлик билан истеъмол қилишини. 4. Бундай мулкдорлар давлатга, жамиятга заррача фойда келтирмаса ҳам иззат-ҳурматда, зебу зийнатда яшаётганлигини. 5. Рим империяси маънавий таназзулга учраганлигини кўрсатади. «Яқинда бир парча еримга Сицилияни ҳам қўшиб олмоқчиман, — дейди. Ана шунда Африкагача ўз денгизларимда сузиб бораман». Аслида у жугрофиядан хабарсиз, қаерда ва қайси давлатлар борлигини ҳам яхши билмайди. Гомер достони воқеаларини биламан, деб мақтанади, лекин қаҳрамонларни билмай, янглишади. Асар тили нозик қочиримларга бойлиги билан завқлантиради.

Меҳмонларга минг турли анвойи таомлар тортилади, сархил мевалар, шарбатлар берилади. Меҳмонлар ҳам мулкдорни ҳушомадгўйлик билан мақтайдилар. Петроний Арбитрнинг «Сатирикон» романи бизгача тўлиқ етиб келмаган. Лекин, етиб келган қисмлари ҳам муаллифнинг ҳажвий даҳосини яққол кўрсатади. Шу сабабли бу асар жаҳон адабиёти дурдоналари сарасига киритилган. «Сатирикон» ҳақида кичик сўз боши ёзган атоқли қадимшунос Адриан Пнотровский бу асарни Рим ижтимоий ҳаётининг тиниқ кўзгуси деб атайди. Бу асарнинг теран ҳаётийлиги, реализмига берилган юксак баҳодир.

Қадимги Юнонистонда барча драматик асарлар янада қадимийроқ халқ миллий байрами — май ва узумчилик маъбуди Дионис (римча, Вакх) шарафига ўтказиладиган байрамда, мифологик мавжудотлар — эчкиоёқли сатирлар ҳамда маст-аласт Дионис қизлари — (Вакх қизлари)нинг рақс ва қўшиқларидан келиб чиққани учун, хусусан, комедияда му-

сиқа ва қўшиқ кенг ўрин олган. Минг йиллар кейин ҳам муסיқали комедия ривожланганлиги сабаби — бу комедиялар: ҳам байрамларда кўнгил очиш, ҳам ёмонлар устидан ва жамият ҳаётидаги камчиликлардан кулиш, ҳам халқни шу йўл билан тарбиялаш мақсадларида ижод қилинар эди. Форобий ҳам шу фикрлардан келиб чиқиб, «кўпинча унинг (комедиянинг) бўлакларига оҳанг-нағмалар қўшилиб, буларда ҳам қораланадиган хулқ-атвор (характерларда) инсон, ҳайвон ва икковига алоқадор бўлган хунук шакл-тимсоллар, яъни, ўшандай ёмон хулқ-атворлар, характерларни ифодаловчи ниқоблар кийган актёрлар) иштирок этадилар». Масалан, Аристофаннинг «Суворийлар» комедиясида актёрлар ёғоч от миниб, «Қушлар» сатирик комедиясида актёрлар ўзларига тумшуқ ва қанотлар боғлаб, «Қурбақалар» комедиясида қурбақага ўхшаб кийиниб чиқадилар.

Поэтик ижоднинг ҳаётийлиги ҳақида Форобий бундай дейди: «Аммо комедияга келсак, бу шеъриятнинг маълум бир тури бўлиб, унинг ҳам маълум вазни бўлади, унда ёмон феъл-атворлар зикр қилинади. Одамлар, уларнинг ахлоқларида қораланадиган, хуш кўрилмаган табиатлар (характерлар) ҳажв қилинади». Юқорида кўриб чиққанамиз. «Сатирикон» асаридан бир парчада жамият мулкани текин еб тугатувчи, мол-дунёга, анвойи таомларга очофат; қуллари, бойликлари меҳнатсиз топилгани билан мақтанувчи Тримальяион каби мулкдорлар ва уларнинг ҳамтавоқлари ҳажв қилинган. Бу эса бадий асарнинг ҳаётийлиги далилидир.

Комедия руҳи ҳажв, кулги драма навида ҳам, бадий на-срда ҳам мавжуддир. Баъзи ҳажвий характерларни шеъриятда ҳам, прозада ҳам равшан тасвирлаш мумкин. Мумтоз жаҳон адабиёти тарихида романлар шеър билан, дostonлар прозада ёзилган ҳолларини ҳам учратамиз. Ўрта аср рицарлик романлари шеърда, поэма шаклида («Роланд ҳақида қўшиқ», «Сайидим ҳақида қўшиқ») ва баъзи дostonлар бадий насрда («Ромео ва Жульетта», «Фарҳод ва Ширин», «Ҳазрат Али жангомаси», «Або Муслим жангомаси» халқ қиссалари шаклида) ёзилган.

Муҳаммад Форобийнинг юнон шеърияти навлари ҳақидаги баъзи фикрлари тахминий. баъзилари ноаниқ экан-

лигини кўрамиз. «Дифирамба — шеърятнинг бир тури бўлиб, унинг вазни трагедия вазнидан икки баробар катта бўлади. Унда яхшилик ва мақталадиган барча хулқ-атворлар, инсоний фазилатлар зикр этилади. Дифирамбада маълум бир подшоҳ ёки кишини мадҳ этиш мақсад қилиб олинмайди, балки улардаги умумий яхшиликлар зикр қилинади».

Шуниси қизиқарлики, Низомийнинг «Махзанул-асрор», Саъдийнинг «Бўстон», Навоийнинг «Хайрат-ул-аброр» асарларида адолат, меҳр-мурувват, сабр-қаноат, ҳиммат, эҳсон, камтаринлик, ишқ, шукроналик каби фазилатларнинг мақтови Форобийнинг тавсифига тўлиқ мувофиқ келади. «Қадимги юнон шериятида ҳам бу инсоний фазилатлар доимо мақталиб куйлаб келинган. Феокрит, Вергилий, Гораций Идиллияларида, буколикарида, эклогаларида табиат гўзалликлари орасида боғбонлар, чўпонлар, деҳқонларнинг бунёдкор ва камтарона меҳнат билан яшаши улуғланганини эслайлик. Бу эса шеърятнинг жамият тараққиётидаги муҳим мавқеини ҳам белгилайди.

Форобийнинг юнон шеърятдаги трагедия ва диаграмма (?) ҳақидаги фикрлари унинг бу жанрдаги асарларни ўқимасдан, фақат Арасту «Поэтика»сида тилга олинган айрим трагедияларнинг умумий тавсифини ўқиганлиги сезилиб туради. «Трагедияларда бировларнинг мисол (ўрнатма) бўла оладиган яхшиликлари ва мақталадиган феъл-атворлари зикр қилинади.» Форобийнинг мана бу фикри соддароқ кўринса-да, маъноси тўғридир. Унинг фикрича, «бу вазнда (трагедия вазнида) шаҳарни бошқарувчи ҳукмдорлар мадҳланади.» Бизнингча, Форобий бу ерда вазн сўзини жанр маъносида ҳам ишлатади. Эсхилнинг «Занжирбанд Прометей», Софоклнинг «Шоҳ Эдип», «Антихона» асарларида қаҳрамонларнинг характерлари адолат ва ҳақиқат учун жонидан кечганларида кўринади. Прометей одамларни қоронғулик, зулматдан қутқариш учун уларга Зевс ҳузуридан илоҳий оловни келтириб беради. Эдип шоҳ бўлса ҳам ўз гуноҳи учун ўзини жазолайди, у адолатли қонун асосида айбдор — қотилни излаб топтиради (айбдор ўзи бўлиб чиқади). Малика Антихона қонун бўйича ўлим жазосини олишини бил-

са ҳам инсонийлик бурчини бажариб, акасининг жасади хор бўлмасин деб, яширинча дафн этади. Мазкур трагедияда Форобий тўғри тушунганидай, қонун ва ахлоқ соҳасидаги фалсафий муаммолар кўтарилган.

«Аmmo, драмага келсак, — дейди Форобий, — у ҳам худди юқорида келтирилганлари каби шеър турларидан бири саналади: фақат бунда маълум воқеалар ва маълум шахслар тўғрисида машҳур бўлган масал ва нақллар зикр қилинади. Шуниси ҳам борки, булар ё шоир маҳоратининг зўрлигидан ва ғоятда гўзал битилганидан одамни хушнуд қилади». Бу ерда Форобий маълум шахслар ҳақида машҳур бўлган масал ва нақллар деб юнон мифларини назарда тутди. Арасту машҳур шахслар (Эдип, Орест, Агомемнон, Геракл, Медея, Электра ва бошқалар) ҳақидаги ривоят, мифларнинг драмада қайта ишланиб, асар сюжетига асос бўлувчи воқеани фабула деб атайди. Лекин, Форобий нима учундир, фабуланинг муҳимлиги ҳақида, драманинг олти унсури (1. Воқеа. 2. Характер. 3. Фикр, ғоя теранлиги. 4. Нутқ, тил, яъни сўз санъаткорлиги. 5. Мусиқа қисми. 6. Саҳна жиҳозланиши, декорациялар) ҳақида тўхталмайди. Форобийнинг «Шоирлар санъати қонунлари ҳақида» асарини арабчадан русчага таржима қилиб, изоҳлар ёзган А. В. Сагадев, А. Х. Қосимжоновлар фикрича, Форобий бу асарни ёзишда Арасту «Поэтика»сининг Матто Ибн Юнус нуқсли номукамал матндан қилган таржимадан фойдаланган бўлса керак. Шу сабабли Арастунинг трагедия камолоти, унинг эпосдан фарқи, унинг унсурулари, трагедия ҳажми, воқеа бирлиги, ички бўлиниши (оғир ҳолат, мушкулот, перипетия — кутилмаган, кескин бурилиш, Пафос — юксак эҳтирослар), катарсис — даҳшат ва ҳамдардлик билан руҳни поклаш ҳақидаги муҳим адабий-эстетик фикрлари Форобийнинг эътиборидан четда қолган.

Арасту «Поэтика» асарида трагик шоирлар баъзи мифларнинг воқеасини ўзгартириш билан характерларни кучайтирганлигини айтади. Масалан, асл миф — ривоятда Ясонни севган малика Медея рашк сабабли ўз фарзандларини ўлдирмаган экан. Эврипид эса «Медея» асарида фожеа руҳини, рашк пафосини кучайтириш мақсадида «айбсиз» Ме-

деяни қотил қилиб кўрсатган. Римлик Гай Петроний Арбитр «Сатирикон» романида салбий қаҳрамон Тримальхион тилида бу муаллифни масхара қилади.

Шу билан бирга Форобий Арасту «Поэтика»сининг бизгача етиб келмаган қисмлари ҳақида ҳам қимматли маълумотлар беради. «Поэтика»нинг мавжуд матнида дифирамба, ёмбу (ямб вазнидаги асарларнинг маъно-мазмун), эъний (эҳтимол, мадҳия — энкомийдир), сатира, поэма, диаграмма, акустика, эфажоносус (кўчирма асар) ҳақида алоҳида таърифлар берилади.

«Аммо эънийга келсак. — дейди Форобий, — бу ҳам шеърининг навларидан бири бўлиб, унда одамни хурсанд қилдиган мулоҳазалар зикр қилинади. Шуниси ҳам борки, булар ё шоир маҳоратининг зўрлигидан (яъни, шоир ноёб шеърини санъатларни билишидан) ва ғоят гўзал битилганидан одамни хушнуд қилади».

Бу ерда Арасту айтган илоҳий истъод ва малака, қобилият (техне) ҳақида гап борса керак. Арасту малака, маҳоратга нисбатан туғма истъодни афзал деб билади. Форобий эса бошқача фикр юритади. Табиатан шоирларнинг ташбеҳ ва тамсилга лаёқати яхши бўлади. Лекин бу хил шоирлар шеър санъатидан керагича хабардор бўлавермайдилар, балки улар туғма қобилиятларининг яхшилиги билангина қаноатланидилар. Бундай шоирлар чинакам мусалжис — мулоҳазакор шоирлардан саналмайдилар». Таржимон устоз Абдусодиқ Ирисов мусалжис — (юнонча силлогистик — чуқур фикрловчи) сўзини мулоҳазакор шоирлар деб ўгиради. Бизнингча Форобий лаҳзада ўзгарувчи, товланувчи нозик хис-туйғуларни тасвирловчи лирик шоирларга нисбатан мутафаккир шоирлар устун туради, демоқчи. Рим шеърлягида Овидийга нисбатан Вергилий афзал ва устун ҳисобланганидек.

Қадимги даврлардан ҳозиргача лирик шоирларга нисбатан эпик шоирларнинг шон-шухрати баландроқ. Аммо, дунёда яна Навоий, Гёте, Шекспир, Байрон, Пушкин, Ойбек, Чўлпон каби лирик ва эпик шоирлар ҳам борки, буларнинг ижоди назарий қонун-қоидаларга нисбатан бойроқдир.

АРАСТУ «ПОЭТИКА»СИ ИБН СИНО ТАЛҚИНИДА

Ибн Синонинг «Ал-Шифо» асари 24 китобдан иборат бўлиб, унга устози аввал Арастунинг «Органон» асарига ўхшатиб, тартиб берилган. «Аш-Шифо»нинг «Мантиқ» қисми 9 китобдан иборат бўлиб, тартиби қуйидагича:

1. «Мантиққа кириш» («Исоғучи»).

2. «Маъқулот» («Категориялар», Фаробийнинг шу номдаги асарига ўхшайди).

3. Ал-Иборат — (Арастуда «Ҳерменевтика», Фаробийда «Барманиёс»).

4. «Қиёс» — «Силлогизм», Арастуда «1-Аналитика», Мантиқнинг асосий қоидалари шу асарда тушунтирилган.

5. «Бурхон» — «Исбот», Арастуда «2-Аналитика».

6. «Ал-Жадал» — Арастуда «Диалектика», Фаробийда ҳам — «Ал-Жадал».

7. «Сафсата» — («Софистика»).

8. «Ал-Хитоба», (Арастуда «Риторика») — Нотиқлик санъати.

9. «Фанн аш-Шеър» («Поэтика»).

Ибн Сино «Хитоба» асарини ёзишда Арасту «Риторика»сидан фойдалангани аниқ сезилиб туради. Атоқли шарқшунос олима Б.Я.Шидфар аниқлашича, Ибн Сино «Аш-Шифо»нинг «Мантиқ» қисмида, аниқроғи, «Хитоба»да Сапфо, Гомер, Агоменон, Елена, Ахилес номларини келтиради ва уларнинг қилмишлари ҳақида гапиради; «Илиада» ва «Одисейнома» асарларидан иқтибослар — цитаталар келтиради. Бизнингча, Фаробий ва Берунийда юнон тилини ўрганишга имконият бор эди. Ибн Синода эса, доимо қувғинда юргани ёки вазирлик ишлари билан бандлиги сабабли бундай имконият бўлмаган. Агар у истаса мавжуд даҳоси билан юнон тилини ўргана оларди. Лекин, шуниси аниқки, Ибн Сино ўзини Фаробийнинг шогирди деб билган ва Арастунинг «Метафизика»дан бошқа асарлари билан ҳам Фаробий асарлари орқали танишган. Лекин Ибн Сино Арастунинг «Риторика»сининг мазмунини Фаробийга нисбатан яхшироқ билиш бу асарнинг билимдонларига яққол сезилади.

Ибн Сино «Хитоба» асариде ёзишича воиз, нотиқ халқ оммасидан илмда устун, маърифатда етук бўлиши керак. Арасту «Риторика»да нутқ тугаллиги уч омилга: нотиқ, мавзу ва аудитория тингловчиларининг мувофиқ келишга боғлиқ деган эди. Ибн Сино бу фикрни яна-да аниқлаштиради. Унинг фикрича яхши нотиқ оддий одамларга тушунарли қилиб гапириш керак, лекин у оддий одамларга нисбатан маърифатда устун туриши зарур. Оддий одам нотиқнинг чиройли сўзларига ишонади, унинг рост ёки ёлғонлигини ажратишга билими етишмайди. Зиёли одам эса асоссиз, далилсиз гапларга ишонмайди.

Абдуллоҳ ибн ал-Муътаз ва Қудома ибн Жаъфар каби Ибн Сино ҳам Қуръон ва Ҳадислар тилини нутқнинг етук намунаси, деб билади ва гўзал ибораларни шулардан ўрганиш зарур, дейди (Б.Я.Шидфар. Ибн Сина. М., Наука. 1981. Стр. 108, 109.). У, «Бошланишда ҳам, тугалланишда ҳам заррача ёлғони бўлмаган «Калом»да айтилади: «Ўз парвардигоринг йўлига ҳикмат билан даъват қил!» дер экан, Қуръон сўзларининг балоғати, фасохатини юксак намуна деб билади». «Осийлиги сабабли Охиратдаги жазодан қўрқадиганларга пайғамбар, имом ёки шоир сўзлари билан мурожаат қилган яхши. Кўнгли юмшоқларга ишонарли сўзлар, ошиқларга ёрининг мақтови хуш келади. Ўзига бино қўйган, худбин одамлар мақтовни ёқтиради. Кўпчилик ёмон кўрадиган одам ҳақида гапирганда унинг алдамчи, ёлғончилигини танқид қилсангиз, тўғри чиқади» (Юқорида кўрсатилган манба. 111-бет).

Ибн Сино фикрича, воиз, нотиқнинг сўзи адолатга ва яхшиликка хизмат қилиш учун шулар ҳақида ҳақ гапларни айтиши зарур. Ноҳақ гапларни айтса нутқ адолат ва яхшиликка хизмат қилмайди.

«Оддий одамлар воиз нутқидан тўғри хулоса чиқариб олиш учун уларни мажбурлашнинг фойдаси йўқ. Аввал айтганимиздай, хитоба (мажбурлаш санъати эмас) ишонтириш санъатидир. Хитобада баҳс-мунозара орқали ҳам тўғри хулосага келинади». (Ўша асар, ўша жойда). Арасту ҳам риторика фани бир жиҳатдан диалетикага яқин деганида баҳс-мунозарани кўзда тутган.

Шарқшунос олима Б.Я.Шидфар тўғри кўрсатиб ўтганидай, Ибн Сино назарида риторика илмида «фойдали» ва «зарарли» деган тушунчалар нисбийдир. Яъни, бир одам учун фойдали нарса (фикр ёки иш-ҳаракат) бошқа одам учун зарарли, бир давлат учун фойдали нарса бошқа давлат учун зарарли бўлиши мумкин. Арасту ва Форобийга нисбатан бу масалада Ибн Сино кўпроқ амалиётчидир. Чунки, Арасту ва Форобий назарий жиҳатдан «фойдали» деганда барча халқлар учун фойдали нарсаларни, «зарарли» деганда барча халқлар учун зарарли нарсаларни кўзда тутадилар. Бошқа одамларнинг зарарига фойда орттиришни Арасту ҳам, Фаробий ҳам зулм деб атайдилар.

Уқорида биз Ибн Сино Форобий «Хитоба»сини эмас, Арасту «Хитоба»сини яхши билишини айтган эдик. Бунинг далили — Форобий «Хитоба»сида эсламаган ва Арасту «Хитоба»сида эсланган қадимий юнон адабиёти қаҳрамонларининг Ибн Сино асарида фикрини далиллаш учун тилга олинишидир. Ибн Сино бу ҳақида яна аниқроқ айтади: «Риторик нутқ (хитоба) мазмунан уч турлидир: 1. Тўғри тасдиқни билдирувчи фикр. 2. Хато тасдиқ-фикр. 3. Мадад сўраш».

Ибн Сино хитобий нутқининг учинчи турини «Мадад сўраш» деб аталишига ажабланмаслик керак. Арасту «Хитоба»сида ҳам нутқ уч турга бўлинади. Лекин, бу тасниф Ибн Сино кўрсатганига ўхшамайди. Арасту хитобий нутқи бундай турларга бўлинади: 1. Кенгашув нутқи. 2. Ҳакамлик ёки адлия нутқи (судланув нутқи). 3. Эпидейктив нутқ — бирор тадбирни маъқуллаш ёки қоралаш, яъни баҳоловчи нутқ. (Қаранг: Аристотель. Риторика. Античные риторика. М.Изд.: МГУ, 1978. Стр. 25.)

Ибн Сино таснифи эса бу масалада Фаробий таснифига яқиндир. (Фаробийнинг адабий-эстетик қарашлари ҳақидаги бўлимда бунга кенгроқ тўхталамиз).

«Устози Аввал» (Арасту) замонида нотиклар икки оқимга бўлинган эдилар, — дейди Ибн Сино. Биринчи оқимга мансуб нотиклар нутқнинг учала туридан фойдаланганлар. Иккинчи оқимга мансуб нотиклар эса ёлғон хулосали нутқларни инкор этганлар. Суқрот, Перикл, Демосфен шундай

нотиқлар эдилар (М.М.). Юнонистонда барча нотиқлар бирор қонуншунос буюрган фикрлардан эмас, балки оддий одамлар яхши тушинадиган умумий эътироф этган ҳақиқатлар — асос фикрлардан фойдаланган (Масалан: Ота, онани ҳурматлаш керак. Яхшилик қилган одамни унутмаслик керак). Арасту бундай асос фикрлар, муқаддималарни юнонча «топлар» деб атайти. У «Риторика» асариди топларга катта эътибор бериш билан бирга, бу ҳақда яна махсус «Топика» асарини ҳам ёзган (Фаробий «Тубиқа» деб таржима қилган).

Ибн Сино «Хитоба»сида Арасту ва Фаробийда учрамайдиган оригинал ҳаётий кузатишларни ҳам кўрамиз. У турли ёшдаги тингловчиларнинг табиати, феъл-атвори, руҳиятини нотиқ яхши билиши зарурлигини таъкидлайди. «Ёшларда кучли эҳтирослар бор, лекин бу эҳтирослар асосан Зуҳрога алоқадор, улар севиш, севилишни, чиройли кийинишни, атир, ифорларни жуда яхши кўрадилар. Ёшларнинг кайфияти тез ўзгариб туради, улар бирор иш билан шуғулланса, тез зерикиб, бошқа ишга қизиқиб қоладилар, улар кўнгилхушликларга, ифротга ружу қўйган, меъёрни билмайдилар. Ёшлар эҳтирослари кучли, қизиққон, фикри беқарор бўлгани учун тез толиб, чарчаб қоладилар. Уларнинг жаҳли тез, ғазабини босолмайдилар, иззат-нафс учун тез жанжаллашадилар (Ўсмирларнинг енгилтаклиги шундан — М.М.)».

Балоғатга етган йигитлар эса ўзига бино қўйган, лекин дўстларни, тенгдошларни ҳам ҳурмат қиладилар, ҳаётни, шўхликни севадилар. Шўхлик эса дўстлар орасида бўлади. Булар ўзларига ҳақиқий фойдани ўйлаб эмас, фақат ҳузур-ҳаловатни, мазза қилиб яшаш учун дўст танлайдилар ва дўстликдан лаззат оладилар.

Қариялар эса буларнинг тескариси, жуда ўжар, қайсар ва шубҳакор, кўп фалокатларни кўрганлари ва кўп марта алданганлари учун ҳеч кимга ишонмай қўйганлар. Шу сабабли жуда эҳтиёткор бўлиб қолганлар. Улар келгусида бўлажак ишлар ҳақида ҳам ишончсизлик, «балки», «эҳтимол» деб гапирадилар. Улар энди севгини эмас, тансиқ, лаззатли таомларни ўйлайдилар. Адолат қарор топишини ис-

тайдилар, лекин бу истаклари тинч ҳаётни яхши кўриши, қўрқоқлиги ва заифлиги сабабдир... (Б.Я.Шидфар. Ибн Сина. Москва. Наука. 1981. Стр. 116.)

Афлотун «Давлат» асарида Суқрот ва бошқа донишмандлар суҳбати ва баҳс-мунозараси жараёнида адолатни кучлилар эмас, заифлар севади, деган ғояни муҳокама қилади. Суқрот бундай қараш хато эканлигини исботлайди.

Ибн Сино «Хитоба» асарида («Аш-Шифо» таркибида) нотиқнинг маҳорати, фазилатлари нутқ безакларида, чиройли гапиришда эмаслигини айтади. Ибн Сино фикрича, ақлий қуввати кам, маърифат ва маънавиятда заиф нотиқлар ўз нутқларини турли усуллар билан безашга ҳаракат қиладилар. Маънавий етук, кучли нотиқлар вазмин, камтарин, оғир-босиқ бўлади. Улар обрў топиш учун кибру ҳавога муҳтож эмаслар (Одатда маърифатсиз, жоҳил одамлар тақаббур, манмансираган, кеккайган бўлади — М.М.). Маънавий етук одамлар эса ўз ақли ва қобилиятларига ишонадилар, катталарга ялтоқлик қилмайдилар. Муҳими — чиройли гапириш эмас, далил, исбот билан гапиришдир.

Шундан сўнг Ибн Сино риторикада-нотиқлик санъатида ва шеърятда фойдали бўлган чиройли иборалар, ташбеҳлар, сўз безаклари аниқ фанларда зарарли эканлигини айтади.

«Шеърятда ярашадиган сўз санъатлари (истиора, ийҳом, тажнис, талмеҳ...) нотиқлик санъатида ярашмайди» дейди Ибн Сино. Унинг бу фикри антик давр риторларининг қарашларига зиддир. Машҳур тарихчи Фукидид китобида келтирилган Перикл нутқида Саламин жангида ўлиб кетган ёшларга чуқур ҳамдардлик билдириб, «бирор давлатда ёшларнинг йўқолиши йил фаслларидан баҳорнинг йўқолиши кабидир», деган шоирона ташбеҳи тингловчиларда кучли таассурот қолдирган. Бошқа машҳур нотиқлар ҳам ўз нутқларида Гомер, Гесиод, Сапфо, Эсхил, Софокл, Эврипид каби даҳо шоирларнинг шеърдан ўринли фойдаланиб, тингловчиларнинг қалбларини ларзага солганлар. Лекин, кейинги даврларда жаҳон мамлакатларида сиёсий арбоблар таълим, тарбиясида шеърятга эътибор камайгани сабабли уларнинг нутқи баъзан зерикарли ва таъсирсиз

бўлиб қолади. Ибн Синонинг юқоридаги фикрини инкор этмаган ҳолда бу фикр ҳақиқати нисбий эканлигини билдирмоқчимиз. Чунки, Ибн Синодан аввалроқ ўтган ал-Жоҳиз, Бишр ибн Муътамир, Қудома ибн Жаъфар, Ибн Синодан кейин яшаган Муҳаммад Ғаззолий, Муҳаммад Авфий, Арузий Самарқандий, Ҳусайн Воиз Кошифий асарларида ҳам насрий нутқ орасида шеърлардан, ташбеҳлардан ўринли фойдаланилган.

Ибн Синонинг юқоридаги фикрни айтишдан мақсади, Арасту «Поэтика»да ёзганидай, илмий мавзулардаги фикрларни шеърий йўлда ёзишни шеърият қаторига қўшмаслик ҳақидадир.

Ибн Сино фикрича, шоирлар ҳам ҳаёт воқеаларини, табиат манзараларини, инсон руҳиятини тасвирлашда бадиий нафисликка эришаман деб, ортиқча безакдорликка, жимжимадорликка берилиши керак эмас. Бу билан мутафаккир ўз замонасидаги Муиззин, Фарруҳий, Утбий каби мадҳиябоз шоирларнинг сохта ялтироқлигини танқид қилмоқчи эканлиги шубҳасиз. «Шоирнинг сўзлари тубан ва тушунарсиз бўлмасин. шу билан бирга жуда тўпори ва жўн ҳам бўлмасин. Машҳур шоирлар ўз шеърларида халқ орасида қўлланган ва қўлланилаётган кўпчиликка маълум иборалардан ҳам, ноёб сўзлардан ҳам фойдаланганлар. Шеър халқнинг оддий тилидан гўзалроқ, лекин жимжимадорликдан узоқ бўлиши керак».

Ибн Сино фикрича, шеър санъати одамларни бирор фикрга ишонтириш учун эмас, балки уларда қандайдир тасаввурлар уйғотиш учун мавжуддир.

АХЛОҚИ КАБИР

(Катта ахлоқ китоби)

АРАСТУ ҲАКИМНИНГ «АХЛОҚИ КАБИР» АСАРИНИНГ ЎЗБЕКЧАГА ТАРЖИМАСИ ҲАҚИДА

«Адолатсиз, ноҳақ одамда оқиллик фазилати бўлмайди. (Ризқ-рўз ва бойликнинг) озроғига рози бўлган одам қаноатли одамдир.

Ҳалол бўлмаган одам онгсиз одамдир.

Одам ақли борлиги учун мақталмайди, балки кўнглидаги инсоф, адолат, мардлик каби фазилатлари учун мақталади».

Мана шу ҳикматли сўзлар қадимият мутафаккири, барча замонларнинг уламолари томонидан устози аввал деб тан олинган Аристотель — Арасту ҳақимнинг «Катта этика» ёки «Ахлоқи кабир» асаридан олинган. Бу ҳикматларнинг теран мазмунини ҳар қанча шарҳласак, янги қирралари очилаверади. Чиндан ҳам адолатсиз, ноҳақ ишлар қилувчи одамда оқиллик фазилати қаердан бўлсин! Адолатсиз, ноҳақ ишлар қилувчи одам оқилликдан узоқ, маънавий гўзалликдан узоқ, ахлоқий жиҳатдан ҳам нопок одамдир. Чунки, адолат, одиллик инсонпарвар, халқпарвар, меҳр-оқибатли, мард одамларнинг фазилатидир. Бунинг акси — адолатсиз, ноҳақ ишлар қилувчи одам — номард, маънавий қашшоқ; фақат ўзини ўйловчи, худбин одамдир.

Ёки Арастунинг қаноатли одам ҳақидаги фикрини олайлик. Бир қарашда оддий бўлиб кўринган бу фикр замирида катта ҳақиқатлар бор. Чунки жамият ҳаётида, инсон ҳаётида баднафслик, мол-дунёпарастлик, порахўрлик, ўғрилик, юлғичлик, каззоблик каби ёмон ишлатларнинг кўпчилиги одамзодда сабр ва қаноат йўқлигидан ёки етишмаслигидан келиб чиқади. Ўз ҳалол меҳнати билан топганига, бориға қаноат қилиб яшовчи одам камтарин, оқил, имонли одамдир. Исломиё фалсафий таълимотларда ҳам қаноат азиз одамларга ато этиладиган ажойиб фазилатлардан саналади.

Энди Арастунинг ҳалол бўлмаган, яъни нопок одамни онгсиз деб баҳолашига келсак, бу ҳикматли сўзларнинг ҳам маъноси жуда теран, бу ҳақда узоқ ва теран фикрлар айтиш мумкин.

Биз одатда, айниқса, ҳар соҳада риёкорлик, мунофиқлик, сохта гаплар авж олган шўролар даврида онгли ва онгсиз одам, деган сўзларни кўп ишлатавериб, қадрини туширдик. Номуносиб ишлар қилса ҳам, лекин КПСС сиёсатини билган одамни онгли одам деб ҳисобладик. Аслида, онгли одам деб, яхши ва ёмонни, ҳалол ва ҳаромни, савоб ва гуноҳни яхши тушунувчи ва бу тушунчаларга амал қилувчи одамни айта оламиз.

Арасту ҳақимнинг «Одам ақли борлиги учун мақталмайди» деган сўзлари бир қарашда баҳсли, мунозарали кўринадди. Аммо «Ахлоқи кабир» асарини синчиклаб, эътибор билан ўқилса, ақллилик, оқиллик агар гўзал инсоний фазилатлар билан уйғунлашмаса, уни мақташ мумкин эмас экан. Чунки юлғич, порахўр ва бошқа нопок ишлар қилувчи одамларнинг кўпчилиги ўзларича анча ақлли одамлардир. Аммо, бу ақл худбин ақлдир.

Бугунги Истиқлол даврида ҳам биз учун аҳамиятли бўлган бундай ҳикматли сўзларни Арасту ҳақимнинг «Ахлоқи кабир» асарида кўплаб учратамиз.

Бу ажойиб асарни қадимги юнон адабиёти, тарихи ва фалсафасини яхши билгувчи заҳматкаш, истеъдодли олим ва адиб Маҳкам Маҳмуд ўзбек тилига таржима қилиб, изоҳ ва шарҳлар бериб, нашрга тайёр қилгани, бизнингча, бу инсоннинг навбатдаги олижаноб ишларидан биридир.

Маҳкам Маҳмуд бундан кўп йиллар аввал Арастунинг «Поэтика» асарини таржима қилиб, изоҳ ва шарҳлар билан нашр эттирганида халқимиз, назариётчи уламоларимиз уни миннатдорчилик билан кутиб олган эдилар. Маҳкам Маҳмуднинг янги таржимаси — Арастунинг «Ахлоқи кабир» асари ҳозирги Истиқлол даврида фалсафа фанининг жамият маънавиятини юксалтиришдаги аҳамияти ортиб бораётган бир замонда тезроқ нашрдан чиқариш — Ўзбекистондаги барча олий ўқув юртлари муаллимлари ва талабаларининг илмий-фалсафий, педагогик савиясини, малакасини юксалтиришга муносиб ҳисса бўлур эди.

*Нажмиддин КОМИЛОВ, филология фанлари доктори,
Тилаб МАҲМУДОВ, фалсафа фанлари доктори*

1. Этика — ахлоқ муаммолари ҳақида гапиришдан аввал биз ахлоқ нимага тааллуқли (ниманинг бир қисми) эканлигини аниқлаб олишимиз керак. Гапнинг лўндасини айтсак, ахлоқ сиёсатнинг таркибий қисмидир.⁵⁷ Чиндан ҳам муайян ахлоқий фазилатларга эга бўлмаган, яъни муносиб бўлмаган одам (таниқли жамоат арбоби сифатида) фаолият кўрсатиши мумкин эмас. (Афсуски, инсоният тарихида кўпинча ахлоқий-маънавий фазилатларга эга бўлмаган, номуносиб одамлар сиёсий фаолиятга аралашиб, жамиятга зарар келтирадилар — М.М.) Муносиб одам бўлмоқ — фазилатлар эгаси — фозил бўлмоқ, демакдир.⁵⁸ Зеро, ижтимоий ва сиёсий ҳаётда фаолият юритмоқчи бўлган одам ахлоқан фазилатли одам бўлмоғи керак. Хуллас, этика, ахлоқ — сиёсатнинг таркибий қисми, унинг (arche — архи, яъни қурилиш моддаси, ғишлари) асосидир.⁵⁹ Шунинг учун ахлоқни бемалол сиёсат деб аташ мумкин.

Фазилат нима?

Шу қоидадан келиб чиқиб, фазилат нима, у нималардан ҳосил қилинади, шуни билиб олиш зарур. Чунки, фазилат қандай ҳосил қилинишини тушунмай туриб, фазилатни (фақат назарий) билиш бефойдадир. Чиндан ҳам ҳозир биз фазилат нима эканлигини (фақат назарий) билиш учун эмас, балки у қандай ҳосил қилинишини тушуниш учун уни ўрганишга киришамиз. (Арастунинг бу фикри ғоят муҳим, чунки чиндан ҳам жуда кўп одамлар инсонпарварлик, меҳр, шафқат нималигини биладилар, аммо ўзлари инсонпарвар, меҳр-мурувватли бўлишлари зарурлигини тушунмайдилар. — М.М.). Яъни, биз ҳозир фазилат нималигини фақат билиш ва тушуниш билан бирга, (энг муҳими), фазилатли, яъни фозил одам бўлишни хоҳлаганимиз учун уни ўрганишга киришамиз.

Барча фанлардаги каби (ахлоқда ҳам) бирор нарсанинг ўзи нималигини билмай туриб, у қандай ҳосил қилинишини тушуниш мумкин эмас. Аммо бу нарсани (фазилатни) бошқалар қандай тушунганини, шу ҳақда нима деганларини ҳам кўриб чиқайлик.

Фазилат нима экани ҳақида биринчилар қаторида Пи-фагор гапирган, аммо нотўғри фикр юритган. У фазилатларни ҳам рақамлар қаторида кўриб чиққан, демак, фазилатлар сифатида кўриб чиқмаган.

Чунки адолат (*dikaiosisyne*), масалан, ўз-ўзига кўпайтирилган (икки карра икки маъносидаги) рақам эмас-ку?

Сўнг Суқрот келиб, фазилатлар ҳақида ундан яхшироқ ва тўлароқ гапирган, аммо унинг гаплари ҳам нотўғри. Чунки у фазилатларни билимларга тенглаштирган, аслида бу тўғри эмас. Гап шундаки, барча билимлар фикр-мулоҳаза билан боғлиқдир, фикр-мулоҳаза инсон руҳининг фикр юритувчи қисмида вужудга келади. Агар Суқротга ишонсак, барча фазилатлар руҳнинг ақлий қувватида ҳосил қилинади. Суқрот фазилатларни илмларга тенглаштиради экан, руҳнинг ақлий қувватдан бошқа қувватини, жумладан, эҳтирос (пафос) ва феъл-атворни йўққа чиқаради. Суқротнинг фикри шу жиҳатдан нотўғридир.

Шундан кейин Афлотун руҳ қувватларини ақлий ва но-ақлий (қалбий — М.М.) деб, иккига бўлди ва тўғри қилди. У руҳнинг иккала қисмига хос фазилатларни ҳам айтиб ўтди. Афлотуннинг фикрлаши шу ергача тўғри эди, аммо шундан сўнг у янглишди. Афлотун фазилатни ўзининг олий неъмат ҳақидаги таълимоти билан аралаштириб, шунга боғлаб, нотўғри ўйлади: чунки олий неъмат (фақат) ана шу фазилатларга боғлиқ эмас (тўғриси, фақат фазилатлар ҳосил қилишгагина боғлиқ эмас — М.М.). Афлотун борлиқ ва ҳақиқат ҳақида фикр юритар экан, фазилатни аралаштирмаслиги керак эди, чунки борлиқ ва ҳақиқат фазилатга боғлиқ эмас (Чунки абадий борлиқ ва ҳақиқат Олий қудрат ҳукмидадир — М.М.).⁶¹

Фазилатлар ҳақида (файласуфлар) мана шундай ва мана шу меъёрда фикр юритганлар. Энди булар ҳақида биз нима дейишимиз кераклигини кўриб чиқайлик.

Биринчидан, шунга эътибор берайликки, ҳар қандай илмда ва ҳунарда қандайдир мақсад бўлади; мана шу мақсад доимо қандайдир неъмат ҳосил қилишни кўзда тутлади. Бирорта илм, бирорта ҳунар — ёмонлик келтириб чиқаришни кўзда тутмайди. (Арасту замонидан кейинги 25 аср давоми-

да ёмонликларни мақсад қилган илм-фанлар ҳам кучайди, масалан, ядро физикаси, қуролсозлик, бактериологик қуроллар илми ва ҳоказо — М.М.). Агар барча ҳунарларнинг мақсади неъмат яратиш бўлса, равшан бўладики, энг яхши ҳунар ё санъатнинг мақсади энг яхши неъмат яратишдир. Шубҳасиз, сиёсат санъати юксак ҳунардир. Демак, сиёсатнинг мақсади юксак неъматлар (фаровонлик) яратишдир. Биз ҳозир бу ерда умуман неъматлар (*haplos*) ҳақида эмас, ўзимиз (яъни, инсонлар) учун муҳим неъматлар тўғрисида гапирамиз. Чунки илоҳий неъматларни бошқа фанлар ўрганади ва улар бошқача тарзда ўрганилади.⁶² Демак, биз ҳозир ижтимоий, сиёсий ҳаёт неъматлари ҳақида гапиришимиз керак.

Ҳаёт неъматлари

Аслида, бу неъматларнинг ҳам турлари бор. Биз қайси маънодаги неъматлар ҳақида гапирмоқчимиз? Ахир ҳамма неъматлар бир хил эмас. Ҳар бир мавжудот учун энг яхши, табиатига энг муносиб деб билинадиган неъматлар бор. Ёки қандайдир неъматларга тааллуқли нарсалар, яъни неъматлар ҳақида ғоялар бор.⁶³ Биз ҳозир шу ҳақидаги ғояларни кўриб чиқамизми? Ёки барча неъматлар учун умумий хусусиятлар ҳақида гапираемизми? Барча неъматлар учун умумий хусусиятлар эса неъматлар ҳақидаги ғоялар билан бир хил эмас. Неъматлар мўллиги, яъни фаровонлик ғояси (*khoriston*) фаровонликдан анча узоқ (тушунча) бўлиб, у ўз ҳолича мавжуддир.

Барча неъматлар учун умумий хусусиятлар эса, шуларнинг барчасида бор нарсалардир. Ҳаётдан олис ва ўзича мавжуд нарсалар эса барча нарсаларда (яъни бу ерда — барча неъматларда, айрим-айрим ҳолда) мавжуд эмас. Биз бу ерда умуман фаровонлик ҳақидами ёки мавжуд нарсаларнинг хусусиятлари тўғрисида гапираемизми? Тўғриси, биз барча неъматларда (бўлиши зарур) умумий хусусиятлар ҳақида гапиришимиз керак. Чунки барча неъматларга хос умумий хусусиятларни айтиш — фаровонлик таърифи (*horismos*) ва индукция (умумлаштириш) натижаси (*epagoga-эпагога*) бўлади.

Таъриф (ёки сифат) ҳар қандай нарса, ҳодисанинг моҳиятини, яхши ёки ёмонлигини (ғўзал ёки хунуклиги, юксаклиги ёки тубанлигини) ифодалайди. Сифат бирор неъматнинг умуман қандай эканини, ўз ҳолича танлашга муносиб нарса эканлигини ифодалайди. Барча нарсалар учун умумий хусусият (юқорида айтганимиздек) таърифга ўхшайди. Аммо таъриф бирор нарсанинг ундоғ ёки мундоғ неъмат эканини билдиради. Аслида эса, ҳеч бир илм ёки ҳунар ўзи ҳақида «менинг мақсадим — фалон-фалон неъматларга эришиш», демайди. Масалан, тиббиёт ходими (табиб) ёки бинокор соғлик — неъматдир ёки уй — неъматдир, демайди (тўғриси, буни айтиш билан шуғулланмайди — М.М.). Аммо улардан бири (табиб) мундоғ, мундоғ нарсалар туфайли — соғлик бўлади, дейди; иккинчиси (бинокор) эса фалон, фалон нарсалардан уй қурилади, дейди. (Уйнинг ўзини эса гишт терувчилар, дурадгорлар ва бошқалар тиклайди). Бинобарин, сиёсат ҳам бошқа илмлар каби илм бўлгани учун фаровонлик нималиги ҳақида умумий гапларни айтмаслиги, яъни уни таърифлаш билан шуғулланмаслиги (балки фаровонликни, неъматларнинг ўзини бунёд этиш билан шуғулланиши) зарур.

Умуман фаровонлик нима экани ҳақида умумий гапларни айтиш сиёсатнинг иши эмас. Нима учун? Ахлоқ фанида бирор нарсанинг биз учун неъмат эканини гапирмоқчи бўлсак, умумий таърифдан фойдаланамиз. Масалан, олижаноблик — неъмат эканини исботлаш учун биз адолат ҳам неъмат, жасорат ҳам ва бошқа барча фазилатлар — неъмат, олижаноблик — фазилат бўлгани учун у ҳам неъматдир, деймиз. Сиёсат эса, умуман ҳаёт неъматларини таърифлаш билан шуғулланмаслиги керак. Чунки у ҳолда неъмат дегани мундоғ ва мундоғ бўлади, дейилди. Демак, биз ўзимиз учун энг юксак неъматлар ҳақида гапирамиз.

Ҳаётдаги барча неъматларни бирданига ўрганувчи фан ёки ҳунар йўқ. Ҳар бир фан ёки ҳунар ўзига тааллуқли неъматларни ўрганади. Нима учун? Чунки, ҳар бир мезон учун, масалан, нарса, ҳодисаларнинг моҳияти, сифати, миқдори, вақти, муносабати учун алоҳида неъматлар бор. Чунончи, беморларни муолажа қилиш учун энг яхши пайт

қайси эканлигини табиб билади, кемалар йўлга чиқиши, уни бошқариш учун энг яхши пайт қайси эканлигини дарға билади. Демак, ҳар бир соҳада ишлашга қулай вақт қайси эканини ўша ҳунар эгаси билади. Бошқача айтганимизда табиб кемалар сузиши учун энг қулай вақт қайси эканини билмайди, кема дарғаси эса беморларни даволаш учун энг қулай вақт қайси эканини билмайди. Вақт тушунчаси ҳамма учун умумий деган фикрдан келиб чиқиб, барча учун тенг қулай вақт ҳақида гапириш мумкин эмас. Шунга ўхшаб, барча илмлар ва ҳунарлар учун умумий бўлган неъмат (ёки мисол учун — қулайлик) йўқдир. Демак, сиёсат ҳам умуман неъматларни таърифлаб гапириши керак эмас, балки у ҳам ўз соҳасидаги неъматлар (яъни биз фуқаролар учун зарур олий неъматлар) ҳақида гапириши керак (Арасту юқорида сиёсат неъматлар ҳақида гапириши эмас, балки уларни ҳосил қилиши керак, деган эди — М.М.).

(Фалсафа ва мантиқ қонунига кўра) бирор нарса, ҳодисани мавжуд ғоялар билан тушунтириб бўлмайди, аксинча, мавҳум нарсаларни равшан мисоллар билан тушунтириш мумкин. Айни вақтда ақлий нарсаларни (фикрларни) ҳиссий нарсалар (сезгилар) билан тушунтириш осонроқдир. Шундай экан, неъматлар ҳақида гапирганда ҳам у ҳақидаги ғояларни эмас, балки аниқ нарсаларни айтиш керак. Аммо одамлар бошқача ўйлайдилар. Улар модомки, фаровонлик ҳақида гап борар экан, фаровонлик ғояси ҳақида гапириш зарур, деб ўйлайдилар. Яъни, олий неъмат нима эканлигини ўрганиш керак, у эса, ўз-ўзича мавжуд (бизнинг иродамиздан ташқари), бинобарин, ғоянинг ўзи олий неъматдир, деб ўйлайдилар.⁶⁴ Эҳтимол, бундай ўйлашнинг тўғри томони ҳам бордир, аммо бизнингча, сиёсат фаровонлик ғоясини эмас, унга қайси йўл билан эришишни ўйлаши зарур...

Эҳтимол, кимдир бизга эътироз билдириб, даставвал фаровонлик ғоясини асос (архи) қилиб олиб, шундан сўнг ҳар бир неъматга хос хусусиятларни алоҳида кўриб чиқиш керак, дейиши мумкин. Аммо, бундай фикр тўғри эмас. Чунки дастлабки асос қилиб олинadиган нарсалар шу нарсага мувофиқ бўлиши зарур. Масалан, учбурчакнинг турли бурчаклари йиғиндиси иккита тўғри чизиққа тенглигини исбот-

лаш учун «жон — ўлмасдир» деган ғояни асос қилиб олиб бўлмайди. Чунки бундай асос шу нарсага мувофиқ эмас. Аслида асос танланган нарсага мувофиқ бўлиши зарур. Негаки, учбурчакнинг турли бурчаклари йиғиндиси иккита тўғри чизиққа тенглигини жон ўлмаслиги ҳақидаги ғоясиз ҳам исботлаш мумкин. Худди шунга ўхшаш, турли хил неъматларни умумий фаровонлик ғоясисиз ҳам тушунтириш мумкин. Чунки бу умумий ғоя ҳар бир неъматнинг асоси эмас.

Шу маънода Суқротнинг фазилатларни илмлар билан тенглаштириши нотўғридир. Унинг фикрича, (мукамал нарсада) ҳеч нарса ортиқча бўлмаслиги керак. Аммо, у фазилатларни илмларга тенглаштирганда, фазилатлар ортиқча бўлиб қолади. Нима учун? Шунинг учунки, фанларда ўша соҳаларни ўрганишга мувофиқ билимлар бор. Яъни, тиб илмига оид билимларни эгаллаган одам врач — табибдир. Бошқа илмларда ҳам шундай.

Аммо фазилатлар соҳасида аҳвол бошқачадир. Бу ерда адолат нимадан иборатлигини билиб олган одам дарров адолатли бўлиб қолмайди. Бошқа фазилатлар ҳақида ҳам шунга айтиш мумкин. Бинобарин, фазилатлар бошқа илмлар каби илм эмас экан, уларни (назарий) илм сифатида эмас, балки фазилатлар сифатида ўзлаштириш зарур. (Бу ҳодиса мутасаввиф ва сўфий муносабатларини эслатади. Сўфийлик ҳақидаги билимларни ўрганган мутасаввифдир, аммо сўфий эмас. Аммо шундай зотлар ҳам борки, ҳам мутасаввиф, ҳам сўфий. Аҳмад Яссавий, Абдураҳмон Жомий каби — М.М.).

2. Шу нарсаларни аниқлаб олганимиздан сўнг, энди қайси маънолардаги неъматлар борлигини ойдинлашга интиламиз. Баъзи неъматлар — қадрли, баъзилари — мақтовли, учинчи хили — имконият берувчи неъматлардир.

Қадрли неъматлар деб мен руҳ, ақл, жавҳари асл, табиий, тугма истеъдод кабиларни айтаман. Булар доимо қадрланадиган, барча учун шарафли бўлган (азиз ва шариф) неъматлардир. Фазл, фазилатлар ҳам қадрлидир, чунки инсон улар туфайли муносиб, етук бўлади. Инсон фазилатлари туфайли гўзал (маънавий) қиёфага эга бўлади.

Мақтовли неъматлар ҳам ўша фазилатларнинг мақтовга сазоворларидир.

Имконият берувчи неъматлар — ҳокимият, бойлик, куч-қувват, гўзаллик ва бошқалардир. *Фозил инсон бу неъматлардан яхшилик, эзгу ишлар учун фойдаланади, нодон одам эса улардан ёмонлик, ёвузлик қилиш учун фойдаланади. Бундай неъматлар яхшилик қилишга ҳам, ёмонлик қилишга ҳам имкон беради.* Буларни неъмат дейишимизнинг боиси — улардан яхши, муносиб, ҳурматга лойиқ одам фойдаланса, яхшиликлар келтириши туфайлидир. Гоҳо бундай неъматлар (машаққат, риёзат чекиш, ақл, истеъдод сабабли эмас, балки) тасодифан қўлга кириб қолиши мумкин. Баъзи одамлар тасодиф туфайли бойликка, ҳокимиятга ва умуман катта имкониятларга эга бўлиб қолиши мумкин.

Тўртинчи хил неъматлар ҳам борки, бундай неъматлар бошқа неъматларни сақлаш ёки вужудга келтириши мумкин. Масалан, жисмоний тарбия (гимнастика), у туфайли соғлиқ-саломатликка эришиш мумкин ва ҳоказо шу кабилар.

Ҳаёт неъматларини бошқа тарзда таснифлаш, тафовутлаш ҳам мумкин. Айтайлик, баъзи неъматларни (масалан, адолат каби неъматларни) барча одамлар ҳар қандай ҳолда танласа арзийди. Куч-қувват, бойлик ва ҳокимиятни барча инсонлар ҳам танлайвермайди.

Неъматларни яна бундай қилиб ажратиш ҳам мумкин: баъзи неъматларга эришишни инсонлар мақсад қилиб олиши мумкин. Масалан, сиҳат-саломатлик инсон мақсадидир. Аммо соғлиққа эришиш учун қилинадиган ишларнинг ўзи неъматдир, аммо мақсад эмас, шу икки турли неъматлардан аълоси мақсад бўлгани (яъни, соғлиқ)дир.

Умуман олганда, шу неъматлар аълоки, бошқа неъматлар ўша мақсад — неъматга эришиш учун хизмат қиладилар. Яна: ўз навбатида, мақсад қилинган неъматларнинг аълоси — чалароқ неъматлар эмас, балки мукамал неъматлардир. Мукамал неъмат шуки, биз унга эришганимизда (шу соҳада) бошқа нарсага эҳтиёж қолмайди. Номукамал неъмат шуки, унга эришганимизда яна шу соҳада нимагадир муҳтож бўламиз. Масалан, адолатпарварлик хулқига эга

бўлганимизда, биз яна кўп нарсаларга муҳтож бўламиз. Аммо бахт-саодатга эришганимизда бошқа ҳеч нарсага муҳтож бўлмаймиз (Аммо бахт-саодатни турли инсонлар турлича тушунадилар ва тасаввур қиладилар, бу ҳақда кейинроқ фикр юритилади — М.М.). Мукаммал мақсад шуки, биз унга етишга доимо интиламиз, уни излаймиз. Хулласи калом, мукаммал мақсад ҳосили комил неъматдир ва бошқа барча неъматлар шу неъматга етиш учун хизмат қилади.

Шундан кейин олий неъмат нималигини аниқлашга киришамиз. Буни ҳам бошқа неъматлар қаторига қўйиб туриб аниқлаймизми? Йўқ, бундай қилиш мантиқсиздир. Олий неъмат мукаммал мақсаддир. Мукаммал мақсад эса, табиийки, бахт-саодатдир. Аммо бахт-саодат жуда кўп, турли-туман неъматлардан ташкил топади. Агар сен олий неъматни ҳам оддий неъматлар қаторига қўйсанг, унда бу неъмат ўзидан ҳам юксак неъмат бўлиб қолади. Масалан, соғлиққа олиб борувчи неъматлар қаторига соғлиқни ҳам қўйиб туриб, булар орасида қай бири олий, десанг, албатта соғлиқ бўлади. Хуллас, олий неъматни бу тарзда аниқлаб бўлмайди.

Олий неъматни қай тарзда аниқлаш мумкин? Эҳтимол, олий неъматни бошқа неъматлардан алоҳида турувчи неъмат деб олармиз? Ёки бу ҳам мантиқсизликми? Алоҳида-алоҳида неъматлар орасидан олийсини қандай ажратамиз? Улар орасида энг яхшиси, деймизми? Бу ҳам мантиқсизлик. Чунки бахт-саодат бошқа неъматлардан алоҳида турувчи неъмат эмас, балки бошқа неъматларни ҳам ўз ичига олувчи неъматдир.

Эҳтимол, олий неъматни аниқлаш учун қандайдир ўхшатишни қўлласак тўғри бўлар? Чунончи, алоҳида неъматлардан ташкил топган бахт-саодатни бахтнинг таркибига кирмайдиган неъматлар билан таққослаб кўрайлик-чи? Аммо, биз излаётган олий неъмат муштарак оддий неъматлардан эмас-да. Балки, алоҳида-алоҳида турган неъматларни ўзаро таққослаб кўрсак, (улар орасида) олий неъмат — оқиллик (phronesis — фронесис) бўлиб чиқар? Аммо олий неъматни бу йўл билан ҳам тополмаймиз. Чунки биз мукаммал неъматни изламоқдамиз, ақлга мувофиқлик эса ҳали ўз ҳолича мукаммал эмас. Демак, бу ҳам биз излаётган маънодаги олий неъмат бўлолмайди.

Ҳаёт неъматларининг турлари

3. Шу билан бирга неъматларни турларга бўлишнинг бошқа йўли ҳам бор. Неъматлар кўнгилда бўлиши мумкин — булар фазилатлардир. Ёки инсон танасида бўлиши мумкин — булар: соғлиқ ва гўзаллик. Неъматлар инсон кўнгилдан ҳам, танасидан ҳам ташқарида бўлиши мумкин — булар: бойлик, ҳокимият, обрў-мартаба ва ҳоказолар. Энг олий неъматлар — инсон кўнгилдагиси бўлиб, улар уч турга бўлинади: оқиллик, гўзал хулқ (ёки нодир фазилат) ва руҳий лаззат.

Шу ерда биз барча одамлар тан оладиган, чамамда, барча бошқа неъматларнинг мақсади ва олий неъмат бўлган бахт-саодат нималигини кўриб чиқишга ўтамиз. Биз (кўпинча) фаровонлик (*eu praattein*) ва яхши яшаш (*eu dzen*) ни бахт-саодат деймиз. Яна: ҳар қандай мақсад икки турлидир. Баъзи нарсаларга эга бўлишдан мақсад фаолият кўрсатиш ва фойдаланишдир. Масалан, (соғлом) кўздан мақсад кўришдир. Яна: неъматдан фойдаланиш (*chresis*) шунчаки унга эга бўлишдан муҳимроқдир. Чунки, бир нарсага эга бўлишдан мақсад ҳам ундан фойдаланишдир. Кўзга эга бўлган одам кўзини юмиб яшамайди, балки ундан оламни кўриш учун фойдаланади. Қулоқ ва шу кабилар ҳақида ҳам шуни айтиш мумкин. Демак, инсон учун бирор нарсага эга бўлиш муҳимми ёки фойдаланишми? — деган савол туғилса, албатта, муҳимроғи фойдаланиш деймиз: чунки фойдаланиш ва фаолият кўрсатиш мақсадида инсон бирор нарсага эга бўлишни истайди.

Энди агар илмларни кўриб чиқадиган бўлсак,⁶⁵ шунчаки уй қуриш илми алоҳида, яхши уй қуриш илми алоҳида дейолмаймиз, иккаласи учун ҳам умумий — меъморлик илми (санъати) бор. (Аслида русча таржимада хато борга ўхшайди. Фикр мантиқига кўра, шунчаки уй қуришнинг қонувларини ўргатувчи — қурилиш илми алоҳида, гўзал бино қуришни ўргатувчи — меъморлик илми алоҳидадир — М.М.) Бу ерда қурилаётган уйнинг яхшилиги ёки ёмонлиги бинокор-қурувчининг қобилияти бор ёки йўқлигига боғлиқ. Бошқа илмлар ҳақида ҳам шуни айтиш мумкин.

4. Шундан сўнг, энди, барча инсонларда кўнгил борлигига эътиборни қаратайлик. Лекин кўнгил оламида фазилатлар ҳам бор. Биз гоҳида, мана бу умуман кўнгил иши деймиз, гоҳида мана бу кўнгилдаги фазилатлар (меҳр-шафқат, саховат, софдиллик кабилар) деб гапирамиз. Ҳар қандай фазилат ўзини намоён этган пайтдагина яхши амаллар ҳисобланади. Кўнгилда бошқа кўп (ёмон нарса, одатлар) ҳам бор. Аммо барча инсонлар кўнгил билан яшайдилар. (Кўнгил истакларини жиловлаб яшовчилар ҳам бор — М.М.) Кўнгилдаги фазилатлар шарофати билан биз гўзал яшаймиз. Гўзал ва фаровон яшаш эса бахт-саодатдир. Бахтли одам (моддий ва маънавий жиҳатдан) яхши яшаётган одамдир. Яхши, гўзал яшаш эса, (юқорида айтганимиздек) фазилатларга амал қилиб (яъни одамларга яхшилик қилиб) яшашдир. Инсон учун бахтли яшашдан мақсад ва олий неъмат мана шудир. Бошқача айтсак, бахт-саодат фазилатларни юзага чиқариб, (яъни шу фазилатларга фақат эга бўлибгина эмас, балки, улардан фойдаланиб, фаолиятга айлантириб) яшашдир. Яъни фазилатларга эга бўлишдан мақсад ҳам улардан фойдаланишдир. Ана шу фазилатларга амал қилиб яшаш бахт-саодатдир. *Демак, олий неъматга эришишдан мақсад фазл ва камолот ҳосил қилишдир, бунини ҳосил қилишдан мақсад эса бахтли яшашдир. Мукаммал мақсад мукаммал фазилатларда баркамолликка эришишдир. Гўзал фазилатларга амал қилиб яшаганимизда биз бахт-саодатни ва олий неъматни қўлга киритамиз.*

Шуни унутмайликки, бахт-саодат мукаммал неъмат ва мукаммал мақсад бўлгани учун болаларнинг насибаси эмас, балки, мукамал, баркамол одамларнинг насибасидир. Маълум вақт бахтли бўлиб, қолган вақтларда бахтсиз бўлган одамни энг бахтли одам демаймиз. (Назарий жиҳатдан) Бутун умрида яхши яшаган одамни энг бахтли одам дейиш мумкин. Одамзод умрининг охирларида, камолотга етишган вақтларида мукаммал бахт-саодатга етишуви мумкин (тўғрироғи, етишмаса ҳам мукаммал бахт нималигини, моҳиятини англаши мумкин — М.М.) Бахт-саодат (дам олиш, роҳатланишда эмас, балки) фаолиятда, амалий ҳаракатда эканлигини қуйидаги мисолда кўриш мумкин. Албатта, биз

ухлаб ётган одамни, айтайлик, умр бўйи уйқуда (мудроқликда) яшаган одамни бахтли демаймиз, чунки бу ҳолда одам яхшилик қилиб, эзгу фаолият билан яшамайди.

Шундан кейинги мулоҳазаларимиз гўё юқоридаги гапларга алоқасиз кўринади, аммо, диққат қилсангиз, алоқаси борлигини биласиз. Назаримда, инсон кўнглида шундай нарсалар борки, биз шулар ёрдамида (руҳан) озиқланамиз. Кўнглининг шундай (озиқланувчи) жойи бор, деб ўйлаш ақлга мувофиқдир. Биламизки, тош бундай эмас, чунки у жонсиздир. Озиқланиш қобилияти жонли нарсаларга хосдир. Модомики, (руҳан) озиқланиш — жонли нарсаларга хос экан, бунинг сабаби — кўнгил, руҳдир. Яна: мана шу озиқланувчи қисм борлигининг сабаби кўнгилдаги қаҳр-ғазаб, ҳою ҳавасга берилувчи қисмлар эмасдир, балки, (эзгуликлардан) озиқланишга ташна қисмдир. Яхшилик, эзгулик кўнгилнинг шу қисмига хосми? — деб сўрашлари мумкин. Агар хос бўлса, равшанки, кўнгил ана шу яхшилик, эзгулик билан шуғулланиши (фаолият юритиши) зарур. Мукамал яхшилик билан яшаш эса бахт-саодатдир.

Инсон кўнглининг шу қисмида яхшилик борми (ёки у яхшилик билан озиқланадими, яхшиликка ташнами?) бу ҳам алоҳида масаладир. Агар кўнгилнинг шу қисми яхшиликка ташна бўлса, унинг ўзида яхшилик йўқ (ёки етишмайди). Шундай экан, руҳнинг бу қисми яхшилик билан шуғулланмайди (аммо яхшиликни севади — М.М.). Руҳнинг мана шу қисми оловга ўхшайди: оловга ёнадиган нарсаларни таштасанг — ямлаб ютаверади, аммо таштамасанг ўз ҳолича тураверади, озиқ сўрамайди (ёки ўчади). Руҳнинг ана шу қисмига озиқ берсангиз — озиқланади, акс ҳолда ўзи озиққа интилмай (оч ҳолича) тураверади. Демак, руҳнинг бу қисми фаолиятсиз бўлса, озиқланмаса бахтли бўлишга хизмат қилмайди.

Фазилатларга амал қилиш (фазилатларни юзага чиқариш) бахт-саодатга элтар экан, аввало, фазилатнинг ўзинима? — деган саволга жавоб берайлик. Фазилат умумий маънода энг яхши руҳий ҳолатдир. Аммо фазилатни бундай умумий маънода билиш ҳали билим эмас. Биз фазилатни равшанроқ таърифлашимиз керак.

5. Аввало, фазилатнинг манбаи бўлган руҳ — кўнгил ҳақида гапириш зарур. Умуман кўнгил нима? — деган саволга эмас, балки, кўнгил умуман олганда қандай қисмлардан иборат эканлигини билиб олайлик. Биз кўнгилни икки қисмдан: 1. Ақлий қувватга эга қисми (to logon екпон) ва 2. Ақлдан ташқари (тўғриси, ақлга боғлиқ бўлмаган) (to аlogon) қисмдан иборат, деймиз.

Кўнгилнинг ақлий қувватга эга қисмига: оқиллик (фронесис), зукколик, фаросатлилик (agkhinoia) — донишмандлик, зеҳнлилик, хотира ва шунга ўхшаш хислатлар киради.

Кўнгилнинг ақлдан ташқари қисми, яъни фазилатлар деб аталадиган қисмига: инсоф (sophrasine соф-росина), адолат (зикайосина), мардлик каби ахлоқий хислатлар киради. Мана шу хислатлар мақтовга сазовордир. Кўнгилнинг ақлий қувватга эга қисмига оид хислатларни одамлар (унчалик) мақтамайди. Жумладан, одам ақли борлиги учун ёки шунга ўхшаш бошқа хислати учун мақталмайди. Кўнгилнинг ақлдан ташқари қисмига оид хислатлар, албатта, агар ақлга мувофиқ келганида ва оқилона ишлар учун хизмат қилганида мақтовга сазовордир.

Ахлоқий фазилатлар учун камчилик, етишмаслик ҳам, ортиқчалик (исроф) ҳам ҳалокатлидир. (Аслида, фазилатлар керагидан ортиқча бўлса гоҳ ҳалокатли, гоҳ ҳалокатли эмас — М.М.). Камчилик ва ортиқчалик зарарли эканини ҳиссий идрок этилувчи нарса, ҳодисалар мисолида тушуниш мумкин (аввал айтилганидек, умумий, мавҳум нарса, ҳодисалар ҳақида гап борганида уларни аниқ-равшан нарса, ҳодисалар орқали тушунтирилади). Чиндан ҳам юқорида айтганимиз гимнастика (бадантарбия) машқларини олайлик: бу машқлар керагидан ортиқча бўлса, одамни чарчатади. Оз бўлса ҳам қувват камаяди. Ейиш ва ичиш ҳам шундай: керагидан зиёда (жуда кўп) овқат ейилса, соғлиқ учун зарарли. Керагидан кам бўлса ҳам қувват камаяди. Агар ейиш- ичиш меъёрида бўлса, қувват ҳам, соғлиқ ҳам асралади. Оқиллик, мардлик ва бошқа фазилатлар ҳам шундай: агар одам ҳаддан ташқари ботир, қўрқмас бўлиб кетса, худодан ҳам қўрқмайдиган бўлса, ундай одамни ботир эмас, балки, тентак дейилади. Ҳамма нарсадан қўрқадиган одам

эса қўрқоқдир. Демак, мард одам — ҳамма нарсадан қўрқадиган одам ҳам эмас, ҳеч кимдан қўрқмайдиган одам ҳам эмас экан. Хуллас, бир хил йўл билан фазилатларни зиёда қилиш ҳам, йўқотиш ҳам мумкин: меъеридан ошиқ қўрқиш, ҳамма нарсадан қўрқиш — ҳалокатли, ҳеч нарсадан қўрқмаслик ҳам ҳалокатлидир.

Жасурлик — қўрқинчни енгишдир. Қўрқинч ҳисси камроқ бўлса, жасурлик кўпроқ бўлади. Бир хил воқеалар одамнинг мардлигини ошириши ҳам, йўқ қилиши ҳам мумкин. Бир хил қўрқинчли воқеаларга муносабатда одамлар жасур бўлиши ҳам, қўрқоқ бўлиши ҳам мумкин.

6. Қайғу ва лаззат ҳам одамнинг фазилати бор ёки йўқлигини аниқлашга ёрдам беради: одатда, лаззат — одамларни ноҳўя ишларга етаклайди. Қайғу эса одамни яхши ишлардан қайтариши мумкин. (Шарқ фалсафасида бундай эмас, айниқса, исломий фалсафада ўзгалар учун қайғуриш, хомушлик камолот белгисидир — М.М.) Умуман олганда, ғам ва лаззатга қарашидан одамнинг фазилатини ёки айбини, гуноҳкорлигини билиш мумкин. Демак, қайғу ва лаззат фазилатга алоқадордир. (Бу ерда, чамаси, русча таржиманинг хатоси туфайли, нотўғри фикр чиқиб қолган. Арасту фикрининг мантиқига кўра, бу жумланинг тўғриси, бизнингча, бундай: «Демак, қайғу ва лаззатга муносабатда одамнинг фазилати борлиги ёки йўқлигини аниқлаш мумкин». Юқорида ҳам биз шундай таржима қилган эдик — М.М.).

Агар ҳақиқатни сўзнинг ўзига қараб тадқиқ этсак (шундай қилиш ҳам керак), ахлоқий фазилат (эмос) сўзи, одат (эймос) сўзидан келиб чиққан. Шундан кўринадики, инсондаги ақлга боғлиқ бўлмаган (ақлдан ташқаридаги) фазилатлар инсоннинг табиатида туғма эмас, балки, одатланиш туфайли келиб чиққандир. (Бу фикр ҳам тўғри, ҳам нотўғри. Чунки одамнинг айрим фазилатлари ирсият, насл, орқали, табиатига ўтиши ҳам мумкин — М.М.). Одамнинг табиатидаги туғма хислати эса одатланиш таъсирида ҳам ўзгармайди. (Арастунинг бу фикри ҳам мунозарали. Чунки биз Навоийнинг «Одат агар такрорланаверса табиат бўлур», деган фикрига қўшиламыз — М.М.). Мисол учун, тошни юқорига отсангиз, оғирлиги сабабли пастга тушаверади.

Уни осмонга учираман, деб ҳар қанча машқ қилсангиз ҳам у пастга қулайверади. (Бу мисол ҳаққоний. Навоий ҳам «Ким кучук бирла ҳўтукни қанча қилсанг тарбият, ит бўлур, эшак бўлур, бўлмастар асло одамий», — деган эди — М.М.). Шунга ўхшаш бошқа хислатларни ҳам ўзгартириш қийин.

7. Фазилат нималигини аниқлашни истасак, биз энди кўнглимизда нималар борлиги билан танишиб чиқайлик. (Бизнингча) инсон кўнглида ҳиссиётлар ҳаракати — пафос (халқ тилида — ҳис-ҳаяжонлар), майллар (dynames) ва руҳий ҳолатлар (hexeis) бор. Фазилатлар буларнинг қайси бирига алоқадор экан?

Ҳис-ҳаяжонга: жаҳл ёки қаҳр-ғазаб, қўрқув, нафрат, ҳавас, ҳасад, шафқат ва шу кабилар киради; булар одатда инсонни ё хафа қилади, ё хурсанд қилади. Майллар шундайки, бизда қайси майллар кучлироқ бўлса, ўша майлга хос ҳис-ҳаяжонларга бериламиз, ё жаҳлимиз чиқади, ё севинамиз, ё ачинамиз ва ҳоказо.

Руҳий ҳолатлар шундайки, биз қайси ҳис-ҳаяжонларга кўпроқ берилсак, ана шуларга мувофиқ кайфиятга тушамиз. Чунончи, жаҳлдор одам сал нарсага жаҳли чиқаверади. Агар салга жаҳлимиз чиқмайдиган оғир-босиқ одам бўлсак, жаҳлга салбий муносабат билдирамиз. Бу масалада эътидолда бўлиб (мўътадил) ўртача йўл тутсак, сал нарсага жаҳлимиз чиқиб ловиллаб кетмаймиз ва айни вақтда ҳиссиз, лоқайд ҳам бўлмаймиз. Мана шунда кўпинча, кайфиятимиз яхши юрамиз. Ғазабда мўътадиллик яхшилиги шундаки, биз сержаҳл, ғазабнок ҳам, беғам, тепса тебранмас ҳам бўлмаймиз. Мақтанчоқлик ҳам, бор фазилатни камайтириб, риё қилиш (eigoneia) ҳам яхши эмас. Ўзимизда бирор фазилатни ёки қандайдир неъматни аслидагидан кўп деб ҳисобласак — мақтанчоқлик бўлади. Аслидагидан кам деб кўрсатсак — риёкорлик, сохталик бўлади. Бу иккала қутбнинг ўртаси — ростгўйлик (aletheia)дир.

8. Хафа қиладиган ёки хурсанд қиладиган бошқа ҳодисаларга муносабатда ҳам феълимиз, табиатимиз яхши ёки ёмонлиги билиниб қолади. Ҳис-ҳаяжонларимиз нимага қаратилгани ва камлиги ёки ортиқчаллиги ҳам бизнинг руҳий ҳолатимизга, кайфиятимизга таъсир кўрсатади. Қарама-

қарши ҳис-туйғуларнинг ўртасини танласак — одамлардан мақтов эшитамиз. Бизнинг руҳий ҳолатимиз семинарли ёки қайғули, яхши ёки ёмон воқеа-ҳодисаларга қандай муносабат билдиришимизга боғлиқдир. Бирор ишдан ортиқча қувониб, ғурурланиш ҳам, ҳаддан зиёда хафа бўлиб кетиш ҳам камчиликдир. Ўртача йўл тутиш⁶⁶ эса фазилатдир. (Исломи ахлоқда ҳам шундай — масалан, фарзанд туғилганида ёки бой бўлиб кетганда ортиқча қувониш ҳам, яқин кишиси ўлганида ёки бойлик, мансаб қўлдан кетганида ортиқча қайғуриш ҳам ёмон ҳисобланади — М.М.). Ҳис-ҳаяжонларимиз (Арасту илмий тилда туйғулар ҳаракати, дейди) ўртача бўлиши фазилатдир. Ҳис-ҳаяжонлар эса ё қайғурганимизда, ё севинганимизда юзага чиқади. Ана шу қайғули ёки қувончли ҳодисаларга муносабатда бизнинг муайян фазилатимиз борлиги ёки йўқлиги аниқланади.

Аммо шундай ҳис-ҳаяжон ёки эҳтирослар борки, улар камлигида ҳам, кўплигида ҳам ёмондир. Масалан, бузуқчилик, фахш ишлар. Бузуқ одам кўпроқ ёки камроқ ёмонлик қилишидан қатъи назар, бузуқ, разил одамдир. Баъзи лаззат турлари (қимор, ичкиликбозлик, фоҳишабозлик ва ҳоказолар)нинг ортиқчаси ҳам, ками ҳам ёмон ҳисобланади. Умуман, баъзи лаззатларга ортиқча берилиш ҳам, кам берилиш ҳам гуноҳдир.

9. Шундан сўнг (қайси ишларда) ўрталик, мўътадилликнинг зидди — ортиқчалик ёки камчилик саналади, шуни аниқлашимиз керак бўлади. (Бунга жавобимиз шуки), баъзи ҳолларда мўътадилликлар зидди-камлик, баъзи ҳолларда эса ортиқчаликдир. Масалан, жасурликнинг зидди ортиқча довюраклик эмас, балки қўрқоқлик. яъни журъатнинг камлигидир. Бошқа бир соҳада, масалан, роҳатланишда мўътадилликнинг зидди — лоқайдлик эмас, балки бузуқлик, яъни, ҳаддан зиёдаликдир.

Шундай ҳолатлар ҳам борки, мўътадилликнинг зидди ҳам ҳаддан зиёдалик, ҳам ҳаддан камликдир. Бундай ҳолларда мўътадиллик, ўрталик-ортиқчаликдан кам, етишмовчиликдан эса кўпдир. Масалан, исрофгар одамлар саховатли одамларни хасис деб ўйлайдилар. Хасислар эса саховатли одамларни исрофгар деб баҳолайдилар. Ортиқча ботир ва оқиб

тини ўйламай иш қилувчи одамлар мард одамларни қўрқоқ деб ўйлайдилар, қўрқоқ одамлар эса мард одамларни ўйламай иш қилувчи, довдир одам деб ҳисоблайдилар. (Яъни, бу ерда мардликни ҳар бир тонфа ҳар хил баҳолайди. Масалан, ижтимоий-сиёсий фикрлашда қўрқоқ одамлар ҳақ гапни айтувчиларни довдир ёки овсар деб, ўзларини оқил деб ҳисоблайдилар — М.М.).

Икки сабабга кўра, биз мўътадилликка ё ортиқчаликни, ё камликни зид деб биламиз. Биринчи ҳолда, инсоннинг муайян руҳий ҳолати ёки феъл-атвори ўртачага (мўътадилликка) яқинми ёки узоқми эканлигига қараб, ҳукм чиқарамиз. Масалан, саховатдан узоқ турадиган нарса исрофгарчиликми ёки хасисликми? Албатта, хасислик саховатдан узоқ туради. Ўртачадан узоқ турган нарса ўша фазилатга энг кўп зид келади. Яъни, бу ерда саховат камлиги (ҳатто, йўқлиги) — саховатнинг зидди, тескарисидир. Иккинчи бир ҳолатда эса, инсон табиатида қайси нарса кўпроқ бўлса, фазилат ҳисобланувчи мўътадилликнинг зидди ҳисобланади. Мисол учун, вазминлик, босиқликка нисбатан энгилтаклик, тартибсизлик зиддир. Табиатимизда энгилтаклик, тартибсизлик қанчалик ортса, мўътадилликдан узоқлашаверади ва бу ҳол вазминликка таққосланса тескарисидир.

Хуллас, биз фазилат нима эканлигини (қисқача) кўриб чиқдик. Демак, фазилат қарама-қарши хислат ва майлларнинг ўртасидаги ҳолатдир. Шу сабабли, жамоа орасида иззат-ҳурмат топиш учун одам барча ҳис-ҳаяжонларида ўртачаликни ихтиёр қилади. Ҳар қандай ҳолатларда ўртача иш тутиш қийиндир (масалан, одам ўзини очкўзликдан, молпарастликдан, мансабпарастликдан тийиб, ўртача иш тутиши қийин — М.М.). Шунинг учун, баркамол, иззат-ҳурматга муносиб одам бўлиш жуда қийин. Мисол учун, айланани ҳамма ҳам чизаверади, аммо унинг марказини топишга кўпчилик қийналади. Шунга ўхшаш, ғазабга эрк бериш осон, бунинг зидди — бепарво бўлиш ҳам осон, аммо бу масалада ўртача йўл тутиш қийиндир. Умуман, ҳар қандай ҳис-ҳаяжонларда ҳам мўътадилликдан, ўртача ҳолатдан узоқлашув осон, мақтовга лойиқ ўртача йўл тутиш эса мушкулдир. Худди шу сабабли инсонларда фазилатлар кам учрайди.

Фазилатлар ҳақида шуларни айтганимиздан кейин, энди ана шу фазилатларни қўлга киритиш мумкинми ёки, Суқрот айтганидай, яхши одам ёки ёмон одам бўлиш бизнинг ихтиёримизда эмасми? Ҳар қандай кишидан одил ва ҳақгўй одаммисан ё ноҳақ, адолатсиз иш қилгувчимисан, деб сўрасангиз, ҳеч ким ўзини ноҳақ иш қилувчиман, нормардман деб айтмайди. Жасурлик ва қўрқоқлик ҳақида ҳам шундай дейиш мумкин. (Ҳеч ким ўзини қўрқоқман, демайди). Бинобарин, одамлар ёмон ва аҳмоқ бўлар экан, ўз хоҳишлари билан шундай бўлмайди. Бундан келиб чиқадикки, фазилатли одамлар ҳам ўз ихтиёри билан фозил бўлмайди. Аммо бундай фикрлаш нотўғридир. Зеро, қонун соҳиби (давлат) нега ёмон қилиқларни таъқиқлайди ва яхши қилиқларни рағбатлантиради? Нима учун қонун соҳиби ёмон ишларни қилувчиларни ва яхши ишларни қилмаётганларни жазолайди? Бажариш бизнинг ихтиёримизда бўлмаган нарсаларни қонунлаштириш бемаънилик бўлур эди.

Йўқ, (яхши ишлар қилиб) ҳурматга муносиб бўлиш ёки ёмон одам бўлиш инсоннинг ўз ихтиёридадир. Мақташ ёки қоралаш имконияти борлигининг ўзи шундан далолат беради. Чиндан ҳам фазилат мақталади, ёмон, гуноҳ ишлар қораланади. Одам беихтиёр, билмасдан қилган ишлари учун мақталмайди ҳам, қораланмайди ҳам. (Баъзи уламолар айтадикки) касал одамларни касаллиги учун, хунук одамларни хунуклиги учун ҳеч ким сўкмайди-ку? Бу фикр тўғри эмас. Биз керак бўлса, ўз соғлигига ёки танаси бесўнақай ва семизлигига бепарво қараган одамларни қоралаймиз. Биз бу масалада ҳам одамлар ўз ихтиёри билан иш тутадилар деб ўйлаймиз. Демак, энди шу нарса равшанлашдики, яхши ёки ёмон одам бўлиш ўз ихтиёримиздадир.

10. Қуйидаги мисолдан бундан янада равшанроқ тушуниш мумкин. Табиатдаги барча нарсалар ўзига ўхшаш нарсаларни вужудга келтиради. Масалан, ўсимликлар ва қушлар шундай. Ўсимликлар уруғ ёки данак, қушлар тухум каби биринчи асосдан вужудга келадилар. Биринчи асос (яъни, уруғ ёки тухум) қандай бўлса, улардан вужудга келган нарсалар ҳам шундай бўлади...

Геометрияда буни янада равшан кўриш мумкин. Бу ерда ҳам биринчи асос қандай бўлса, уларнинг ҳосиласи ҳам биринчи асосга мувофиқ келади. Масалан, агар учбурчакдаги бурчаклар йиғиндиси — иккита тўғри бурчакдан иборат, тўртбурчакдаги бурчаклар йиғиндиси эса тўртта тўғри бурчакдан иборат, деб, фараз қилсак, мабодо учбурчак ўзгарса, шунга мувофиқ тўртбурчак ҳам ўзгаради. Ва аксинча, агар тўртбурчакнинг бурчаклари йиғиндиси тўртта тўғри бурчакка тенг бўлмаса, у ҳолда учбурчакнинг бурчаклари йиғиндиси ҳам иккита тўғри бурчакка тенг бўлмас эди.

11. Инсон ҳосилалари ҳам шунга ўхшайди. Модомики, инсон у ёки бу моҳиятли сифатларни муайян биринчи асослардан ҳосил қилар экан, унинг қилмишлари ҳам ана шу биринчи асосларга боғлиқдир. Агар шундай бўлмаса, инсон қилмишлари қайси асослардан келиб чиқар эди? Бу ерда биз ҳар қандай жонсиз ва жонли мавжудотлар ҳақида эмас, балки инсон ҳақида гапирмоқдамиз. Инсон табиатидаги биринчи асосларга мувофиқ ҳаракат қилар экан, агар ана шу биринчи асослар (мақсад, ниятлар) ўзгарса, ҳаракатлари ҳам шунга мувофиқ ўзгаради. Юқоридаги айтганимиз геометрия мисолидаги каби, яхши ёмон хатти-ҳаракатнинг биринчи асоси мақсад, ният, истак-хоҳиш (ирода) ва бошқалардир. Инсоннинг мақсад, нияти, истак-хоҳиши ўзгарса хатти-ҳаракатлари ҳам шунга мувофиқ ўзгаради. Биз мақсад-ниятларимизни истак-хоҳишларимизни ўз ихтиёримиз билан ўзгартирамиз (агар мажбуран ўзгартирсак, бу энди ўша мажбур қилувчи одамнинг мақсад-ниятларидир — М.М.). Шундан ҳам равшанки, яхши ёки ёмон мақсад-ниятлар, истак-хоҳишлар билан яшаш инсоннинг ўз ихтиёридадир.

Баъзи бировлар: «Модомики одил ва фозил одам бўлиш ўзимнинг ихтиёримда экан, ўзим хоҳласам бас, барчадан фозилроқ бўла оламан» деб ўйлаши мумкин. Аммо, ҳаётда бундай бўлиши мумкин эмас. Нима учун? Чунки ҳатто баданга тааллуқли ишларда ҳам бунга эришиб бўлмайди. Яъни, одам ўз баданини ҳар қанча парвариш қилса ҳам унинг қадди-қомати гўзал бўлиб қолмайди. Чунки хушқомат бўлиш фақат бадан парваришига боғлиқ бўлиб қолмай, табиатан

(яъни, туғма равишда) хушқад ва қувватли бўлишига ҳам боғлиқдир (Kalon k'agathon — калон к-агафон). Гавда парвариш қилинса, хушқадроқ бўлади, аммо энг хушқад бўлмайди. Кўнгил, дил парвариши (маърифат) ҳақида ҳам шуни айтиш мумкин. Энг фозил бўлишга интилган одам, агар табиатан фазилатли бўлмаса, бу мақсадига етолмайди. Аммо шу интилиши (маърифат) туфайли аввалги ҳолатидан кўра фазилатлироқ бўлиши мумкин.

12. Модомики, фазилатлироқ бўлиш ўзимизга боғлиқлиги равшанлашган экан, энди ихтиёрий феъл-қилмиш нима эканини кўриб чиқайлик. Фазилат касб этишда ихтиёрийлик жуда муҳимдир. Ихтиёрий сўзининг маъноси — бизни бу ишга ҳеч ким мажбур қилмайди деганидир. Шу фикрни янада ойдинлаштириш керак бўлади. Бирор ишни бажариш учун шунга интилиш (огехис — орексис) зарур. Интилишлар уч турлидир: эҳтиросли (оташин) интилиш (эпитамиа), орзу қилиш (фумос), истак-хоҳиш (бойлесис). Аввало, эҳтиросли интилиш нималигини кўриб чиқайлик. Бундай интилиш, афтидан мажбурий эмас. Нима учун ва қай асосда буни мажбурий эмас, деймиз? Шунинг учунки, биз мажбурий амалларни бирор мажбурият туфайли бажарамиз. Мажбурийлик (зўрлик билан) қилинган ҳар қандай иш ёқимсиз ишдир. Эҳтирос билан қилинган иш эса ёқимли, лаззатлидир. Бундан чиқди, эҳтиросли интилиш билан қилинган иш мажбурий эмас, ихтиёрийдир. Аммо бу фикрнинг тўғрилигини бир далил инкор этади. Бу далил шуки, (баъзи ёмон, гуноҳ ишлар ҳам эҳтирос билан қилинади, бунинг боиси бузуқликдир. Одатда ҳеч бир инсон ёмон ишни ўз ихтиёри билан қилмайди, деб ўйлашади. Аммо бузуқ одам ўзи қилаётган ишнинг гуноҳлигини, ёмон эканлигини билиб турса ҳам, завқ-шавқ билан шу ишни қилади. У одам шу ишни гўё ихтиёрий эмас, завқи мажбур қилгандай кўринади. Аммо, бундай ўйлаш тўғри эмас, чунки завқли иш мажбуран қилинмайди. Ҳар қандай эҳтиросли интилиш инсонга лаззат-роҳат келтиради. Лаззатли, роҳатли иш эса мажбурий иш эмас.

Бузуқ одамлар ўз ихтиёри билан бузуқлик қилишини иботлайдиган яна бир далил бор — ноҳақ одамлар (адикойнтис) ўз ихтиёри билан ноҳақ ишларни қиладилар. Бузуқ-

лар ҳам ноҳақдир, аммо, ўзларининг бузуқлиги туфайли ана шу ноҳақ ишларни ўз ихтиёри билан қиладилар.

13. Бу масалада ҳам мажбурийлик фойдали эканини исботловчи далил бор. Ҳақиқатан, ўзини (ортиқча ширинликлардан ёки гуноҳ ишлардан) тийгувчи одам ўзини мажбур қилиб, чеклайди ва худди шу ўзини чеклай олгани учун одамлар уни мақтайдилар. Аммо (мантиқан олганимизда) жон-дил билан, эҳтирос билан бўлган хатти-ҳаракатлар — ихтиёрий ишлардир, истакка қарши қилинадиган ишлар эса — мажбурий қилмишлардир. Ўзини тийгувчи одам эса мажбурият туфайли бирор ишдан ўзини тияди. Бундан чиқди — ўзини тийгувчи (сабр-қаноатли) одам — мажбуран ўзини тияди. Аммо бу ҳам (охирги) ҳақиқат эмас.

Табиий интилиш туфайли қилинадиган хатти-ҳаракатлар ҳам шундай: бу ерда қизғин истак, эҳтирос ихтиёрий бўлганидек, табиий интилиш ҳам ихтиёрийдир. Чунончи, қаҳр-ғазаб энгилтак одамда ҳам, оғир-вазмин одамда ҳам қўзғолиши мумкин. (Аммо оғир-вазмин одам ўзини ғазабдан тияди, бу эса фазилятдир — М.М.).

Интилишларнинг яна бир тури хоҳишдир (boylesis). Аммо хоҳиш ихтиёрийми, йўқми? Одамлар айтадики, энгилтак кишилар ўз ихтиёри билан тубан ишларга интиладилар. Аммо эс-ҳушли одам бирор қилмишни ёмонлик деб билса, ўз ихтиёри билан ёмонлик қилмаган бўлур эди. Энгилтак одам эса шу қилмиши ёмонлигини билиб турса ҳам бари бир шу ёмонликни қилаверади, чунки у шуни хоҳлайди. Бундан чиқди, хоҳиш уни шу ишга мажбур қилар экан-да? Мана шундай (нотўғри) фикрлаш оқибатида энгилтаклик ёки бузуқлик тушунчалари ҳам йўқ бўлиб қолади. Агар энгилтак одам мажбуран ёмонлик қилса, унда айб йўқ, деган таассурот туғилади. Аммо энгилтакликни, бузуқликни халқ қоралайди, демак, улар ўз хоҳиши билан ёмонлик қилгани учун қораланади.

Мана шундай бир қанча далил-ҳукмлар бир-бирига зид келавергани учун ихтиёрийлик⁶⁷ ўзи нима? — деган масалани ойдинлаштириб олиш зарур бўлади.

14. Бунинг учун аввало зулм (bia) ва зўрлаш (anagke) нималигини аниқлаш керак. Зўрлик жонсиз нарсаларга нисба-

тан ҳам ишлатилиши мумкин. Чиндан ҳам ҳар қандай жонсиз нарсанинг ўз ўрни бор: олов юқорига, тош пастга интилади. Аммо бу ерда зўрлик ишлатиб, оловни пастга, тошни юқорига ҳаракатлантириш мумкин. Ҳайвонларга нисбатан ҳам зўрлик қилинади — айтайлик, тўғрига чопаётган отнинг жоловини тортиб, четга буриш мумкин. Ахир, жонли ва жонсиз нарсаларни табиатига ёки истагига қарши ташқаридан ҳаракатлантирилса, биз зўрлик ишлатган бўлаемиз. Агар ичкаридан ҳаракатга келса — зулм қилинмаган бўлади. Акс ҳолда бузуқ одам (айбловчиларга эътироз билдириб) мен асли ёмон эмасман, менинг қизгин хоҳишим ёмон (гуноҳ) ишга ундайди, дейди.

15. Хуллас, зулмни бундай таърифлаш мумкин: бирор ёмон хатти-ҳаракатга ундайдиган сабаб ташқаридан бўлса — зулм келиб чиқади. Агар сабаб ичкарида, нарсалар табиатида бўлса, зулм бўлмайди (Бу ерда гап зўрлик қилувчи ҳақида бормоқда. Золим одам ички даъвати, табиатига кўра ёмонлик қилар экан, бу ишни мажбуран қилмайди — М.М.).

Энди ўрни келганда, золимлик ва мазлумлик (*to anagkaios*) нималигини кўриб чиқайлик. Ҳар доим ҳам бизни биров мажбурлаб, шу ишларни қилдирди, дейиш тўғри эмас. Айниқса, гап роҳатланиш ҳақида борганида, мажбурлашга ўрин йўқ. Фараз қилайлик, роҳатланиш истаги фалончини ўз дўстининг хотинини йўлдан уришга мажбур қилди, дейиш — тўғри эмас. Мажбурлаш (юқорида айтганимиздек) қандайдир сабаб туфайли содир бўлади. Кимдир, бир нарсани асраб қолиш учун бошқа нарсани бой беради. Масалан, мен ҳосилни асраб қолиш учун (уйга бормаи) шошиб далага боришга мажбур бўлдим, деганга ўхшаш хатти-ҳаракатнинг сабаби ички хоҳишдан келиб чиқади (Бу — ижобий мажбуриятдир — М.М.).

16. Агар инсоннинг интилишида (*horme*) ихтиёрийлик бўлмаса, нияти, мақсадида (*dianoia*) ихтиёрийлик бўлиши мумкин. Беихтиёр хатти-ҳаракат (*akoysion*) жабр-зулм ва зўравонлик таъсирида қилинмаган хатти-ҳаракатдир. Учунчидан, бу — қасддан қилинмаган хатти-ҳаракатдир. Ҳаётда юз берган ҳодисалар бунинг далилидир. Агар бир одам бировни қасддан эмас, билмасдан, ихтиёрсиз урса, ўлдирса ё

бошқа ёмонлик қилса, у ғараз билан эмас, ихтиёрсиз шундай иш қилган, деймиз. Шу билан, ихтиёрий қилинган ишни ғаразли ниятда, қалбдан қилинган иш деб тан оламиз. Айтишларича, бир аёл севгилисига ишқ тўтиёсини берибди, бу шаробни ичган одам ўлибди. Аеропаг (халқ суди) «Аёл бу ишни қасддан қилмаган. беихтиёр. билмасдан қилган», деб оқлабди. Аеропаг аёлни шунинг учун оқлабдики, аёл ёмон ниятда эмас, севгилисини яхши кўргани учун тўтиё ичирган, аммо янглишиб (кўпроқ) ичиргани учун йигит ўлиб қолган, деган хулоса чиқарилган. Демак, бу қотиллик қасддан эмас, беихтиёр қилинган. Ихтиёрий шундай қилганда эди, у қасддан, ёмон ниятда қотиллик қилган бўлув эди.

17. Ихтиёрий (йўл) танлаш (proairesine) интилишми, йўқми эканлигини кўриб чиқайлик. Интилиш барча мавжудотларга хосдир, эркин (йўл) танлаш, ихтиёрий йўл тутиш эса ўйлаш (meta logoy) билан боғлиқ, ўйлаш эса ҳеч бир ҳайвонга хос эмас, фақат инсонга хосдир. Демак, ихтиёрий йўл танлаш — интилиш эмас. Балки, бу истак-хоҳишдир? Ё бундай эмасми? Амалга ошмайдиган нарсаларни ҳам хоҳлаш мумкин.

Эҳтимол, ихтиёрийлик хоҳиш, истакдир? Ёки бундай эмасми? Ахир хоҳиш-истак рўёбга чиқмайдиган нарсаларга ҳам тааллуқли-ку? Масалан, биз ўлмасликни хоҳлаймиз, аммо бунга эришиб бўлмайди. Ва буни ихтиёр қилолмаймиз (бу йўлни танламаймиз ҳам). Яна, ихтиёрий танлов мақсадга тааллуқли эмас, балки мақсадга элтувчи восита ёки йўлга тааллуқлидир: масалан, одам соғлиқни танламайди, балки соғлиқ учун фойдали бўлган сайр қилиш, югуришни танлайди.

Истак, хоҳиш эса — мақсаднинг ўзига тааллуқли: биз, масалан, соғ бўлишни хоҳлаймиз. Шу далилдан ҳам кўринадик, хоҳиш, истак ва танлов бир хил нарса эмас. Танлаш (proairesis) — шу сўзнинг моҳиятини тўлиқ ифодалайди: биз бир нарса ўрнига бошқа нарсани, ёмонроқ нарса ўрнига яхшироқ нарсани танлаймиз. Демак, биз таклиф этилган нарсалардан ёмонини эмас, яхшисини афзал кўрар эканмиз, назаримизда, ихтиёрий танлов ҳақида гапиришни ўринли деб ўйлаймиз.

Шундай қилиб, интилишларнинг ҳеч бири ихтиёрий танлаш эмас экан, бу балки ўйлаш (to kata dianoian)дир? — деб сўраймиз. Эҳтимол, бу ўйлаш ҳам эмасдир? Чунки биз кўп нарсалар ҳақида ўйлаймиз ва бирор фикрга келамиз. Аммо ўйлаётганда биз танлаймизми? Йўқ, танламаймиз. Масалан, биз кўпинча Ҳиндистонда нималар юз бераётгани ҳақида ўйлаймиз,⁶⁶ аммо бу ўйлашда ҳеч нарсани танламаймиз. Демак, танлов — бу, ўй суриш ҳам эмас. (Бу мутлақ тўғри фикр эмас, чунки одамлар яқин ёки узоқ мақсадларини қайси йўл билан амалга ошириш. қайси йўл осонлиги ҳақида ўйлаб кўрадилар — М.М.).

Модомики, ихтиёрий танлов юқорида айтилган алоҳида нарсаларнинг ҳеч бири эмас экан, ана шу айтилганлар (интилиш, истак, хоҳиш, ўй суриш) барчаси кўнгилда бор экан, демак, танлов, ихтиёр — шулардан баъзиларининг бирикувидан келиб чиқса керак.

Юқорида айтганимиздек, танлаш мақсадни эмас, балки, мақсадга элтувчи неъматларни танлашдир. Одатда у, амалга ошиш имкони бўлган ва қай бири яхши деб баҳслашиш мумкин бўлган хатти-ҳаракатлардир. Шундан равшанлашадик, инсон аввало ўйлаб кўради ва сўнг бир қарорга келади. Ўйлаб кўриб, бирор йўлни яхши деб танлаганимиздан сўнг ўша йўлда ҳаракат қилишга интиламиз. Демак, бу биз танлаган, ихтиёр қилган хатти-ҳаракатдир.

Аммо танлаш ва ихтиёр қилиш бир-бирига тенг ҳодисалар эмас. Чунки биз кўп ҳолларда ўйлаб кўрмасдан, бир қарорга келмасдан, бирор нарсани ихтиёр қилаверамиз; ўтирамиз, юрамиз ва ҳоказо. Танлаш эса ўйлаб кўришни тақозо қилади. Демак, ихтиёрийлик танлаш билан тенг келмайди. Аммо (шу билан бирга) ўйлаб кўриб, бирор ҳаракатни танлаганимизда ўша хатти-ҳаракатни ихтиёрий равишда қиламиз. (Мажбурий танлаб, мажбурий ҳаракат қилиш ҳам мумкин. Бу ерда бир неча ҳақиқат ҳақида гапиришга тўғри келади — М.М.). Баъзи ҳолларда ҳатто қонунчилар ҳам атайлаб (қасддан) танлаб олинган эркин хатти-ҳаракат учун оғирроқ, мажбуран қилинган хатти-ҳаракат учун енгилроқ жазо берадилар.

Хуллас, эркин танлаш бор жойда бирор хатти-ҳаракатни қилиш ёки қилмаслик, агар қиладиган бўлсак, қандай йўл

билан амалга ошириш ўз ихтиёримизга боғлиқдир. Бундай ҳолларда ўша хатти-ҳаракатнинг сабабини ҳам аниқлаш мумкин.

Бунинг сабаблари ҳам турличадир. Чунончи, геометрияда тўрт бурчак нима учун тўртта тўғри бурчакка тенг? — деб сўралса, масаланинг аввалги асоси кўзда тутилади. Аммо танланган хатти-ҳаракатларда аҳвол бошқача (Бу ерда аввалги асосий ҳолат йўқ). Бу ерда «Нима учун шу ишни қилдинг?» — деган саволга, «Бошқача иш қилолмасдим» ёки «Шундай қилсам яхши бўлади» деб ўйладим», деб жавоб беришади. Демак, эркин танлашда мавжуд ҳолатлар тақозоси билан, яхшироқ кўринган йўлни ва яхшироқ натижага эришиш учун танлайдилар.

Бундай ҳолларда қандай йўл тутиш яхши бўлишини муҳокама қилиш имкони бор, илм-фанда эса (бундай танлаш имкони) йўқ, (Масалан, астрономия фанида, ой, юлдузларни ундай эмас, бундай ҳаракат қилса яхши эди, дейолмаймиз — М.М.). Грамматикада Арслон исмини ундай эмас, бундай ёзиш яхшироқ деб, ўз ихтиёримизча танлай олмаймиз, чунки бу исми ёзишнинг аниқ қоидаси бор. Бу исми ёзишда ўйлаб иш тутишда эмас, балки ёзган одамнинг саводида хато юз бериши мумкин. Бирор хатти-ҳаракатнинг яхшиси (ёки тўғриси) қандай бўлиши аниқ белгиланмаган ҳолларда хатоларга йўл қўйилади.

Одамларнинг (баъзи) қилмишлари ва хатти-ҳаракатлари учун аниқ қонун-қоида йўқлиги туфайли икки хил хатого йўл қўйилади. Бу хатолар фазилатга интилишдаги хатоларга ўхшашдир (масалан, тез ғазабланиш ҳам, умуман ғазабланмаслик ҳам ёмон, ўртача йўл тутиш яхшилиги каби — М.М.) Бирор фазилатга (мўътадил йўл тутишга) интилар экансиз, табиий, туғма майл, одатларимиз туфайли, хатоларга йўл қўямиз (гоҳо зиёдалик томонга, гоҳо камлик томонга оғамиз). Лаззатлар ва изтироблар бизни у ёки бу томонга оғдиради. Лаззат, роҳат топамиз деб, биз инсонга номуносиб хатти-ҳаракатлар қиламиз. Азоб, изтиробдан қочиш учун яхши, савоб ишлардан узоқлашамиз.

18. Яна. Ақл (dianoia) ҳис-туйғуга, сезгига ўхшамайди.⁶⁹ Айтайлик, кўз кўришга, қулоқ эшитишга хизмат қилади. Шу

иккала аъзо шундан бошқа нарсага хизмат қилмайди. Шундай экан, қулоғимиз билан кўрайликми ёки эшитайликми? — деб муҳокама қилиб ўтирмаймиз. (Демак, ҳислар, сезгилар аниқ бўлиб, муҳокама қилинмайди). Ақл эса бундай эмас. Ақл билан бирор ишни қилиш мумкин, айтиш чоғда, ақл билан бошқа ишларни ҳам қилиш мумкин. Шу сабабли, ақл вазифаси, фаолиятини муҳокама этиш жоиздир.

Неъматларни танлашда келиб чиқадиган хатолар мақсад соҳасида эмас, балки, мақсадга етиш йўлларини танлашдадир (Чунончи, соғлиқ — неъмат эканлиги ҳамма учун равшан), аммо соғлиқни сақлаш учун фалон овқатни ейиш фойдалими, зарарлими, шуни билиш учун ақлни ишлатиш керак. Бу соҳадаги хатоларга — роҳатланиш истаги ёки роҳат-фароғатнинг бузилиши сабаб бўлиши мумкин. Одатда, (хато бўлса ҳам) роҳатни танлайверамиз, фароғатимиз бузилмасин, деб, фойдали нарсдан қочамиз (бу иккала хато соғлиқ учун зарарлидир — М.М.).

Хатолар қандай келиб чиқишини аниқлаб олганимиздан кейин, энди фазилат нимага тааллуқли: мақсадгами ёхуд мақсадга етиш йўлигами — шуни аниқлашимиз зарур. Чунончи, фазилат гўзалликнинг ўзидами ёки гўзалликка етишув йўлидами? Шу жиҳатдан, илм-фан вазифаси нимада? Масалан, бинокорлик илмининг вазифаси қандай гўзал бино қуришни мақсад қилишдами ёки гўзал бинони қандай қилиб қуришни билишдами? Агар мақсад яхши бўлса (масалан, гўзал бино қуриш мақсади) бунинг учун зарур нарсалар, воситалар ҳам топилади. Ва бу гўзал иморатни бинокор уста қуради.

Мана шу қоида фазилатга ҳам тааллуқли. Фазилат яхши мақсадни қўя билишдадир (бу мақсадни қандай йўл билан амалга ошириш ҳам муҳим, аммо мақсад, ният асосийдир). Аммо ана шу яхши ният, мақсадни ўз олдига қўядиган одам ҳам фазилатли одамдир (бошқача айтсак, фозил, фазилатли одамгина ўз олдига яхши мақсадни қўяди — М.М.).

Фазилатнинг фаолияти (яхшилиқни) ният қилишдир, деган фикр оқилонадир. Олий жавҳар соҳиби бўлган ҳар қандай инсон ўз олдига яхши мақсадни қўйиб, ўзи амалга ошира олади. Аммо инсонда фазилатдан олийроқ нарса йўқ (ий-

мон, инсоф, виждон софлиги ҳам фазилатларнинг олийларидир — М.М.). Бошқа барча ҳаракатлар фазилатни қўлга киритиш учундир. Фазилатнинг аввали — жавҳари ҳам, фазилатга эришиш воситалари ҳам асосан фазилатнинг мақсади учундир. Яхши мақсаднинг ўзи фозил одам учун олий фазилатдир. Хуллас, фан каби, фазилат ҳам воситаларга эмас, балки (гўзал) мақсадга интилади.

19. Фазилатдан мақсад гўзалликдир (То Kalon), айни чоғда фазилат — гўзалликнинг таркибий қисмларига эмас, балки ўзига интилади. (Ишқ, севгида ҳам шундай: ошиқ ёрнинг фақат қошига, кўзига, қаддига эмас, балки ўзига интилади — М.М.). Тўғри, таркибий қисмлар (масалан, қош, кўз, хушқомат) ҳам аҳамиятли, аммо фақат шулар учунгина (ёр) фазилатли саналмайди.

Мусаввирликда ҳам шундай (қонуният бор), рассом ўз ишига моҳир бўлиши мумкин, аммо уни ҳар қандай тасвири учун эмас, балки гўзал намуналардан қолишмайдиган тасвирлари учун мақтайдилар. Шундай экан, фазилатнинг асосий қиладиган иши гўзал мақсадларни қўйиб яшашдир.

Баъзилар бизга эътироз билдириши мумкин: аввалроқ, фазилатга эга бўлишдан кўра (гўзал) фаолият яхшироқ, деган эдик-ку? Нега энди, фазилатнинг энг гўзал хислати деб, фаолиятнинг ўзини эмас, балки фаолиятсиз сабаб — мақсадни аҳамиятлироқ демоқдамиз? Тўғри, биз ҳозир ҳам фаолият эгалик қилишдан яхшироқ, деймиз. Ҳақиқатан, фазилатли (фозил) одамни ишларига — фаолиятига қараб баҳолаймиз. Ана шу амалий ишларини кўрмасак, у қайси мақсадни танлаганлигини қаёқдан биламиз? Агар инсон виждони (гноме)ни ва унинг гўзалликка интилишини кўриш мумкин бўлганида, ишларини кўрмай туриб ҳам фозил одам дейиш мумкин эди.

Юқорида ҳис-туйғуларнинг мўътадилларини санаб ўтдик, энди туйғуларнинг (pathon) қайси бири қандайлигини кўриб чиқамиз.

20. Агар жасурликни (ҳеч нарсадан) қайтмаслик ва қўрқиб (туйғулари) билан қиёсласак, нималардан қайтмаслик ва нималардан қўрқиб ҳақида гап бораётганини билиш муҳимдир. Масалан, ўз мол-мулкни йўқотишдан қўрқаётган

одамни қўрқоқ деб бўладими? Ёки мол-мулкини йўқотишдан қўрқмайдиган одамни жасур деб бўладими? Ё бундай деб бўлмайдими? Касалликдан қўрқувчи одамни қўрқоқ ва касалликдан қўрқмайдиган одамни ботир дейиш мумкинми? Демак, жасурлик бундай туйғуларда кўринмайди. Момогулдирак, яшин ёки ўзга ғайриинсоний ва даҳшатли ҳодисалардан қўрқмайдиган одамни жасур демаймиз, балки қандайдир жинни, ақлсиз (maî-pomēnos) деймиз. Демак, жасурлик инсон табиатига хос, мувофиқ ҳодисаларга муносабатда билинади. Айтайлик, агар кўпчилик ёки ҳамма инсонлар қўрқадиган нарсалардан қўрқмайдиган одамни жасур дейдилар (Масалан, подшоҳлар ёки амалдор бошлиқларнинг камчилигини айтишга кўпчилик қўрқади. Шу борада қўрқмайдиган одамни жасур дейдилар. Ислом динида бу иймон талабидир — М.М.)

Мана шу нарсани фарқлаб олганимиздан кейин, одамлар кўпгина сабабларга кўра жасур бўлишини кўриб чиқшимиз мумкин. Баъзи одамлар тажриба туфайли жасур бўладилар. Масалан, баъзи жангчилар ўз тажрибаларидан келиб чиқиб, фалон жойларда ёки фалон вақтларда, ёки (душман) ўзини фалондай тутганида, бизга талафот етмайди, деб дадил ҳаракат қиладилар. Шу нарсаларни билиб туриб, душманга бас келган одамларни ҳам жасур демаймиз (чунки улар шу нарсаларни тажрибада кўрмаганларида душманга бас келолмаган бўлур эдилар). Шунинг учун тажриба сабабли жасорат кўрсатганлар жасур эмаслар. (Арасту ҳақимнинг бу фикри мунозаралидир — М.М.). Жасоратни билим дега-нида Суқрот ҳақ эмасди.⁷⁰

Билим одатланиш (такрорлаш) туфайли тажрибага айланади. Тажриба билан бойиган билим эса илмга айланади. Тажриба сабабли душманга бас келганларни жасур демаймиз. Бундан чиқди, жасурлик — илм эмас экан.

Шундай одамлар борки, тажрибасизлиги туфайли жасурлик кўрсатадилар. Тажрибасизлиги туфайли, бирор иш ёмон оқибатга олиб боришини билмаган одам шу ишнинг оқибатидан қўрқмайди. Бундай одамларни ҳам жасур, деб бўлмайди. Баъзи одамлар қизгин эҳтирослари (pathe) туфайли жасур бўлиб кўринадилар. Масалан, ошиқлар (эrontes) ёки ил-

ҳом оғушидаги одамлар (enthoysiadzontes). Буларни ҳам жасур деб бўлмайди. Чунки қизгин эҳтироси бўлмаса, улар оғир ишга қўл урмас эдилар. Жасур одам ҳар доим (ҳар қандай ҳолатда) жасур бўлади. Халқ ҳайвонларни жасур демайди, масалан, чўчқаларни биров урса ҳам чидаб туриши жасурлик эмас. Эҳтироси туфайли жасурлик қилган одам ҳам аслида жасур эмас.

Бошқа бир турдаги, масалан, фуқаролик жасорати бор. Масалан, баъзилар ватандошлари олдида уялгани учун жасур кўринадилар. Мана бунга мисол: Омир (Ҳомер) Гекторни бундай сўзлатади: «Биринчи (дуч келган) Полидамас менга таъна қилади». ⁷¹ Гектор (таънадан қўрқиб) жангга кириш керак, деб ҳисоблайди. Шу сабабли, бу — жасурлик эмас. Бунга ўхшаш ҳолатларнинг барчасини бир меъзон билан аниқлаш мумкин (diorizmos): бирор сабаб йўқолганида жасурлиги ҳам йўқолса, бундай инсонни жасур деб бўлмайди. Чиндан ҳам агар биров (Гектор) юртдошлари олдидаги уятни йиғиштириб қўйса, жасурлик қилолмас эди.

Яна баъзи одамлар бирор яхшилик кўриш умидида жасорат кўрсатадилар. Вазиятга қараб иш қилувчи бундай одамларни ҳам жасур деб бўлмайди.

Хуллас, бу хил одамлардан ҳеч бирини жасур дейолмаймиз. Ундай бўлса, жасорат нима? Қандай одамни жасур дейиш мумкин? Шу масалани кўриб чиқайлик. Аслида юқоридаги сабабларга кўра эмас, балки жасоратни неъмат, яхшилик деб билувчи одамларнинг жасурлиги ҳақиқий жасурликдир. Бундай одамлар биров қараб турганида ҳам, ҳеч ким йўқлигида ҳам жасурлик қилаверади (Исломиий ахлоқда ҳам шундай: ҳеч кимга кўрсатмай, худо йўлига (фи-сабилллоҳ) жасорат кўрсатадилар — М.М.) Аммо, шуниси борки, эҳтирос ва интилишсиз ҳам жасорат бўлмайди. Фақат шу интилиш оқилона ва гўзалликка интилиш бўлса — чинакам жасорат туғилади. Кимки яхшилик, эзгулик учун хавф-хатардан қўрқмай, ўзини шу хавфга урса, ана шу одам жасурдир. «Қўрқмай» деганда мен умуман ҳеч нарсадан қўрқмайдиган одам маъносида айтмадим. Умуман ҳеч нарсадан қўрқмаслик тошга ва бошқа жонсиз нарсаларга ҳам хосдир. Йўқ. жасур одам хавф-хатардан қўрқади, аммо мар-

дона, сабот билан туради (hypomenen). Мабодо, ҳеч қўрқув билмайдиган одам мардона турса — бу, жасурлик эмас.

Яна шуниси муҳимки, жасурлик учун ҳар қандай хавф-хатарни эмас, балки инсон ҳаётига таҳдид қилувчи хавф-хатар (ousias)ни кўзда тутамиз. Ва яна: жасурлик ҳар қанақа вақтда эмас, балки қўрқинчли ва хавф-хатарли куч жуда яқин келган вақтда намоён бўлади. Агар одам ўн йилдан кейин келадиган хавф-хатардан қўрқмаса, уни жасур демаймиз. Чунки бундай одам хавф-хатар узоқлигида жасур кўринади, аммо хавф яқин келгач, қўрқувдан ўлиб қолиши мумкин. Жасорат ва жасурлик (табиати) мана шунақа.

21. Оқиллик, (sophrosine — благоразумие) ҳирс ва лоқайдлик, ҳиссизлик ўртасидаги ҳолатдир. Ҳақиқатан, оқиллик ва умуман ҳар қандай шу каби фазилят энг яхши ҳол (hexis)дир. Энг яхши ҳол эса энг яхши неъматга эга бўлишдир. Энг яхши неъмат эса ошиқчалик (исрофгарчилик) ва етишмовчиликнинг ўртасидир. (Ҳаддан) ошиқчаликни ҳам, етишмовчиликни ҳам қоралайдилар. Энг яхшиси мўътадиллик — ўрталик экан, оқиллик ҳам, қизиққонлик, хирс билан лоқайдлик, ҳиссизлик (anaesthesias)нинг ўртасини танлашдир. Демак, оқиллик мўътадилликда, меъёрни сақлашда кўринади.

Оқиллик хурсандчилик (роҳат-фароғат) ва хафагарчиликларга ҳам алоқадор. Аммо ҳар қандай хурсандчилик ва хафагарчиликларда оқиллик бўлавермайди. Масалан, кимлардир гўзал тасвирни, ҳайкални ё шу каби бошқа нарсаларни кўриб роҳатланса бу — бузуқлик эмас. Куй тинглаш ва гулларни ҳидлашдаги роҳатлар ҳам суюқликка кирмайди. Тегиниш ва емак-ичмоқликка алоқадор ҳолатларда (агар ўзини тия билса) одамнинг оқилона йўл тутганидир. Бундай нарсалардан маза топмайдиган одам ҳам оқил эмас (бундайлар лоқайд, ҳиссиз одамлардир). Яхши кўрган нарсалари (емак-ичмак ёки аёлларга яқинликдан) роҳатланувчи одам бу ишларга ортиқча ружу қилмаса, бошқа ҳамма дил роҳатларидан кечиб, фақат шуларга муккасидан кетмаса, оқил одамлардир. Мана шу ишлар билан ҳам яхшилик йўлида шуғулланса, оқилдир.

Қўрқув туфайли ё бошқа шу каби сабабга кўра роҳатланишдан ўзини тийгувчи одамларни оқил деб бўлмайди. (Шу

нарсадан тийилишнинг ўзи яхшиликдир, деб тушунадиган одам оқилдир). Биз инсондан бошқа жонзотларни оқил демаймиз, чунки уларда ақлнинг ўзи йўқ — шу туфайли улар нима яхшилик, неъмат эканлигини ажратолмайдилар. Ахир, ҳар қандай фазилатдан мақсад яхшиликдир (ва оқил шу мақсадга интилади).

Хуллас, оқиллик сезмоқ ва емоқ-ичмоқ борасидаги хурсандлик ёки хафачиликка муносабатда кўринади.

22. Шуни аниқлагач, энди вазминлик, (praotetos — урновешенность) нималигини, у нималарда намоён бўлишини кўриб чиқамиз. Вазминлик ғазаб, сержаҳллик ва лоқайдликнинг ўртасидаги ҳолатдир. Ва умуман, мана шунақа ўртача ҳолатларда бўлиш инсоний фазилатлардир. Бошқача айтганда, энг яхши ҳолат — ўрталик, фазилат ҳам ўрталик бўлгани учун энг яхши ҳолатдир.

Шуларнинг ҳар бирини алоҳида кўриб чиқсак, масала равшанлашади. Чиндан ҳам ҳар нарсага тез жаҳли чиқиб кетаверадиган одам сержаҳл одамдир; бундай одам қоралашга лойиқдир. Чунки оқил инсон ҳар нарсага, ҳамма вақт ва ҳаммага жаҳлини сочавермайди. Аммо, бунинг акси — ҳеч кимдан, ҳеч вақт ғазабланмайдиган, лоқайд одам ҳам қораланади. Демак, сержаҳл одам ҳам, сира жаҳли чиқмайдиган лоқайд одам ҳам ёмон. Шу иккала ҳолатнинг ўртасини танлаган одам оқил одамдир. Вазмин одам сержаҳл ҳам эмас, лоқайд ҳам эмас, балки шуларнинг ўртасида турувчи одамдир. Вазминлик жаҳл-ғазаб ва лоқайдлик туйғулари ўртасидаги руҳий ҳолатдир (pathon).

23. Сахийлик (eleytheriotes) — исрофгарчилик ва зиқналик, хасислик ўртасидаги сифатдир. Бу руҳий майл пул ва бошқа бойликларга алоқадордир (фақат шуларгагина эмас — М.М.). Пул ё бошқа бойликни кераксиз нарсаларга сарфлайдиган ёки керагидан зиёд сарфлайдиган одам исрофгардир. («Акулу, ашрабу ва ло тусриф» — энг, ичинг, исроф қилманг — ҳадисини эсланг — М.М.). Хасис одам эса зарур нарсага ҳам, зарур вақтида ҳам ва керагича сарф қилмайдиган одамдир. Булар иккаласи: исрофгар ҳам, хасис ҳам ёмонлашга лойиқдир. Камлик ҳам, ортиқчалик ҳам ёмон. Мақтовга лойиқ бўлган сахий одам эса шулар иккаласининг ўра-

сида туради. Сахий одам ким? — дейилса, айтамизки, керакли нарсаларга, керакли вақтида ва кераклича сарфловчи одам сахийдир.

24. Шуниси ҳам борки, хасисликнинг турли даражалари фарқланади. Масалан, баъзи одамларни зиқна, баъзиларни бачкана, баъзиларини пасткаш, яна баъзиларини ғаразгўй деймиз. Шуларнинг ҳаммаси хасисликнинг кўринишларидир. *Чиндан ҳам яхшилик бир хил, ёмонлик турличадир. Масалан, саломатлик яхши ва оддий, аммо касаллик ёмон ва турлари кўпдир.*

Барча турдаги хасисларнинг иллоти — пулга тақалади. Ундай бўлса, сахий одам (кўпроқ) пул топиши ва тўплаши керак экан-да? Ё бундай эмасми? Аслида гап пул йиғишда эмас. Яхшилик қилиш фақат пулнинг кўп ёки озлигига қарамайди. Мисол учун, жасур одамнинг вазифаси кўпгина қуроолар ясашида эмас, балки шу қурооллардан бирини олиб, ундан тўғри фойдаланишидадир. Оқиллик ва бошқа фазилатлар ҳақида ҳам шуни айтиш мумкин. Бирон бойликни тўплаш саховатга эмас, балки ўз оти билан бойлик тўплай билиш маҳоратига боғлиқдир.

25. Олижаноблик (мардлик — megalopsychia — мегалопсихия) мақтанчоқлик, манманлик ва хокисорлик, ғарибликнинг ўртасидаги хислатдир. Бу фазилат ор, номус ва беномуслик ҳолатларига алоқадордир. Ор, номус, шаън, қадрқиммат оломоннинг баҳоси билан эмас, балки, муносиб, шу хислатларга эга одамлар баҳоси билан берилади. Чунки ориятли одамлар орият нималигини тушунадилар ва шунинг учун баҳо бера оладилар. Мардликни қадрлай оладилар. Мард, олижаноб одамнинг ўзи ҳам уни мард, олижаноб одамлар баҳолашини афзал кўради. Яна шуниси борки, оддий ор, номус эмас, балки юксак даражадаги ор, номус шарафли ҳисобланади. Шон, шараф эса неъматдир, яна: неъматларнинг энг аълоларидан биридир.⁷²

Мақтанчоқ, аҳмоқ ҳамда ўзларини буюк одам деб ўйлаб, иззатталаблик қилаётган одамлар олифта, қуруқ, паст одамлардир. Бунинг акси, ўзини аслидагидан анча паст кўрадиган одамлар ўз қадрини билмайдиган одамлардир. Зеро, ўзини аслидагидан баланд ҳам, паст ҳам

кўрмайдиган одамлар номусли одамлардир. Бундай одамлар муносибидан зиёда иззатталаб ҳам эмаслар. Мард одам шундайдир. Демак, равшанлашдики, мардлик — мақтанчоқлик, манманликдан ҳам, хокисорликдан ҳам узоқда, шулар ўртасида туради.

26. Қўли очиқлик, кенгфёллиқ (*megalopteria*) бемаврид сарфлаш, созуриш ва қизғанчиқлик ўртасидаги ҳолатдир. Бағрикенглик — зарур вақтида, зарур миқдорда сарфлаш хислати фазилатдир. Бемаврид, ўринсиз сарфловчи одам ўзини шу билан бой-бадавлат қилиб кўрсатмоқчи бўлган (обрўпараст, мақтанчоқ) одамдир. Қизғанчиқ, майда одам эса катта пуллар сафлаш ўрни келганида (тўйда ёки бошқа маросимда) беҳимматлик қилиб, озгина сарфловчи одамдир. Майда одам шундай. Қўли очиқ одам эса, ўз номи билан ўрнида ва бемалол сарфловчи одамдир. Жулас, бағрикенглик мақтовли хислат бўлиб, бундай хислатли одам керагидан камроқ ҳам, керагидан ортиқча ҳам сарфламайди. Демак, бағрикенглик камлик ва ортиқчалик ўртасидаги хислатдир.

Бағрикенгликнинг турли кўринишлари бор деб ўйлайдилар. Масалан, бир одам (фалончини қандайдир кичик хатоси учун жазоламай) бағрикенглик қилди, дейдилар. Бу харажатлар, моддият маъносидаги эмас, балки ботиний, руҳий олам соҳасидаги тушунчадир.

27. Нафрат (*nemesis* — немесис) — ҳасад ва ичиқоралик ўртасида туради. Ҳасад ҳам, бахиллик ҳам (иллат сифатида) қораланади. (Ёмонликдан) нафратланувчи одам эса мақталади. Нафрат бирор неъмат номуносиб одамга берилганидан норозилик, хафачилиқдир. Бировга ноҳақ равишда сазо ёки жазо берилганига (зулм қилинганига) норозилик, нафрат билдирувчи одам яхши одамдир.

Ҳасадгўй одам эса, аксинча, муносиб ёки номуносиб одам яхши яшаётганини кўрса ичи куяверади. Ичиқора (бахил) эса бировларнинг бошига кулфат, бахтсизлик келса, хурсанд бўлади. Нафратланувчи одам бундайлардан узоқ, у омадли одамларга ҳасад ҳам қилмайди, биров бахтсизликка учраса қувонмайди (Фақат ноҳақ ишларга норозилигини билдиради).

28. Ўз қадрини билиш (*semnotes* — симнотис) — такаб-бурлик ва ҳушомадгўйлик ўртасидаги хислат (русча таржимада, назаримизда хатолик бор, у ерда такаббурлик ўрнига — тантиқлик (своенравие) деб олинган — М.М.). Бу хислат одамлар ўртасидаги муомала маданиятига алоқадор.

Такаббур одам кўпчилик билан яхши муомала қилолмайди. Бу (сўзнинг ўзидан ҳам кўринадики) такаббур фақат ўзини ёқтирадиган, худбин одамдир.

Хушомадгўй эса, ҳамма билан, ҳамма ерда ва ҳар қанақа муомалага киришиб кетаверади. Бу иккала хислат ҳам мақтовли эмас. Ўз қадрини билган, ҳар ким билан ош-қатиқ бўлиб кетавермайдиган, фақат муносиб (ориятли) одамлар билан муомала қиладиган, ўзини барчадан баланд ҳам тутмайдиган, одамлардан қочмайдиган, мўътадил, меъёрни сақлайдиган одам мақтовга сазовордир.

29. Камтаринлик (*aidos*) уятсизлик ва тортинчоқлик ўртасидаги хислатдир. Бу хислат одамларнинг қилмишларида ва гап-сўзларида кўринади. Уятсиз, шалоқ одам ҳаммага, ҳар қандай вазиятда ҳар нарсани гапираверади (ва уятли ишларни ҳам бажараверади — М.М.). Тортинчоқ одам эса зарур гапни зарур вақтида айтмайди, зарур ишни бажаришга ҳам журъати етишмайди (Ўта тортинчоқ одамлар одатда фаол эмас — Арасту изоҳи).

Камтарин одам эса, уятсиз одам каби, ҳар вақт, ҳар ерда, ҳар қандай гапни айтавермайди; ва ўта тортинчоқ одам каби, зарур вақтда зарур гапни айтишга журъатсизлик ҳам қилмайди.

30. Ҳазил-мутойибани ҳис этиш (*eutrapelia* — юмор) — масхарабозлик ва ёввойилик (одамови, сув одами) ўртасидаги хислат. Бу ҳазил, мазах соҳасида кўринади. Масхарабоз ҳамманинг устидан, ҳар нарсага кулаверади. Одамови, тунд, кўрс одам эса ҳеч нарсага ҳеч қачон кулмайди (ҳазилни тушунмайди), ўзининг устидан кулишларини ҳам ёқтирмайди. Булар ўрталигида эса ҳазилни тушунадиган, ҳис этадиган одам туради. Бундай одам бўлар-бўлмасга кулавермайди (маъноли ҳазилга кулади), тунд, кўрс, ёввойи феъл ҳам эмас.

Ҳазил, юмор ҳиссини икки маънода тушуниш керак: ҳазилни тушунадиган одам бошқаларга ҳам ҳазил қилади,

ўзи ҳам бошқаларнинг ҳазилини. қочиримларини кўтаради (чидайди).

31. Дўстпарварлик (*philia* — филня) — хушомадгўйлик, ялтоқилик ва душманлик ўртасидаги хислат. Бу ҳам инсон гап-сўзларида ва хатти-ҳаракатларида кўринади.

Хушомадгўй бошқаларни (айниқса, бошлиғини ёки ўзга мансабдорларни) йўқ фазилатларини ҳам бор, деб мақтайди. Душманлик кайфиятидаги ҳасадчи одам эса бировнинг бор фазилатларини ҳам кўришни истамайди. Буларнинг ҳар иккаласи ёмон хислатлардир. Шу икки хислат оралиғидаги дўстпарвар одам дўстида йўқ фазилатни мақтаб, хушомадгўйлик ҳам қилмайди, дўстининг (бор фазилатини) камайтириб, ерга ҳам урмайди. Дилида бошқани ўйлаб, тилида шунинг тескарисини айтмайди. Дўстпарвар одам шунақа бўлади.

32. Ҳақгўйлик (*aletheia*) риёкорлик (*eironeas*) ва мақтанчоқлик оралиғидаги хислат. Гап-сўзларда (ва қилмишларда) кўринади. Мақтанчоқ ўзида йўқ яхши хислатларни бор дейди ёки билмаган нарсасини биламан дейди. Риёкор эса, ўзидаги ёмон хислатларни яширади ёки бир нарсани билса ҳам билмасликка олади. (Бу ерда ҳам, назаримизда русча таржимада хатолик бор — фикр мантиқига кўра, тузатишга ҳаракат қилдик — М.М.). Ҳақгўй одам эса, билганини биламан, билмаганини билмайман, дейди. Ўзида бор нарсаларни бор, йўқ нарсаларни йўқ дейди (яъни, тўғрисини айтади).

Мана шу юқорида айтилган хислатлар фазилатми ё бошқа нарсами, бу ҳақда кейинроқ тўхталамиз, чунки бу хислатлар муайян шароитларда — фазилат, бошқа вазиятда камчилик бўлиши мумкин.⁷³ Фақат шуниси равшанки, бу хислатлар юқорида айтганимиз ифротлар ҳаддан ошишларнинг ўртасида турадиган ҳолатлардир. Ва шу мўътадил ҳолатларга мувофиқ яшовчи одамлар мақтовга лойиқдир. (Навойи рост гапни ҳаммага айтавериш — нодонлик, дейди).

33. Энди яна адолат нима (*dikaio synes*) ва у қандай ҳолатларда намоён бўлади, нималарга алоқадор эканлигини кўриб чиқишимиз қолди. Аввало, адолатлилик нималигини билиб

олайлик. Икки хил адолатлилик бор. Бири қонунга мувофиқликдир. Қонун буюрганини қилиш адолатли ҳисобланади (агар адолатли қонун бўлса). Қонун (яхши, яъни илоҳий қонун) одамлардан мард, оқил ва фозил бўлишни талаб қилади. Шунинг учун ҳам одиллик — энг мукаммал фазилат, дейилади.

Модомики, адолатлилик (яхши, илоҳий) қонунларга мувофиқ яшаш экан, қонун эса барчадан фазилатлар билан яшашни талаб қилар экан, қонунларга мувофиқ, адолатли иш тутувчи одам энг фозил одамдир. Адолатлилик (одиллик) энг яхши фазилатдир. Адолатлиликнинг бир тури мана шудир.

Аmmo биз ҳозир бундай адолат ва бундай одилликни кўриб чиқмаймиз. Одилликни фақат бундай тушунилса, одам ўз-ўзига адолат қилгандек бўлади. Оқил, жасур, сабр-қаноатли одамлар ўз-ўзига табиатан шундай бўладилар.

Қонун талабларига мувофиқ яшашдан фарқланувчи иккинчи хил адолат бошқа одамларга нисбатан адолат қилишдир. Бошқа одамларга адолат қилувчи одам ўз-ўзига адолат қилмаслиги ҳам мумкин. Биз бу ерда мана шу ҳақда, ўзгаларга адолатли муносабатда бўлиш, шу соҳадаги одиллик ҳақида сўз юритамиз.

Ўзгаларга муносабатда адолатли иш тутиш, аслини олганда тенгликка амал қилишдир (to ison). Чиндан ҳам тенгсизлик адолатсизликдир: баъзи одамлар ўзига яхши нарсаларни кўпроқ, ёмон нарсаларни камроқ оладилар. Мана шу тенгсизликдир, шу (тенгсизлик) туфайли бу одамлар ўзгаларга адолатсизлик қилдилар. Ёки шу туфайли ўзгалар адолатсизлик, ноҳақликдан жабр кўрадилар.

Модомики, адолатсизлик — тенгсизлик (ноҳақлик) экан, адолат ва одиллик (ҳар икки томоннинг ўз мажбуриятларига (symbalaion) тенг риюя қилишида кўринади.

Шу маънода адолатни ҳам ортиқчалик ва етишмовчиликнинг, кўплик ва озликнинг ўртаси дейиш мумкин. Адолатсизлик (ноҳақлик) қилувчи одам (яхши нарсалар — неъматларни) ўзига кўпроқ, яъни ортиқча олади: адолатсизликка учраган, жабр кўрган эса, керагидан камроқ олади (ёки ҳеч нарса олмайди — М.М.). Мана шу, ортиқчалик

ва камликнинг ўртаси — тенглик ва мана шу тенглик адолатдир. Аввал айтганимиздек, тенглик камлик билан ортиқчаликнинг ўртасидир ва мана шу ўрталик адолатдир. Одил одам эса, барчани тенг кўрувчи, тенгликка риоя қилувчи одамдир. Демак, ўзгаларни ўзига тенг кўрувчи одам одил одамдир.

Энди (масалани яна ойдинлаштирадик), одамлар муайян нарсаларда адолатли иш тутди, фалон нарсаларга тенг кўрди, фалон ва фалонлар (ўзаро зидлашиб, низолашиб тургани)да ўртача йўл тутди, деймиз. Бинобарин, адолат ва одиллик муайян ҳолатларда амалга ошади.

Модомики, адолат тенгликда экан, мутаносиблик (пропорционаллик) ҳам адолатлидир. Мутаносибликнинг тўрт таркибий қисми бор: «А» — «В» га қандай нисбатда бўлса, «Г» ҳам «Д»га шундай нисбатда бўлади. Мисол учун (ҳиссадорлик жамоасида) мутаносиблик асосидаги тенгликка амал қилинса, мол-мулки кўп одам — кўпроқ, мол-мулки кам одам — камроқ улуш ҳисса қўшади. Даромад олишга келганда ҳам кўп ҳисса қўшган — кўпроқ, кам ҳисса қўшган — камроқ олади. Меҳнат сарфида ҳам шундай: кўп меҳнат қилган — кўпроқ, кам меҳнат қилган — камроқ олиши адолатлидир (Аммо турли ижтимоий, сиёсий, иқтисодий вазият, ҳолатларга кўра, баъзи вақтларда бу мутаносиблик бузилади ва адолатсизлик келиб чиқади — М.М.)...

Афлотун ҳам «Давлат» асарида мана шу адолатли мутаносибликни қўллади.⁷⁶ Афлотун айтишича, деҳқон дон етиштиради, бинокор уй қуради, тикувчи либос тикади, пойабзалчи пойабзал тикади. Деҳқон бинокорга дон (ёки ун) беради, бинокор деҳқонга уй қуриб беради. Бошқа барча ҳунармандлар ҳам шу каби ўз маҳсулотларини ўзаро айирбош қиладилар.

Жамият ҳаёти — ижтимоий ҳаёт шундай мутаносиблик асосига қурилади (politeian). Адолат ҳам мутаносибликдир, шу маънода жамият ҳаёти ҳам адолат асосига қурилмоғи керак.

Аммо, вақтики, бинокор уйининг баҳоси этикдўз маҳсулотидан қимматлиги аён бўлгач, бинокор уйини этикдўзнинг этигига бермагач, адолат юзасидан кумуш дирҳамлар

(nomisma)ни ўйлаб топишган ва буни пул деб аташган. Шундан сўнг ҳар бир ҳунарманд ўз маҳсулотини қийматига мувофиқ кумушга сота бошладилар. Шу тариқа пул муомаласи пайдо бўлиб, давлат жамияти (politiken koinonian) шундай мутаносиблик асосида қурилди.

Адолат яна ўзаро жабр чекиш (яъни, ким ёмонлик қилса, унга ҳам ёмонлик қилиш)дир (to antipeponthos). Аммо пифоғурчилар ўйлашган маънода эмас. Пифоғурчиларнинг фикрича, бошқага не қилган бўлсанг, ўзингга ҳам шуни раво кўр. (Бу ҳолида ислом дини адолатида ҳам бор — М.М.) Аммо барча аҳолининг ўзаро бундай муомала қилиши мумкин эмас. Масалан, қул билан озод ўртасида бундай мутаносиблик ярашмайди: агар қул озод одамни бир урса, озод одам қулни кўп марта уриши зарур. Қулдорнинг қулга нисбатан мавқеи қандай бўлса, ўзаро зарар етказиш ҳам шунга мутаносиб. яъни қулнинг қилган ёмонлиги учун уни кўпроқ жазолаш керак (Токи қул эгаларига осийлик, исёнкорлик қилмасин, бу, албатта, қулдорлик жамияти тасаввуридаги адолатдир. Зотан, Ислом дини, шариатида амир оддий жангчини ноҳақ урса, оддий жангчи ҳам амирни уришга ҳақлидир. Баъзи амирлар бу адолатга чидамай, ислом динидан қайтганлар — М.М.). Озод одам ўзидай озод одамга зарар етказса, жабр кўрган томон шунга мувофиқ жазо талаб қилишга ҳақлидир. Аммо бу ерда агар бир одам бошқасининг кўзини чиқарса, жабр кўрган ҳам унинг кўзини чиқариши адолатдан эмас, бу ҳолда биринчи бўлиб зарар етказган одамнинг айби кўплиги учун унга жазо ҳам кўпроқ берилиши керак.

«Адолат» сўзини жуда кўп маъноларда ишлатамиз. Шундай экан, бу ерда қайси (соҳадаги) адолатни тадқиқ этаётганимизни аниқлаб олайлик.

Баъзилар қаролнинг хожага ва ўғилнинг отага муносабатида адолат қилиши ўринлидир, дейдилар. (Бу ерда русча таржимада хато борга ўхшайди. Аксинча, хожанинг қаролга ва отанинг ўғилга муносабатида адолатли иш тутиши муҳимроқдир — М.М.) Аммо бу ўринда давлатнинг барча фуқароларни тенг кўриши борасида адолат сўзи билан хожа ва қарол, ўғил ва ота муносабатларидаги адолат ўхшашдир. Биз ҳозир фуқароларга адолат қилишни тадқиқ этмоқ-

чимиз, бу эса тенглик масаласига алоқадор⁷⁸ (чунки фуқаролар ўзига хос умумият — жамоа вакиллари бўлиб, табиатан тенгликка интиладилар, аммо хулқлари (ахлоқи) жиҳатидан турличадир — Арасту изоҳи). Ўғилнинг отага ва қаролнинг хожага муносабатларида бундай (яъни, тенглик маъносидаги) адолат йўқдир. Ахир, инсон оёғи ёки қўлининг, ёхуд бошқа аъзоларининг бутун вужудга адолатли муносабати бўлмаган нарсадир. Ўғилнинг отага адолати ҳам шундайдир. Ўғил улғайиб, катталар сафига қўшилиб, ота (уйи)дан ажралиб чиқмагунича, отанинг бир «қисми» бўлиб туради. Шундан (ота уйдан ажралиб чиққандан) кейин эса, ўғил отага тенг ва унга ўхшашдир. (Бу ерда Арасту ота ва ўғилнинг давлат олдида фуқаролар сифатида (ҳуқуқда) тенглигини назарда тутуди — М.М.). Фуқаролар (шу маънода) тенг бўлишга интиладилар.

Шу сабабга кўра қарол ва хожа муносабатларида (тенглик маъносидаги) адолат йўқдир. Чунки қарол хожанинг мулкидир. Мабодо унга нисбатан адолат сўзи қўлланса ҳам бу уйдаги, хонаки адолатдир (ислом ахлоқшунослигида бу муҳим ижтимоий масала ҳисобланади. Ҳазрати Муҳаммад расулуллоҳ ҳадисларида «Қулларингизга ўзингиз еган таомдан беринг, ўзингиз кийган кийимдан кийдилинг», деб марҳамат қилганлар — М.М.).

Аммо биз бу ерда хонаки эмас, балки фуқаролик адолати нималигини тадқиқ қилмоқчимиз. Фуқаролик адолати, чамаси, тенглик ва ўхшашликда кўринади. Аммо эркак билан аёл ўртасидаги адолатли муносабат ҳам давлатнинг (фуқароларга муносабатидаги) адолатга ўхшашдир. Аёл эркакдан паст туради, аммо у (оиладаги бошқа аъзоларга нисбатан) эрига энг яқин турувчи, шу сабабли, булар муносабати фуқароларга адолатли муносабатларга ўхшашдир. Хуллас, адолат давлатнинг жамоа аъзоларига муносабатида (ва уларнинг ўзаро муносабатларида) бўладиган ижтимоий ҳодисадир. Адолат ва одил одам деганимизда фуқароларга нисбатан адолатни тушунамиз.

Адолат табиий ва қонун билан ўрнатилган бўлиши мумкин. Аммо, бу фикрни, табиий адолатда ўзгариш бўлмайди, деган маънода тушунмаслик керак. Чунки табиатда мавжуд

нарсаларда ҳам ўзгаришлар бўлиб туради. Масалан, биз чап қўлимизда жуда кўп машқ қилсак, у ўнг қўлга тенг бўлиб қолиши мумкин. Табиатан, чап қўл — чап қўлдир, ўнг қўл ундан афзалдир. Чап қўлда ҳар қанча машқ қилсак ҳам, барибир, табиатан ўнг қўл афзалдир. Бундай ўзгариш (машқ) билан ўнг ва чап қўллар табиати ўзгариб қолмайди. (Аммо чап қўлнинг табиати, фаолияти ўзгаради. Мисол учун, Амир Темур ҳар иккала қўли билан қилич чопар экан — М.М.).

Табиатан адолатпарвар одам ҳам шундайдир. Мабодо биз шундай одил одам билан (ёмон) муомала қилганимизда, у ўзгарса, ўша одамнинг табиатида адолатпарварлик йўқ, деган сўз эмас. Табиий адолатпарварлик бор. Кўпчилик ҳолатларда (мушкул ҳолатларда ҳам — М.М.) адолатли бўлган одам табиатан адолатлидир. Биз (қонун чиқарувчилар) бир ҳолатни адолатли деб белгилаб қўйганимиздан сўнг, одам шу ҳолатда бўлса, бу қонуний (яъни, қонунга мувофиқ) адолатдир.

Табиий адолат қонуний адолатдан аълодир. Аммо биз ҳозир фуқаролар жамиятидаги адолатни таҳлил этмоқчимиз, бу эса табиий эмас, балки қонунга муовфиқ адолатдир.

Бир қарашда адолатсизлик (*adikon* — ноҳақлик) ва адолатсиз (*adikema* — ноҳақ қилмиш) бир нарсага ўхшайди. Аммо бундай эмас. Адолатсизлик — бу, қонунда белгиланган тушунча. Масалан, бировнинг омонатини қайтариб бермаслик — адолатсизликдир. Адолатсиз қилмиш — зулм эса — кимдир содир қилган ёмонликдир. Шунга ўхшаб, адолат (*dikaion*) ва адолатли иш (*dikaiorpragma*) ҳам тенг эмас: адолат — қонунда белгиланган тушунча, адолатли иш эса — адолатли, ҳаққоний ишлар-амаллардир.

Адолат қачон мавжуд бўлади ва қачон, қай ҳолатда йўқолади? Умуман айтганда, бир одам бошқа одамга ихтиёрий, яхши ният билан, онгли равишда яхшилик қилса, шу адолатдир. Худди шу тариқа, бир одам бошқага нисбатан ихтиёрий, онгли равишда ноҳақлик, зулм қилса, бу адолатсизликдир. Мабодо, шу иккала ҳолатдан ташқари, ўзи билмаган (англамаган) ҳолда ноҳақ иш қилса, бундай одам адолатни бузувчи, оёқости қилувчи, золим эмас, балки бахтсиз

одамдир. Масалан, биров душманимни ўлдирияпман деб ўйлаб, билмасдан отасини ўлдириб қўйса, бу — адолатни поймол қилувчи эмас, бахтсиз одамдир. (Ўзи билмасдан, душман деб ўйлаб, отасини ўлдириб қўйган Эдип шоҳни эсланг — М.М.).

Агар одамзод кимгадир, нима биландир, бирор мақсадсиз, билмасдан ноҳақ иш қилиб қўйса, адолатни поймол қилмаслигини, бундай одам адолатсиз эмаслигини қандай аниқлаймиз? Қай ҳолатларда одам ўзи билмаган ҳолда бировга зарар еткизса ҳам адолатсиз бўлмайди? Буни қуйидагича таърифлаш мумкин: биров қилган бирор ёмонликнинг сабаби — билмаслик бўлса ва бу ёмонликни одам ўз ихтиёри билан, қасдан қилмаган бўлса — бу киши адолатсиз одам эмас (аммо беихтиёр ноҳақ одамдир — М.М.). Ва агар одам бирор адолатсиз ишни қилсаю, шу ишнинг ёмонлигини билмаса, яъни шуни билмаганига ўзи айбдор бўлса, ҳаққоний равишда бундай одамни ноҳақ ва адолатни поймол қилувчи дейдилар. Масалан, ичкиликбозликни олайлик. Мастлик пайтида ёмонлик қилувчилар — адолатни оёқости қилувчилардир, чунки булар ёмон иш қилаётганини билмаслиги ўзларининг айби билан (ичкиликбозлиги туфайли)дир. Шу одамлар отасини урадиган даражада кўп ичмаслиги мумкин эдику! Шу ва шунга ўхшаш ҳолатларда билмасдан ноҳақ иш (ёмонлик) қилувчилар шу қилмишнинг ёмонлигини билмаганига ўзлари айбдордирлар.

Агар қилган ёмонлигига ўзлари сабабчи бўлмасалар, бундай одамлар адолатсиз одамлар эмасдир. Масалан, гўдаклар ота, оналарини урадилар, бу қилмишнинг ёмонлигини билмайдилар. Буларнинг билмаслиги табиий ҳолдир. Бу ишнинг ёмонлигини билмаслик болаларнинг айби эмас (уларга тушунтирмаган катталарнинг айбидир). Шу маънода, бундай гўдакларни адолатсиз одамлар деб қораламайдилар.

Энди адолатсизликка (ноҳақликка) чидаш масаласини олайлик. Одам адолатсизликка ўз ихтиёри билан чидаши (ёки йўл қўйиши) мумкинми? Ёки бу нотўғрими? Чиндан ҳам биз ўз ихтиёримиз билан ҳам адолатли ёки адолатсиз ишлар қиламиз, аммо бизга нисбатан бошқаларнинг адолатсизлик

қилишини истамаймиз (рози бўлмаймиз). Биз ҳатто ҳаққоний жазоланишдан ҳам қочишга уринамиз. Ҳеч ким ўз ихтиёри билан зарар кўришни истамайди. Адолатсизлик ўзгаларга зарар етказишдир.

Аммо бизга (эътироз билдириб) айтадиларки, баъзи одамлар тенг улуш олишга ҳақли бўлса ҳам ўз ихтиёри билан камроқ улуш олишга рози бўладилар. Биз юқорида тенглик — адолат, камситилиш эса — адолатсизлик, деган эдик. Ихтиёрий равишда кам улушга рози бўлувчи одам — адолатсизликни ўз ихтиёри билан танлаган бўлиб чиқади. Аслида, ихтиёрий равишда кам улуш олувчи одамлар бу ишга мақтов, обрў, шон-шуҳрат топиш учун ё дўстлик учун розилик билдирадилар. Аммо кам улуш олиш эвазига ҳеч нарсага (шон-шуҳратга ёки дўстини севинтиришга) эришмайдиган одамлар адолатсизликка ихтиёрий равишда рози бўлмайдилар. Яна: ўз ихтиёри билан кам улуш олишга рози бўлган одамлар «Мен фалончи билан тенг улуш олишим керак эди, аммо ёши улуғроқ (ёки дўстим) бўлгани учун камига рози бўлдим», деб мақтанадилар ва обрў топишни ўйлайдилар. Аммо адолатсизликка чидайдиган одам обрў топмайди. Мабодо, бундай одамлар обрў топишни ўйламасалар, (фойда ёки ҳосилнинг) адолатсиз бўлинишига рози бўлмас эдилар. Айниқса, ихтиёрий равишда рози бўлмас эдилар.

Мана шу сабабларга зид бўлган бошқа бир сабаб — одамзоднинг тийиқсизлиги, қаноатсизлиги, фойда ёки мол-дунёга ружу қўйишидир. Худди шу қанотсизлиги, очкўзлиги туфайли одам ўзига ҳам (бошқаларга ҳам) зулм қилади ва ўз ихтиёри билан зулм қилади. Охир-оқибатда ўз ихтиёри билан ўзига адолатсизлик қилади (бошқаларга ҳам — М.М.). Аммо маълум меъёрга, чекланишга риоя қилинса, бу сабабга ўрин қолмайди. Бундай меъёр, чекланиш адолатсизликни хоҳламасликдир. Тийиқсиз, очкўз одам эса жон-дили билан очкўзлик қилади ва шу туфайли ўзига нисбатан ҳам адолатсизлик қилади (Арастунинг бу фикрлари Қуръон ва ҳадисларга ҳамоҳангдир — М.М.) Демак, у ўзига-ўзи ёмонлик тилайди. Аммо ҳеч ким ўзига адолатсизликни тиламайди. Демак, очкўз одам ҳам ўзига адолатсизлик қилинишини хоҳламайди.

Аммо одам наҳотки ўзига-ўзи адолатсизлик қилса? — деган савол туғилиши мумкин. Агар масалага очкўз, тийиқсиз одам нуқтаи назаридан қаралса — мумкин экан.

Яна қуйидаги сабабга кўра одам ўзига-ўзи адолатсизлик қилиши мумкин: Қонунда тайинланган (мумкин дейилган) хатти-ҳаракатлар адолатли бўлса, ана шу қонуний ишларни қилмаган (яъни қонунсиз ишлар қилган) одам қонун ҳимоясидаги одамга нисбатан адолатсизлик қилади.

Бироқ, қонун (бошқа вазифаларидан ташқари, яна) оқилона иш тутишни (керагича мол-мулк сотиб олишни, ўз вужудини соғлом сақлаш учун керагича ейиш-ичишни) тақозо қилади. Мана шу талабларга амал қилмаган одам ўзига нисбатан адолатсизлик қилган бўлади. Бу ҳолатда адолатсизлик фақат шу одамнинг ўзига бўлади. Аммо шу маънода ўзига адолатсизлик қиладиган одам кам топилади.

Аслида бир одамнинг ўзи айни вақтда (керагидан) кўпроқ ёки камроқ олиши, ҳам ихтиёрин, ҳам мажбурий иш тутиши мумкин эмас. Аммо адолатсиз (ноҳақ)лик қилувчи одам (ўзига тегишлисига нисбатан) кўпроқ олади, адолатсизликка чидайдиган (ёки ўзига бепарво, лоқайд) одам камроқ олади. Шу одам ўзига нисбатан адолатсизлик қилгани учун кўпроқ олиши мумкин (у ўзига эмас, бошқаларга адолатсизлик қилади — М.М.). Демак, ҳеч бир инсон ўзига нисбатан адолатсизлик қилинишини истамайди.

Яна шуниси борки, адолатсизлик қилаётган одам ўз ихтиёри билан шундай қилади. Адолатсизлик жабрини тортган одам эса ўз ихтиёри билан тортмайди. Одамлар яхши ниятда жабр чекиши ҳам, мажбуран жабр чекиши ҳам мумкин. Аммо бир вақтнинг ўзида одам ҳам яхши ниятда, ҳам мажбуран жабр чекиши, яъни ўзига адолатсизлик қилиши мумкин эмас.

Ва яна: адолатсиз ишларни алоҳида-алоҳида кўриб чиқсак, маълум бўладикки, адолатсиз иш тутаетганлар ё бировнинг омонатини қайтармайди, бузуқчилик, ўғрилиқ, ё бошқа ноҳақ ишларни қилади. Аммо (назарий жиҳатдан олганда) ҳеч ким бировга бериб турган омонатидан ўзи воз кечмайди, ўз хогинига кўз олайтирмайди ва ўз мол-мулкини ўзи ўғирламайди. Шу маънодаги адолатсиз ишларни ҳеч ким

ўзига нисбатан қилмайди. Лекин агар кимдир ўзига нисбатан шу маънода адолатсизлик қилса, бу ижтимоий руҳдаги эмас, балки «хонаки» адолатсизликдир. Юқорида айтганимиздек, инсон кўнгли бир неча қисмлардан иборат бўлгани, кўнглининг яхши жиҳатлари ҳам, ёмон жиҳатлари ҳам бўлгани учун ўзига нисбатан адолатсизликни кўнглининг бир қисмининг бошқа қисмига адолатсизлиги деб тушунмоқ керак. (Шарқона, тасаввуфий ахлоқда авлиёлар, сўфийлар, дарвешлар «ўз нафсингизга зулм қилинг» деб беҳуда айтмайдилар — М.М.). Мана шу «хонаки» (ёки шахсий) адолатсизлик кўнглининг яхши ва ёмон қисмлари ўртасида юз бериши мумкин.

Аmmo биз бу ерда шахсий эмас, балки ижтимоий, фуқароларга нисбатан адолатсизликни таҳлил этмоқдамиз. Биз кўриб чиқаётган адолатсизликлар соҳасида ҳеч ким ўзига нисбатан адолатсизлик қилмайди.

Яна шундай масала туғилади: икки тарафдан қайси бири адолатсизлик қилмоқда? Ва адолатсизлик қайси манбадан келиб чиқмоқда? Адолатсиз равишда бирор бойликни олган одамми ёки шундай ҳукм чиқарган одам адолатсизлик қилмоқдами? (Масалан, спорт мусобақаларида). Мусобақа ҳайъати раисидан ёки ҳакамидан ғолиблик япроғини (муносиб бўлмаса ҳам) олган одам ноҳақми? Ёки шундай ҳукм чиқарган одамми? Бу ерда ғолиблик япроғини олган одам ноҳақ эмас, балки нотўғри ҳукм чиқариб, дафна япроғини берган одам ноҳақдир (шарқона, исломий ахлоқда, нотўғри ҳукм чиқарган ҳакам ҳам, ғолиблик япроғини олишга номуносиб бўлатуриб олган одам ҳам ноҳақдир — М.М.). Аммо ҳукм чиқарган ҳакам бир жиҳатдан ноҳақ, бир жиҳатдан ҳақлидир: у қайси тараф табиатан ва ҳақиқатан ҳақли эканини ажратолмагани учун адолатсиздир. Аммо ўзига қай тараф ғолиб кўринса, ўшани ғолиб деб топгани учун адолатсиз эмас (Бу фикр мунозаралидир — М.М.).

34. Фазл, фазилат нима, у нималардан иборат, қайси соҳаларга қарашли эканлиги ҳақида юқорида гапирдик. Ҳар бир фазилатни кўриб чиққанда айтдикки, ҳар соҳада тўғри ўйлаб, ақлга мувофиқ иш тутиш, энг яхши йўлни танлаш фазилатдир.⁷⁹ Аммо бу фикр ҳали мукамал эмас. Бу билан

биз гўё «одамни соғлом қилувчи воситаларни қўлланишда энг яхшиси соғлом яшашни ният қилишдир, дегандек бўламиз. Бу фикрда ҳали равшанлик (asaphes) йўқ. Мендан: «Қайси воситалар билан одам соғлом яшаши мумкин?» — деб сўрайдилар. Шундай экан, ўйлаш, тафаккур қилишнинг ўзи нима, қай йўсинда тафаккур қилиш тўғри бўлади? — деган масалани аниқлаб олиш зарур.

Аввало, ақл — дил, кўнгилнинг қайси соҳасига қарашли эканлигини аниқлаб олайлик. Юқорида биз умумий тарзда айтган эдикки, кўнгилда ақлга эга қисм (logon ekon) ҳам, ақлга муҳтож эмас қисм (alogon) ҳам бор. Кўнгилнинг ақлий тафаккур қилувчи қисми иккига бўланади: маслаҳат берувчи қисм (boyleutikon) ва билимга эга қисми (epistemonikon). Қайси соҳага оид эканлиги булар ўртасида тафовут борлигини билдириб турибди.

Мавжудотларнинг ранги, мазаси, товуши, ҳиди фарқли бўлганидек, бизнинг табиатимизга ато қилинган сезги, ҳиссий аъзоларимиз ҳам турличадир: биз товушни — тинглаш билан, мазани — тил билан, рангни — кўз билан фарқлаймиз. Кўнгилдаги турли қисмлар ҳам шунга ўхшаб фарқланади, биз кўнгилнинг турли қисмлари орқали турли нарсаларни ҳис этамиз ёки билиб оламиз. Фикрланувчи нарсалар бошқа, ҳис этилувчи нарсалар бошқадир. Кўнгилдаги бир қисмнинг ўзи ҳам фикрловчи, ҳам ҳис этувчи эмасдир. Кўнгилнинг маслаҳат қилувчи, яъни танловчи қисми (proairetikon) ҳиссий нарсаларга, доимий ҳаракатдаги нарсаларга ва умуман, пайдо бўлувчи ва йўқолувчи нарсаларга эътибор беради.

Биз чиндан ҳам бирор амални (яхши ёки ёмон амални) танлашда кўнглимиз маслаҳатига қараймиз, шу ишларни қилиш ё қилмасликни кўнгилда муҳокама қиламиз ва танлаймиз. Ҳиссий (идрок этилувчи) ва доимо ўзгариб турувчи нарсаларни шу йўсинда танлаймиз. Хуллас, шу мулоҳазага кўра, кўнгилнинг танловчи қисми ҳиссий идрокка алоқадордир.

Мана шу фарқларни аниқлаганимиздан сўнг ҳақиқат қай тарзда аниқланишини кўриб чиқамиз. Модомики, ҳақиқатни аниқлаш учун билим, оқиллик, илми ҳикмат, тасаввурга

мурожаат қилар эканмиз, буларнинг ҳар бири нимага оидлигини кўриб чиқайлик... Билим (episteme) далиллаш ва фикр-мулоҳаза орқали билинадиган нарсалардир; оқиллик фаолият соҳасига, бирор (яхши ёки ёмон) хатти-ҳаракатни қилиш ёки қилмасликни ихтиёримиз билан танлашга алоқадордир. Нарсаларни вужудга келтиришда биз (ақлий) меҳнат қиламиз, ниятни бажаришда эса фаоллик кўрсатамиз; булар бир хил эмас.⁸¹ Нарсаларни ижод қилганимизда бирор мақсад билан ишлаймиз. Масалан, меъморлик санъатини олайлик. Бу ерда уйларни қуришдан мақсад — уйга эга бўлиш; фақат қуришнинг ўзи мақсад эмас. Дурадгорлик ва бошқа шу каби касблар ҳам шундай.

Муסיқада эса мақсад ижро этишнинг ўзидир. Масалан, кифара (чилтор)да куй чалишдан мақсад шу куйни чалишдир. Бунда бошқа мақсад кўзда тутилмайди. Оқиллик эса ҳам бунёдкорлик, ҳам ижрочиликка тегишлидир. Маҳорат эса — меҳнатда ва ясалган буюмда кўринади. Ихтирочилик, зукколик кўпинча ижро қилинадиган соҳадан кўра, бунёдкорликда кўринади. (Аслида, куй ижро этишда ҳам зукколик керак — М.М.). Шунинг учун эйтироф этамизки, танланиши ва бажарилиши ўзимизга боғлиқ бўлган нарсаларни, (кўпчиликка) фойда келтирувчи иш, амалларни танлаш ва бажаришда оқиллик керак бўлади.

Шунинг учун оқиллик билим эмас, фазилатдир. Оқилларни шу фазилати учун мақтайдилар. Яна: ҳар қандай билимнинг энг юқори даражаси бор, оқилликнинг эса юқори даражаси йўқ, чунки оқилликнинг ўзи маълум маънода, ҳар ҳолда юқори даражадир.

Фаол ақл (nous — нуйс) азалий мавжуд нарсаларнинг бошланғич асосларини ўрганади. Билим мудаллал (исботланувчи) нарсаларни билдиради. Бошланғич асос (дастлабки тушунча)лар эса (ҳали) исботланмаган, шунинг учун улар билим эмас. Ақл эса бошланғич асосларни излайди. Ҳикмат (донишмандлик — sophia — софия) билимлар ва ақл (уйғунлиги)дан иборат. Чунки ҳикмат бошланғич асосларни ҳам, улардан ҳосил бўлувчи нарсаларни ҳам ва билим берувчи нарсаларни ҳам қамраб олади. Шу маънода ҳикмат бошланғич асосларни очишда ақлга, бошланғич асос-

лардан кейин келувчи исботланувчи нарсаларни очишда билимга суянади. Демак, равшан бўлдики, ҳикмат ақл ва билимдан иборат, чунки у ақл ва билимлар калитидир.

Фараз (*hypolepsis* — хиполепсис) — барча мавжудотларнинг (сифатлари) ҳақида ўйлаётганимизда, шу нарса шундайми ё бошқачами? — деб тасаввур қилиш қобилиятидир.

Ақллилик (оқиллик) ва донолик бир хилми ё бошқа-бошқа ҳодисаларми? Донолик исботлаш мумкин бўлган ва ўзгармас нарсаларни англашдир. Ақл эса, буларнигина эмас, ўзгарувчи нарсаларни ҳам англайди. Масалан, тўғри нарсалар тўғри, эгрилар — эгри ва ҳоказо, сифатларини ўзгартирмайди. Фойдали нарсалар эса нисбийдир, бугун фойдали, эртага фойдасиз; бировга фойдали нарса, бошқага фойдасиз (дори) бўлиши мумкин. Фойдали нарсаларни билишда оқиллик асқотади. Бунинг учун доно бўлиш шарт эмас. Демак, донолик оқиллик билан тенг эмас экан.

Донолик — фазилатми ё йўқми? Донолик — фазилат эканини оқиллик билан билиш мумкин. Чиндан ҳам оқиллик кўнгилнинг ақлли қисмига хос фазилатдир. Оқиллик майдароқ нарсаларга эътибор бергани учун доноликдан паст туради. (Масалан, ақлли одам шу кунларда яхши яшашга интилади, доно одам эса охиратдаги бахт-саодатни ҳам ўйлайди — М.М.) Оқиллик — фақат ҳозирги вақтда инсон учун фойдали нарсаларга, донолик — мангу ва илоҳий нарсаларга эътибор беради. Қуйи мавқедаги оқиллик — фазилат экан, олий мавқедаги донолик ҳам фазилат экани равшандир.

Зукколик, закийлик (*synesis* — синесис) нима? Зукколик ҳам оқиллик каби хатти-ҳаракат ва қилмишларда кўринади. Зукко одам (ҳар қандай қийин вазиятларда) аниқ фикрлаб, вазиятни тушуниб, тўғри йўл топа олади. Фақат, зукколик майда нарсаларга муносабатда кўринади. Зукколик ва зукко одам оқиллик ва оқил одамнинг бир жиҳати дир. Зукколикни оқилликдан ажратиш мумкин эмас.

Топқирлик (*deinotes* — дейнотис) ҳам шунга ўхшашдир. Оқил одам топқир ҳам бўлади. топқирлик ҳар ҳолда оқилликнинг қўшимча сифати. Лекин ёмон одамлар ҳам топқир бўладилар. Масалан, Ментор топқир эди, аммо оқил эмас

эди. Оқил одам доимо энг яхши йўлни топишга ва доимо унга амал қилишга интилади. Топқир одам эса ҳар қандай ишни бажариш учун қандайдир фойдали воситани ўйлаб топади. Демак, топқир одам кичикроқ, майдароқ ишларда ўзини кўрсата олади.

Биз хулқ-атвор, шунга алоқадор сиёсат ҳақида сўз очиб, нима учун доноликни тилга олаётганимиздан кимлардир ажабланиши мумкин. Модомики, донолик — фазилат экан, биз кўриб чиқаётган масалага (яъни, фозил одамлар ахлоқига) албатта, алоқаси бор-да. Ва яна: файласуф ўзи кўриб чиқаётган масалага алоқадор нарсаларнинг барчасини йўл-йўлакай таҳлил қилиб бораверади. Кўнгилда нималар борлигини айтаётган эканмиз, жумладан, ҳикмат — донолик ҳам кўнгилга бегона эмас-да.

Топқирлик оқилликка қандай нисбатда бўлса, ҳар бир фазилат ҳам табиий хислат сифатида баркамол фазилат ҳолига шундай нисбатдадир. Ҳар бир инсон табиатида қандайдир фазилат бор, дейман. Ҳар бир инсон кўп ўйлаб ўтирмай, дадил ва адолатли бирор ишни қилишга интилади. Ҳар қандай фазилат эгасида шу хислат топилади.

Бундан ташқари, одат бўлиб қолган фазилатлар ва шахсий истакка боғлиқ фазилатлар ҳам бор. Ақл-идрок билан қўшилган фазилатлар мукамал ва мақтовга лойиқдир. Табиий фазилатли инсон (бирор яхши ишни қилайми, қилмайми деб) мулоҳаза қилиб ўтирмайди. Аммо фазилат билан мулоҳаза ва танлов (истак) ҳам қўшилса, у мукамал фазилатдир. Шу маънода фазилатга табиий майл, интилиш оқилна фазилатга йўл очади ва шу пайтда фазилат оқилликдан айрилмаган бўлади.

Лекин агар, инсонда фазилатга табиий мойиллик, интилиш бўлмаса, мулоҳаза ва ихтиёрий танлов баркамол фазилат ҳолатига етиштирмайди. Шу маънода Суқрот мулоҳазакорликни — фазилат деганда ҳақли эмас эди.⁸² Суқрот фикрича, инсон (фазилат нима эканлигини) билмай ва шу йўлни ақли билан танламай туриб, жасорат ва адолат кўрсатганидан фойда йўқдир. Шунга асосланиб, Суқрот фазилатни — мулоҳазакорлик дейиши тўғри эмас эди. Ҳозирги (файласуф)лар яхшироқ ҳукм-хулосага келганлар: фазилат,

— дейди улар, — тўғри фикрлаш асосида гўзал, солиқ ишлар қилишдир (Kata ton orthon logon).

Аммо буларнинг фикри ҳам тўғри эмас. Чунки одам ихтиёрий танловсиз, гўзаллик нималигини билмай туриб ҳам фикр-мулоҳазасиз, фақат майл, интилиш туфайли ажойиб ишлар қилиши мумкин. Ва унинг шу яхши иши тўғри ва ақлга мувофиқ бўлиши мумкин. Аммо бундай (тасодифий) яхшилик ҳам мақтовга лойиқ (мукамал) эмас. Бундан кўра, «мулоҳаза билан (онгли равишда) гўзалликка интилиш яхшироқдир. Шундай интилиш фазилатдир ва у мақтовга лойиқдир.

Оқиллик ҳам фазилатми, йўқми? — деган савол туғилиши мумкин. Ҳа, оқиллик — фазилат, чунки адолат, жасурлик (мардлик) ва бошқа фазилатлар ажойиб ишларга, яхшиликларга йўл очгани учун мақтовга лойиқ бўлгани каби, оқиллик ҳам жасурлик каби яхшиликларни келтириб чиқаргани учун фазилат саналмоғи керак. Оқилна жасурлик фазилат экан, оқилликнинг ўзи ҳам фазилатдир.

Оқиллик амалий фаолият (praktike)ми, йўқми, бунини меъморлик санъати мисолида билиш мумкин. Юқорида айтганимиздек, меъморликда (асосан) икки киши — меъмор (архитектор) ва уй қурувчи фаолият кўрсатади. Меъмор ҳам, уй қурувчи ҳам бунёдкор, амалиёт одамларидир. Бунёдкорлик фаолиятининг бошқа соҳаларида ҳам шундай. Барчасида лойиҳачи меъмор ва бажарувчи — бинокор қатнашади. Уй қурилиши раҳбари — архитектор ва бинокор — иккаласи бино ижодкорларидир.

Шунга ўхшаб, бошқа фазилатлар, жумладан, оқиллик ҳам яхшилик ижодкоридир. Барча фазилатлар яхшиликни бунёд этадилар. Шулар орасида оқиллик меъмор каби, инсонни барча яхши ишларга ундайди. Шу маънода оқиллик ҳам бунёдкор, фаол фазилатдир.

Энди яна бир масалани ҳал қилайлик: оқиллик кўнгилнинг барча қисмларига етакчилик қиладими? Бир қарашда етакчилик қилгандай кўринади. Лекин оқиллик олий фазилатларга етакчилик қилолмайди. Масалан, оқиллик донолик (донишмандлик) фазилатидан баланд эмас. Аммо, уламолар айтадики, оқиллик уй бекаси каби, барча ишларга

бош-қошлик қилади.⁸³ Аслида, оқилликни уй бошқарувчига ўхшатиш мумкин. У, хонадонда барча ишларга нозирлик қилади, аммо барча хизматчиларнинг хожаси эмас. У, уй хожаси тинчлик, осойишталикда ором олсин учун хожага гўзал ва яхши ишларида ҳеч ким халал бермасин, деб, рўзгорнинг барча ташвишларини ўз зиммасига олади. Шунга ўхшаш, донолик кўнгилда хожа бўлса, оқиллик уй бошқарувчисидир. Оқиллик турли-туман эҳтирослар, ҳою ҳавасларни жиловлаб, инсофга чақириб, доноликка яхши ниятларни амалга ошириш учун шароит яратиб беради.

(Изоҳ: Шарқ фалсафасининг буюк мутафаккири Муҳаммад Зайниддин Ғаззолий ҳам «Кимиёи саодат» асарида Дилни — подшоҳ, Ақлни — вазир деб таърифлайди. У инсон вужудини бир шаҳарга ўхшатади: «Ва Дил — бу шаҳарнинг подшоҳи. Ва Ақл бу шаҳар подшоҳининг вазиридир. Бу подшоҳнинг мазкур бўлғонлар (қўллар, оёқ, бошқа аъзолар, шаҳват ва ғазаб...)га ҳожати бордур. Токи мамлакат иши булар бирла саранжом бўлғай... Вақтики, подшоҳ Дил, вазир Ақлнинг машварати (маслаҳати) бирла иш қилса, Шаҳват ва ғазабни вазир Ақлнинг зердасти ва фармонида қилса, бадан мамлақати анинг низомида (тартиботида) бўлғусидур. Ва агар вазир Ақлни Шаҳват ва Ғазаб ўз илкида (қўлида) асир қилса, бадан мамлақати вайрон бўлиб, подшоҳ Дил ҳам асир бўлиб, бадбахт ва ҳалок бўлғусидур» («Кимиёи саодат», «Камалак», 13-бет).

1. Шундан сўнг, ҳалоллик (epieikeia — эпизэйкейя) нима, унинг мазмуни ва нимага алоқадорлигини кўриб чиқамиз. Ҳалол одам шундайки, у қонуний олиши мумкин бўлган неъматлардан озроғини олишга розидир. Шундай нарсалар борки, қонун чиқарувчи (ҳукумат ёки Олий Кенгаш) неъматларнинг тегишли миқдорини аниқ белгиламай, «Шу нарса берилади», деб умумий қилиб айтган бўлади. Қонун чиқарувчи (миқдорини) аниқ белгилаёлмаган нарсаларни олишда *озроғига рози бўлган одам қаноатлидир*. Аммо бу — ўзининг қонуний ҳақидан воз кечиш, деган сўз эмас. У, табиий ва ҳақиқий неъматларни олишда ўзини камситмайди, у фақат қонун (миқдорини) аниқ белгилашни унутган нарсаларни олишдагина озига қаноат қилади.

2. *Онглилик ва онгли одам* (eugnomon — эйгномон) ҳам ҳалоллик каби, қонунда белгилаш унутилган адолатли иш-амалларга алоқадор. Онгли одам қонун чиқарувчи нимани тушириб қолдирганини, қонунда белгиланмаган бўлса ҳам бу иш, хатти-ҳаракат адолатли эканини яхши тушунган кишидир. *Ҳалол бўлмаган одам онгли бўлолмайди*. Мана шундай фикрловчи ва шунга амал қилувчи киши ҳалол одамдир.

3. Ўйлаб иш қилиш, *вазминлик* (euvoulia — эйболия) оқилликка алоқадор. Яъни, бирор ишни бажариш яхшими, ёмонми, шунга танловчи ёки (ёмон деб билса) воз кечувчи одам вазмин одамдир. Оқилликсиз вазминлик бўлмайди.

Вазминлик инсон хатти-ҳаракатида энг яхши ва фойдали йўлни топиш учун яхшилаб ўйлаб кўришдир. Мабодо кимнингдир иши ўнгидан келаверса, вазминлиги, ўйлаб иш тутгани учун эмас, омади келгани учундир. Омад эса яхши ўйлаб иш қилишдан кўра тасодифларга боғлиқдир. Омадда синаб кўриш бору, оқиллик йўқ.

(*За. Тенг кўриш*). Ҳар қандай одам бошқа одамлар билан муомала қилаётганида ўшаларга ўзини тенг тутиши адолатлими, йўқми? Шу маънода лаганбардор ва хушомадгўй одамлар (барча ўзидан катталарга) бир хил тилёғламачилик қиладилар. Фақат адолатли ва ориятли одамгина ҳар кимга иззатига яраша муомала қилади.

(3в) *Адолат ва оқиллик алоқадорлиги.* (Биз бу рақамлар ва кичик сарлавҳаларни асар мазмунига кўра ажратиб қўйдик — М.М.) Яна бир масалани аниқлашда қийинчилик туғилади: Адолатсиз иш қилувчи одам бировга қандай қилиб ва нима учун ноҳақ иш қилаётганлигини тушуниб, онгли равишда ноҳақ иш қилиб, зарар етказиши. Ноҳақ ишни билиб қилувчи одам нима яхши-ю, нима ёмонлигини билади, буларни билиш эса оқилликка ва оқил одамга алоқадордир. Чиндан ҳам бу ерда мантиқсизлик, бемаънилик бор: наҳотки ноҳақ, адолатсиз одамда энг улуғ неъматлардан бири — оқиллик фазилати бўлса?

Ёки тўғриси, ноҳақ одамда оқиллик хислати бўлмас? Аслида ноҳақ иш қилувчи одам ўзи учун нима яхшилик келтиради-ю, нима ёмонлик келтиради — билмайди, фарқига етмайди. Оқил одам эса бундай нарсаларни яхши тушуниши керак. Бу нарса тиббиёт илмидаги ҳолатга ўхшайди: биз гиёҳлар, ўсимликлардан қайси бири шифобахш, саломатлик учун фойдали эканлигини биламиз; итузумнинг сурги хусусияти борлигини, қон чиқариш ва куйдириш шифо беришини биламиз. Аммо бизда тиббий билимлар йўқ, қайси гиёҳ қандай одамга ва қандай ҳолатда ичирилса фойдали эканлигини табиблар — врачлардек билмаймиз. Худди шуларни билиш табобат илмининг ишидир.

Биз шифобахш ўсимликлар умуман фойдали эканини биламиз, холос. Шунга ўхшаб, адолатсиз, ноҳақ иш қилувчи одам ҳам — раҳбарлик, бошлиқлик, ҳокимият неъмат эканлигини умумий тарзда билади, аммо амал-мансаб, қайси ҳолатларда, қайси шароитда ўзи учун фойдали эканлигини билмайди. Буларни билиш эса оқилликдир. *Бинобарин, адолатсиз, ноҳақ одамда оқиллик фазилати йўқдир. Ноҳақ одам қўлидаги воситалар: бойлик ва ҳокимият ўз-ўзича неъматдир, аммо ноҳақ одам учун неъмат эмасдир, чунки ундай одам бойлик ва ҳокимиятга эга бўлволиб, ўзига ҳам, дўстларига (тўғриси, дўстларига эмас, фуқароларга — М.М.) ҳам зарар етказиши, ҳокимиятдан тўғри фойдаланишни билмайди.*

(3 с. Ёмон одамга нисбатан адолатсизлик) Шундай қилиш мумкинми? Ё мумкин эмасми? Бу масала ҳам (кўпчиликти) ўйлантиради. Агар адолатсизлик бировга зарар етказиш, уни

қандайдир неъматлардан маҳрам қилиш бўлса, аҳмоқ одамга адолатсизлик қилиш (унга) зарар етказмайди. Бойлик ва ҳокимиятдан ёмон (нопок) одам тўғри фойдаланишни билмагани (халқни эмас, фақат ўзини ўйлагани) учун, бу неъматлар унга зарарлидир. Модомики, шу неъматларга эга бўлиш ёмон одамга (охирати учун) зарарли экан, уни шу нарсалардан маҳрум қилиш адолатсизлик эмасдир.

Оломон учун бу зиддиятли фикр бўлиб кўринади: барча одамлар (тўғриси, барчани эмас. кўпчилик одамлар) ҳокимият, бойлик, куч-қудратдан (тўғри) фойдаланамиз, деб ишонадилар. Қонун чиқарувчилар тажрибасига кўра, бу фикр нотўғридир. *Қонун чиқарувчи (ҳукумат) ҳар қандай одамга бойлик ва ҳокимиятни беравермайди: ҳокимият тенасига келувчилар фалон ёшга етган, ўзига тўқ (яъни, назари тўқ) одамлар бўлиши керак: чунки, ҳамма ҳам бошлиқ, раҳбар бўла олмайди.* Мабодо кимдир менга ҳокимият бермадинглар, деб норозилик билдирса, унга айтиш мумкинки: эй, биродар, сенинг кўнглингда раҳбарга хос фазилатлар йўқ.

Биз яна биламизки, ўзига ёққан нарсаларнинг барчаси ҳам бемор вужудини соғайтиравермайди. Аммо ким ўз вужудини соғайтиришни истаса, парҳезни сақлаб, (қайноқ, доғ) сув ичиши, камроқ овқат ейиши керак. Кўнгли носоглом (бемор) одамлар учун ҳам бойлик ва ҳокимият кабилардан чекланиб туриш фойдалидир. Бунинг устига, инсон баданига нисбатан, кўнгли тез ўзгарувчан, енгилроқдир. *Бадани бемор одамга парҳез фойдали бўлгани каби, кўнгли носоглом (нопок) одамга ҳам бойлик ва қадрият каби неъматлардан сақланиб туриши фойдалидир.*

(3d) Мана бу ҳам ишқал, қийин масала: Инсон бир вақтнинг ўзида ҳам жасоратли, ҳам адолатли иш қилиши мумкинми? (Орадан 2400 йил ўтгач, ҳозир бу масала, бизнингча қийин бўлмай қолган. Чунки, ҳозирги жавоб оддий: гоҳ бошлиқ ман этганига қарамай, адолатли фикрни айтиш, адолатли иш қилишнинг ўзи жасоратни талаб қилади. Арасту бу масаланинг нозик тарафига эътибор беради, албатта — М.М.) Биз аввалроқ айтган эдикки, табиий фазилатларга амал қилишда гўзал иш қилишга интилиш бору, оқилона

асос йўқ. Инсон яхшилик йўлини ақли ва кўнглининг мулоҳаза қилувчи қисми ёрдамида танлайди. Бу ҳолатдаги инсонда танлаш қобилияти ҳам, оқилоналик билан йўғрилган, мукамал фазилат ҳам, гўзалликка табиий интилиш ҳам бор. (Аслида) бир фазилат (ақл) бошқа фазилатга қаршилик қилмайди, балки ақл кўрсатган йўлдан юради. Ақл эса энг яхши йўлни танлайди. Оқилликсиз бошқа фазилатлар бўлмайди, оқиллик ҳам бошқа фазилатларсиз мукамал бўлмайди. Барча фазилатлар оқилликка ҳамроҳ бўлиб, ўзаро ҳамкорлик (*synergousi* — синергейс) қиладилар. (Исломий ахлоқда ҳам худди шундай: иймони кучли одамда виждон, адолат, меҳр-шафқат, уят-андиша, камтарлик каби фазилатлар бирга бўлади. Худони танимайдиган, ундан кўрқмайдиган одам — оловдан кўрқмай, унга қўл чўзадиган ақлсиз гўдакка ўхшайди, иймонсиз одам барча жиноятларга қўл ураверади: бировнинг ҳақидан кўрқмай, порахўрлик қилади, қарз берса, фойда (фойиз) олади, омонатга хиёнат, муҳтожларга жабр-зулм қилади. Исломда виждон, имон (ақл ва қалбдаги имон) барча фазилатларнинг пойдеворидир — М.М.).

(3е) Мана бу ҳам мушкул масала: фазилатлар инсон вужудига алоқадор ва вужуддан ташқаридаги бошқа неъматларга ўхшашми ё бошқачами? Жавоб: Одамнинг вужудидан ташқари неъматлар жуда кўпайиб кетса (масалан, мол-дунё, бойлик, давлат) одамларни бузади. Бойлиги ошиб кетган одам калондимоғ, такаббур, ёқимсиз бўлиб қолади. Давлат, мансаб, обрў, гўзаллик ва улугворлик кўпайса ҳам одамлар бузилади. Энди бу (қоида) фазилатларга тўғри келармикин? Фазилатлар (масалан, одиллик ва жасурлик)нинг кўплиги одамларни бузармикин ва ё бузмасмикин? Албатта, бузмайди. Аммо, шуниси борки, фазилат одамга иззат-ҳурмат келтиради, иззат-ҳурмати ошиб кетган одам бузилмайдими?

Фозил одамларнинг вазифалари жуда кўп бўлса-да, энг муҳими, иззат-ҳурмат ва шу каби неъматлардан тўғри фойдаланишни билиши зарур. Муносиб одам (яхши инсон) ўзига кўрсатилган иззат-ҳурматдан; амал-мансабидан агар тўғри фойдаланмаса, қадрсиз бўлиб қолади. Яхши одамни (чин инсонни) иззат-ҳурмат, обрўйи ошиб кетиши, амал-манса-

бида ўсиши ҳам бузолмайди. Демак, чин инсонларни фазилатлар бузмайди (балки халқ орасида обрўйини янада оширади — М.М.).

Умуман олганда, биз аввал айтганимиздек, фазилат меъёри сақлашдадир. Фазилат қанчалар юқори бўлса, унинг меъёри яна ҳам ўрталикдадир. Шу маънода фазилатларнинг кўпайиши одамни бузмайди, балки янада баркамол қилади. Меъёр, мўътадиллик (эътидол) деб, эҳтиросларнинг заифлиги ва ошиб-тошиб кетишининг ўртасини айтган эдик. Бу ҳақда айтганларимиз кифоядир.

4. Энди янги мавзуга ўтамиз. Сабр-қаноат (ўзни тийиш) ва тийиқсизлик (очкўзлик) ҳақида сўзлаймиз. Бу фазилат (сабр-қаноат) ва бу иллат (очкўзлик) ғалатидир ва шу сабабли бу ҳақдаги фикрларимиз ҳам ўзига хос (atoroi), ғаройибдир. Сабр-қаноат бошқа фазилатларга ўхшамайди. Бошқа фазилатлардан ақлни олайлик. Ақл ва (яхши) ҳиссиёт бир-бирига яқин, булар ўртасида зиддият йўқ.⁸⁴ Сабр-қаноат бобида эса ақл ва ҳиссиёт бир-бирига қаршилиқ кўрсатади (Масалан, ҳиссиёт бойликка, лаззатга интилади, сабр-қаноат бу ҳиссиётга қаршилиқ кўрсатиб, уни жиловлайди — М.М.)

Кўнгилдаги уч хислат учун бизни ёмон одам (ёки кучлироқ айтилса, одам эмас) дейдилар. Шулардан бири — нопоклик (kakias) иккинчиси — очкўзлик, тийиқсизлик (akrasias), учинчиси — ҳайвонлик (theriotes)дир. Ҳалоллик ва нопоклик (бировлар ҳақида хиёнат қилиш) ҳақида юқорида айтиб ўтдик. Энди ҳайвонлик ва очкўзлик нималигини кўриб чиқайлик.

5. Ҳайвонлик (theriotes — зериотес) — ўтакетган нопоклик (kakias)дир. Мутлақо нопок одамни кўрсак, бу одам эмас, ҳайвон деб, шундай иллатга нафратимизни билдирамыз. Бунга қарши бўлган фазилатнинг исми ҳам йўқ — бундай фазилат инсонда ҳам кам учрайди, буни қаҳрамонлик ёхуд илоҳийлик, деймиз. (Зайниддин Муҳаммад Ғаззолий «Кимёи саодат» асарида бу фазилатни аниқ қилиб, фаришталарнинг сифати, баъзи гўзал фазилатли одамлар фаришталарга яқиндир, деб таърифлайди — М.М.). Бу фазилат номсизлигининг сабаби шуки, Худо инсонлардаги фазилатлар

билан таърифланмайди. Унинг барчадан юксаклиги (одамларга хос) фазилатлари учун эмасдир. Шу туфайли, (фаришталик)нинг зидди бўлган хислатларни — одамга хос эмас, ҳайвонлик, деб атаймиз. Ҳайвонлик инсонга хос бўлмаганидек, бунинг зидди (фаришталик) ҳам одамга хос эмасдир. (Арастунинг бу фикрлари ҳали Исо-Масиҳ диний таълимоти вужудга келмаган, Юнонистонда «кўйхудолик» — мушриклик ҳукм сурган замонларда айтилаётганини эсда тутайлик. Кейинчалик, ҳақ динлар бўлган масиҳийлик ва ислом — ахлоқий таълимотларида Худои таолонинг гўзаллик, одиллик, раҳмдиллик, ғаффорлик — кечирувчилик, жабборлик — тузатиб, созловчилик, сатторлик (баъзи кичик гуноҳларни парда билан ёпувчилик), қаҳҳорлик (катта гуноҳ қилувчиларга қаҳр-ғазаб билан жазо берувчилик) каби фазилат ва сифатлари инсонларга ҳам бўлиб берилганлиги эътироф этилади. Бу сифатларнинг энг мукамаллари, Камоли Мутлоқ — Ҳақ таолодадир, деб тушунилади — М.М.).

6. Очкўзлик, тийиқсизлик (*akrasias*) ва сабр-қаноат (*egkratias*) ҳақидаги фикрларимизни чигал, равшан ва маълум ҳақиқатларга зид нарсаларни, мушкулликларни кўриб чиқишдан бошлаймиз. Чунки, шу йўлдан борганимизда иложи борича, бу нарсалар ҳақиқатини билишга интиламиз. Ёши улуғ Суқрот⁸⁵ тийиқсизлик, юҳоликни йўқ деб ўйлайди. Унинг фикрича, ҳеч ким ёвузлик нималигини билиб туриб, ўзига ёмонликни раво кўрмайди. Очкўз, юҳо одам эса шу нарсанинг ёмонлигини билади, аммо, ҳирсига берилиб, шу ёмонликни (нопокликни) танлайди. Мана шу сабабга кўра, Суқрот тийиқсизликни йўқ, деб ҳисоблайди. Аммо (бу масалада) у ҳақ эмас. Ҳаётини тажрибага ишонмай, мазкур хулосага ишониб бемаъниликдир. Тийиқсиз, очофат одамлар бор ва улар, ёмонлигини билатуриб, очофатлик қилдилар. Энди яна бир савол: тийиқсизлик мавжуд экан, бундай одам очофатликнинг ёмонлигини (яхши) биладими? Унда шу билим (*episteme*) борми? — деган савол туғилади. Бизнингча, очофат одамда бундай билим йўқ. Зеро, билим — биздаги энг барқарор ва энг енгилмас фазилатдир. Мана шу енгилмас фазилатни қандайдир бир иллат енга олиши ғалатидир (Бу ерда Арасту билим деганда қалбга сингиб,

фазилатга айланган қадриятни назарда тутса керак. Ак ҳолда барча замонларда билимли ва ўзича ақлли одамлар нопоклик, порахўрлик, жабр-зулм, адолатсиз, ноҳақ ишларни қиладилар. Бизнингча, бу ерда фазилатга айланган диний ва ахлоқий билим ҳақида гап боради — М.М.). Хуллас, (Сукротнинг) бу фикри яна бир далилга кўра инкор этилади, яъни очофат одамда шу ишнинг ёмонлиги ҳақидаги билим йўқдир.

Очофат одамнинг шу соҳада билими йўқ, деб ўйлайлик. Эҳтимол, унинг шу ҳақда ўз фикри бордир? Эҳтимол, у лаззатга (шаҳватга) ўчлик ёмонлигини билмасдан, фақат тахминан сезиб (чала билиб) гуноҳ иш қилгандир, балки уни кечириш керакдир? Биз (одамлар) бировни кечириш мумкин бўлган ишлар учун қораламаймиз. Аммо бундай қилиш тўғри эмас. Биз уни албатта қоралаймиз!

Хуллас, тийиқсиз, очкўз одамни ифрот — ҳаддидан ошиш — ёмонлигини билмагани учун ёхуд унинг бу ҳақда ўз фикри борлиги учун оқламаймиз. (Арастунинг бу фикрлари ҳам исломий, шарқона одобга яқиндир. Муҳаммад с.а.в. ҳадиси шарифларида ифрот — ҳаддан ошишлик аввал ўтганларни ҳалокатга учратган, сизлар ҳам ҳаддан ошманг, дейилади — М.М.)

Яна бундай масала кўпчиликни ўйлантириб қўяди. Оқил одам (sophron — софрон) ўзини тия олади, яъни покдомондир. Аммо у қайсидир гуноҳ ишга кучли майл қўйган бўладими? Ахир оқил ўзини тия олса (гуноҳ ишдан), кучли майли, истагини жиловлай олади. Чунки оддий истакларини тия олган одамни зоҳид, покдомон демаймиз-ку? Аммо бошқа жиҳатдан (гуноҳ ишларга, масалан, шаҳватга) кучли майли-истаклари бўлган одамни оқил демаймиз, бундай (гуноҳ) ишларга майли йўқ одамни оқил одам, деймиз-ку?⁸⁶ (Арасту бу саволга ўз муносабатини айтмайди, эҳтимол, асрлар давомида асар матнидан бу жавоб тушиб қолгандир? Буни биз Арастунинг ахлоқ ҳақидаги бошқа асарларини ўқиганда аниқлашимиз мумкин. Бу масалага бизнинг жавобимиз бундай: ҳар бир инсон, табиатан фаришта эмас, энг оқил одамнинг ҳам эркак зотига хос табиий ва кучли истаклари уйғониб, безовта қилади. Мана шундай ҳолатларда ана шу

уятли истакларини жиловлаб, ўзини тия олган одам оқил, зоҳид, покдомондир. Фарб ва Шарқ адабиётларида, шундай ҳолатларда ўзини тийолмай, тубан кетган баъзи азиз одамлар фожиаси очиб берилади. Алишер Навоийда: шайх Санъон ва шайх Барсисо. Булардан шайх Санъон охири ўзини жиловлай олгани учун авлиёлик мартабаси сақланиб қолади. Сайфуз Зафар Навбаҳорийнинг «Дуррул-мажолис» асарида шайх Барсисо ўзига асраш учун қолдирилган омонатга хиёнат қилади, ёш қизга тажовуз қилиб, сири фoш бўлишидан кўрқиб, яна бир жиноятга кўл уради, қизни ўлдириб, жасадини яширади. Аммо, оқибатда Ҳақ таолонинг қаҳрига учраб, дўзахий бўлиб кетади. Жованни Боккаччонинг «Декамерон» асарида, француз адиби Проспер Мериенинг «Авлиё Антонийнинг айниши» драмасида ҳам шу масала таҳлил қилинади — М.М.).

Яна бундай қийин масала ҳам бор: Баъзи ҳолатларда одамлар ўзини тиймаган одамни оқлаб, ўзини тийган одамни қоралайдилар. Фараз қилайлик, кимдир бирор яхши ишни ёмон деб, янглишган ҳолда ўзини бу ишни қилишдан тияди. Ўзини тийолмаган одам эса шу (яхши) ишни барибир қилаверади (ёмон деб, янглишса ҳам). Оқибатда, бу одам хайрли, гўзал иш қилган бўлиб чиқади. Бундай одам, ўзини тиёлмаса ҳам, мақтовга сазовор бўлади (қилган яхши иши учун). Бу хулоса эса мантиққа зиддир.

Яна бир ҳолатни фараз қилайлик: бир одамга қандайдир гўзал иш ёмон, уятли бўлиб кўринади, у шу ишга жуда дили суст кетса ҳам бари бир ўзини тияди, чунки у сабрқаноатлидир. Аммо, бошқа жиҳатдан, ана шу гўзал, яхши ишни қилмаган одам қораланади. Демак, гоҳида қаноатли одам қоралашга лойиқдир. Бундай хулоса ҳам мантиққа зиддир.

(Бундай масала, исломий шариат одобида кўп учраб туради. Баъзи художўй, яхши одамлар ҳам турли соҳаларда, айниқса, диний илмларни ўрганишдан ҳам ўзларини тиядилар, «Барча нарсаларни Аллоҳ таоло билади, биз бу нарсаларни билишга қизиқсак, гуноҳга ботамиз, яхшиси ўқимай, билмай қўя қолайлик, деб, ўзларини билимдан ва илмдан чеклайдилар. «Қуръони карим»да ва ҳадиси шарифда эса,

аксинча, «Илм талаб қилиш барча мусулмон ва муслималар учун фарздир», дейилган. Бу масалада аксинча иш тутадиган, масалан, тоат-ибодатнинг чин дилдан, ихлос билан ўқилишидан кўра, иш, амалнинг зоҳирий томонини, таҳоратда қўлни тирсаккача, оёқни тўпикқача ювишни биринчи масала деб, ифрот қилувчилар ҳам учраб туради. Тўғри, таҳорат мукаммал бўлса, савоби ҳам тўла бўлади. Аммо кўпчилик мусулмонлар таҳоратни тўлиқ қилишга вақтим ва имконим етмайди, деб намоз-ибодатни тарк этадилар. Бу эса, чала таҳоратга нисбатан каттароқ гуноҳдир — М.М.)

Ҳаддан ошиш, (очкўзлик, олчоқлик) барча соҳаларда юз берадими ёки баъзи соҳаларда, масалан, фақат пулга, иззат-обрўга, шон-шуҳратга ўчликдами, ё қаҳр-ғазабдами? Кўпинча одамлар худди шу соҳаларда очкўзлик қилиб, ўзини тия олмайдилар (юқорида кўриб чиқилганидек, лаззат, шаҳват, озиқ-овқат нафсида ҳам — М.М.) Ёки ҳаддан ошиш бошқа бирор соҳада кўпроқ кўринадими? (Масалан, ёши улуғларга, подшоҳ, вазир, ҳокимларга муносабатда ёки шу катталарнинг фуқароларга муносабатида — М.М.) Бу масала ҳам анча мушкуллик туғдиради.

Мана шунга ўхшаш чигал масалалар бизни кўпинча ўйлантириб қўяди. Аммо бу масалаларни ҳал этиш зарур. Аввало буларни (қайси ҳолатларда ҳаддан ошмаслик зарурлигини) билиш муҳим масаладир. Шуларни билган одамнинг ҳаддан ошиши, гўё билмагандек, ўзгариб қолиши ғалати ҳолдир. Билим билан рой, фикр яқин бўлгани учун, одамлар ўз фикрларида қатъий, ўзгармай турсалар, бу ҳам билим кабилар. Чунончи, эфеслик Ҳераклитнинг ўзи билган нарсалари ҳақидаги фикри шундай қатъий, ўзгармасдир.⁸⁷ (Билим ва қатъий фикр тенг эмасдир. Қатъий фикр нотўғри, янглиш бўлиши ҳам мумкин. Янглиш билим ҳам ҳақиқий билим ҳисобланмайди — М.М.)

Бирор соҳани билган ва ё шу ҳақда қатъий фикрга эга бўлган одамнинг ҳаддан ошиши ажабланарли эмас. Гап шундаки, билимлар икки турлидир: билимга эга бўлиш бошқа, шу билимларга суяниб иш тутиш (яъни, илмга амал қилиш — М.М.) бошқадир. Тийиқсиз, қаноатсиз одам гўзал, яхши иш-амал нималиги ҳақида билимга эга, аммо бунга

амал қилмайди. Билимига амал қилмагач, ёмон, гуноҳ ишларга қўл уриши табиийдир. Булар худди уйқудаги одамларга ўхшайди: ухлаётган одам билими бўлса ҳам тушида худди кўп номаъқул ишларни қилади, негаки, билганлари тушида унга таъсир қилмайди. Қаноатсиз, очофат одам ҳам уйқудаги одамга ўхшайди, билимдан фойдаланолмайди. Бу масалани шундай ҳал этиш мумкин.

Савол туғилади: бундай ҳолатларда очофат одам билимини ахлатга улоқтирадимиз ёки тусини ўзгартирадимиз? Ҳар иккала фикр ҳам мантиқсиздир. Бу масалани ойдинлаштириш мумкин. «Аналитика» китобида айтган эдикки, силлогизм (хулоса) иккита асосдан, биринчи — умумий асос; иккинчи — унга боғлиқ, хусусий асосдан иборат.⁸⁸ Мисол: мен иситмалаб турган ҳар қандай беморни тузата оламан. Мана бу одам иситмалаб турибди. Бинобарин, мен бу беморни ҳам тузата оламан. Ёки: мен умуман бирор билимдан, масалан, тиббиётдан қандай фойдаланишни билишим мумкин. Аммо хусусий ҳолатда (бирорта оғир бемор учраб қолса) тиббиётдан фойдаланолмаслигим мумкин. Очофат, суллоҳ одам ҳам баъзи машғулотлар зарарли ва уятли эканини умуман билиши мумкин, аммо бирор аниқ машғулотга келганда зарарлими, йўқми, билмай қолиши мумкин. Шу сабабли, очкўз, харис одам, фалон ишнинг ёмонлигини билса ҳам хато қилиши мумкин, деб ўйловчиларнинг гаплари куракда турмайди. Мастликни олайлик. Мастлар кайфи тарқалганида яна ақлли бўлиб қоладилар. Уларни мастлик пайтида ақл ҳам, билим ҳам тарк этмаган, аммо ўша пайтда улар мастлиги туфайли ақли ва билимини ишлатолмаган. Очкўз ҳам шундай. Уни очкўзлик ҳирси эгаллаб олганида (худди маст одам каби) ўзини бошқаролмай қолади. Аммо ҳирси тинчиган пайтида у яна ақлли одам бўлиб қолиши мумкин. (Изоҳ: Арастунинг бу фикрига тўлиқ қўшилиш қийин. Очкўз одам, бу иллат табиатига сингиб кетгани учун доимо очкўзлик, пасткашлик, суллоҳлик қилаверади. Бундай одам: бошқалар заифу, мен бақувватман, бошқалар лоқайд, ҳиссизу, мен ғайратлиман, деб, ўзининг очкўзлигини, аёлларга шилқимлигини, ҳаром ишларини ҳам мақтайверади. Бу ахлоқсизликнинг илдизлари тарбиясизлик, маданиятсизлик, дин-

сизлик, имонсизлик билан боғлиқ виждонсизлик, уятсизлик ва ҳоказо иллатлардир — М.М.).

Яна бир мушкул масала: баъзи ҳолларда ҳаддан ошувчи мақталади, ўзини тийувчи — қораланади, деган хулоса ҳам галатидир. Аслида қаноатли одам янглиш фикр-мулоҳаза қилган одам эмас, балки тўғри фикр юритиш ёрдамида нима яхшию, нима ёмон эканлигини билган одамдир. Ҳаддан ошувчи, тийиқсиз одам эса тўғри фикрга бўйсунмайди. Қаноатли одам эса тўғри фикрга бўйсунди, ҳою ҳавас, ёмон нафс кетидан эргашмайди. (Тескари мисол) Кимдир (жаҳл устида) отасини уришни жуда хоҳлаб турганида, урмасдан ўзини босиб олган бўлса, бу одамни вазмин демаймиз. Бундай ҳолатлар босиқлик ва ҳаддан ошишга алоқадор эмас (балки, ахлоқсизлик, тарбиясизлик, жоҳиллик оқибатидир). Шундай экан, босиқ одам қораланиб, ҳаддан ошган одам оқланиши мумкин, деган фикр нотўғри фикрдир.⁸⁹

Гоҳида тийиқсизлик, ўзини босолмаслик табиий руҳий касалликдан бўлиши мумкин. Масалан, баъзи одамлар (бир нарсадан қаттиқ хафа бўлиб кетсалар) ўзларининг сочларини юлиб, тирноқларини тишлайдилар.⁹⁰ Бундай вақтда ўзини босган одамларни ҳеч ким мақтамайди. Ёки ўзини босолмаган одамларни сўкмайдилар, ёки енгил танбеҳ берадилар. Табиатан, туғма тийиқсизликка мисол: судьялар (қозилар) бир йигитни ўз отасини урганликда айблайдилар. У эса, отам ҳам ўз отасини урар эди, деб ўзини оқлайди. Бундай пайтда ҳакамлар ўғилга қаттиқ жазо бермайдилар, чунки бу жиноят уларнинг табиатида бор экан, деб қўядилар. Аммо шундай пайтда ўзини босиб, отасини урмаган одамни мақтайдилар (чунки бу фазилат эмас, инсоний бурчдир — М.М.). Биз ҳозир бу хилдаги мушкул ҳолатларни эмас, балки ошкора кўринадиган босиқлик (вазминлик) ва енгилтаклик, ифротни тадқиқ этмоқдамиз.

Инсондан ташқаридаги неъматлар: бойлик, мансаб, обрў, дўстлар (кўплиги), шон-шуҳрат. Инсон танасидаги неъматлар; сезиш, таъм билиш (соғломлиги) ва ҳиссий лаззатлар. Биз бу ерда шулардан охиргиси (ҳиссий лаззатлар) соҳасидаги ўзини тия олмасликни кўриб чиқамиз.

(Ҳиссий лаззатлардан бошқа соҳалардаги) тийиқсизликни кўриб чиқишда мушкул саволлар келиб чиқишини айтдик. Чунончи, иззат-ҳурматга интилишда ҳеч ким ўзини тиймайди. Чунки иззат-ҳурматга ҳаддан ташқари интилиш гоҳо мақтовлидир: бундай одам ўз қадрини, шаънини ўйлайди. Шу каби масалаларда тийиқсизлик бўлса, биз қўшимча сўзларни қўллаймиз: иззатталаб, шон-шуҳратга ўч, ғазабини жилондай олмайди, деймиз. Умуман, тийиқсизлик, очкўзлик, харислик ҳақида гап борганида ҳеч бир сўз қўшмай айтмиш, негаки, тийиқсиз, харис деганда одатда жисмоний лаззат, роҳатларга ўчликни назарда тутамиз.

7. Энди роҳат ёки лаззат (*hedones* — хедонис) масаласига ўтамиз, бу масала бахт-саодат (*eudemonias* — евдемониас) билан боғлиқдир. Барча одамлар бахт-саодат лаззатли, ширин ҳаёт кечиришда ёхуд умрни кўп ҳолларда роҳат-фароғатда ўтказишда, деб ўйлайдилар. Баъзи одамлар, аксинча, лаззатга ўрганиш ёмон деб, уни неъматлар қаторига қўшишни шубҳа остига оладилар. Бу одамлар бахтни ҳар ҳолда касалликсиз (ва ғам-кулфатсиз) ҳаёт кечиришда деб билдилар. Касалликсиз ҳаёт эса роҳат-фароғатга яқиндир. Биз ҳозир одамлар роҳат-фароғатни ўйлаши зарурлиги учун эмас, балки бахт-саодат ҳақида гап бошлаб қўйганимиз учун кўриб чиқамиз. Бахт-саодат эса (аввал аниқлаб, тасдиқ этганимиздек) мукамал фазилатларга амал қилиб яшашдир. Фазилатлар эса роҳат-фароғат ёки ғам-кулфат билан боғлиқдир. Бу ҳақда яна шунинг учун гапирамизки, бахтли ҳаёт роҳат-фароғатсиз ҳам бўлмайди.

Аввало, лаззат ва роҳатлар ҳаёт неъматлари қаторига кирмайди, деб ўйловчиларнинг далилларини кўриб чиқамиз. Биринчидан, лаззатланиш бирор ишнинг бошланиши, шаклланиш (жараёни)дир, дейди улар. Шаклланиш жараёни эса камолотдан, мукамалликдан ҳали анча узоқдир. Неъматларда эса номукамаллик бўлмайди (бу одамларнинг фикри тўғри эмаслигини Арасту қуйироқда кўрсатади — М.М.). Иккинчидан, лаззатлар одобсизлик, иллатга алоқадор бўлиши мумкин. Иллатлар эса неъмат эмас. Яна: лаззатлар неъмат эмаслигининг сабаби — роҳатланиш, гуноҳ ишларга ҳам, инсонга муносиб, яхши ишларга ҳам, ҳайвонларга,

жумладан, молга ҳам хос бўлиши мумкин. Бундан ташқари (учинчидан), лаззатлар инсон учун аъло яхшилик эмас, неъматлар эса аъло яхшиликдир. Ва ниҳоят (тўртинчидан), лаззатлар инсонга ўзини яхши тутишга халақит беради. Яхшиликка халақит берувчи нарсалар неъмат эмасдир.

Аввало, лаззат олиш бошланиш, шаклланиш жараёнидир. деган далилни кўриб чиқайлик. Бу далил ҳақиқатга тўғри келмайди, чунки биринчидан, ҳар қандай лаззат ҳам шаклланиш эмас. Масалан, (гўзал манзарани томоша қилиш (Муҳаммад Ғаззолий «Кимийи саодат»да «Яшил майсаларни, оқар сувларни, гуллар ва боғларни томоша қилиш гуноҳ эмас», деган фикрни айтадики, бу фикрда Арастуға ҳамоҳанглик бор — М.М.) Яна: (яхши мусиқа ё кўшиқни) тинглаш, (гўзал чеҳраларни кўриш, гулларни ҳидлаш каби лаззатлар мустақил, тугал бўлиб, (ширин нарсаларни) емак-ичмакдан лаззатланиш каби (инсоннинг тўйинишига) ёрдамчи жараён эмас. Емак-ичмак жараёнида эса лаззатланиш ширин таомларнинг камлиги ёки кўплиги билан боғлиқдир.

Яхши нарсанинг кўпайишидан ёки ёмон нарсанинг камайишидан лаззатланиш шаклланиш жараёни бўлиб кўрилади. Шу маънода (яхши нарсаларнинг) етишмаслиги ва (ёмон нарсаларнинг) зиёдалиги одамни хафа қилади. Яхшиликнинг кўпайиши ва ёмонликнинг камайишидан инсон роҳатланар экан, бу жараёндан аввал хафачилик юзага келади. Аммо (яхши, гўзал нарсаларни) кўриш, тинглаш, ҳидлашдан аввал хафачилик бўлмаслиги мумкин. Хуллас, шаклланиш жараёни бўлмаган (мустақил) лаззатлар ҳам бор. Ҳалиги одамлар айтганидек, агар шаклланиш жараёни бўлган лаззатлар неъмат бўлмаса, демак, шаклланиш жараёни бўлмаган (мустақил) лаззатлар неъмат бўлиши мумкин.

Умуман олганда, бирорта лаззатни шаклланиш жараёни дейиш тўғри эмас, чунки ҳатто емак ва ичмак лаззатида ҳам шаклланиш жараёни йўқ, бу нарсаларни шаклланишдир, деганлар янглишадилар. Уларнинг фикрича, таом ейилаётганида одам лаззатланар экан, бу шаклланиш жараёнидир. Аммо бу тўғри эмас. Чунки бизда йўқ ёки етишмаётган таомни истеъмол қилаётганимизда кўнглимизнинг қайсидир қисмида лаззатланиш сезамиз. Овқатланиш пайтида кўнгли-

мизнинг шу қисмида ҳаракат ва фаолият бошланади, шу ҳаракат ва фаолият бизда лаззат ҳиссини уйғотади. Таом ейиш кўришиб тургани учун ҳалиги одамлар буни шаклланиш жараёни дейдилар, аммо улар кўнгил қисмининг ҳаракатини кўрмайдилар. Баъзи одамлар инсон баданини сезиш, ҳис этиш мумкин, кўнгилни эса сезиб бўлмайди, деб ўйлайдилар. Аммо кўнгил бор нарса-ку. Лаззатланишда ҳам кўнгил фаолият кўрсатади. Таом истеъмол қилинаётганида кўнгилнинг ўша қисми ҳаракатга келади. Шундай экан, ҳар бир лаззатланиш таралдуд (тайёрланиш) эмас, балки фаолиятнинг ўзидир.

Баъзи одамлар айтадики; ҳар қандай лаззат ҳам — неъмат эмас. Бу масалани қуйидагича аниқлаш мумкин. Агар биз ҳар қандай категория — ўлчов, мезон турини (моҳият, муносабат, миқдор, вақт ва ҳоказони) гапираётганимизда неъматларни ҳам кўзда тутсак, эътироф этиш керакки, лаззат, роҳат ҳам неъматдир. Ҳар қандай неъматларни олиш, қўлга киритиш одамга роҳат бағишлар экан, демак, роҳат, лаззат ҳам неъматдир. (Бу ерда ахлоқ-одобга зид келмайдиган роҳат, лаззатлар ҳақида гап боради — М.М.)

Шуни ҳам айтиш керакки, роҳат, лаззатланишларнинг турлари ҳам кўп, ҳар бир тури муайян мезон, тушунча билан ўлчанади. Аммо бу ерда аҳвол илм-фан, масалан, грамматика (тил қоидалари)даги аҳволга ўхшамайди. Айтайлик, Лампр (олимнинг исми) грамматика илмида моҳир экан, бундан бошқа одамларга ўхшамайди, деган маъно чиқмайди. Чунки грамматика қоидалари барчага бирдир: Лампр учун алоҳида, Ил учун алоҳида грамматика қоидалари йўқ. Лаззат, роҳат соҳасида аҳвол бошқача. (Бир нарсадан биров роҳат олади, бошқа биров роҳат олмайди — М.М.) Мисол учун, ичиб маст бўлиш ёки жимоъ барчага ҳам роҳат келтиравермайди. Хуллас, роҳат, лаззатлар, ҳар ким учун ҳар хилдир.

Роҳатни неъмат қаторига қўшмайдиган (олимлар) яна бир далилга суянадилар: баъзи роҳатлар ахлоқсиз, гуноҳ ишлардадир. Бундай далил, бундай баҳолаш фақат роҳат, лаззатга эмас, балки табиатга, илм-фанга ҳам алоқадор. Баъзи жониворларнинг, масалан, қуртлар, қўнғизлар ва

бошқа жирканч жониворларнинг табиати тубандир. Аммо бундан — табиат тубан, деган маъно чиқмайди. Баъзи ҳунарлар (масалан, инсонлар учун зарарли қуроллар ясаш) тубандир, аммо бундан, умуман, касб-ҳунар тубан, деган маъно чиқмайди. Илм-фанлар ҳам, табиат ҳам ўз турига кўра неъматдир.

Ҳайкалтарош ишига баҳо бериш учун унинг ёмон чиққан асарларига эмас, балки яхши асарларига қаралади. Бошқа касб-ҳунарлар, фикрларга ҳам шундай баҳо берилади. Шунга ўхшаш, роҳат, лаззат ҳам неъматдир, деймиз ва айни чоғда тубан лаззатлар борлигини ҳам унутмаймиз.

Турли жониворларнинг табиати турлича, гўзал ва тубан бўлганидек, инсон табиати умуман яхши бўри ё бошқа ҳайвонларнинг табиати — тубан яралган. Масалан, от билан одам, эшак билан ит табиатлари бир-бирига ўхшамайди. Буларнинг табиатлари турлича бўлгани учун роҳатланиш таъблари ҳам турличадир. (Олимлар фикрича, лаззат нотабий ҳолатдан табий ҳолатга кўчиш, ёхуд табий ҳолатнинг тикланиши)дир. Улар (олимлар) яна айтадики, тубан табиатли жониворларнинг тикланиши тубан: гўзал табиатли жонзотларнинг тикланиши яхшидир.

Аммо бу фикрни яна ойдинлаштириш керак. Лаззатларни турлича тушунадиган одамларнинг ҳолати шунга ўхшайдики, Олимп маъбудлари (қадимги юнон мушриклари «кўпхудолик» эътиқодида эди — М.М.) нектар, гул шарбати ичишини эшитганлар, аммо баъзиларнинг тасаввурича, маъбудлар ароқ ёки вино ичар эмиш, чунки бу одамлар назарида шу нарсани ичиш лаззатли кўринади. Бу янглишув ана шу одамларнинг маъбудлар табиатини билмаслигидандир. Шунга ўхшаш, баъзи одамлар барча роҳат, лаззатларни мукамал эмас, чалалик оқибати деб тушуниб, бадан роҳатларига боғлайдилар, ва умуман, роҳатни номуносиб деб биладилар.

Модомики, табиат энди тикланаётган жойларда ё вақтларда ҳам, табиат тикланиб, мукамаллашган жойларда ҳам роҳатланиш бордир. (Гўзал табиат манзараларини, нафис мусиқани) кўриш ва тинглаш вақтида олинадиган роҳатлар юксак (маънавий) ва табий тикланган, мукамал хилқат-

лардан олинадиган роҳатлардир. Мана шу ва шунга ўхшашлардан роҳатланиш ўзи ҳам фаолиятдир. Бадан роҳатлари агар етишмаётган нарсанинг тўлдирилиши бўлса, (гўзаллик ва теранликни) кўриш, тинглаш, тафаккур, мушоҳада қилиш (*dianos — isthai*) энг яхши роҳатлардир.

Роҳатни (баъзи уламолар) яна шунинг учун неъмат демайдиларки, ҳамма нарсаларга (яхшилик ва ёмонликка — М.М.) тааллуқли ва умумий бўлган нарсани неъмат деб бўлмайди. Аммо, бундай далил кўпроқ иззатпараст одамга ва иззатгалаблик (*philotimias*)га хосдир. Иззатпараст одам барча (неъматлар) фақат ўзимга бўлсин, шу нарсаларда ҳаммадан аъло бўлай, деб яшайди. Бу одам назарида роҳат ҳам шундай нарсалардан биридир. Аммо бу тўғри бўлмаса керак. Чунки неъматларга ҳамма одамлар интилади ва худди шунинг учун улар неъмат саналади. Чунки ҳамма одамлар табиий равишда неъматларга, фаровонликка интилар экан, роҳат, лаззат ҳам неъматдир.

Баъзи уламолар роҳатни неъмат деб ҳисобламаслигининг яна бир сабаби, улар назарида роҳат, лаззат (яхши ишларга, покиза яшашга) тўсқинлик қилади.⁹³ Бундай деб ўйлашларининг сабаби — уларнинг роҳатни нотўғри усул (*me orthos skopein*)да тадқиқ этиши, ўрганишидир. Масалан, роҳатланиш умуман, ишлашга халақит бермайди, аммо баъзи бир номуносиб роҳатлар (ичиб, маст бўлиш) ишга халақит беради. Бундай мантиққа кўра бир вақтда икки илм, ҳунар билан шуғулланиш мумкин эмас, баъзи илмлар бошқа илмларга халақит беради, деб ўйлаш мумкин. Аммо илм ўрганишдан роҳат келадиган бўлса, илм — неъмат-ку.⁹⁴ Илм ўрганишга роҳатланиш халақит бермайди-ку? Роҳатланиб ишлаётган одам кўпроқ нарса ишлаб чиқариши мумкин-ку? Аслида (фойдали) фаолиятдан роҳатланиш одамга янада кучгайрат бахш этади. Яхши одам бошқаларга яхшилик қилаётганида роҳатланса, унинг шу соҳадаги кучгайрати янада ошмайdimи?

Яна: яхшиликни роҳатланиб қилган одам муносиб, муҳтарамдир, яхшилик қилаётганидан хафа бўлган кимса яхши одам эмас. Чунки одам бир ишни мажбуран бажараётганида хафа бўлади. Мажбур бўлиб (бўйнидан боғлаб, судра-

гандай) иш қиладиган одам номуносиб одамдир. Бундан ташқари, инсон яхшиликни қилаётганида ё қувонади, ё ғам чекади. Ўртача (лоқайд) ҳолатда бўлмайди. Нима учун? Чунки яхшилик фазилати туйғулар ҳаракати (en pathet) билан намоён бўлади. Туйғулар ҳаракати қувонч ёки қайғу билан боғлиқдир, булар ўрталиғида эса ҳеч қандай туйғулар ҳаракати йўқ. Шунинг учун, равшанки, яхшилик ё қайғу, ё қувонч, роҳат билан боғлиқдир. Гўзал ишни хафа бўлиб қиладиган киши яхши одам эмас. Шундай экан, яхшилик қайғу билан эмас, қувонч, роҳат билан биргадир. Хуллас, (чин маънодаги) роҳат фаолиятга халақит бермайди, аксинча, ғайратни оширади. Яхшилик албатта қувонч, роҳат келтиради.

(Роҳатни неъмат демайдиганлар) яна бундай далилни келтирадилар: ҳеч бир илм роҳат келтирмайди (бу ерда Арасту илм деганда ҳунарни кўзда тутуди — М.М.). Бу фикр ҳаққоний эмас. Чунки, моҳир пазандалар, гулдаста, гултож ясовчилар, атторлар (хушбўй моддалар тайёрловчилар) одамларга роҳат, лаззат келтирадилар. Бошқа ҳунарларнинг асосий мақсади роҳат келтириш бўлмаса ҳам ҳар ҳолда улар билан шуғулланиш завқ-шавқ беради. Демак, ҳунарлар инсонга роҳат етказилади.

(Уламоларнинг) яна бир далили: роҳат — олий неъмат эмас. (Бу тўғри, аммо) шу тахлит фикр юритилса, айрим фазилатларни ҳам йўққа чиқариш мумкин. Мардлик — олий неъмат эмас, бу тўғри, аммо мардлик — умуман неъмат эмас, дейиш нотўғри. Бошқа фазилатлар ҳақида ҳам шуни айтиш мумкин. Лаззат, роҳат олий неъмат эмаслиги тўғри, аммо роҳат умуман неъмат эмас, дейиш нотўғри.

Энди, фазилатларга келсак, бундай мушкул савол туғилади: маълумки, ақл ҳиссиётларни жиловлаб туради. (Босиқ, вазмин одамларда) ва аксинча, ҳиссиётлар ақлга бўйсунмаслиги, уни маҳв этиши мумкин (тийиқсиз, баднафс одамларда). Фараз қилайлик, кўнгилнинг ақлсиз қисми (гуноҳларни истовчи қисми — kakian) кўнгилнинг тўғри фикрловчи қисми (logos es diakeimehos)ни бўйсундиради; ёки, айтайлик, ёмон йўлга бошловчи ақл (logos faulos diakeimenos — имом Ғаззолий буни нафси аммора, дейди) фазилатга эга

бўлган ҳаққоний туйғуларни ўзига бўйсундиради, бу ҳолда ёмон йўлга бошловчи ақл фазилатли туйғудан ҳам ёвуз мақсадда фойдаланади.⁹⁵ Оқибатда бемаънилик келиб чиқади.

Бу мушкул саволни фазилат ҳақида юқорида айтганларимиздан фойдаланиб, қуйидагича ҳал этиш мумкин: аввалроқ эътироф этган, тўғри йўл кўрсатувчи ақл фазилатли туйғулар ҳаракати билан ҳамкор, ҳамоҳанг бўлганида фазилат пайдо бўлади. Ақл ва туйғуларнинг бундай ҳамоҳанглиги вақтида доимо ақл яхшиликларга буюради, тўғри, покиза туйғулар эса оқилона буйруқларга осон ва тез бўйсунaveraди. *Агар туйғулар покиза бўлсаю, уларга ҳукм ўтказаетган ақл йўлдан оздирувчи бўлса, фазилатга ўрин қолмайди. Чунки фазилат яхшиликка бошловчи ақл билан покиза туйғулардан келиб чиқади. Шунинг учун агар инсонда фазилат бўлса, уни ёвуз ниятда ишлатиш сира мумкин эмас.*

Умуман олганда, баъзилар ўйлаганидек, фазилатнинг асоси, манбаи ва раҳнамоси — ақл эмас, балки, *ta pathe* — туйғулар фаолиятidir. Кўнгилда аввало гўзалликка, яхшиликка қандайдир ҳали англамаган интилиш (*hōtmen alogon*) пайдо бўлади, шундан сўнг ақл ўз ҳукми билан интилишга йўл очиб беради. Бу ҳолни биз (беғубор) болаларда ва тилсиз жониворларда кузатишимиз мумкин: уларда ақл бўлма-са ҳам гўзалликка интилиш (*kalon*) бор. (Болалар улгайганда) ақл қўшилиб, гўзал ишларни бажаришга ёрдам беради. Аммо ақлнинг ўзида туғилган гўзалликка интилиш бошқачадир: бу ҳолда ақлга туйғулар унчалик бўйсунмайди ва қаршилиқ кўрсатади. Шунинг учун яхшилик ва фазилатнинг *arghei* — асоси — ақл эмас, балки тўғри, покиза туйғулар ҳаракати (*pathos ey diakeimenon*) дир.

8. Бахт-саодат ҳақида гап борганида шулардан кейин энди тасодифий муваффақият — омад (*eutukhias*) нималигини кўриб чиқайлик. Оломон ўйлайдики, бахтли ҳаёт омадли ёки омадлар учраб турадиган ҳаётдир. Оломон ўзича ҳақдир, чунки омаддан келувчи, инсондан ташқаридаги нознеъматларсиз бахтли бўлиш қийин. Шунинг учун омад нима ўзи, том маънода омадли одам (*haplos eutykhes*) ким, қайси ҳолатларда, нимага нисбатан уни омадли деймиз? — каби саволларга жавоб излайлик.

Авгато, мушкуллик шунда туғиладики, яхшироқ ўйлаб кўрсак, ҳеч ким тасодифни табиий ҳолат демайди. Табиат деярли барча ҳолатларда бир хил тартибда ҳаракат қилади. Тасодифда эса тартиб йўқ, беҳосдан иш кўради (hos etyken). Беҳосдан бўлгани учун ҳам тасодиф дейилади. Тасодифни ақлга ёки тўғри фикрлашга ўхшатиб бўлмайди; чунки ақл ва тўғри фикрлашда ҳам тартиб ва изчиллик бор. Ақл ва тўғри фикрлаш кўпроқ бўлган жойда тасодиф кам бўлади, аксинча, тасодифга кенг майдон бор жойда ақл ва тўғри фикрлашга ўрин кам бўлади. Эҳтимол, тасодифий муваффақият — омад «тангрилар»нинг аллақандай ғамхўрлиги (epimeleia) дир? Ё бундай эмасмикин? Биз эътироф этамизки, Тангри бу нарсаларнинг эгаси, у яхшилик ва ёмонликларни ҳар кимнинг қилмишига яраша тақсимлайди (бу ерда мушриклар замонида яшаган Арастунинг Тангрини бирликда айтишига эътибор беринг — М.М.) Аммо, тасодифлар ва уларнинг оқибатлари чиндан ҳам тасодифийдир. Биз мабодо Худони неъматларни тасодифан тақсимлайди, номуносиб одамларга ҳам бериб юборади, десак, Ҳақ таолони «ёмон» ва ноҳақ ҳакам» деб ўйлаётган бўламиз. Худои таолонинг ёмон ва ноҳақ бўлиши мумкин эмас (бундай ноҳақлик Унга ярашмайди). Аммо тасодиф, омадлар ҳақида бошқача ўйлаш ҳам қийин. Ақл, ҳисоб-китоб, илм-ҳунарлар тасодифий нарсалар эмас. Бошқа тарафдан Худои таоло раҳмати ва марҳаматини дуч келган, тасодифий одамларга раво кўрмайди. Раво кўрса, у Худога ўхшамайди. Ёмон одамларга яхшиликни раво кўриш Худога хос сифат эмас. Демак, омадга энг яқин турган нарса — табиат бўлиб қолади.

Омад ва тасодиф — мана шулар бизнинг ихтиёримизда эмас, биз буларга ҳукмимизни ўтказолмаймиз, уларни содир қилиш қўлимиздан келмайди (ёвуз ният билан, аввалдан уюштирилган сохта «тасодифлар» бундан мустасно — М.М.). Шу туфайли, одил одамни адолатли иш қилгани учун, жасур одамни дадиллиги учун ва бошқа фазилатли одамларни ҳам омадли, демайдилар. Чунки бу фазилатларга эга бўлиш ёки бўлмаслик ўз ихтиёримиздадир. Қўйидаги нарсаларни омад дейишга кўпроқ ҳақлимиз: насл-насаби тоза, олижаноб одамни омадли дейиш мумкин, чунки насли тоза-

лиги унинг ўзига боғлиқ эмас. Шунга ўхшаш, ўзига боғлиқ бўлмаган неъматларга эга бўлган бошқа одамларни ҳам омадли деймиз. Аммо бундай одамларнинг омади том маънода тасодифий (*kurios* — курйоз) эмас.

Омадли сўзи кўп маъноларни англатади: биров мўлжалидагидан яхшироқ нарсага эга бўлиб қолса ёки биров зарар кўраман, деган ишида фойда кўриб қолса — омадли деймиз.

Хуллас, ўзимиз кутмаган неъматга эга бўлиб қолсак ёки ёмонлик кутаётганимизда яхшилик кўрсак, бу ҳолатларни омад деймиз. Кутилмаган неъматларнинг келиб қолиши бахтли тасодифдир. Кутилган бало-қазога, фалокатга учрамай қолиш янада бахтли тасодифдир.

Демак, омад табиатнинг англамаган ҳаракатидир. Табиат каби, одамлар ҳам, ўзлари яхши англамаган, аммо ўзлари билмаган ҳолда табиатларида бор яхшиликларга интилишдан (*lu ekhomen*) кайфияти чоғ, хурсанд бўлади. Ўзи билмай ё англамай яхшилик қилган одамдан: «Нима учун бундай иш (яхшилик) қилдинг, сенга ёқадими?» — деб сўрасангиз, у: «Билмадим, лекин шу ишга дилим кетди, менга ҳам бир илҳом келиб қолди» (*enthoy siadzoisin* — энтузиайадзойсин) — деб жавоб беради. Илҳом оғушида иш қилувчи одамлар ўзлари англамаган ҳолда бирор яхшилик қилишга интиладилар (*pratteinti*).

Тасодифий кайфият, омаднинг сабаби ҳақида гапирганимизда бу нарсага яраша ном тополмаймиз, кўпинча сабаби фалон, деб қўя қоламиз. Аммо сабабнинг бўлиши омад тушунчасига бегонадир,⁹⁶ негаки, биз айтаётган сабаб бошқа, омаднинг сабаби бошқадир. Шу маънода фалончи ўзи кутилмаган ҳолда неъматни қўлга киритиши ёки фалокатдан қутулиб қолишининг сабабини тасодифий муваффақият, яъни омад, дейдилар. Мана шу (иккинчи хил) омад аввалгисидан фарқланиб, қулай вазиятларнинг мос келиб қолишидан бўлади. Шу маънода бу ҳақиқий тасодиф эмас, балки маълум сабаб аралашган тасодиф, омаддир. Кутилмаган яхшилик — омад тасодифий бўлса-да, аммо бу омад инсон кўнглидаги яхшиликка пинҳоний интилиш билан боғлиқдир. Инсондан ташқаридаги неъматларсиз бахт-саодат бўлмас экан, тасодифан келган яхшилик, омад, ана шу бахт-

га интилишга ҳамкорлик, мададкорлик қилади (synergos). Омад ҳақида билганларимиз шудир.

9. Биз юқорида ҳар бир фазилят ҳақида алоҳида тўхталиб ўтдик; энди турли қисмларни умумлаштириб, бирлаштириб, яхлит ҳолга келтиришимиз қолди. Шу маънода, баркамол фазилятларга эга бўлган, фозил одамнинг феълени ярашиқли ном билан — маънавий гўзаллик (kalokagathia) деб атайдилар.⁹⁷ Баркамол, комил инсон (teleos spoydaios)ни маънавий гўзал одам, дейдилар. Маънавий гўзал деб, одамнинг фазилятларига қараб айтилади: адолатли, мард, оқил ва бошқа барча фазилятларга бой одамни маънавий гўзал инсон деймиз.

Яхшиликларни икки хилга бўлиб, баъзиларини гўзал, ажойиб (kala), баъзиларини яхши (agatha) деб атаймиз. Яхши нарсалардан баъзиларини асл деймиз. Фазилятлар ва хайрли нарсалар гўзал, ажойиб иш-амаллардир. Яхши нарсалар эса мансаб, бойлик шон-шухрат, шаън ва ҳоказолардир. Маънавий гўзал инсонда ажойиб, гўзал нарсалар (фазилятлар) ҳам, яхши нарсалар ҳам асл, табиийдир. Бундай одам ҳам яхши, ҳам гўзал инсондир (kalos kaiagathos). Асл, яхши нарсаларни ёмон кўрувчи одамлар маънавий гўзал инсон эмас, албатта. Бу гўё асл, фойдали нарсалар (таомлар) танасига ёқмайдиган одам соғ одам эмас, деганга ўхшайди. Бойлик ва мансаб кимгадир ёқмайди (яъни, бойлик ва мансаб уни бузади). бундай одам бойлик ва мансабни ёқтирмайди ва ўзига зарар келмайдиган нарсаларга эга бўлишни истайди. Бундай одам маънавий гўзал эмас.

(Изоҳ: Арастунинг бу фикри яхши одамларга нисбатан тўғри. Кўпчилик одамларга нисбатан нотўғридир. Кўпчилик одамлар бойлик, мансаб ва шу кабилар маънавий поклик учун хавфли эканини билиб туриб ёки билмасдан, бутун вужуди билан шуларга интиладилар. Бундай одамлар бойлик ва мансаб халққа яхшилик қилиш, яхшиларни рағбатлантириб, ёмонларни жазолаш учун керак эканлигини тушунмайдилар, аксинча бу неъматлардан шахсий бойлик орттириш, одамлардан пора олиш, юлғичлик қилиш учун фойдаланишни кўзлайдилар ва оқибатда гуноҳларга ботадилар — М.М.).

Бойлик ва мансаб каби неъматлардан айнамайдиған, яхшиликни биладиган одамлар маънавий гўзалдир.

10. Фазилатларга мувофиқ тўғрилиқ билан яшаш ҳақида юқорида гапирдик, аммо жуда кам гапирдик. Тўғри фикрга мос ҳаракат қилиш (kata ton arthon logon — кататон ортон логон)ни тўғри яшаш, дедик.⁹⁸ Аммо бунинг нималигини билмайдиган одамларда савол туғилади: тўғри фикрга мос ҳаракат қилиш нима, (қандай қилиб) қаерда тўғри фикрлаш мумкин?

(Жавоб) Кўнгилнинг ақл юритмайдиган қисми (alogon) кўнгилнинг ақлли қисми (logistikon) ҳаракатларига халақит бермаса; ҳаракатларимиз тўғри фикрлашга мос келса (тил билан дил мувофиқ бўлса) тўғри (фикрлаб) яшаш мумкин.

Кўнгилда аъло ва паст хилқатлар бор. Паст хилқат аъло хилқатларга хизмат қилиши зарур. Руҳ аъло хилқат, вужуд, бадан — тубан, паст хилқат. Вужуд аслида руҳга хизмат қилиш учун берилган. Агар вужуд, бадан руҳ ишига халақит бермаса, аксинча, унга дастёрлик қилса соғлом вужуддир (ekhein kalos). Шундай экан, туйғулар, ҳиссиётлар ақлга халақит бермай, ақлга мувофиқ иш тутсалар — оқилона иш юзага чиқади. (Арасту юқориқоқда туйғулар ҳаракатини — баланд мартабада деб, исбот қилган эди — М.М.).

Баъзилар бу фикрларга эътироз билдирадилар: «Ҳиссиётлар қандай ҳолатда ақлга халақит бермайди? Шунақа ҳолат қачон бўлиши мумкин? Биз бундай ҳолатни билмаймиз. Шундай саволларга жавоб бериш осон эмас. Ҳушини йўқотган касалга дамлама дори беришни буюрган шифокор ҳам худди шундай аҳволга тушади. Ундан сўрайдилар: «Беморнинг ҳуши йўқолганини қандай биламиз?» Шифокор айтади: «Бемор сарғайиб кетади». Яна сўрайдилар: «Беморнинг сарғайгани қандай билинади?» Шу вақтда шифокор айтадики (яъни, айтиши керакки), «Ўзингиз шундай аҳволга тушмаган бўлсангиз, буни сизга тушунтириб бўлмайди. Мана шу умумий мулоҳаза бошқа соҳаларга ҳам тўғри келади. (Ақл фаолиятига халақит бермайдиган) ҳиссиётлар йўналишини тушуниш учун бу ҳолатни одам ўз бошидан кечирган бўлиши керак, шунда ўша ҳолатни равшан ҳис этиши, тасаввур қилиши мумкин.

Яна бундай савол берадилар: «Мана шуларнинг барчасини билиб олсам, бахтли бўлманми?» Одатда сўровчига «Ҳа» деб жавоб берадилар. Аммо бу нотўғри жавоб. (Ахлоқдан бошқа илм-фанларни билган одамлар ҳам билимларини амалда қўллай олмайдилар, улар фақат ўша илмларга оид билимларни эгаллайдилар, холос. *Қандай қилиб бахтли бўлиш мумкинлигини билиб олган одам бахтли бўлиб қолмайди. Чунки бахтли бўлиш учун гайрат билан меҳнат, ҳаракат қилиши (курашиши) керак. Бахт нималардан иборатлигини билган одамни бахтли одам деёлмаймиз, чунки ана шу билимларга амал қилиши керак бўлади.* Бахтга доир билимларга амал қилиш, қўлланиш, фаолият кўрсатиш — бу, энди (бахтга доир) илмнинг вазифаси эмас (аммо мақсадидир — М.М.). Бошқа ҳар қандай фанларда ҳам амалиётга ўтилмаса, билимларни қуруқ эгаллаш бўлиб қолаверади.

11. Шу гаплардан кейин энди дўстлик (philia) нима, у кимга нисбатан, қандай намоён бўлади? — деган мавзуда гапирмасак бўлмайди. (Чин) дўстлик ҳар қандай шароитларда ҳам умр бўйи давом этади, дўстлик неъматдир ва у бахт-саодатга алоқадор масаладир. Яхшиси, бу масаланинг мушкул тарафларидан гап бошлай қолайлик.

Одамлар кўпинча, дўстлик бир-бирига ўхшаш одамлар ўртасида боғланади, деб ўйлайдилар ва гапирадилар. Шундай мақоллар ҳам бор: «Зоғча зоғчанинг ёнида ўтиради». Яна: «Тенг тенги билан».⁹⁹ Қандайдир ит доимо бир ғиштининг олдида ухлар экан. (Файласуф) Эмпедоклдан бунинг боисини сўрашибди. У айтибдики: «Бу ғишт ўша итга ўхшаш кетади, шунинг учун ит ўша жойни яхши кўради».

Баъзилар эса, аксинча, қарама-қарши одамлар бир-бирига интиладилар, «Ер қуриб кетса, ёмғир азиз кўринади», дейдилар.¹⁰⁰ Бир хил одам ўзига ўхшаш одамга (унчалик) муҳтож эмас, шунинг учун қарама-қарши одамлар бир-бири билан дўстлашувга интиладилар.

Дўстлашув (дўст топиш) осонми, қийинми? Лаганбардор, хушомадгўй одамлар бировларнинг ишончини тез қозонадилар (пинжиги тез кириб оладилар), аммо дўстга ўхшаса ҳам булардан дўст чиқмайди.

Яна бир масала: Яхши одам ёмон билан дўстлаша олади-ми? Йўқ, дўстлик учун садоқат ва ишончни оқлаш керак, ёмон одамда бундай фазилатлар бўлмайди.

Аввало, биз қанақа¹⁰¹ дўстликни кўриб чиқмоқчимиз, шуни аниқлаб олайлик. (Баъзилар ўйлашича) Худои таоло билан дўстлашиш мумкин, яна жонсиз нарсалар билан ҳам дўстлашиш мумкин, дейдилар. Бу фикр тўғри эмас. Дўстлик бор жойда икки томонлама меҳр, садоқат, («жавоб меҳри» (antiphileisthai) туғилади. Худои таоло билан қандай дўстлашиш мумкин? (Арастунинг бу фикри бир қарашда исломий ахлоққа зидга ўхшайди, аммо яхшироқ ўйлаб кўрилса, юнон файласуфи, биринчидан, мушриклар маъбуди билан дўстлашиш мумкин эмаслигини, иккинчидан, энг олий Зот, якка Худои таоло билан дўстлашиб, тенглашиш вожиб эмаслигини кўзда тутган бўлиши мумкин — М.М.)

Зотан, биз ҳозир Ҳақ таоло билан дўстликни, жонсиз нарсалар (масалан, бутлар, санамлар, тоғу тошлар — М.М.) билан дўстликни эмас, балки жонзотлар ўртасидаги жавоб қайтгувчи дўстликни кўриб чиқмоқчимиз. Дўстона туйғулар уйғотувчи нарса (phileton — филетон) билан дўстликни талаб қилувчи нарса (phileteon — филетеон) бир хил бўлмаганидек, севимли нарса) (boyleton) билан севинтирувчи нарса — (boyleteon) ҳам бир хил эмасдир. Севикли нарса ўз-ўзича мавжуд неъматдир, севинтирувчи нарса эса бирор одамни севинтириш мумкин бўлган нарсадир.

Меҳр-оқибат уйғотувчи нарса ҳам ўз-ўзича мавжуд неъмат, меҳр-муҳаббат талаб қилувчи нарса эса муайян бир одам учун неъматдир. Шундан келиб чиқиб, муҳаббат истовчи томон муҳаббат уйғотувчи томон билан доимо бирга бўлишни истайди. Муҳаббат уйғотувчи томон эса муҳаббат истовчи томон билан мувофиқ келмаслиги мумкин.

Шу масала билан боғлиқ савол: яхши, муносиб одам билан ёмон одам дўст бўлиши мумкинми? Аслида фақат маълум одам учун яхши бўлган неъмат бошқалар учун неъмат бўлиши мумкин. Худди меҳр-муҳаббат истовчи билан меҳр-муҳаббат уйғотувчи боғлиқ бўлганидек. Ёқимли ва фойдали бўлиш ҳам неъматларнинг (бу ўринда, дўстликнинг) хусусияти билан боғлиқдир.

Муносиб (яхши) одамларнинг дўстлиги ўзаро жавоби қайтадиган дўстликдир, дейдилар. Булар иккаласи бир-бири учун меҳр-муҳаббат уйғотувчилардир. Булар муносиб (яхши) бўлганлари учун ҳам меҳр-муҳаббат уйғотадилар. Унда яхши одам билан ёмон одам ўртасида дўстлик бўлмас экан-да? Йўқ, бўлади. Чунки неъмат фойдали (to synphegon), ёқимли (to hedy) ва ёмон бўлиши ҳам мумкин. Одамлар бировни ёқимли (хушфеъл) бўлгани учун, бировни ёмон бўлса ҳам фойдали бўлгани учун дўст тутадилар. Албатта, кейинги дўстлик ўзаро меҳр-муҳаббатга суянмайди (ва мустаҳкам эмас — М.М.).

Ўзига меҳр-муҳаббат уйғотувчи одам неъматдир; ёмон одам эса ўзига меҳр-муҳаббат уйғотмайди. Бундай дўстликнинг асоси меҳр уйғотувчида эмас, балки меҳр истовчидадир. (Озми, кўпми) фазилатли одамларда дўстликнинг турли кўринишлари: ҳузур-ҳаловат берувчи дўстлик ҳам, фойда етказувчи дўстлик ҳам учрайди. Ҳузур-ҳаловатли дўстлик билан фойдани кўзловчи дўстлик бир-бирига тенг эмас, аммо бир-бирига бегона ҳам эмас.

Мана шу икки хил дўстликнинг умумий асоси ҳам бор. Масалан, пичоқ шифо беради, врач шифо беради, илм (тиб илми) шифо беради, аммо булар бир-бирига тенг эмас. Пичоқ шифокорликда ишлатилади, инсон шифокор, илм-ҳунар эса шифокорликнинг сабаби ва асосидир. Фазилатли одамларнинг дўстлиги ҳам ё неъмат, ё ҳузур-ҳаловат ва ё фойда топиш асосига қурилади. Бу ерда умумийлик фақат ўхшаш сўзларда эмас, (балки ўзаро дўстона муносабатлар пойдеворидадир). Масалан, биров: мана бу одам ҳузур-ҳаловат учун дўст тутинган, у ҳақиқий дўст эмас, деганида дўстликнинг барча турларини (неъмат, ҳузур-ҳаловат, фойда асосидаги дўстликларни) назарда тутган бўлади. Ва у ҳақ бўлиб чиқади: ўша одам (яхши одам билан) ёқимли ва фойдали бўлгани учун дўстлашган бўлади.

Фозил одамлар бир-бири билан дўстлашадими? Ахир улар бир-бирига муҳтож эмаслар-ку? — деган савол туғилади. Аммо бундай саволни дўстликдан фақат фойда қидирганлар бериши мумкин. Булар, одамлар бир-биридан фойда топганлари учун дўстлашадилар, деб ўйлайдилар. Аммо,

биз юқорида кўнгилхушлик, роҳатланиш учун, фойда кўриш учун ҳамда фазилатлари учун боғланган дўстлик турларини кўриб чиқдик. Фозил одам билан дўстлашгани муносиб одам — фозил одамдир. Фозил одамлар дўстлиги энг кучли, мустаҳкам дўстликдир. Чунки бундай одамларнинг дўстлигида неъмат, яхшилик ҳам, роҳат ҳам, фойда ҳам бор.

Аммо фозил одам ёмон одам билан дўстлаша оладими? Ҳа, агар у ёмон одамдан қандайдир фойда кўрадиган бўлса, ўша меъёрда дўстлаша олади. Ёмон одам ёмон одам билан дўстлашадими? Иккаласи учун ҳам бу дўстлик фойда келтирса, дўстлашади. Келадиган фойда учун ёмон одамлар ҳам дўстлашадилар.

Хуллас, энг мустаҳкам, садоқатли ва ажойиб дўстлик — фазилат ва яхшилик асосига қурилган муносиб, фозил одамларнинг дўстлигидир. Бундай дўстлик заминидаги фазилатлар айнамаганидек, буларнинг дўстлиги ҳам бузилмасдир. Фойда асосидаги дўстлик эса, фойда келмай қолса, узиллиши мумкин. Кўнгилхушлик учун дўстлашув ҳам шундай.

Энг яхши одамларнинг дўстлиги фазилатга, кўпчилик одамларнинг дўстлиги фойдага асосланади; қўпол (phortikoisin) ва жўн, бачкана (tykhoysin) одамларнинг дўстлиги эса кўнгилхушлик қанча давом этса, шунгача сақланиб туради.

Одатда одамлар дўстлари ёмон чиқиб қолса, ҳайрон қоладилар ва хафа бўладилар. Аммо бунинг ҳеч ажабланидиган жойи йўқ. Кўнгилхушлик ва фойда учун дўст бўлганлар, оладиган роҳатлари ёки фойдалари йўқолса, дўстликлари ҳам йўқолади. Шундайлар ҳам борки, агар дўстидан ёмонлик кўрса, қаттиқ хафа бўладию, аммо дўстидан воз кечмайди. Бу ҳам табиийдир, чунки бу одамларнинг дўстлиги фазилатга асосланмаган. Бундай пайтда хафа бўлиш ҳам ўринсиздир. Чунки ўзлари кўнгилхушлик учун дўстлашган, аммо фазилати учун дўст бўлган эдим, деб ўйлайдилар. *Кўнгилхушлик ва фойда учун дўстлашган одамлар фазилатдан узоқ одамлардир. Кўнгилхушлик учун дўстлашиб туриб, бир-биридан фазилат излаш беҳудадир. Кўнгилхушлик ва фойдани азиз деб билган дўстларда фазилат нима қилади?*

Аксинча, фозил одамлар дўстлигида (юқорида айтганимиздек) роҳат ҳам, фойда ҳам топилади. Фозил одамлар бири-бирига ёқади, деган фикрни рад этиш нотўғридир. Чунки ҳатто ёмон одамлар ҳам бир-бирига ёқади. Эврипид айтганидек, «Ёмонни кўрса ёмон эриб кетади».¹⁰² Аслида, кўнгилхушликка фазилат ҳам қўшилмайди, балки фазилатга кўнгилхушлик ҳам қўшилади.

Муносиб одамларнинг дўстлигида кўнгилхушлик, роҳат борми? Йўқ, дейиш ақлдан эмас. Чунки, мабодо яхши дўстлар бир-биридан роҳат топмаса, улар дўстлари билан эмас, балки бошқа, ёқимли одамлар билан яқин бўлур эдилар. Айниқса, биргаликда иш кўрадиган дўстлар бир-бирига ёқиши керак. Яхши одамлар бир-бири билан аҳил, иноқ бўлмайди, дейиш бемаъниликдир. Одатда бир-бирига ёқимли одамлар аҳил, иноқ яшайдилар. Бундан чиқди, фозил одамлар, айниқса, бир-бирига ёқимли бўладилар.

Юқорида уч хил дўстлик ҳақида гапириб, дўстлик тенгликка асосланадими ёки тенгсизликками? — деган масаланинг мушкуллигини айтган эдик. Энди шу масалага қайтамиз: дўстлик тенгликка ҳам, тенгсизликка ҳам асосланади. (Кўнгиллари) ўхшаш одамларнинг дўстлиги муносиб, яхши одамларнинг баркамол дўстлигидир. Бир-бирига ўхшамайдиган одамларнинг дўстлиги фойдани кўзловчи дўстликдир. Камбағал бой билан шунинг учун дўстлашадик, ўзида йўқ нарсаларни бойдан топиши мумкин. (Инглиз мумтоз шоири Оскар Уайльд «Садоқатли дўст» ҳикоясида бунинг ажойиб намунасини кўрсатади. — М.М.)

Ёмон одам ҳам худди шу ниятда фозил одам билан дўстлашади: умид қиладики, фозил одамнинг фазилатидан менга ҳам юқса, дейди. (Бу фикрга қўшилиш қийин. Агар аҳмоқ одам шундай ният қилганида, ақлли одам бўлур эди. Бизнингча, аҳмоқ одам фозил одамнинг баланд мавқеи ёхуд обрўйдан фойдаланиш учунгина дўстлашади — М.М.).

Хуллас, бир-бирига ўхшамайдиган одамларнинг дўстлиги фойда асосига қурилади. Эврипид (юнонларнинг даҳо шоири) «Ер қуриб кетса, ёмғирни соғинади» деганида қарама-қарши томонларнинг бир-бирига фойда етказувчи дўстлигини кўзда тутган эди. Сув билан ўтти олайлик: бу-

лар бир-бирига фойдалидир. Одамлар айтадики, сув сепил-маса, олов ўчиб қолади. Баъзилар ўйлашича, олов сув билан озиқланади. Агар намлик кўпайиб кетса, олов ўчиб қолиши мумкин, озгинаси эса уни кучайтиради. Демак, бир-бирига зид хилқатлар ўртасида ҳам фойда асосида дўстлик бўлиши мумкин. Тенглик ва тенгсизлик асосидаги барча дўстона муносабатлар ҳам юқорида айтганимиздек, уч турга алоқадордир.

Дўстликнинг барча турларида ўзаро муносабатларда тафовутлар бор: дўстларнинг бир-бирига меҳр-муҳаббати, яхшилик қилиши, ёрдами ва ҳоказо муомалалари бир хил эмас. Дўстлардан бири жонини койитса-ю, бошқаси бепарволик қилса, бепарво дўстни койийдилар ва қоралайдилар. Айниқса, дўстлар ўз олдларига умумий мақсад қўйганларида (масалан, фойда, кўнгилахушлик) бир томон бепарволик қилса, дарҳол кўзга ташланади. Мабодо сен менга кўпроқ яхшилик қилсанг, мен сени кўпроқ яхши кўришим керак. Агар дўстлашувда умумий мақсад бўлмаса, фарқлар кўпаяверади. Бундай пайтда қайси тараф бепарволик қилаётгани унчалик билинмайди. Масалан, дўстлардан бири кўнгилахушликни кўзлайди, иккинчиси фойдани кўзлайди. Шу пайтда ўртада баҳс туғилади, ҳар икки томон ўзи кўзлаётган нарсани дўстидан топмаётганидан хафа бўлади. Чунончи, фойда етказётган одам ўйлайдики, тўғри, дўстим менга кўнгилахушлик топиб бермоқда, аммо бу мен етказган фойдага нисбатан арзимас-ку? — дейди. Бошқаси ҳам шунга ўхшаб, норозилик билдиради. Мен етказётган роҳатга нисбатан дўстим кам фойда етказмоқда, дейди. Дўстликнинг мана шу турларида кўпинча узоқлашув юз беради.

Тенгсиз одамларнинг дўстлигида ҳам шундай. Бойлиги ё бошқа неъмат кўп одам: «Мен дўстларимни яхши кўрмасам ҳам камбағал дўстларим мени яхши кўришлари керак», деб ўйлайди. Аммо (билиш керак-ки) севилишдан кўра севиш яхшироқ, чунки севиш неъматдир ва у инсонга роҳат бағишловчи фаолиятдир. Севилган одамда эса ҳеч қандай фаолият юз бермайди (фақат у севилганидан хурсанд бўлади холос, баъзилар эса бундан хурсанд ҳам бўлмайди — М.М.).

Яна: билинишдан кўра билиш яхшироқ. Чунки билиниш жонсиз нарсаларга ҳам хосдир. Билиш ва севиш жонли мавжудотларга хосдир. Ва яна: Хайр қилиш хайр олишдан яхшидир (исломий ахлоқда ҳам шундай: берувчи қўл — устида, олувчи қўл — остида, деган ҳадиси шарифни эсланг — М.М.).

Севгувчи севганидан яхшилик қилади, севимли одам эса севилгани учун яхшилик қилмайди. Шунга қарамай, кўпчилик одамлар иззатталаблик қилиб, севишдан кўра севилишни афзал кўрадилар. Чунки севимли одам кўп жиҳатлардан имтиёзларга эга. Роҳат ҳам, севги ёки маблағ ҳам, яхшилик ҳам севимли одамга берилади. Шунинг учун иззатталаб одам (севишдан кўра) севилишни, устунликни афзал кўради. Бундай одамлар дўстим севгани эвазига, мен уни севишим керак, деб ўйламайди, мен ундан афзал бўлганим учун у мени суяверсин, деб ўйлайди. Пул (мол-дунё), роҳат-фароҳат, фазилатларга муҳтож одам шундай неъматларга бой одамни яхши кўради, сабаби — шуларни дўстидан олишни кўзлайди.

Баъзи одамлар бировга ҳамдардлик билдириб, яхшилик қилиш ниятида ҳам дўстлашадилар. Бундай дўстликда юқорида айтилган хусусиятлар йўқ: биз у одамга яхшилик тилаймиз, аммо бошқалар билан муомала қиламиз. Бундай ҳиссиётни умуман дўстликка хос деймизми ёки фақат мукамал, фазилатли дўстликка хос деймизми? Фозиллар дўстлигида шуларга муносиб барча хислатлар: роҳат, фойда етказиш, фазилатидан баҳра олиш — барчаси мавжуддир.

Мукамал дўстликда одам фақат муносиб дўст билан яқинликда яшашни истайди, унга яхшилик, узоқ умр ва фаровонлик тилайди.

Одам ўзи билан дўстлашиб, ўзини севиши мумкинми, йўқми, бу ҳақда ҳозир индамаймиз. Аммо кейинроқ бу масалани ҳам кўриб чиқамиз. (Табиийки), биз ўзимизга барча яхшиликларни хоҳлаймиз. Ўз-ўзимиз билан гаплашгимиз келади, ўзимизга яхшилик, фаровонлик тилаймиз. Ўзимизга кўпроқ ачинамиз, йиқилиб ё бошқа сабабдан бирор жойимиз лат еса, дарров хафа бўламиз. Шу маънода одам ўз-

Ўзига дўстдир. Ўз-ўзимизга дўст бўлганимизда ёки мукам-мал дўстликда бошқаларга ҳамдардлик қиламиз, яхшилик тилаймиз, ташвиш ва қувончларимизни баҳам кўрамыз. Ҳар иккала ҳолда ҳам биргаликда (ёки яқинликда) ҳаёт кечириш, узоқ умр ва фаровонлик тилаш истаги бўлади.

Адолатли муносабатлар бор жойда дўстлик (дўстона туй-ғулар) теран бўлади. Шу сабабли адолатнинг қанча тури бўлса, дўстликнинг турлари шунчадир. Аслида мусофир билан фуқаро, қул билан хожа ўртасида, бир давлат фуқаролари ўртасида, ўғилнинг отага, эрнинг умр йўлдошига муносабатлари каби, барча муаммоларда адолатли иш тутиш мумкин. Барчасидан мусофирлар ўртасидаги дўстлик теранроқдир, чунки бир давлат фуқаролари умумий мақсад учун ўзаро рақобатлашганида дўстлик йўқолиши мумкин. (Мадинада ансорлар дўстлигини эсланг. — М.М.)

(Дўстлик турларига) хулоса ясар эканмиз, энди инсон ўзига дўст бўлиши мумкинми, йўқми, деган масала ҳақида фикр юритамиз. Дўстлик қайси неъматлар кўзда тутилишига қараб, турларга бўлиниши ҳақида юқорида гапирдик. Мана шу неъматларнинг барчасини инсон аввало ўзига тилайди: ҳақиқатан, биз ўзимизга яхшиликларни ҳам, узоқ умрни ҳам, фаровонликни ҳам тилаймиз. Ҳаммадан кўра ўзимизга ачинамиз, ҳаммадан узоқроқ яшашни истаймиз. Ўзимизга ўзимиз дўст эканлигимизни мана шу неъматларнинг барчасини ўзимизга тилашимиздан ҳам билсак бўлади.

Баъзан одамлар ўз-ўзига адолатсизлик қилганидек, ўз-ўзига дўстона муносабатда ҳам бўладилар. Одам ўз-ўзини хафа қилганида, уни биров эмас, ўзи хафа қилгани учун гўё адолатсизлик қилинмаган бўлади. Аммо кўп ҳолларда одам ўзига ўзи адолатсиз бўлишини кўнгилнинг турли қисмлари бир-бирига номувофиқ иш тутганида кўриб чиққан эдик. Шундай экан, одам ўзига ўзи дўст ҳам бўлади (халқимизда бунинг аксини ифодаловчи, ўзига зарар келтирувчи бирор ножўя иш қилиб қўйган одам ҳақида «Кейинги пушмон (пушаймон) ўзингга душман», деган ибора ҳам бор — М.М.). Зотан, бир яқин дўстимиз ҳақида: у билан кўнглимиз бир ёки жонимиз бир, деган иборани ишлатамиз (ўзбеклар дўсти-

нинг сўзи жуда кўнгилга яқинлигини кўзда тутиб: «Ичим-сиз», дейди — М.М.).

Аввал айтганимиздек, кўнгил турли қисмлардан иборат эди, ана шу қисмлар ўзаро мувофиқ иш тутса, ақл ва ҳиссиётлар ҳамкор, ҳамоҳанг бўлса, кўнгил бутунлиги, дил бирлиги намоён бўлади, шу пайтда инсоннинг ўзига дўстлиги кўринади. Фақат фазилатли (фозил) одамлардагина ўз-ўзига дўстлик бўлади, кўнгилнинг турли қисмлари бир-бирига қаршилик қилмай. аҳил, иноқлик билан иш кўрадилар. Ёмон, нодон одам эса ўзига ўзи дўст бўлмайди, кўпинча у ўзига ўзи душманлик қилади. Тийиқсиз, нафси ёмон одам ҳузур-ҳаловат истаб, бирор ножўя иш қилади, оқибатидан ўзи ўкинади. Ёмон одамнинг кўпгина ножўя қилиқлари ҳам ўзига дўстлик эмас. душманлик оқибатидир.

Тенглик асосига қурилган дўстлик ҳам бор. Мисол учун, бир гуруҳ дўстлар (келишувга кўра қиймати ва миқдори жиҳатдан тенг мол-мулк, рўзгорга эга бўладилар; булардан ҳеч ким бошқасидан ортиқча ё кам мол-мулкка эга бўлмайди (Илк ислом жамоалари, саҳобалар, аввалроқ ва кейинроқ тузилган коммуналар, кооперативлар, жумладан Париж коммунаси, илк социалистлар шундай ижтимоий тенглик идеали учун курашган эдилар — М.М.). Дўстларнинг тенглиги шунини тақозо этади.

Тенгсизлик асосидаги дўстлик ота билан ўғил, бошлиқ билан хизматчи, эр билан хотин, яхши билан ёмон одамлар ўртасидаги дўстликдир. Дўстлар қуйи ва юқори табақа вакиллари бўлганида шундай (тенгсиз) дўстлик юзага келади. Бундай дўстликда тенгсизлик ҳам мутаносиб (пропорционал нисбатда) бўлади: Неъматлар тақсимотида ҳеч ким яхши ишловчига ҳам, ёмон ишловчига ҳам бир хил миқдорда ҳақ бермайди. Оз ишловчи оз олади, кўп ишловчи кўп олади, шу маънодаги муносабатларда (ижтимоий) адолат вужудга келади.

12. Биз кўриб чиққан дўстлик турлари орасида энг яқинлари қариндош-уруғлар, айниқса, ота билан ўғилдир. Аммо нима учун ота ўғилни жуда яхши кўради-ю, ўғил отани камроқ яхши кўради? Бунинг сабабини кўпчилик, тўғриси, оломон, бундай тушунади: Ота ўғилга яхшилик қилувчидир,

ўғил эса отанинг қилган яхшиликларига миннатдорчилик билдирувчидир. Бундай сабабни (юқорида) фойда кўзлаган дўстлик турида ҳам кўрган эдик. Бу ерда ҳам худди ўша амалиётни кузатамиз. Мен бу ўринда мақсад билан ҳаракат мувофиқ келган, ҳаракатнинг ўзи мақсад бўлган ҳолатлар ҳақида гапираман. Мисол учун, найчининг мақсади ҳам, ҳаракати ҳам най чалишдир. Қурилишда мақсадни бошқа одам ўйлайди, бошқа одам ижро қилади. Дўстлик ҳам найчи санъатидай, бунда ҳам дўстликдан мақсад — дўстлик, меҳрибонликдир. Шу маънода, мақсад қилувчи ва ижро қилувчи бир одам отадир. Бу ўринда ота бинокор, ўғил бино (яъни, ундан бино бўлган — М.М.). Бошқа соҳаларда ҳам шу ҳолни кўрамыз: барча ижодкорлар ўзлари бунёд этган нарсаларга меҳр-муҳаббат билан қарайдилар. Ота ҳам ўзи бунёд этган ўғлига (ширин гўдаклик даврларини) эслаб ва (келгусида ундан яхшиликлар) умид қилиб, доимо унга яхши қарайди. Шу сабабли, ўғилнинг отага меҳридан кўра, отанинг ўғилга меҳри (беқиёс) кўпдир.

Энди, бир қарашда дўстликка ўхшаш ҳолатларни кўриб чиқамиз. Булар дўстликми, йўқми, шуни аниқлаймиз. Мисол учун, (кўплар) хайрихоҳлик (eunoia) ни ҳам дўстлик деб ҳисоблайдилар. Умуман хайрихоҳлик, аслида дўстлик эмас. Биз кўпинча, бировлар ҳақида мақтов ёки яхши гап эшитсак, ўша одамларга кўнглимизда хайрихоҳлик уйғонади. Биз уларга дарров дўст бўлиб қоламизми? Йўқ, албатта. (Юнонлардан) кимдир Эрон шоҳи Дорога хайрихоҳ бўлсалар, бундан улар дўст экан, деган маъно чиқмайди-ку. (Бу ерда Арасту холис, демократ одам сифатида, душман подшоҳга хайрихоҳ бўлган одамни дарров ёвга дўст, деб сиёсий айб қўйиш тўғри эмаслигини назарда тутаётганга ўхшайди — М.М.).

Аммо (бошқа ҳолларда) хайрихоҳлик дўстликнинг бошланиши бўлиши мумкин. Агар яхшилик қўлидан келадиган одам ўзи хайрихоҳ бўлган одамга яхшилик қилаверса, дўстлик вужудга келиши мумкин.

Хайрихоҳлик маънавият негизида туғилувчи ахлоқий фазилатдир. Чунки жонсиз нарсаларга, масалан, маст қилувчи ичкилик ёки бошқа кўнгилихушликларга хайрихоҳлик қилинмайди-ку! Одатда яхши хулқли, фазилатли одамларга

хайрихоҳлик билдирилади. Дўстлик бор жойда хайрихоҳлик бўлади, булар бир-биридан ажралмасдир. Шу маънода хайрихоҳлик дўстликка алоқадордир.

Бирдамлик, ҳамжиҳатлик (homonoia) том маънода, дўстликка яқин хислатдир.

Фараз қилайлик, кимдир Эмпедокл билан бир хил тушунчаларга эга, у ҳам Эмпедокл тан олган нарсаларни тан олади. Шу одам Эмпедокл билан бирдам, ҳамжиҳат бўладими, йўқми? Аслида ҳамжиҳатлик бундай нарсаларда эмас, бошқа нарсалардадир. Аввало, ҳамжиҳатлик ўй-фикрларда эмас, балки амалий ишларда кўринади. (Аслида ўй-фикрларда ҳам кўринади — М.М.). Яна фараз қилайлик, икки киши ҳокимиятга эришиш ҳақида ўйлайди, буни бир хил ўйлаш, деб бўлмайди. Чунки у ҳам, бу ҳам ўзи учун ҳокимиятни ўйлайди, дўсти учун эмас. Буларни ҳамфикр дейиш мумкинми? Албатта, йўқ.

Аммо аҳвол бошқача бўлса, масалан, мен ҳокимиятга эришувни ўйласам, дўстим ҳам менинг ҳокимиятга эришувимни ўйласа, шунда биз ҳамжиҳат бўламиз. Шу маънода, ҳамжиҳатлик амалий ишларда кўринади, дедик. Яъни икки киши бир одамнинг (эҳтимол, учинчи кишининг — М.М.) мансабдор бўлишини тиласа, булар том маънода ҳамжиҳат одамлардир.

13. Инсон ўзига ўзи дўст бўлиши мумкинлигини юқорида айтдик. (Аммо энди) муносиб, яхши инсон ўзини ўзи яхши кўрадими? — деган масалани кўриб чиқайлик. Ўзини яхши кўрувчи одам доимо ўз фойдасига иш қилади (бошқаларни ўйламайди) десак, бу ёмон одам бўлиб чиқади. Муносиб, яхши одам бундай бўлмайди. Яхши одам бошқалар манфаати учун (Ватан, халқ манфаати учун — М.М.) иш қиладиган фозил одамдир, яъни у худбин эмас. Аммо (бошқа жиҳатдан) ҳамма одамлар неъматни тилайди ва ўзи учун кўпроқ неъматлар ато қилинишини хоҳлайди. Яхши одам бойлик ва мансабни бошқаларга кечиб бериши мумкин. Бунинг босиси яхши одам мана шу неъматларни хоҳламаганида эмас, балки бошқа бир одам бойлик ва мансабни яхшилик йўлидан ундан кўра яхшироқ ишлата олишини билгани учундир. Бошқа (оддий) одамлар бундай ўйламайдилар. (Улар ё бой-

лик, мансаб қандай суистеъмол қилинишини билади, ёки ўзлари мансабга ўч бўлади). Яхши одам бу иккала хавфдан узоқдир. Демак, яхши одам мана шу нарсаларда ўзини яхши кўрувчи (худбин) эмас. У ҳам ўзини яхши кўради, фақат у ажойиб, гўзал ишларда бошқалардан орқада қолишни истамайди, агар моддий фойда ёки мансаб бўлса, воз кечиши мумкин. Демак, яхши одам гўзал, солиҳ иш-амалларда ўзини яхши кўради, фойда ва роҳат, кўнгилхушлик бобида ўзини яхши кўрган одам эса ёмон одамдир.

14. (Давоми). Муносиб, яхши одам дўстини яхши кўргани учун фойда келтирувчи неъматлар унга бўлсин, дейди. Аммо, шу иши яхши бўлгани учун, шу гўзал феъл ўзида бўлишни истади, шу маънода бошқалардан ўзини яхшироқ кўради. Демак, у ўзини эмас, эзгуликни (гўзал ишларни) яхши кўради. Мабодо ўзини яхши кўрса ҳам яхшилиги учун қадрлайди. Ёмон одам эса худбин, у ўзида яхши кўришга арзийдиган ҳеч нарсаси (хислати, фазилати) бўлмаса ҳам бари бир ўзини яхши кўраверади. Шу маънода ёмон одамни ўзига бино қўйган, иззатгалаб дейдилар (*philaytos*).

15. Юқоридагиларга яна шуни қўшимча қилиш керакки, ўзидан кўнгли тўқлик, ўзидан мамнунлик (*avtarkeias*) нима ва ўзини баланд тутувчи (такаббур) одам ким? — деган масала ҳам муҳимдир. Бундай одам дўстларга муҳтож бўладими? Ёки бу масалада ҳам у ўзидан мамнунлик билан чекланадими? Ахир баъзи шоирлар ҳам ёзади-ку:

*Ўзга дўст не ҳожат? Омадлар аро
Тангрилар раҳмати бизга кифоя.*¹⁰³

Шу маънода савол туғилади: барча ноз-неъматларга эга бўлган, ўзидан кўнгли тўқ одам дўстга муҳтожми? Ёки худди шундай одам дўстларга кўпроқ муҳтожми? Чиндан ҳам у ўз бойликларини кимга сарфлайди ёки кимлар орасида ўзини кўз-кўз қилади? У яккамоҳов бўлиб, ёлғиз яшашни истамайди, албатта. У, кимлар орасидадир ўзини кўрсатишни истар экан, албатта, дўстларга муҳтож бўлади. Бундай одамлар ҳақида гап борганда Худон таоло(нинг ёлғизлиги) билан қиёслаш ўринсиздир. Тангри таоло Кофий (Ўзига ўзи ки-

фоя), ҳеч кимга муҳтож эмас экан, бундан биз ҳам ҳеч кимга муҳтожмасмиз, деган маъно чиқмайди, албатта.

Баъзилар Худои таоло ҳақида бундай ўйлайди: Худои таоло ҳамма неъматларнинг эгаси. Ўзига ўзи кифоя экан, унда нималардан ташвишланади, ухлайверса бўлмайдими? (Нодонлар шундай фикрайдилар — М.М.) Ёки Тангри гўзалликларни томоша қиладими? Ундай бўлса, барча гўзалликлар Унинг ўзида-ку? Ёки Ул зот ўзини ўзи томоша қиладими? Ахир, бу маъносизлик-ку? Биз ҳатто ўз жамолига маҳлиё бўлган одамни ҳам аҳмоқ деймиз-ку?

Худои таоло нималарни кузатиб, мушоҳада қилиши масаласини бу ерда кўриб чиқмаймиз.¹⁰⁴ Биз бу ерда (банда) инсоннинг ўзидан мамнунлигини, таманносини кўриб чиқмоқчимиз. Бундай одам дўстларга муҳтожми, йўқми? Бунинг учун «дўст» деган (тушунча) ўзи нималигини билишимиз зарур. Аслида инсон учун ҳақиқий дўст унинг иккинчи «мен»идир. Халқ орасида «Бу иккинчи Ҳеракл-ку» деган ибора¹⁰⁵ ҳам бор. Хуллас, дўст инсоннинг иккинчи «мен»идир.

Ўзини, ўзлигини билиш эса, энг мушкул ва энг қувончли ишдир. (Ўзни билиш қувонч бахш этар).¹⁰⁶ Аммо биз ўз кучимиз билан ўзимизни биладолмаймиз. Биз ўзимизни (кўнглимиз, феълимизни) кўра олмаслигимизни шундан билиш мумкинки, бошқаларга танбеҳ бераётганимизда, шу камчиликлар ўзимизда ҳам борлигини пайқамаймиз. Бунинг боиси — ё ўзимизга танқидий қарай олмаслигимиз, ёки манфаатпарастлигимиздир. Мана шулар бизнинг кўзимизни кўр қилиб, ўзимизни кўришга халақит беради. Шунинг учун ҳам биз ўзимизнинг ташқи қиёфамизни кўришни истасак — ойнага қараймиз, ички қиёфамизни — феъл-атворимиз, руҳий оламимизни билишни истасак, дўстимизга қараймиз. Дўст одамнинг иккинчи «мен»и деган сўзнинг маъноси шудир.

Хуллас, ўзини билиш қувонч келтирар экан, биз ўзимизни дўстимиз ёрдамида биладимиз. Ўзидан мамнун, тўқ одам ҳам шу маънода дўстларга муҳтождир. Айниқса, ўзига тўқ одамга Худо хайр-саховат ҳам ато этган бўлса, у гўзал ишларни, яхшилиқни кимларга қилади? Кимлар билан бирга (бир замонда) яшайди?

У, албатта, ёлғизликда яшашни истамайди. (Ёлғизликда яшашга нисбатан кўнгил яқинлар билан) биргаликда яшаш ёқимли ва зарур ҳамдир. Агар бирдамликда, ҳамжиҳатликда яшаш гўзал, зарур, ёқимли экан, демак, ўзига тўқ, таманноли одам ҳам дўстларга эҳтиёж сезади.

16. Дўстлар кўп бўлгани яхшими. оз бўлганими? Ози ҳам, кўпи ҳам унчалик яхши эмас. Агар дўстларингиз кўп бўлса, ҳар бирига меҳрибонлик қилишингиз қийин бўлади (Шарқона одоб-ахлоқда яхши дўстларнинг кўп бўлгани яхши ҳисобланади, ёмон дўст — биттаси ҳам ортиқча — М.М.). Узоқдаги дўстларга эътибор бериш, айниқса, қийин. Инсон кўзи табиатан узоқни кўролмайди, қулоғи узоқдаги товушни эшитолмайди. Шунга ўхшаб, баъзилар табиатида дўстга меҳр ҳам узоққа етмайдиган, заифроқ бўлса, дўстлар орасида гап-сўз бўлиб, таъна, гиналарга қоласиз. Дўстга меҳри, эътибори заиф одам дўстини амалда эмас, фақат оғизда яхши кўради. Бундай одам эса дўстликка ярамайди.

Яна: агар дўстларингиз жуда кўп бўлса, хафачилик ҳам кўпаяди (хурсандчилик ҳам — М.М.). Негаки, кўпчилик дўстлар орасида кимнингдир бошига ташвиш тушади, эшитиб, хафа бўласиз. Бошқа жиҳатдан дўстларингиз камлиги ҳам ёмон. (Бир-иккита дўст билан катта ва яхши ишларни қилолмайсиз). Дўстларнинг оз, кўплиги ҳар бир одамнинг дўстларга меҳр-муҳаббати оз ёки кўплигига боғлиқ.

17. Энди, дўстларга қандай муомала қилиш кераклигини кўриб чиқайлик (Бу муҳим мавзу ҳақида донишмандларнинг жуда кўп яхши асарлари, фикр-мулоҳазалари бор: «Калила ва Димна», «Қобуснома», Ибн ал-Муқаффанинг «Одоби кабир», Аҳмад Югнакийнинг «Ҳиббатул-ҳақойиқ», Юсуф Хос Ҳожибнинг «Қутадғу билик», Саъдийнинг «Гулистон», «Бўстон», Алишер Навоийнинг «Маҳбул қулуб», В.Шекспирнинг «Икки вероналик», М.Монтеннинг «Ҳаёт тажрибалари», И.Кантнинг «Дўстлик ҳақида», Ларошфуконинг «Максималар», Оскар Уайлднинг «Садоқатли дўст», У.Честерфильднинг «Ўғлимга мактублар», А.Авлонийнинг «Туркий «Гулистон» ёхуд Ахлоқ» асарлари — М.М.). Ҳозир биз ҳар қандай дўстликни эмас, балки мушкулликлар, ўзаро гинахонлик туғиладиган дўстликни тадқиқ қиляпмиз.

Дўстликнинг барча турларида гинахонлик турлича мазмундадир. (Фойда, манфаат асосидаги дўстликда тарафлар «Мендан бугина, сендан угина» қабалида иш тутадилар, агар бирор томон шартни бузса, жиддий низо келиб чиқади. Ота билан ўғил дўстлигида бундай эмас. Дўстлар (ёшда, ижтимоий мавқеда: бой, камбағалликда, мансабда) тенгсизлик бўлган дўстликда, албатта, томонлар ўзини тенг тутмайди. Ота билан ўғил меҳрида, эр билан хотин, қарол билан хожа дўстлигида тенглик бўлмайди. Ҳар жиҳатдан тенг бўлган дўстлар бир-бирини (дўстлик шартини бузишда) айблашлари мумкин. Шунинг учун биз бу ерда қадр-қимматда тенг бўлган дўстларнинг¹⁰⁷ ўзаро муомаласи қандайлигини кўриб чиқишимиз зарур...

Ҳаддан ошиш инсондан ташқаридаги неъматлар (бойлик — мол-дунё, мансаб, обрў, дўстлар, шон-шуҳрат)га алоқадор бўлиши ва ўзимизга, вужудимизга алоқадор (сезги ва таъм билиш, иштаҳа карнайлиги) бўлиши мумкин. Ёки тан роҳати, ҳиссий лаззат шу соҳаларда ҳаддан ошиши мумкин. Биз, асосан шу кейинги тийиқсизлик ҳақида фикр юритамиз.

Аввал кўрганимиздек, баъзи соҳаларда ҳаддан ошиш яхшими, ёмонми? — деган савол ҳам туғилиши мумкин. Иззат-ҳурматга доимо интиладиган одам том маънода, ҳаддан ошувчи одам эмас. Баъзан бундай одамларни ўз қадрини билади, деб мақтайдилар ҳам. Шу хилдаги ҳаддан ошганларга кўпинча, обрўга, шон-шуҳратга ўч одам ёки жаҳлини тиёолмайдиган одам, деб айтамыз. Аммо, аниқ айтмасдан, умуман очкўз, тийиқсиз, ҳарис одам деганда тан роҳатига, овқатни кўп ейишга ўч одамларни кўзда тутамиз.

Яна бир сабабга кўра, мана шунақа одамларни умуман тийиқсиз, ҳарис, деймиз. Модомики, тийиқсизлик қораланадиган экан, шунинг манбаи ҳам қораланади. Обрўга, шон-шуҳратга, амал-мансабга, пулга ва ҳоказоларга ўч одамлар унчалик қаттиқ қораланмайди. Аммо инсон баданига алоқадор ҳиссий лаззатларга ўч одамлар (нопок одамлар деб) қаттиқ қораланади. Шундай савол туғилади: ғазабини босолмайдиган одам билан тан лаззатига берилган одамдан қай бири кўпроқ, қаттиқроқ қораланади? Жаҳл, ғазабини

босолмасликни бефаросат, муте хизматкорларга ўхшатиш мумкин. Булар «Олиб кел!» деган буйруқни эшитишлари билан ҳали хўжайин нима сўраётганлигини тушунмай туриб, ҳали китоб, ҳали хат, ҳали қаламни олиб югуриб келадилар. Булар хўжайин китоб деса, янглишиб қаламни ва қалам деса китобни олиб келадилар. Ғазаби тез, сержаҳл одам ҳам шундай: у бировнинг салгина хафа қиладиган сўзига ловиллаб, жаҳл отига минади; бу сўздан хафа бўлишга арзийдими ё қаттиқ хафа бўлишга арзийдими, шуни хотиржам ўйлаб кўрмайди. Бунақа жаҳли тез одамларни қаттиқ қораламайдилар.

(Аммо тан роҳатларида ўзини тиёлмайдиган одамнинг қаттиқ қораланишига сабаб шуки, бу нарса нопокликдан, андишасизлик, уятсизликдан, очофатликдан келиб чиқади. — М.М.)

Жаҳли тезликнинг сабаби — тез хафа бўлиш (*lyre*). Биров хафа қилмаса, ҳеч кимнинг ўз-ўзидан жаҳли чиқмайди. Ҳирсли, ҳарис одамни эса (ор-номуси йўқлиги сабабли) қаттиқ қоралайдилар. Эҳтиросларда ҳаддан ошиш беодоблик (*hybris*) билан боғлиқдир.

Биз одатда сабр-бардошли, қаноатли одамни мақтаймиз. Бу ўринда қаноат билан сабр (*karteria*) тенгми ёки ўхшашми? — деган савол туғилади. Қаноат одатда ошиқча лаззатларга берилмай, ўзини тийишдир. Сабр, бардош эса бошга ғам-кулфатлар ёғилганида чидаш, сабр-бардош қилишдир. Ғам-кулфатларга чидамли одам — сабр, бардошли одамдир. Тийиқсизлик билан кўнгли бўшлик (*malakia*) ўхшашроқ, аммо фарқлидир. Кўнгли бўш (иродасиз) одам тан лаззати, роҳатидан ўзини тийолмайди. Кўнгли бўшлигидан уятли ёки гуноҳ ишга берилади (*kata malakio menos*).

Яна шу тоифадан бузуқ (суюқоёқ — *akolastos*) ҳам бор. Бузуқлар ва ҳаддан ошувчилар бир хилми ё бошқа-бошқами? Бузуқ, суюқ одам шундайки, у ўзи қилаётган ёмон, уятли ишни энг яхши ва фойдали иш, деб ўйлайди. Унга ёқадиган нарса бўлса, бас, ҳар қандай ақл-идрок (ахлоқ-одоб) қоидалари унинг учун бир чақа. Ҳаддан ошувчи, тийиқсиз, одамда ҳар қалай, ақл-идрок бор ва шу нарса унинг зарарли майл, эҳтиросларига қандайдир қаршилиқ қилиб туради.

Бузуқ одамни тузатиш осонми ё тийиқсиз одамними? Бир қарашда бузуқ одамни тузатиш осонроқ кўринади. Бундай одамни ақллироқ бўлишга, одобсизлик ёмон деб, одоб доирасида иш тутишга даъват қилинса бас, шу билан улар тузалиб кетишлари мумкин. (Табиатан) тийиқсиз, очкўз, ҳарис одамларда ақл-идрок қонунлари бўлса ҳам улар бари бир беодоблик (ахлоқсизлик) қилаверадилар, бундай одамлар тузалмайди.

Аммо бошқа жиҳатдан қарасак, феъл-атворида бирор яхшилик бўлмаган бузуқ одам ёмонроқми ёки ёмон қилиқлари билан бирга яхши томонлари ҳам бўлган (очкўз) одам ёмонроқми? Албатта, биринчи тоифа ёмонроқ, чунки бундай одамларда энг азиз нарса (виждон, иймон — М.М.) ёмон аҳволдадир. Очкўз, тийиқсиз одамда ақл-идрок қоидаси (orthos logos) бор — бу эса ҳар бир инсоннинг жавҳари (arche) биринчи асосидир. Бузуқ, суюқ, одамда эса бу нарса йўқ. Демак, бузуқ одам очкўз, тийиқсиз одамдан ёмонроқдир. Ҳайвонфеъл одам ҳам шундай. Бу ёмон хислат ҳайвонда эмас, одамда учрайди. Ҳаддан ташқари бузуқ одам ҳайвонфеъл одамдир. Ҳайвонда эса ёмонликнинг жавҳари (arche phaine — архи-файле) йўқдир. Ақл-идрок қонуни (logos) эса инсонлик жавҳаридир. Кимдан кўпроқ ёмонлик кутиш мумкин? Арслонданми ё Дионисий, Фаларид, Клемарк ва шу каби ғаламисларданми? Равшанки, ғаламислар ҳайвондан ёмонроқдир. Биринчи асос, жавҳар расво бўлса, унинг эгасидан кўп ёмонликлар келади. Ҳайвонда эса расволик жавҳари йўқ. Бузуқ одамнинг ақли шундайки, у ёмон ишларини ҳам яхши деб маъқуллайди, чунки унинг жавҳари — расво. Шу жиҳатдан ҳам бузуқ одамга нисбатан тийиқсиз, очкўз одам тузукроқдир. (Аммо ҳаётда тийиқсизлик, очкўзлик ва бузуқлик бирлашган одамлар ҳам бор — М.М.).

Тийиқсизлик, сабрсизликнинг ҳам икки тури бор. Бир — тезлик қилиб, ўйламасдан, кутилмаганда тийиқсизлик қилади. Масалан, биз эркактар (кўпчилигимиз) чиройли аёлни кўриб қолсак, кўнглимизда (уни қучоқлаб, ўпиш истаги каби) беодоб бир туйғу уйғонади. Тийиқсизликнинг иккинчи тури касалликка ўхшаган, тўғри йўлдан, покизаликдан адаштирувчидир.

Тийиқсизликнинг биринчи тури унчалик хавфли эмас, бундай тийиқсизлик ҳурматга муносиб, эҳтиросли (қизгин) ва истеъдодли одамларда ҳам учрайди. Иккинчи турдаги тийиқсизлик табиатан совуқ ва тунд одамларда учрайдики, бунини қаттиқ қоралаш зарур.

Агар инсон кўнглида огоҳлантирувчи ақл (logos) бўлса, у лаҳзали кайфиятга, уятли туйғуга берилмайди: гўзал аёлни кўрганида ҳам ўзини яхши тута олади. Аммо ақлан шу нарса ёмонлигини тушуниб турса ҳам кўнгил майлига берилиб, тан роҳатини истаб, бўшашиб кетадиган одам қаттиқ қоралашга лойиқдир. Муносиб (оқил) одам бундай пайтда ўзини жиловлай олади. Биз огоҳлантирувчи ақлга ҳам бўйсунмасдан уят ишлардан роҳатланишни яхши деб билувчи, (иймони) заифлашган, тубанлашган одамни назари паст, ҳарис, суюқ одам деймиз.

Юқорида, оқил одам (sophron — софрон) қаноатли, сабрбардошли одамми, деган масалани ўртага қўйган эдик. Ҳозир, шу масалани ҳал қиламиз. Оқил одам айни вақтда босиқ, қаноатли одамдир. Вужудини ўртаган эҳтиросини ақл қонунига кўра жиловлай олган одам ҳам, табиатан уятли эҳтирослардан холи, аммо гоҳо шундай эҳтирослари исён қилиб қолса, уларни боса оладиган одам ҳам босиқ, вазмин одамдир.

Ёмон эҳтирослардан холи, аммо шу эҳтиросларнинг ёмонлиги ҳақида тўғри фикри бўлган одам оқилдир. Бундан чиқадики, вазминлик оқилликнинг йўлдошидир, оқил одам вазмин ҳамдир.

Аммо, бунинг аксича, барча вазмин одамлар ҳам оқил бўлавермайди. Оқил одам тубан эҳтиросларни кўнгилдан кечирмайди, вазмин, ўзини тия олувчи одам эса тубан эҳтиросларни кўнглидан кечирадию, уларга эрк бермайди. Оқил одамда бу иккала ҳолат бўлмайди. Шунинг учун вазмин, ўзини тия олувчи одамни оқил одамга тенг деб бўлмайди.

(Энди яна бир масалани кўрамиз). Тийиқсиз одам тубанми ёки тубан одам тийиқсизми? Ёки булар ўртасида алоқадорлик йўқми? Тийиқсиз, назари паст, очкўз одам кўнглида ақл билан эҳтирослар ўзаро курашади (ва эҳтирослар ғолиб чиқади — М.М.). Тубан одамнинг кўнглида бундай кураш

йўқ, унинг ақли тубан ҳирсларга бўйсунаверади. Демак, тубан одам тийиқсиз, назари паст одамга тенг эмас (ва бир-бирдан унчалик узоқ ҳам эмас — М.М.). Аслида тубан одам тийиқсиз, энгилтак одамга нисбатан ёмонроқдир.

Одамнинг одатидан кўра табиатини тузатиш қийинроқдир. Одат кучаяверса, табиатга айланиб қолади. (Алишер Навоий ҳам «Кимғаки ёмонлик одат эрур, У кўп такрорланса табиат эрур» деб, худди Арасту каби фикр айтган эди — М.М.). Тубан одам табиатан ёмон одамдир, шу боисдан унинг ақли ҳам ноқис, нопокдир. Тийиқсиз, очкўз одам эса унчалик эмас. Агар у табиатан ёмон бўлганида ақли (logos) ҳам ноқис бўлур эди. Хуллас, тийиқсиз одамнинг одати ёмон, тубан одамнинг эса табиати ёмон. Одатни бошқа бир одат билан алмаштириб, тузатиш мумкин, аммо табиатни ҳеч нарса билан тузатиб бўлмайди.

(Яна бир мушкул масала). Тийиқсиз, очкўз одам билим билан беҳато фикрлай олса; оқил одам ҳам ҳар бир нарса ҳақида тўғри фикрлай олса, оқил одам тийиқсиз бўлиши мумкинми? Бу саволга жавоб бериш қийин. Юқорида айтганларимиздан келиб чиқсак, оқил одам тийиқсиз, очкўз бўлмайди. Яна айтган эдикки, оқил тўғри фикрлаш билан бирга, шу фикрига амал ҳам қилади. Модомики, оқил энг яхши йўлни танлар экан, у тийиқсизлик, очкўзлик қилмайди. Аммо тийиқсиз одам топқир, ўткир зеҳнли бўлиши ҳам мумкин. Эсингизда бўлса, юқорида оқил билан топқир одамларни қиёслаб, булар бир-бирига тенг эмас, деган эдик: оқил яхши йўлни (зарур йўлни) танлайди, топқир эса яхши йўлни танламаслиги мумкин. Топқир одам (яхшилар айтган ёки виждон буюрган) бирор ишнинг тўғрилигини билса ҳам унга амал қилмагани учун тийиқсиз, очкўз бўлиши мумкин. Оқил одам эса очкўз ва тийиқсиз бўлиши мумкин эмас.

ЮНОНЧАДАН Т.МИЛЛЕР ТАРЖИМАСИГА ИЗОҲЛАР

Бир файласуф ижодида уч хил «этика» (Ахлоқ илми) китобининг учраши, «Риторика» («Хитоба»)нинг I-китоби охирида ва 2-китоби бошланишида мустақил ахлоқ илми лавҳасининг борлиги жаҳон фалсафаси тарихида ноёб ҳодиса бўлиб, бу ҳодиса Арасту ва унинг фалсафий мактаби, маънавий-ахлоқий ҳаёт муаммоларига нақадар катта эътибор берганлигидан далолатдир. Арасту «Этика» китобларининг энг мухтасарини нима учун «Мағна Моралиа», «Катта этика» («Ахлоқи кабир») аталишини олимлар турлича изоҳлайдилар: 1. Бу асар Арастунинг отаси Катта Никомахга бағишлангани учун. (Сўнгги янгиафлотунчи Элий фикри.) 2. Бу асар Арастунинг биринчи тўлиқ этика китобидир (В.Тайлер, 1934). 3. Бу асар ундан ҳам кичик асарининг тўлдирилган нусхасидир (О.Жигон, 1931). 4. Бу асардаги 2 китоб Арастунинг бошқа асарларидаги китоблардан узун, каттароқдир. (П.Моро, 1951). 5. Бу асар буюк, жуда муҳим панд-насиҳатлардан иборат. (Хр. Пани, 1841). 6. Унда кўпгина мавзулар тилга олинган. (Буюк Альберт. XIII аср).

Чиндан ҳам фақат «Ахлоқи кабир»да ўтмишдаги ахлоқий таълимотлар ҳақида боб бор (I-китоб, 1-боб.) Бу асарда омад тушунчаси ҳам тадқиқ этилган (I-китоб, 7-боб). Унда калокатия (маънавий гўзаллик) ҳақида ҳам гапирилади (II китоб, 9-боб). Дўст кўзгудай, унга қараб, инсон ўзини билади, деган фикр бор (II китоб, 15-боб). Унда оламлар ҳукмдорининг адолати ҳақида гап бор (II китоб, 8-боб).

Мана шу масалалар «Никомах этикаси»да учрамайди, «Евдем этикаси»да қисман учрайди холос. Бундан ташқари «Ахлоқи кабир»да эркин йўл танлаш, табиий, тугма фазилат, тўғри фикрлаш, севимли ва ёқимли одамлар, табиатни камол топтириши масалалари махсус ва анча муфассал тадқиқ этилган. Аммо бу ерда «Никомах этикаси», X китобидаги «мушоҳадали ҳаёт»га оид муҳим бўлим етишмайди.

(Аслида «Ахлоқи кабир»да бу ҳақда ҳам фикрлар бор — М.М.).

Ғарб Ренессанси — Уйғониш давридаги филолог (тил, адабиётчи) олимлар мазкур рисоланинг жуда ихчам ва расмий тилда ёзилганига қараб, бу асарни Арасту ёзганига шубҳа билдирган эдилар.

(Аслида «Ахлоқи кабир» ихчам, лўнда ва равон тилда ёзилган. Ўзбекча эркин таржимада, айниқса, тил равонлигига эътибор бердик — М.М.). Ғалати услубда ёзилгани учун кўпчилик арастушунослар «Ахлоқи кабир»ни қадимги номаълум бир перипатетик (Афлотун академияси издоши) «Евдем этикаси»дан фойдаланиб ёзган компилятив (кўчирма ёки қайта баён қилинган) асар, деб ҳисоблайдилар. Аммо, айни вақтда асар услубидаги баъзи қадимий қўшимчаларга қараганда, уни кейинроқ ёзилган, деб бўлмайди. Фр.Шлейермахер (Австрия олими) 1817 йилда «Ахлоқи кабир»ни, фалсафий фикр қудрати ва яхлитлиги жиҳатларига эътибор бериб, Арастуники деб ҳисоблаш мумкин бўлган ягона асар, деб атади.

«Мағна Моралиа» («Ахлоқи кабир»)да Арастунинг жонли сўзлари кўринади, бу рисола матни — ё муаллифнинг ўз конспекти, ёки шогирдлари (дарс вақтида) ёзиб олган конспектдир, деган фикр ХХ асрда айтилди (Г.Арним, В.Тайлер). Ф.Дирльмайер (бу ҳам Австрия олими) «Ахлоқи кабир» ҳақидаги турли қарашларга хулоса ясаб, бу асар компиляция ҳам эмас, мусаввада (қоралама нусха) ҳам эмас, балки айни Арастунинг «Метафизика»дан ёки бошқа «Этика»лардан аввал ёзган ўз асаридир, деган фикрга келди. Бунинг далили асарнинг бир бутун улкан қоя каби яхлитлиги, услубий-фикрий бақувват эканлигидир. Кейинроқ муҳаррир ва ноширларнинг аралашуви бўлса ҳам жуда арзимасдир. Ф.Дирльмайер фикрича, ахлоқий муаммолар жуда ўткир қилиб, ўртага қўйилишига қараганда, бу асар йиғиқ, лўнда, педагогик услубда ёзилган, илгор шогирдларнинг муҳокамаси учун мўлжалланган дарсликнинг нодир намунасидир.

Арасту «Этика»ларининг муаммолари ҳали охиригача ҳал этилмаган. Қадимишунос А.Кенни, милоддан аввалги II асргача тилга олинмагани, айрим сўзларнинг қўлланилиши доирасининг статистик таҳлили асосида «Никомах этикаси»ни Арасту асарлари рўйхатидан ўчирлини, уни «Евдем этикаси» ва қисман «Ахлоқи кабир» билан ўхшаш ҳисоблашни таклиф

қилди. Арасту асарларининг аслиятини ва матнларининг қиёсий фазилатларини бундай турли-туман баҳолашлар билан эмас, балки алломанинг фалсафий фикрларини тўлиқ англаш асосида аниқлаш мумкин.

Юнончадан русчага таржима Арасту асарларининг 1883 йилги нашридан амалга оширилган.

РИТОРИКА

(Хитоба)

1-боб

Риторика (хитоба)нинг диалектикага муносабати — Риториканинг (барча фанлар учун) умумийлиги. Нотиқлик санъати тизимини — системасини тузиш мумкинми? Аввалги нотиқлик санъати системаларининг қониқарли эмаслиги. Нотиқ (оратор) нималарни исботлаши керак? Қонун барча масалаларни иложли борица ўзи ҳал этиши керак. Бунинг сабаблари. Ҳакам (судья) ҳал этиши керак бўлган масалалар. Нима учун олимлар (тадқиқотчилар) кўпинча адлия (судлов) нутқлари ҳақида гапиришни маъқул кўрадилар? Силлогизм (асословчи фикр) билан энтимеманинг ўзаро муносабати. Риториканинг фойдаси, мақсади ва соҳалари.

* * *

Риторика билан диалектиканинг¹⁰⁸ умумий, ўхшаш томони шундаки, ҳар иккала фан фақат айрим фанларга тааллуқли соҳа бўлмасдан, барча фанлар буларга муҳтождирлар. Ҳар иккала санъатга (фанга) барча одамлар у ёки бу даражада иши тушади, чунки барча одамлар бирор масалани муҳокама қилади, қайсидир фикрни, қандайдир одамни ҳимоя қилади ёки қоралайди. Бундай ҳолларда баъзилар тасодифга суянади, баъзилар ўз одати ёки қобилиятига қараб иш тутади. Бу икки хил ҳолатни бир тизимга, системага солиш учун иккала турдаги одамлар қандай сабабларга кўра мулоҳаза ва муҳокама оқибатида бирор фикрий хулосага келади, шунини кўриб чиқишимиз зарур, бу эса санъат (илм)-нинг ишидир, буни ҳамма (олимлар) эътироф этса керак. Шу вақтгача, риторика (нутқ маданияти)ни системага солиб чиққан олимлар ишнинг фақат бир қисмини бажарганлар, холос. Чунки бу соҳада фақат исботлар (энтимемалар) нотиқлик санъати хусусиятларига эга, қолган ишлар эса ёрдамчи аксессуарлардир.

Нутқ маданияти — риторика масалаларини системага солган муаллифлар исботларнинг моҳиятини — асосларини ташкил этувчи энтимемалар¹⁰⁹ ҳақида бирор сўз айтмайдилар, лекин исботлашдан узоқ масалалар ҳақида кўп гапирадилар. Аслида гапирувчи, нотиқнинг тингловчиларда туҳматга (учраганларга нисбатан) ҳамдардлик, (туҳматчиларга нисбатан) ғазаб ва бошқа туйғуларни уйғотиши ҳакамнинг ҳукмига таъсир этиш учундир, асосий иш, бўлар иш бўлган. Бу нотиқлар (бир мавзу атрофида асосий масала қолиб, бошқа гапларни айтадиган нотиқлар давлат тузуми илғор бўлган мамлакатларда бир оғиз ҳам гапиролмай қоладилар. Баъзи нотиқлар масалага алоқасиз ёки мавзудан узоқ гапларни айтишни қонун билан таъқиқлаш зарур, деб ҳисоблайдилар, бошқа нотиқлар эса ўз ватанида шундай қонундан амалда фойдаланадилар (Масалан. Аэропаг¹¹⁰ — халқ йиғинида масалага алоқасиз гапларни айтиш таъқиқланган. Бундай тартиб тўғридир, чунки ҳакамда ғазаб, нафрат, ҳамдардлик уйғотишга уриниш (яъни, аниқ исботларга қараб ҳукм чиқармай, кайфиятга қараб ҳукм чиқаришга эришиш) ҳакам фойдаланиб турган чизғич-ўлчовни қийшайтириб кўйиш билан тенгдир.

Аслида масалани кўриб чиқувчининг вазифаси муайян воқеа (айбли иш, жиноят) содир бўлган ёки бўлмаганлигини исботлаб беришдир. Ўша воқеа муҳимми, арзимасми, адолатлими, ноҳақликми, агар қонунда (шундай воқеа ҳақида) айтилмаган бўлса, бу ҳақда ҳакам ўз фикрига эга бўлиши керак. У гапирувчиларнинг таъсирига берилмаслиги керак (Аслида нотиқлар ҳар қандай муҳокама вақтида тингловчилар ёки ҳакамга эҳтирос уйғотувчи сўзлар билан эмас, балки далил, исботлар билан таъсир этиши зарур — М.М.).

Яхши, пухта ўйлаб тузилган қонунларда иложи борича барча ҳолатлар эътиборга олинishi, ҳакамнинг ўзбошимча хулоса чиқаришига ўрин қолмаслиги керак. Чунки, қонунлар аниқ ва тўғри (ҳалол, холис) фикрловчи, адолатли, ноҳақлик нималигини билувчи, эл манфаатини ўйловчи одамлар томонидан, пухта ўйланиб тузилиши керакки, токи уларда ўзбошимча хулосалар чиқаришга йўл қолмасин. Бирор

қилмиш судда муҳокама қилинганида эса, ҳакам шошилиб ҳукм чиқаради (бу эса адолатдан эмас — М.М.).

Қонунда айрим ҳолатлар ҳақида эмас, балки умумий тарзда ҳукмлар белгиланади. Қонунда келгусида бўладиган воқеалар ҳақида, барча фуқаролар учун умумий бўлган ҳукмлар, қарорлар берилади.

Риторика, нутқ маданияти олимлари (риторлар) айбланётган одам бирор хатти-ҳаракатни содир этганми, йўқми, шунини исботлашнинг йўл-йўриқлари ҳақида гапирмай, кўпинча нутқ ва ё қиссанинг муқаддимасида ҳамда бошқа қисмларида нималарга эътибор бериш кераклиги ҳақида, яъни асосий масалага (асослаш, далиллашга) алоқаси йўқ фикрларни айтадилар. Шу сабабли, бу олимлар халқ олдида сўзланадиган нутқ ҳақида эмас, ҳакамлик — судлов нутқлари ҳақида фикр юритадилар. Аслида судлов нутқи айрим фуқароларнинг иши ҳақида, халқ олдида сўзлаш эса бутун мамлакат, халқ тақдири учун аҳамиятли масалалар ҳақида бўлади, яъни халқ олдида сўзлаш ҳакамлик нутқиға нисбатан муҳимроқ ва юксакроқ ҳисобланади. Шунга қарамай, аввалги риторика олимлари халқ учун сўзлаш ҳақида эмас, ҳакамлик нутқиға кўп эътибор беришади (бу ажабланарлидир). Ҳар икки турдаги нутқ учун далиллаш, исботлаш қонун-қоидалари бир хил, умумийдир. Шу сабабли, тўғри йўл — нотиқнинг ўз фикрига тингловчиларни ишонтириш йўлидир, ишонтириш учун эса асос, далиллар келтиришни, фикрни исботлаш йўллари билиш талаб қилинади (Чунки, барчамиз далил-исботли фикрларга кўпроқ ишонамиз). Риторик исбот энтимемадир, бу эса силлогизмларнинг¹¹¹ бир туридир. Ҳар қандай силлогизм эса, бутунча ёки баъзи қисмларига кўра диалектика (жадалиий фикр) соҳасига тааллуқлидир. Шу сабабли, силлогизм (асословчи фикр) нималардан ва қандай тузилишини билган нотиқ силлогизм ҳақидаги билимларига энтимемалар ҳақидаги, яна энтимема — мантиқий силлогизмдан қандай фарқланишига оид билимини ҳам қўшганидан сўнг энтимема (риторик исбот)ни тузишга ҳам қобилиятлироқ бўлади. Биз худди шу қобилиятимиз билан ҳақиқатни ёки ҳақиқатга яқин нарсани топа оламиз. Шуниси ҳам борки, одамлар табиатан ҳақиқатни

излаб топишга қобилиятли бўладилар ва кўпинча ҳақиқатни топадилар ҳам. Зотан, ҳақиқатни излаб топишга қобилиятли одамлар ҳақиқатга яқин нарсани топишга устароқ бўладилар.

(*Таржимон изоҳи.* Арасту ҳақимдан аввал ўтган риторика — нутқ маданияти, нотиклик санъати олимлари ўз системаларида асосий масалани четлаб ўтганлар, улар нотик фикрини далиллаш ҳақида эмас, судлов нутқида ҳакам — судьянинг кайфиятига таъсир қилиш, унда ҳамдардлик ёки ғазаб ва нафрат уйғотиб, нотик учун фойдали қарор чиқариш йўллари ҳақида фикр юритганлар. Арасту ҳам кейинроқ бу ҳақда кенг фикр юритади, лекин у аввалроқ нутқда тингловчиларни ишонтириш учун фикрни далиллаш, исботлаш йўллари ҳақида гапиради).

Риторика илмида адолат ва ҳақиқатни топиш йўллари ўрганилгани учун у фойдали илмдир.

Аслида табиатан, адолат ва ҳақиқат ўзининг зидди бўлган ёлғон ва ноҳақликдан кучлидир. Лекин, агар (баъзи ҳолларда) ёлғон ва ноҳақлик адолат ва ҳақиқат устидан ғалаба қозонса, буни қоралаш зарур, бу ҳол нафратга сазовордир. Бундан ташқари, биз аниқ билимларга эга бўлсак-да, шу билимларимиз билан баъзи одамларни ўз фикримизга ишонтиришимиз жуда қийин бўлади, чунки аниқ билимлар билан маърифатли одамларни ишонтириш мумкин, кўпчиликни (оломонни) эса аниқ билимлар билан ҳам ишонтириб бўлмайди. Биз кўпчилик олдида гапирганимизда албатта барчага тушунарли бўлган далиллар ва фикрларни айтишимиз керак. (Оломонни қандай йўллар билан ишонтириш ҳақида «Тописка»¹¹² асарида айтган эдик (Форобий бу асарни «Тубиқа» дейди).

Бошқа санъатлар — илмлардан ҳеч бири қарама-қарши асослар (муқаддималардан) хулоса чиқариш билан шуғулланмайди. Фақат риторика ва диалектика қарама-қаршиликлар билан шуғулланади. (Прокл¹¹³ ҳам Афлотуннинг «Кратил» асарига шарҳида фақат риторика ва фақат диалектика қарама-қарши фикрлардан қайси бири тўғри, қайсиниси нотўғрилигини исботлаб, ишонтира олади, дейди). Қарама-қарши фикрлар табиатан тенг қувватли бўлмайди,

икки қарама-қарши фикрдан ҳақиқийси, тўғриси, табиатан афзалроғи, яхшироғи кўпроқ ишонтириш қувватига эга бўлганидир. (Лекин, гоҳо одамлар бугунги, ҳозирги фойдани ўйлаб, нотўғри фикрни ҳақиқий деб ишонадилар — М.М.).

Ўз гавдаси (оёқ-қўли) билан ўзига ёрдам беролмаслик (қўрқоқлик) уятли, шармандали ҳол бўлганидай, одам сўзи (ақли) билан ўзига ёрдам беролмаслиги ҳам уятли, шармандали ҳолдир. Зотан, гавдасидан фойдаланишдан кўра, сўздан фойдаланиш жонли мавжудотлар ичида инсонга хосдир (Фақат калтафаҳм, илм-маърифатсиз одамларгина гавдасидан — оёқ-қўлидан, фойдаланиб ўз фикрини ўтказадилар. Оратор, моҳир нотиқ Исократ¹¹⁴ айтган эдики, **риториканинг барча санъатлар — илмлардан афзаллиги руҳнинг жисмдан афзаллиги кабидир** (А.Ф.Лосев изоҳи). Агар кимдир сўз қувватидан ноҳақ ишлар учун фойдаланувчи одам жуда кўп зарар келтиради, деса, қўшимча қилиш мумкинки, бошқа барча неъматлардан ҳам ноҳақ ишлар учун фойдаланиш зарарлидир. Хусусан, жисмоний кучдан, соғлиқдан, бойликдан, ҳарбий раҳбарликдан оқилона фойдаланиш (ўзига ва эл-юртга) кўп фойда келтиради, бу неъматлардан ноҳақ ишлар учун фойдаланиш эса кўп зарар келтиради.

Бу сўзлардан кўринадики, диалектика каби риторика (сўз санъати) ҳам айрим бир соҳа учун эмас, балки барча соҳаларга алоқадор ва фойдалидир. **Риторика илмининг иши айрим одамни бирор фикрга ишонтириш эмас, балки барча одамларни (фойдали ва тўғри) фикрга қандай ишонтиришнинг усуллари, қоидаларини ўргатади.** (Бу эса нутқ маданияти ва нотиқлик санъатининг эл-юртга фойдали илм эканлигини кўрсатади). Бошқа илмлар, масалан, медицина — соғлиқни сақлаш ва турли касалликларни даволаш учун фойдали бўлганидай, риторика — барча нотиқлар учун (хусусан, доимо тингловчиларга, ўқувчиларга, талабаларга ваъз айтувчи ўқитувчилар учун) жуда фойдалидир.

Мантиқ илмида сўздан адаштиришга уста одамни **софист** деганларидек, риторика ва диалектика илмларида ишонтириш санъатига моҳир одамларни **диалектик** деб атайдилар.¹¹⁵

Ҳозир энди сўз санъати қоидаларига, тингловчиларни ҳақиқатни топишга йўлловчи, далиллаш, исботлаш қоидалари, усулларини кўриб чиқишга ўтамыз.

2-боб

Риторика (хитоба)нинг бошқа фанлар ва санъатлар (касб-ҳунарлар) қаторидаги ўрни. — Ишонтиришнинг «техник» йўллари (риторика усулларига, маҳоратга асосланган ишонтириш) ва «нотехникавий» йўллари (объектив — ҳолис маълумотлар, далил, ҳужжатлар асосида ишонтириш. Маҳорат билан ишонтиришнинг (яъни, ишонтириш санъатининг) уч усули. Хитоба — риториканинг ҳам диалектика, ҳам сиёсат соҳаларига алоқадорлиги. Мисол ва энтимема. — Ишонарли нарсалар, воқеалар таҳлили. Риторика (хитоба) ўрганадиган масалалар доираси. Энтимемалар (далиллар) қаердан олинади? Эҳтимоллик, мумкинот таърифи. Аниқловчи белги, сифатларнинг турлари. Мисол келтириш — риторикада йўл кўрсатиш. Умумий далил (тоғлар) ва хусусий далиллар (энтимемалар).

Риторика — хитоба ҳар бир аниқ фикрга тингловчиларни ишонтиришнинг мумкин бўлган йўллари, усулларини топиш санъати (қобилияти)дир. Бошқа фанлар ҳар бири ўз соҳасига алоқадор нарсаларни ўргатади ва (ўша нарсаларга) ишонтиради. Шифокорлик, тиббиёт соғлиқни сақлашга доир ёки касалликларнинг кечишига доир нарсаларни ўргатади ва шуларга ишонтиради, геометрия — турли чизиқлар, миқдорлар, сатҳларни, уларни ўзгартиришни, арифметика — сонларни олиш, қўшиш, кўпайтириш, бўлиш амалларини ўргатади ва ҳоказо. Бошқа касблар, ҳунарлар ва фанлар ҳам шу каби, ҳар бири ўз масалалари билан шугулланади. Риторика (хитоба) эса алоҳида фанларга эмас, балки барча фанлар учун умумий бўлган, ҳар бир фан учун зарур бўлган ишонтириш усулларини ўргатади.

Ишонтириш усулларидан баъзилари «нотехникавий», баъзилари «техникавий»дир (маҳоратга боғлиқ.) «Нотехникавий» ишонтириш усулларини биз (риторлар — нутқ маданияти олимлари) тўқиб чиқармаганмиз, улар аввалдан

бор нарсалардир. Булар: гувоҳлар, уларнинг кўрсатмалари, иқрорномалари ва ҳоказолар далил, ҳужжатлардир). «Техникавий усуллар биз (риторлар) ўйлаб топган ишонтириш воситалари, усуллари дир. «Нотехникавий» ишонтириш усуллари (далил, ҳужжатлар) гайёр бўлганида фойдаланадилар, риторик ишонтириш усуллари эса, аввал ўйлаб топиб, сўнг фойдаланамиз (яъни, бу — сўз санъати билан ишонтиришдир).

Нутқнинг ишонтириш усуллари уч турлидир: **биринчи усул** — гапирувчининг шахсиятига, кимлигига боғлиқ. (Масалан, элга таниқли, ўз соҳасининг усталарни гапирса — ишончли; билимсиз, ёлғончи, енгилтак одам гапирса ишонмайдилар). Ишонтиришнинг **иккинчи усули** — тингловчиларнинг ёшига, савиясига ва кайфиятига қараб сўзлашдир. (Масалан, билимга қизиқмайдиган, енгилтак тингловчиларга, талабаларга гапирсангиз, идрок этмайдилар ва шу сабабли, айтганингизга ишонмайдилар. Агар билимга чанқоқ, иқтидорли талабалар, ўқувчилар бўлса, уларни маҳоратингиз, чуқур билимингиз билан фикрингизга ишонтира olasиз — М.М.). Ишонтиришнинг **учинчи усули** — нутқнинг ўзига, мазмунига боғлиқ. Учинчи усулда ишонтириш нутқ мазмунига боғлиқ, нотик ё ростдан ишонтиради, ё тингловчиларни ишонтирдим деб ўйлайди.

Биринчи усулда, нотик агар яхши инсон бўлса, гаплари ҳам шунга яраша (рост ва ишонарли) чиқади. Умуман олганда биз яхши одамларга тезроқ ва кўпроқ ишонамиз. Агар яхши одам гапирса, нутқининг мазмунини тушунмаса ҳам ишонаверадилар. Бу унчалик адолатли эмас. Баъзилар нотикнинг нутқида унинг ҳалол, соф, виждонли эканлиги билиниб туради, деб ўйлайдилар.¹¹⁶ Бу унчалик тўғри эмас. (Атоқли эстетика олими А.Ф.Лосев бу фикрни шарҳлаб, Арасту «Илиада» достонида троялик она-малика Гекуба ўғли Гектордан айрилгач, Одиссейнинг сўзларидан уни соф виждонли деб ўйлашини, у эса, айёр, алдамчи эканлигини назарда тутган бўлса керак. Хуллас, Алишер Навоий айтганидек, «Сўз ҳолига боқма, сўзчи ҳолига боқ». Яъни, сўзда, нутқда айёр, қув одам ҳам ўзини ҳалол, соф виждонли қилиб кўрсатиши мумкин).

Нотиқнинг ишонтириши тингловчиларнинг кайфиятига ҳам боғлиқлиги шунда кўринадики. улар нутқдан тўлқинланиб, турли (ўринли ва ўринсиз) хулосага келадилар. Биз нутқни тинглаётганимизда завқланиш ёки норозилик, меҳрмуҳаббат ёки нафрат таъсирида турли-туман қарорлар қабул қиламиз. Сўз санъатининг ҳозирги назариячилари (Арасту давридаги) тингловчиларни шу каби ҳолатларга соладиган ишонтириш усуллари ҳақида гапирадилар. Биз булар ҳақида **эҳтирос** фаслида гапирамиз.¹¹⁷ (Арасту нотиқ маҳорати ва тингловчиларнинг эҳтирослари, ҳойу ҳавас ҳақида «Риторика»нинг 2-китобида гапиради).

Ишонтириш фақат шундай уч усул, асос, далиллар билан мумкин бўлгани сабабли, нотиқ тингловчиларни (талабаларни) ишонтара олиши учун ақлий — мантиқий хулосалар чиқаришга қобилиятли, одамларнинг феъл-атворларини (характерларини), фазилатларини ва эҳтиросли майл-истакларини, ҳар бир майл-истак, ҳойу ҳаваснинг табиати қандайлигини тадқиқ этган (яъни, психолог, руҳшунос) бўлмоғи керак. Шу маънода **риторика (нутқ маданияти ва нотиқлик санъати)** ҳам диалектик фикрлаш соҳасига, ҳам ахлоқшунослик ва сиёсат соҳаларига алоқадор экан.¹¹⁸ Худди шу сабабли, баъзи билимсиз ёки масхарабоз (шарлатан) одамлар риторикани билиб олсак бўлди, кейин сиёсатчи бўламиз деб ўйлайдилар. (Арасту «Катта ахлоқ китоби»да ахлоқ — сиёсатнинг бир қисми деб кўрсатган эди). Биз сўзимизнинг бошида ҳам риторика (хитоба) диалектик фикрлашнинг бир қисми ва диалектикага ўхшаш санъат деган эдик: чунки, риторика ҳам, диалектика ҳам бирор фан соҳаси эмаслиги, риторика табиати, ҳар иккала ишонтиришнинг йўллари, усулларини топиш санъати эканлиги ҳақида гапирган эдик. Биз бу икки илм (диалектика ва риторика)нинг моҳияти, қандайлиги, уларнинг ўзаро муносабатлари ҳақида етарли фикрлар айтдик.

Ҳақиқий исботлаш ёки нисбий исботлашга келсак (нисбий исбот ҳали чин исбот эмас), бу нарса диалектика илмига ҳам, риторика илмига ҳам тааллуқлидир: ҳар иккаласида ҳаётий мисол — (хусусийдан умумийга) йўллашдир. Энтимема — силлогизм (асословчи фикрдир). Энтимемага ўхшов-

чи фикр силлогизмга (асослашга) ўхшовчи фикрdir.¹¹⁹ Мен риторик силлогизмни (асословчи фикрни) — энтимема деб атайман, ҳаётий мисолни эса — риторик йўллаш деб атайман: чунки барча нотиқлар ўз фикрини асослашда ё ҳаётий мисол келтирадилар, ё энтимемалар қурадилар — фикр билан асослайдилар.¹²⁰ Нотиқлар исботлашнинг бошқа йўлларидан фойдаланмайдилар. (Арасту нима учундир, мантиқ илмига тааллуқли далиллаш — хулоса чиқаришнинг турли модулари — қоидаларини ҳам фикрий далиллаш — энтимема қаторига киритган.)

Нотиқ ҳар қандай фикрни исботламоқчи бўлса, ё силлогизм (асословчи фикр)дан, ё йўллашдан (хусусий мисолдан умумий хулоса чиқариш йўли — индукциядан) фойдаланадилар. (Бу ҳақда Арасту «Биринчи анатилика»да кенгроқ фикр юритади.)

Ҳаётий мисол билан энтимема (фикрий асослаш)нинг фарқига келсак, бу ҳақда «Топика» асарида кўпроқ айтилган,¹²¹ у ерда силлогизмлар асословчи фикрлар ва йўллаш ҳақида бундай дейилган: (Муайян воқеага) ўхшаш кўплаб воқеаларнинг бўлган ёки бўлмаганлиги ҳақида хулоса чиқарадиган бўлсак, бундай хулосани у ерда («Топика»да, йўллаш деймиз, бу ерда («Риторика»да) ҳаётий мисол деймиз. Мабодо бирор иш содир қилингани оқибатида бошқа воқеа ҳам юз бергани ҳақида хулоса чиқарилса, у ерда — силлогизм деб, бу ерда — энтимема деб атаймиз.

Риторик далиллаш (аргументация)нинг бу иккала тури ҳам ўз фазилатларига эга. Биз «Методика» асарида¹²² айтган фикрларимизни бу ерда ҳам айтамиз: баъзи нутқлар мисолларга бой, баъзи нутқлар энтимемаларга (асословчи фикрларга) бой бўлади, чунки баъзи нотиқлар ҳаётий мисоллар келтиришни, бошқа нотиқлар асосли фикрлар келтиришни яхши кўрадилар. Ҳаётий мисоллар ҳам тингловчиларни яхши ишонтиради, лекин энтимемага (асословчи фикрларга) бой нутқ кучлироқ таъсир кўрсатади. (Бунинг акси бўлиши ҳам мумкин — тарж.) Биз қуйироқда бунинг сабабларини ҳамда улардан фойдаланиш усуллари ҳақида батафсил фикрлаймиз. Энди бу иккала турдаги асослашнинг мазмун, моҳиятини аниқроқ баён қиламиз (таърифлаймиз).

Ишонтириш илми (риторика) фақат айрим шахсларга қаратилмайди. масалан, тиббиётда фақат Суқрот ё Каллийнинг (ёки бошқа бирор шахснинг) соғлиги ҳақида эмас,¹²³ балки умуман инсонларнинг соғлиги ҳақида фикрлар айтилади. Хусусий, якка воқеа-ҳодисалар чексиз бўлиб, уларнинг ҳар бирига алоҳида қоида қўлланмайди. Диалектика ҳам шундай: у дуч келган одамга қараб хулоса чиқармайди (ҳатто жиннилар ҳам нимагадир ишонадилар), диалектика муҳокама қилиб, кўриб чиқиш вожиб (зарур) бўлган нарсалар ҳақида хулосалар беради. Худди шу каби, риторика ҳам маслаҳатлашиб бир фикрга келинадиган нарсаларни, мавзуларни кўриб чиқади.

Риторика шундай масалаларни муҳокама қиладики, бизда у масалалар ҳақида аниқ қонун-қоида йўқ. тингловчилар ҳам узун-узоқ фикрлар силсиласини бирданига англаб ололмайдилар. Биз кўпинча, муҳокама натижасида икки хил хулоса чиқариш мумкин бўлган нарса ҳақида (тўғри хулосани танлаб олиш учун) маслаҳатлашамиз. Аниқ равшан хулосага келиш мумкин бўлган нарсалар ҳақида маслаҳатлашмаймиз (Таржимон мисоли: Фалончи ўғрилик қилибди, буни ёмон дейликми, яхши дейликми, деб маслаҳатлашмаймиз, чунки бу ишнинг ёмонлиги маълум).

Биринчидан, илгари силлогистик йўл билан (асосли фикрлаш йўли билан) исботланган нарсалар ҳақида бир хулосага келиш мумкин. Иккинчидан, илгари силлогистик (асословчи фикрлаш) йўли билан исботланмаган ва шундай йўл билан исботлашга муҳтож бўлган ҳолатлар ҳақида бирор хулосага келиш зарурати бор. Агар шу ҳолатлар ҳақида асосли бир фикр-қарорга келинмаган бўлса ишонарли бўлмайди. Биринчи ҳолатда айтилаётган фикрлар жуда узун бўлса, ҳакам (судья) ўртача, жўн одам бўлса, у чиқарган хулоса — қарор ишонарли бўлмайди. Иккинчи ҳолатда ҳамма эътироф этмаган ва ҳақиқатлиги шубҳали фикрлаш йўли сабабли хулоса ишонтирмайди. Шу сабабли энтимема (асословчи фикр) — силлогизм, ҳаётий мисол — йўллаш бўлиши керак. Энтимема ҳам, ҳаётий мисол ҳам кам ҳолатларда келтирилади, булардан бирортаси ҳаммага маълум бўлса, келтирмаса ҳам бўлади. Масалан, Дорнэй исмли одам Олимп

баҳсларида ғолиб чиқиб, (олтин) гулчамбар билан мукофотлангани ҳаммага маълум.¹²⁴ Шунинг учун нотик Дорий ҳақида гапирганда мусобақа ғолиби деса етарли, гулчамбарни айтиш шарт эмас, чунки ғолибга гулчамбар берилиши ҳаммага маълум. (Қадимги Юнонистон нотиклари асосий фикрни, жуда ихчам, қисқа ифода қилганлар, ихчамлик жуда қадрланган, жамоа олдида узундан-узоқ гапириш қонун билан таъқиқлаб қўйилган — М.М.).

Одамлар одатда ўз фаолиятига доир ишларни муҳокама қиладилар. Улар зарурият, муқаррар қонунлар асосида эмас, балки ўз фикрлари, қарашлари асосида меҳнат қиладилар. («Аналитика»да бу ҳақда айтилган.¹²⁵) Энтимема — асословчи фикрлардан баъзилари зарурият сабабли, баъзилари (кўпчилиги) тасодиф туфайли келиб чиқади.

Энтимемалар (асос — фикрлар) эҳтимоллардан (бўлиши мумкин нарсалардан) ва аломат, сифатлардан ҳам келтириб чиқарилади. Эҳтимол нарсалар — кўпинча содир бўлиши мумкин бўлган ҳолатлардир.

Белги, сифатлар шундайки, улардан баъзилари хусусийларга нисбатан умумий, баъзилари эса умумийларга нисбатан хусусий бўлиши мумкин. Булардан аниқ хулоса чиқариш мумкин бўлганлари — аниқ исбот (тесмерия) дейилади. Бошқа тури эса номланмайди.

Аниқ хулоса чиқариш мумкин бўлган белгини мен силлогизм (асос — фикр) ҳосил қилувчи белги — сифатлар деб атайман. Одатда нотиклар ўз фикрларига тингловчилар эътироз билдириши мумкин деб ўйласалар — аниқ далил — тесмериялар келтирадилар. Қадим вақтларда тесмер ва перас бир хил маънони билдирган.¹²⁶

Белги, сифатлардан хулоса чиқаришда тасодифий сифат ва зарурий — вожиб сифатни фарқлашимиз керак. Суқрот — донишманд ва адолатли одам деган асос — фикр — силлогизмдан барча донишмандлар одил, деб хулоса қилиб бўлмайди. Чунки, Суқротнинг адолатли деган сифати барча донишмандлар учун умумий сифат эмас, фақат хусусий — Суқротга хос сифатдир. Касалликда иситма чиқади ва одам тез-тез нафас олади, деган асос-фикр, силлогизмдан барча тез-тез нафас олувчилар касалдир, деган хулосани

чиқариш мумкин эмас. чунки тез-тез нафас олиш барча касаллар учун вожиб белги эмас. «Янги туққан аёлнинг кўкрагига сут келади» силлогизмидан кўкрагига сут келган барча аёллар туққан аёллардир, деб хулоса чиқариш тўғри, чунки сут келиши — тасодифий эмас, вожиб — сифатдир.

Хуллас, биз эҳтимоллик нима, белги ва аломат нима эканлигини тушунтирдик, уларнинг фарқларини айтдик. Қайси исботловчи хулосалар силлогизм (асословчи фикр) қоидалари бўйича, қайсилари бошқа йўл билан келтириб чиқарилиши ҳақида биз «Биринчи аналитика» китобида кенгроқ фикр юритганмиз.¹²⁷ Ҳаётий мисол — ҳақиқатга йўллаш эканлигини ҳам айтдик. Мисол қисмга ва қисмининг бутунга муносабатини билдирмайди, балки қисмининг бошқа қисмга, ўхшашнинг ўхшашга муносабатини билдиради. Бундан қисмлардан бири одамларга маълумроқ фикр, иккинчиси номаълумроқ бўлади. Мисол: Сиракуза (Сицилия) ҳокими Дионисий ўзини ҳимоя қилиш учун қуроли соқчилар сўрайди. Аввалдан маълумки, Писистрат ўзига қуроли соқчилар олганида тиран бўлган эди. Шунга кўра, Дионисий ҳам тиран бўлишни кўзламоқда, деган хулосани келтириб чиқарамиз. Мегаралик Феаген ҳам шундай йўл билан тиранга айланган эди.¹²⁸ Бунга яна бошқа мисоллар ҳам қўшилиб, Дионисий қандай одамлигини билмасак ҳам, унинг тиран бўлиш мақсади борлигини билиб оламиз. Бунда биз ўзига қуроли соқчилар сўраган ҳокимда тиран бўлиш мақсади бўлади, деган умумий ҳолатдан (топдан) келиб чиқамиз.

Юқорида биз аподиктивга ўхшаш ишонтириш усуллари қандай тузилиши ҳақида айтиб ўтдик.¹²⁹

Диалектик ва риторик силлогизмлар (асос — фикрлар) билан бошқа, алоҳида фанларнинг силлогизмлари (асос фикрлари) ўртасида жуда катта фарқ бор. Агар нотик ўзи сезмагани ҳолда бирор фанга доир силлогизмларни (асос фикрларни) кўпроқ айтаверса, кўп фойдаланса, у оддий нотикликдан ўша фанни билувчи мутахассис олимга айланади. Демак, диалектик ва риторик силлогизм (асос фикрлар) айрим фанлар учун эмас, барча фанлар учун умумий бўлган далил, исботли фикрлашни — топикани ўргатади.¹³⁰

Нутқ тизимининг уч унсури (грекча ва русчада элемент дейилган). — Тингловчиларнинг уч тури. Риторик (хитобий) нутқларнинг уч тури. Кенгашув нутқи, ҳакамлик (ҳукм чиқарувчи, судлов нутқи), эпидейктив нутқ (тантанали нутқ). Бу турлардаги нутқларнинг вақти (мавриди). Ҳар бир турдаги нутқнинг мақсадлари. Ҳар бир нутқ турининг асосларини билиш зарурлиги.

Нотиқнинг ва нутқнинг вазифалари қайси тингловчиларга — талабаларга ёки мажлис қатнашчиларига ёки барча китобхонларга (ёзма нутқда) мўлжаллангани билан белгиланади: тингловчиларнинг уч турига кўра, риторика (хитоба, мурожаат) ҳам уч турлидир. Нутқнинг уч таркибий қисми бўлиб, бу қисмлар бир-бирига мувофиқ келиши керак: 1. Нотиқ. 2. Нутқ мавзуси. 3. Тингловчилар.

Мана шу сўнгги, учинчи таркибий қисм — тингловчиларнинг кимлар эканлиги нотиқ нутқининг мавзуини ҳам белгилайди. Нутқни тингловчилар оддий (фуқаро), томошабин, ё ҳакам (судья ва ҳакамлик ҳайъати аъзолари) бўлиши мумкин. Нотиқ ва тингловчилар бўлиб ўтган воқеани ёки энди бўлажак воқеани муҳокама қилиши ҳам нутқ мавзусига таъсир кўрсатади. Мисол учун, энди бўладиган воқеа ҳақида халқ йиғини қатнашчилари муҳокамада фикр билдиради. Аввал бўлиб ўтган воқеани масалан, адлия идорасида ҳукм чиқарувчилар (суд аъзолари) муҳокама қилиб, фикр билдирадилар. Оддий тингловчилар (фуқаролар, талабалар) нотиқнинг сўзлаш маҳоратини баҳолайдилар.

Шу асослардан келиб чиқиб, Арасту шартли равишда барча нутқни мақсади, вазифасига кўра уч катта турга (жинсга) бўлади:

1. Кенгашув (маслаҳатлашув) нутқи.
2. Адлия, судлов нутқи (қораловчи, оқловчи, гувоҳлар ва ҳоказо).
3. Эпидейктив — тантанавор нутқ.¹³¹

Кенгашув нутқининг мақсади, вазифаси — тингловчиларга бирор таклифни тасдиқлатиши ёки рад эттириш (Но-

тиқнинг тингловчиларга бирор таклифни тасдиқлатиш кўпроқ учрайди).

Адлия, судлов нутқининг вазифаси, мақсади — (бирор ноўя иш қилган одамнинг қилмишини) айблаш ёки оқлашдан иборат. Бу хил нутқ шунга хизмат қилади.

Эпидейктив — тантанавор нутқларда (бирор бўлиб ўтган воқеа, қаҳрамоннинг қилмиши) мақталади ёки (душманларнинг қилмиши) қораланади.

Мана шу уч турдаги нутқда муҳокама қилинадиган вақт ҳам турличадир. 1. Кенгашув нутқида (яқин ёки узоқ) келгуси вақтда юз берадиган воқеалар муҳокама қилинади. Нотиқ тингловчиларни энди бўладиган воқеага тарафдор, ҳайрихоҳ қилиш ёки қарши чиқишини кўзлаб гапирди.

2. Адлия, ҳакамлик нутқларига келсак, бу ерда нотиқлар муҳокама қилинаётган шахсни ё айблаб (қоралаб) ва ё ҳимоя қилиб (оқлаб) гапирдилар.

3. Эпидейктив — тантанавор нутқининг вазифаси, мақсади — (ватан, халқ учун қилинган яхши ишларни) мақташ ёки (ватанга, мамлакатга, халққа зарар келтирувчи ёмон, тубан, ярамас ишларни) ёмонлаш (қоралаш)дан иборат.

Таржимон шарҳи. Афина давлатининг кенгаши (сенат) аъзоси, буюк нотиқ ва лашкарбоши Демосфен машҳур нутқларида Афинани алдовлар йўли билан босиб олишга уринаётган Македония подшоси Филиппга (македониялик Александр — Искандарнинг отасига) қарши, умуман бировларга қул бўлишни қоралаб гапирган. У халқ озодлиги — буюк қадрият эканлигини ишончли далиллар билан тушунтирган. Исократ, Эсхин ва бошқа нотиқлар уруш бошламасдан, Македонияга қарамликда, тинч яшаш тарафдори эдилар. Демосфен уларга ва барча халқ йиғинига Македонияга қарамликда яшаш, озодликдан айрилиб, қул бўлиб яшаш эканлигини ёрқин нутқида маънодор, мантиқли фикрлари билан исботлаб беради. Мазкур нутқ мил. ав. 341 йилда айтилган.

Демосфен нутқининг аввалида Эрон-Юнон урушларида элладаликлар кўп марта ғалаба қозониб, Афина қудратли, гуллаб-яшнаган давлатга айланганлигини эслатади. Сўнг халқнинг миллий ғурури йўқолиб, босқинчи македониялик-

ларга хайрихоҳлик билан қараётган одамларни, фақат шахсий бойлигини ошираётганларни, ёвга қул бўлсам ҳам, бойбадавлат яшай деювчиларни танқид қилади. «Филипп (Македония подшоҳи) Фессалияни қандай бошқариш ҳақида йўл-йўриқ кўрсатмайдами? У, Эритрея демократларини қувиб юбориш учун ва Ореос давлатига ўзига қарашли тиранни раҳбар қилиш учун ёлланма қўшинларни юбормаяптими? (Бу давлатлар Афинага қарашли эди.) Лекин, эллилар (элладаликлар) бу хўрликларга худди осмондан дўл ёғишига чидагандай, чидамоқдалар. Дўл ёққанда ҳар бир фуқаро дуо қилади, лекин дўлни тўхтатишга кучи етмайди. Юнонлар (грек)нинг ҳар бири айрим ҳолда бу ҳақоратларга чидайди. Ҳеч ким (ёвга) қарши чиқмагани учун, бутун Эллада шармандали ҳолга тушмоқда. Македониянинг кучқудратидан қўрқиб, бирор сиёсатчи оғиз очмаётган вақтда Демосфен бундай оташин нутқ сўзлаши катта жасорат эди. Атоқли тарихчи Плутарх ёзишича, Демосфеннинг шу нутқи таъсирида юнонлар босқинчиларга қарши курашга отланганлар. (М.М.)

Арасту «Хитоба» асарида яна бундай дейди: «Эпидейктив (тантанавор) нутқда асосан, сўзланаётган вақт («ҳозирги» вақт)даги вазият муҳокама қилинади, чунки бунда нотик мавжуд вазиятда ҳукм сурган ижтимоий фикрни маъқуллайди ёки қоралайди. (Демосфен ўша вақтда ҳукм сурган босқинчиларга таслимчилик руҳидаги ижтимоий фикрни кескин қоралаб, халқни ватан ҳимоясига даъват қилган.). Тантанавор нутқда гоҳо бошқа вақтлар (ўтмиш ва келажак) ҳам муҳокама қилиниши мумкин. (Демосфен яқин келгусида Македония Афинани ўзига қўшиб олса, Афинани ўзига қўшиб олса, Афина халқининг қулликдаги оғир аҳволни тасвирлаб, халқни огоҳ қилади.)

Мана шу уччала турдаги нутқнинг вазифаси, мақсади ҳам турличадир. (Аввал айтганимиздек) Кенгашув нутқининг мақсади — фойда ва зарарни тушунтириш. Бир нотик яхши ишнинг фойдасини исботлаб, яхшиликка ундайди. Бошқа нотик ёмон ишнинг зарарларини исботлаб, халқни бундай ишдан қайтаради. Маслаҳат нутқида бажарилиши кўзда тутилган ишнинг фойда, зарари кўрсатилади, лекин бунда шу

иш адолатлими ёки ноҳақ ишми. эзгулик, яхшиликми ё тубанликми — буларни ҳам эътиборга олинади. Соҳибқирон Амир Темур тузукларида баён этилишича, кенгашув вақтида айтилган фикрларнинг фойдали ва зарарли томонларини яхшилаб ўйлаб, муҳокама қилар эди: «Агар (ғаним устига) лашкар тортмоқчи бўлсам, амирларимнинг кўнгиллари бу икковидан қай бирига мойиллигини билишга интилардим. Агар ярашдан сўз очсалар, бунинг фойдасини уруш зиёнига солиштириб кўрардим. Агар урушга мойил бўлсалар, унинг фойдасини зиёнига таққослаб кўрардим. Қайси бири фойдалироқ бўлса шуни ихтиёр қилардим. Сипоҳни иккилантирадиган (турумсиз) кенгашни (маслаҳатни) эшитишдан сақланардим».

Ҳакамлик нутқида даъвогарлар ва жавобгарларнинг мақсади — юз берган воқеа (қилмиш) адолатлими ёки ноҳақлик, ёмонликми, шуни аниқлашдир, лекин бу ерда ҳам яна баъзи бошқа мақсадлар бўлиши мумкин.

Эпидейктив, тантанавор нутқда бирор шахсни мақтаб ёки ёмонлаб сўзловчиларнинг асосий мақсади бу иш эзгулик, яхшиликми ёки ёмонлик, шармандалик, уятли ишми — шуларни аниқлашдан иборат.

Ҳар бир нутқ турининг айрича мақсадлари бўлишининг далили шуки, нотик ва муҳокама қатнашчилари асосий мақсаддан ташқаридаги воқеа, хатти-ҳаракатлар бўлганлигини эътироф қилсалар ҳам, ўша нарсалар ҳақида баҳслашмайдилар. Айбдор фалон ишни қилганлигини тан олса ҳам, ўша ишни ёмонлик, ноҳақлик деб ҳисобламайди. Агар ёмонлик деб ҳисобласа, баҳс, муҳокамага ҳожат ҳам йўқ эди.

Бирор шахсни мақтаётган ёки танқид қилаётган баъзи нотиклар, ўша шахснинг қилмиши (кўпчиликка) фойдалими, зарарлими, бунини ўйлаб ўтирмайдилар. Масалан, бу нотиклар Аҳиллнинг дўсти Патроклга мадад беришини эзгулик деб мақтайдилар.¹³² (Аслида эса, Аҳилл дўстига ёрдам бераман деб ўлиб кетади, бу эса юнон қўшинларига зарар келтиради. Ҳолбуки, Аҳилл бу ишга аралашмаса, ўлмай қолиши мумкин эди. Бундай ҳолларда Аҳиллнинг дўсти учун ўлими бир жиҳатдан эзгулик, фазилат, бошқа жиҳатдан, у

ўлмай қолганида ўзи учун ва қўшин учун ҳам фойдали бўлу
эди — тарж.)

Ҳар бир нутқ турининг махсус муқаддималари (бошлан
ғич асослари) борлигини нотиклар билиши зарур, чунки
далиллар, эҳтимолликлар ва белги, сифатлар — риторика
хитобанинг муқаддималари, бошланғич асосларидир. Уму
ман олганда, силлогизм (нисбат, қиёс) муқаддималардан таш
кил топади. Далиллари эҳтимолликлар, белги, сифатлардан
иборат муқаддималардан ташкил топган силлогизмлар —
нисбатлар, қиёсларни (риторика илмида) энтимема — да
лиллаш асослари деб аталади. Нотиклар билиши керакки,
ўтмишда ҳам, ҳозирда ҳам, келгусида ҳам фақат бўлиши
мумкин, эҳтимоли бўлган воқеа-ҳодисаларгина юз беради.
Бўлиши мумкин бўлмаган, эҳтимоли ҳам бўлмаган воқеа
лар юз бермайди. Шундай экан, кенгашув нутқида ҳам,
ҳакамлик нутқида ва эпидейктив (жуда муҳим, тантанавор
йиғилиш) нутқида ҳам нотиклар бирор воқеа ўтмишда юз
берганми, йўқми ва келгусида юз берадими, йўқми, аниқ
лаш учун мумкинот, эҳтимоллик ва номумкин, имконсиз нар
салар нималиги ҳақида тайёр муқаддималар — бошланғич
асосларни билиб туриб гапириши зарур.

(*Таржимон шарҳи*. Нутқнинг барча турларида сўзловчи
нотиклар, улар бирор масалада тингловчиларни (фуқаро
ларни) бирор тадбирни амалга оширишга ундайдими ё улар
ни бу ишдан қайтарадими (кенгашув нутқида), бирор шахс
нинг қилмишини қоралайдими, оқлайдими (адлия, ҳакам
лик нутқида) ва кимнингдир қилган жасоратли ишини мақ
тайдими (эпидейктив, тантанавор нутқда), қайси мавзуда
бўлса ҳам ўз фикрларини далиллаш вақтида бахт-саодат
нима, буюклик ва тубанлик нима, яхшилик нима, ёмонлик,
жабр-зулм нима, гўзаллик, эзгулик нима ва шармандали ва
уятли ишлар қайсилар эканлигини, яъни, энг муҳим муқад
дималар — бошланғич (умуминсоний) асосларга суянган
ҳолда ўз фикрини исботлашга уринадилар.

Бу муқаддималар — умуминсоний қадриятларнинг бош
ланғич асосларини барча нотик, хусусан, устоз, мураббий,
ўқитувчилар жуда яхши билишлари шарт).

Кенгашув нутқида нотик нималар ҳақида гапиради? Одамларга, халқ ҳаётига алоқадор барча масалаларни кўриб чиқиши риториканинг вазифасига кирмайди (Риторикага тааллуқли алоҳида масалалар бор.). Риторика аналитик вазифани ва сиёсий соҳани ўз ичига олади. Кенгашув нутқида кўриб чиқиладиган беи масала: Молия (финанслар). Уруш ва тинчлик. Мамлакат мудофааси. Мамлакат аҳолисининг озиқ-овқати. Қонунчилик. Нотик (оратор) турли давлат тузумларини билиши керак.

* * *

Аввало аниқлаб олайлик: одамлар нималар ҳақида маслаҳатлашадилар? Нотиклар кенгашда халқ учун нималар фойдали ва нималар зарарли экани ҳақида умумий гапларни эмас, балки мамлакат олдида муайян ўша вақтда кўнданг бўлиб турган неъматларга ёки иллатларга доир масалалар ҳақида гапиради. Ҳал бўлиши мумкин бўлган масалалар юзасидан кенгаш чақирилади. Йўқ нарса ёки бўларбўлмас нарсалар ҳақида кенгашиб ўтирилмайди. Тасодифан ёки табиий равишда, ўз-ўзидан ҳал бўладиган нарсалар ҳақида ҳам маслаҳатлашувдан фойда йўқ. Одатда бажарилиши, бошланиши ҳал этилиши кенгаш аъзолари — одамларга боғлиқ бўлган масалалар ҳақида фикрлар айтилади. Бирор ишни амалга ошириш мумкинми ёки йўқлигини аниқлаб олиш учун кенгашилади.

Одамлар ҳаётида ва илм-фанда учрайдиган жуда кўп муаммоларни риторика муҳокама қилмайди, уларни муҳокама қилиш бошқа фанларнинг вазифасидир. Шусиз ҳам олимлар риторика фанига тааллуқли бўлмаган нарсаларни ҳам бу фанга қўшиб юбормоқдалар.¹³³ (Арасту шундай дейдию, лекин қуйироқда ўзи инсон руҳияти, психология, ахлоқшунослик — этика, ҳуқуқшунослик, қонунчилик соҳаларида ҳам риторикага боғлиқ ҳолда жуда теран фикрлар айтади. — тарж.)

Аввал айтганимиздай, риторика (хитоба) бир жиҳатдан аналитик (аниқ) фанларга, бошқа жиҳатдан ахлоққа ало-

қадор (ижтимоийет ва) сиёсатга киради. Яна, риторика — бир жиҳатдан диалектикага, бошқа бир жиҳатдан софистик мулоҳазаларга яқин туради. Агар биз диалектик фикрлаш ва риторикани қобилият деб эмас, алоҳида фанлар деб олсак, ўзимиз сезмаган ҳолда уларнинг табиатидан узоқлашиб, бошқа фан соҳаларига ўтиб кетамиз, ўша фанларнинг эса ўзига тааллуқли мавзулари бор (Масалан, астрономияда — юлдузлар, ботаникада — ўсимликлар, зоологияда — ҳайвонлар каби — тарж.).

Лекин биз ҳозир кўриб чиқадиган масалаларни сиёсатшунослик учун ҳам муҳим бўлган бир қанча категорияларга — асосий тушунчаларга бўлиб ўрганишимиз ўзимиз учун фойдали.

Фуқаролар кенгашадиган, нотиқлар ўз фикрини билдирадиган беш соҳа бор:

1. Молиявий аҳвол (финанслар). 2. Уруш ва тинчлик. 3. Мамлакат ҳимояси. 4. Маҳсулотни четдан олиб келиш ва четга чиқариш. 5. Қонунчилик.

Мамлакатнинг молиявий аҳволи ҳақида маслаҳат берувчи нотиқ давлат даромадларининг барча моддаларини (бандларини) — улар қандай ва қанча, агар бирор соҳа унутилган бўлса, уни эслатиб, қўшиб қўйиши, бирор соҳага керагидан кам маблағ ажратилган бўлса, кўпайтиришни таклиф этиши, чиқимлар, харажатлар бирор соҳада бефойда бўлса — йўқотиш, ошиб кетаётган бўлса, камайтириш ҳақида гапириши керак бўлади. Чунки, мамлакатнинг чиқимлари камайтирилса, халқ бойлиги кўпаяди. Мана шу ишларнинг барчасида фақат маҳаллий аҳвол билан чекланмай, бошқа, чет мамлакатларда топилган ихтироларни, янгиликларни ҳам эътиборга олиш зарур.

Уруш ва тинчлик соҳасида эса, нотиқ ўз давлатининг куч-қудрати аввал қандай бўлганлигини, ҳозир қандай аҳволда эканлигини, нима ишлар қилинса, мамлакат куч-қудратини ошириш мумкинлигини билиши керак. Нотиқ яна ўз давлати илгари қайси давлатлар билан қандай уришганлигини (енганми, енгилганми), бошқа давлатларнинг қандай аҳволда уришганлигини билиши зарур. Шу билан бирга нотиқ қўшни давлатлардан қайси бири (кимга қарши) урушга тай-

ёрланаётганлигини, кучлироқ давлатлар билан сулҳ тузиш кераклигини, кучсиз давлатларга нисбатан уруш бошлаш ёки бошламаслик халқ ихтиёрида эканлигини билиши зарур.

Яна нотиқ, душман ҳарбий кучларининг ҳолатини, ҳарбий қуввати зиёдалиги ёки камлигини билиши ҳам фойдалидир, билмаслиги эса зарар келтириши мумкин.

Мамлакат мудофаасига келсак, нотиқ ватанни ҳимоя қилиш йўллари, усулларини, қаерларга қанча соқчилар қўйиш кераклигини билиши зарур. Буни билиш учун эса, нотиқ мамлакатнинг ҳамма жойларини яхши билиши, қаерда соқчилар кам бўлса кўпайтириш, ошиқча бўлса камайтириш кераклигини, энг муҳим марраларни яхшироқ қўриқлаш зарурлигини айтиши керак. Буни билиш учун нотиқ ўз мамлакати ва бошқа давлатлар қатнашган, аввал бўлиб ўтган урушлар (қандай бошланиб) қандай тугаганлигини ўрганиши керак, чунки чет мамлакатларда бўлган урушлардан ҳам ўз давлати учун хулосалар чиқариб олиш фойдалидир.

Мамлакатнинг озиқ-овқат захиралари, имкониятлари қандай, қайси озиқ-овқатлар мамлакатнинг ўзида, қайсилари четдан келтирилади, бу масалада кимлар, қайси давлатлар билан савдо-сотиқ шартномалари тузиш мумкинлигини нотиқ билиши зарур. Нотиқ ўз давлати фуқароларини (ҳарбий қуввати ва озиқ-овқат захиралари соҳасида) кучлироқ давлатлар билан, фойда келтирувчи давлатлар билан яхшироқ муомалада бўлиш зарурлигини эслатиши керак (русча матнда — эҳтиёткорлик билан, дейилган).

Мамлакат тинчлиги, хавфсизлигини таъминлашда бундан ташқари, яна ўз мамлакатадаги (ва бошқа давлатлардаги) қонунчиликка (қандай қонунлар борлигини) ҳам нотиқ билиши зарур. Чунки, давлат фаровонлиги кўп жиҳатдан қонунларга боғлиқдир.

Нотиқ турлича давлат тузумларини, ҳар бир тузумда мавжуд фойдали ва зарарли томонларни, яшнатувчи ёки ҳалокатга, таназзулга элтувчи томонларни билиши зарур. Ҳар бир давлатнинг равнақи ёки таназзули унинг ижтимоий тузуми табиатидан келиб чиқади. Энг яхши (идеал) тузумдан бошқа барча тузумлар давлатни таназзулга учратади. (Халқ, давлат учун) ортиқча эркинлик (демократия) оли-

гарҳияга йўл очиб беради, ҳаддан зиёд қаттиққўллик тиранияга, жабр-зулмга йўл очади.¹³⁴ Бу гўё инсон юзини жуда катта бурун ҳам. жуда ялпоқ бурун ҳам хунуклаштирганига ўхшашдир.

Нотиқ ўз мамлакати ва бошқа давлатларнинг тарихида мавжуд бўлган қонунчилик турлари турли тузумлар билан боғлиқлигини, қайси бошқарув тузуми (давлат ва халқ учун) фойдалироқ эканлигини билиши зарур. Ўша давлатлар қандай ерларда (водийдами, тоғ орасидами, сувлими, сувсиз, чўлми) жўғрофий хусусиятларини ҳам билиши зарур. Лекин, буларни чуқурроқ билиш риторикадан кўра кўпроқ сиёсатшунослик соҳасига киради.

Давлат ишларида маслаҳат берувчи нотиқ мана шу соҳаларда яхши билимларга эга бўлиши зарур. Шундан сўнг биз кенгашда маслаҳат берувчи нотиқ тингловчиларни бирор ишни, чора, тадбирни қилиш фойдали эканига ишонтириш учун ёки аксинча бирор ишни, чора-тадбирни қилмаслик кераклигига ишонтириб, бу ишдан қайтариш учун яна қайси соҳаларни, қайси масалаларни билиши зарурлиги ҳақида фикр юритамиз.

5-боб

Бахт-саодат нима? У — инсониятнинг пировард мақсади. Бахт-саодат (тушунчаси)нинг тўрт хил таърифи — Бахт-саодатнинг таркибий қисмлари. Ички ва ташқи ноз-неъматлар. — Насл-насаб асслиги. Яхши хулқли ва кўп зурриёт қолдириш. — Мол-дунё, иззат-ҳурмат, жисмоний фазилатлар тахлили. Яхши дўстларнинг кўплиги. Дўст таърифи. Бахтли толеъ ва тасодифий бойлик — омад ҳақида.

Ҳар қандай инсон алоҳида ҳолида ҳам, жамоа ҳолида ҳам яхши, бахтли яшашга интилади. Одамлар шу мақсадга мувофиқ ҳаётда у ёки бу йўлни танлайдилар, баъзи қулларни шу мақсадга тўғри келмагани учун четлаб ўтадилар. Мана шу эзгу мақсад, мухтасар қилиб айтганимизда — бахт-саодатдир. У, бир неча таркибий қисмларидан иборат. Энди бахт-саодат нима, у қандай қисмлардан иборат, шуни кўриб чиқайлик.¹³⁵

Аслида, одамни бахтга элтувчи иш-амалларга даъват қилиш, аксинча, бахтсизликка элтувчи ишлардан қайтариш зарурати бор. Қандай қилиб, бахтни ва ё унинг бир қисмини бунёд этиш мумкин?

Бахт-саодатни нималар вайрон қилади? Нималар бахтга етишувга халақит беради? Ёки нималар бахтиёрликка бегона ишларни вужудга келтиради? Мана шу нарсаларнинг нима эканлигини одамлар яхшилаб тушуниб олсалар, ундай ишларни қилмаган бўлур эдилар.

Бахт-саодатни фазилатлар билан қўшилган фаровонлик деб таърифлаш мумкин. У яна: ўз ҳаётидан мамнунликдир? Ёки у — ёқимли ва беозорхизматчиларнинг кўплиги ҳамда уларни бемалол сақлаб туриш ва фойдаланиш имконияти-ми? Ҳар ҳолда одамлар шулардан бирортасини ёки бир нечтасини бахт-саодат деб эътироф этадилар.

Агар бахт-саодат чиндан ҳам шу каби нарсаларда бўлса, булар қаторига яна: насл-насабнинг асслиги, дўст-ёронлар кўплиги, яхши одамлар билан дўстлашиш, бойлик, яхши (хулқли) ва кўп фарзандлар ва набиралар, бахтли кексалик кабиларни ҳам қўшишга тўғри келади. Бундан ташқари, бахт-саодатга яна: соғломлик, чеҳра гўзаллиги, бақувватлик, хушқадлик, мусобақаларда эпчиллик каби жисмоний устунликларни ва яна: шон-шуҳрат, иззат, обрў, омад каби неъматларни ҳам қўшиш мумкин. Чунки, инсон ҳам ўзида, ҳам ўзидан ташқарида мавжуд неъматларга эгалик қилганидан ўзини бахтли ҳис этади. Инсоннинг ўзида (софдиллик, куч-қувват, соғломлик каби) руҳий ва жисмоний неъматлар бўлиши мумкин. Ўзидан ташқарида эса — насл-насабнинг асслиги (бу неъмат, қандай оилада туғилиш инсоннинг ўзига боғлиқ эмаслиги туфайли — ундан ташқарида ҳисобланади), яхши дўстлар, иззат-ҳурмат каби неъматлар бўлади. Яна: иззу жоҳ (мансаб) қудрати, омад ҳам инсон ихтиёридан ташқаридаги неъматлар бўлиб, агар шулар бўлса, одам қўлга киритган бошқа неъматларини ҳам яхши сақлай олади.

Энди, бахт-саодатни ташкил этувчи мана шу ноз-неъматларнинг ҳар бирини алоҳида кўриб чиқайлик.

Бирор кучли халқ ёки қудратли давлатнинг асл фуқароси учун ўша одамнинг ота, боболари шу давлатда қадимдан

яшаб, машҳур йўлбошчилар, подшоҳ, вазир ёки уламолар авлодидан бўлиши ҳам бахт. Мана шундай машҳур зотлар авлоди бўлган одамлар насл, насаб баҳсида бошқалардан ўзини устун деб биладилар.¹³⁶ Айрим шахс учун насл-насабнинг тозалиги ота томонидан ҳам, она томонидан ҳам давлатга, халққа катта хизматлар қилган машҳур одамларнинг хонадонига мансубликка боғлиқдир.¹³⁷ Аждодлари орасида ана шундай шон-шавкатли эркаклар, аёллар, ёшлар ва қари-яларнинг бўлиши насл-насаб аслигидир.

Оилада яхши (солиҳ, хушхулқли, софдил, мард, меҳнатсевар, паҳлавон, олижаноб) фарзандлар кўп бўлиши — давлатнинг ҳам қудратини ташкил этади: чунки, мамлакатда яхши тарбия кўрган (руҳий, маънавий ва) жисмоний жиҳатдан ҳам гўзал, бўйдор, паҳлавон, чаққон йигитлар кўп бўлиши давлатни кучли қилади, обрўйини оширади. Маънавий гўзалликка келсак, камтаринлик ва мардлик — йигитларнинг энг яхши фазилатларидир.

Давлат учун ҳам, айрим оила бошлиғи учун ҳам фозил (фазилатли) йигит ва қизлар бўлиши бахт-саодатдир.

Қизлар учун жисмоний жиҳатдан гўзал, хушқомат бўлиш, маънавий жиҳатдан — камтарин, меҳнатсевар, олижаноб бўлиш — энг яхши фазилатлардир. Ҳар бир инсон ва умуман давлат шундай ажойиб йигитлар ва қизларга эга бўлиш (бахт-саодатидир). Ҳар бир инсон ва давлат шунга интилиши керак. Македония давлатидаги каби, бузуқ аёлларнинг кўп бўлиши фаровонликни икки баравар камайтиради.

Озод инсон агар яхши фазилатлари билан иззат-ҳурмати, қадр топган бўлса, шу бойликлар унга фойда келтириши мумкин. Фойдали мулклар: озод инсоннинг қадр-қимматига яраша ҳосил ва роҳат, ҳузур-ҳаловат келтирувчи мулкдир. Ҳосил келтирувчи деганда мен олинадиган даромадни айтмоқчиман. Роҳат берувчи нарсалар эса — улардан фойдаланишда хурсандчиликдан бошқа ҳеч вақо олинмайдиган нарсалардир... Мулкка эгаликнинг шубҳасиз ишончли бўлиши ундан ўзи истаганча вақтида, ўрнида ва шароитида оқилона фойдаланиш мумкин бўлган мулклардир. Умуман олганда, бойликнинг моҳияти ундан фойдаланишдадир,

чунки бекор ётган, (моддий ва маънавий жиҳатдан) бефойда мулкларни бойлик деб бўлмайди.

Яхши обрўга (репутацияга) эга бўлиш халқ орасида жиддий одам деб ном чиқаришдир, кўпчилик одамлар, фозил ва оқил одамлар интиладиган хислатлар соҳиби бўлишдир. Оллийҳимматли одамни халқ ҳурматлайди. Адолат юзасидан, фуқароларга яхшилик, хайр-эҳсон қилувчи одам иззат-ҳурмат қилинади. Ёхуд маълум вақтларда, маълум жойларда топилиши қийин бўлган бойликлар ва хислатларга эга бўлган одамлар ҳам иззат-обрў қозонадилар. (Масалан, носоғлом ижтимоий шароит туфайли кўпчилик мунофиқ, риёкор, ёлғончи, бир-бирини алдаб ёхуд лаганбардорлик, хушомадгўйлик билан кун кўрадиган одамларни халқ ҳурмат қилмайди. Адолатли жамиятда рост гапирувчи ва халқ фаровонлигини ўйловчи одам эл-юртда катта иззат-обрў топади. Бундай азиз одамларни қадрлаш ўрнига, уларни таъқиб қиладиган ҳокимиятдан эса эл-юрт нафратланади — М.М.)

...Жисмоний фазилатлар: бадан соғломлиги, уни турли ёмон ишлардан, таъсирлардан асраш. Баъзи дарвешсифат одамларга, масалан Геродик соғломлигига одамлар ҳавас қилмайдилар.¹³⁸ (Лекин шарқда Иброҳим Адҳам каби подшоҳлигидан воз кечиб, шубҳали таомлардан ҳам кечиб, фақат ҳалол ва озгина таом еб, тоат-ибодат билан ҳаёт кечган дарвешлар иззат-ҳурматга сазовордир).

Гўзалликка келсак, бу фазилат турли ёшдаги одамларда турличадир. Ўсмирлар, ёшлар югуриш, тош кўтариш ёки бошқа қийин машғулотлар билан хушқомат ва кучли, чайир гавдали бўлса — гўзал ҳисобланади. Айниқса, пентатл (беш кураш) ва панкратий¹³⁹ билан шуғулланган. Атлетикачиларнинг гавдаси гўзалдир, чунки улар гавдасини ҳар жиҳатдан чиниқтирганлар.

Баъзи (тасодифий) неъматлар инсон табиатига боғлиқ бўлмаслиги мумкин. Масалан, санъат (гимнастика) сабабли инсон соғлиги яхшиланади. Лекин, баланд бўйлик, гўзаллик инсонда табиий бўлади. Табиий неъматлар бошқаларнинг ҳасадини (ёки ҳавасини) келтиради.

Тасодифий неъматларда тартиб, қоида ҳам бўлмайди. Масалан, бир оилада барча болалар хунук, фақат биттаси

чиройли. Ҳеч ким топмаган дафина-хазинани бир одам топиб олиши ҳам тасодифийдир. Ёки, жанг вақтида ўқ бошқаларга тегмай, фақат бир одамга тегиб ҳалок этиши ҳам тасодифдир.¹⁴⁰

Фазилатлар ҳақидаги таълимот мақтовларга алоқадор бўлгани учун, фазилатлар ҳақида мақтовлар бобида фикр юритамиз.

6-БОБ

Кенгашув нутқининг мақсади — (ватанга, халққа) фойда етказишдир. (Савдога алоқасиз), барча одамларга фойда етказиши — ноз-неъматдир. Ноз-неъматнинг таърифи. Таъсир этувчи сабабларнинг уч тури. Неъматларнинг тур ва даражалари: бахт-саодат, кўнгилдаги фазилатлар, гўзаллик, соғломлик, бойлик ва дўстлик, ор-номус, шон-шараф, яхши сўзлай билиши ва сўзлаганига амал қилиши, табиий қобилиятлар, илм-фанларни, турли ҳунар ва санъатларни билиши (тинч, осойишта), ҳаёт, адолат (барқарорлиги). Шубҳали неъматлар. Яна неъматнинг таърифи. Икки хил эҳтимоллик.

Биз (нотиқлар) бошқаларга, тингловчиларга бирор нш ва тадбирнинг ҳозирги вақтда фойдали, яхши ёки келгусида яхшилик келтиришини тушунтираётганимизда ёки ўша нарсанинг зарарли эканлигини айтиб, уни қилмасликка даъват этаётганимизда табиий ва равшанки, биз ўша ишнинг кўпчиликка фойдали ёки зарарли эканлиги ҳақида ўйлаймиз. Кенгашда маслаҳат бераётган нотиқ охириги мақсадни эмас, балки унга етишув йўллари, воситалари ҳақида гапиради. Ана шу воситалар мақсадга етишувда фойдали ишлар, тадбирлардир. Фойда келтирувчи нарсалар эса неъматдир. Шу нарсаларни яхши тушуниш учун яхшилик (ва ёмонлик), фойда (ва зарар) нималардан иборатлигини кўриб чиқишимиз керак.

Ноз-неъмат шундай нарсаки, биз уни истаймиз, ёқтира-миз, шу сабабли, ноз-неъмат келтирувчи бошқа нарсаларни (меҳнат билан келган бойликни ва ҳоказоларни) ҳам яхши кўра-миз. Ақлли одамларнинг барчаси (ақл неъматни насиб этган одамлар) ноз-неъматни яхши кўрадилар. Ақл билан

топилган ноз-неъматлар инсонни хотиржам ва мамнун қилади. Ноз-неъмат ўз-ўзича турганида ҳам ёқимли, хотиржамлик ва мамнунлик ҳолатини давом эттираётгани учун ҳам ёқимли, бошқа ноз-неъматларни топишга хизмат қилаётгани учун ҳам ёқимлидир. (Масалан, анвойи мевалар ноз-неъмат, уларни истеъмол қилганингизда соғлиқ, саломатлик неъматига ҳам эришасиз. Ёки илм-фанлар ҳам неъмат, яна булар ёрдамида бошқа неъматларга ҳам эришасиз).

Ўзи неъмат бўлиб, бошқа неъматларни ҳам келтирувчи нарса уч жиҳатдан яхшидир: соғломлик яна узоқ яшашга имкон беради. (Меъёрда истеъмол қилинган) таом ўзи неъмат, у яна соғломлик неъматини келтиради. Гимнастика ҳам шундай, у (ҳузур беради) ва соғлиқни ҳам яхшилайти. Хуллас, ҳар қандай неъматни қўлга киритиш ва ёмонликни (ёмон хулқ ва ёмон қилмишларни) йўқотиш фойдалидир.

Ҳар бир нотик неъматларнинг даражалари, мартабаларини ҳам билиши зарур. Чунки, буларни билиш бизга ҳаётимизда янада аълороқ неъматларни қўлга киритишга ёрдам беради. Ноз-неъматларнинг озлигидан кўплиги аъло, ёмонлик, қайғу, кулфатнинг эса кўплигидан озлиги яхшироқ. Фазилатлар ҳам неъматдир, чунки, фозил одамлар (бошқаларга, мол-давлати кўп одамларга нисбатан) бахтлидирлар. Чунки фазилатлар неъматларга етказилади ва улардан (оқилонна) фойдаланишни ўргатади.¹⁴¹ Аммо, фазилатларнинг ҳар бирининг мазмун, моҳияти, уларнинг табиати ҳақида кейин алоҳида фикрлашамиз. (Оқилонна) роҳатланиш ҳам неъмат, барча жониворлар роҳатланишга интилади. Чиройли нарсалар барча одамлар учун ёқимли ва истакли, марғубдир. Аввал айтганимиздай, ҳаёт неъматлари қуйидагилардир: бахт-саодат неъматини бошқа кўп неъматларни ўз ичига олгани учун барча инсонлар унга интилади (лекин бахтни турли одамлар турлича тушунадилар, бу ҳақда қуйироқда тўхталамиз).

Бир сўз билан айтганда эзгулик, (неъмат) деб қуйидагиларни эътироф қилиш зарур: бахт-саодат, чунки унинг ўзи барча неъматлардан афзалдир, бундан ташқари айнан у тўфайли биз кўп нарсаларни танлаб оламиз. Адолатлилик, мардлик, меъёр (мўътадиллик), олижаноблик, сахийлик ва

бошқа шунга ўхшаш нарсаларни эзгулик (неъмат) деб эътироф қиламиз, чунки булар қалбнинг яхши хислатларидир. Гўзаллик, соғломлик ва бошқа шунга ўхшашлар ҳам эзгулик (неъмат)дир, чунки бунинг ҳаммаси вужуднинг яхши хислатларидир, вужуднинг бу хислатлари кўпгина эзгуликларни туғдиради (келтириб чиқаради), масалан, соғ-саломатлик ҳузур-ҳаловатли ҳаётни вужудга келтиради, негаки у олий неъмат, (эзгулик) ҳисобланади, чунки у энг катта бебаҳо аҳамиятга молик бўлган иккита нарса — ҳузур-ҳаловат ва ҳаётнинг сабабчиси бўлиб хизмат қилади.

Ҳалол меҳнат билан топилган бойлик инсон қадрини (фазилатини), бошқалардан афзаллигини ифодалайди ва кўпгина неъматларнинг (эзгуликларнинг) сабабчиси бўлиб хизмат қилади. Дўст ва дўстлик ҳам азиз неъмат, у сабабли кўпгина яхшиликлар келиб чиқади. Ор-номус, шон-шараф, ёқимли ва кўп нарсаларни вужудга (юзага) келтиради, одамлар ор-номус, шон-шараф мавжудлиги туфайлигина фахрга, ҳурматга сазовор бўладилар ва ор-номус билан кўп нарсалар боғлиқ бўлади. Чиройли гапира олиш ва сўзига амал қилиш ҳам неъматдир, бунга ўхшаганлар ҳаммаси неъмат, эзгуликни яратади (вужудга келтиради). Истеъдод хотира, зеҳнлилик, зийраклик, зукколик ва шунга ўхшаш барча хислатлар ҳам шулар жумласига киради, чунки улар эзгулик (неъматлар)ни юзага келтирадилар. Худди шулар билан баробар тарзда илм-фан ва санъат, барчаси ҳам булар таркибига, жумласига киради (тааллуқлидир). Ҳаётнинг ўзи неъматдир (эзгуликдир). Ва ниҳоят адолатлилик ҳам эзгуликдир, чунки у ҳаммага фойдали ҳисобланади. Неъмат, эзгулик деб одамлар тан олиши мумкин бўлган нарсаларнинг ҳаммаси тахминан ана шулардан иборат. Баҳсли, мунозарали бўлган эзгулик, неъматларга келсак, юқорида эслатиб ўтилган эзгуликларга (асосланиб) улар тўғрисида хулоса қилиш керак бўлади.

Ёвузликка нимаики қарши бўлса ана ўша эзгуликдир ҳамда душманларга нимаики фойдали бўлса ўшанга қарши, тескари бўлган нарса ҳам бу — эзгуликдир (неъматдир). Масалан фуқароларнинг қўрқоқлиги, номардлиги душманларга фойда келтиради, у ҳолда равшанки жасурлик, мардлик

фуқароларга жуда фойдали ҳисобланади. Умуман олганда душманлар ниманики хоҳласалар ва нимадан хурсанд бўлсалар ўшаларнинг барчасига тескари, қарши ҳолатда бўлиш фойдали ҳисобланади ва шунинг учун ҳам мана бундай дейишган:

*Ҳукмдор Приам қандай завқланган бўларди...*¹⁴²

Лекин доим бундай бўлавермайди, кўпинча бир хил нарса икки томон учун ҳам фойдали бўлиши мумкин ва қачонки худди ўша бирор нарса икки томон учун ҳам зарарли бўлганида «бахтсизлик одамларни бир-бирига яқинлаштиради» деб шунга айтадилар. Меъёрида бўлган нарсани ҳам эзгулик деб аташ мумкин, зарурий чегарани бузиб ўтишни, ҳаддан ошишни эса ёвузлик деб аташ мумкин. Нима (қайси) нарса учун кўп меҳнат ва ҳаражат қилинган бўлса ўша нарса ҳам эзгулик (неъмат) ҳисобланади, агар бундай нарса яхши мақсадга хизмат қилса. Ҳар бир (яхши) ният эзгулик бўлиши мумкин. Шунинг учун ҳам айтилган:

*Лекин бениҳоя бу ерда кутавериши ҳам,
шармандали ҳолдир биз учун.*¹⁴³

«Нақ (худди) эшикнинг олдига етганда сувли кўзани қўлдан тушириб юбориш» деган мақол ҳам шундан келиб чиққан.¹⁴⁴

Кўпчилик нимагаки интилаётган бўлса (ҳаракат қилаётган бўлса) ва бу борада мусобақалашишга арзийдиган нарса бўлса ана ўшалар ҳам неъматлар деб тасаввур қилинади, одамларнинг кўпчилиги, аксарияти тушунчаси эса «ҳамма одамлар» деган тушунчага баробар деб тасаввур қилинади. Мақтовга лойиқ бўлган нарса эзгуликдир (неъматдир), чунки эзгулиги мавжуд бўлмаган нарсани ҳеч ким мақтамайди. Душманлар ва ёмон одамлар ҳам яхши деб тан олган ишлар ҳам яхшидир, бу ишдан зарар кўрганлар ҳам маъқуллашган бўлса, бундай ҳамжиҳатлик (яқдиллик) шубҳасиз эзгуликнинг самараси ҳисобланади. Душманлардан эмас, балки дўстларидан танбеҳ эшитувчилар ёмон одамлар ҳисоблана-

дилар, яхши одамларни эса ҳатто душманлари ҳам койи-майдилар.

Шунинг учун ҳам коринфликлар ўзларини Симониднинг шеърида ҳақоратланган деб ҳисоблайдилар:

Илион Коринф аҳлига танбеҳ бермайди.¹⁴⁵

Бунинг сабаби: Беллерофонт ўгли Главк бошчилигида баъзи коринфликлар Илион (Троя) тарафдори эдилар (А.Ф.Лосев изоҳи). Ақлли ё яхши эркак ёки аёллардан бирор кимсани афзал кўриш, хайрихоҳлик ҳам эзгуликдир, масалан, Афина Одиссейни, Тесей Еленани, Александр (Парис) маъбуда (Афродита)ни ва Гомер Ахиллни афзал кўрди.¹⁴⁶ Умуман айтганда одамларнинг афзал кўришига лойиқ бўлган нарсалар эзгулик (неъмат)дир, чунки улар юқорида кўрсатилган одамларнинг фазилатларини афзал кўрадилар. Одамлар душманларга ёмонлик ва дўстларга яхшилик тилайдилар. Бундан ташқари улар имкони етадиган — мумкин бўлган нарсаларни қилишни афзал кўрадилар. Мумкин бўлган нарсалар икки турда бўлади: бир хиллари аллақачон амалга оширилгани бўлса, иккинчиси эса энди амалга оширилиши мумкин бўлган нарсалар. Ихлос ва завқ билан қилинган иш осон ва тез бажарилади, чунки бирор ишни амалга оширишнинг қийинлиги ўша ишни ёқтирмаслик сабабли ёки кўп вақт талаб қилиниши сабабли кечиктирилади, бажариш қийинлашади.

Одамлар яна ўзларига ёқимли нарсаларни ёки машғулотларни афзал кўрадилар. Одамлар яна ёмонлиги ёки зарари камроқ, зарари унчалик сезилмайдиган нарсаларни афзал кўрадилар. Улар яна бирор нарса бошқаларда эмас, фақат ўзида бўлишини афзал кўрадилар. Арзимас бўлса ҳам, ўзига, оиласига керакли деб ўйлайдиган нарсаларни афзал кўрадилар. Улар яна дўстларга яхшилик қилишни, душманларга зарар келтиришни афзал кўрадилар. Одамлар ўзлари яхши билган ишлар, касб-ҳунарларни ҳам афзал кўрадилар. Улар яна ёмон одамлар қилолмайдиган (яхши) ишларни ҳам афзал кўрадилар (масалан, хайр-эҳсон, меҳр-мурувват каби).

Ҳар бир инсон яна ўз табиати, феъл-атвориға қараб, масалан, шуҳратпараст одамлар (ҳар ерда) ғалаба қозонишни, иззатталаб одамлар иззат-ҳурматни, таъмагир (ғаразғўй) одамлар пулни афзал кўрадилар. Одамларға бирор неъмат, фаровонлик ҳақида гапирганда улар афзал кўрадиган нарсалар билан ишонтириш осонроқ бўлади.

7-боб

Неъматларнинг даражалари. Катта ва кичик неъматлар. Жуда фойдали ва озроқ фойдали неъматлар. Буларнинг турлича таърифлари.

Одамлар кўпинча неъматларнинг қай бири (инсон бахт-саодати учун) фойдалироқ, деб баҳслашиб қоладилар. Бундай баҳсни ҳал этиш учун катта бойлик — неъмат ва фойдалироқ неъматлар қайси эканлиги масаласини кўриб чиқшимиз керак. Бир неъматни бошқасидан афзал кўриш учун билиш керакки, афзал кўрилган неъматда ундан кичикроқ неъмат ҳам бўлади ва айни вақтда унда зиёдроқ неъмат ҳам бор. (Мисол учун, бировда қўй ва сигир бор, булардан сигир зиёдароқ неъмат, чунки у сут беради). Катта ва кичик деган сўзларни одатда буюмлар, жиҳозлар, шаклларға нисбатан қўллаймиз. Лекин катта ва кичик сўзлари бойлик, мол-мулк, маънавий қадриятларға ҳам тааллуқлидир. Одатда катта деб, афзалроғини, кичик деб, бирор нарсанинг камроғини айтамиз. (Кейинроқ Арасту баъзи нарсаларнинг кўпи яхши, баъзи нарсаларнинг ками яхши экани ҳақида гапиради. Масалан, фазилатнинг кўпи, иллатларнинг ками яхши. Фазилат — неъмат, иллат эса неъмат эмас, кони заррдир — М.М.)

Неъмат деб одатда бирор фойдали ишға хизмат қиладиган воситани эмас (аслида бу ҳам неъмат, масалан, гимнастика, соғлиқни сақлаш воситаси), балки ўзича ёқимли, истакли бўлган нарсани айтамиз. Ақлли ва тажрибали одамлар шундай неъматларни топишға, қўлга киритишға интиладилар. Яна шундай неъматлар борки, улар ёрдамида бошқа неъматлар вужудға келади, ёки борлари яхши сақланади. (Масалан, илм ва ҳунар. Бу неъматлар ёрдамида инсон бошқа

кўп неъматларга эришади ва борларини сақлайди — М.М.) Баъзи неъматлар мақсад қилинган неъматларни ҳосил қилиш учун керак. Мана шу сўнгги мақсад қилинган неъмат шу мақсадга хизмат қиладиган неъматга нисбатан афзал ёки катта неъматдир. Миқдори камига нисбатан кўпроғи афзал ва катта неъматдир. Агар табиат жонзодларини олсак, от эшакдан афзалроқ неъмат. Бўйдорлик неъматни аёлларга нисбатан эркакларда кўпроқдир. Борлиги бошқа нарсаларга боғлиқ неъматга нисбатан, ўша нарсаларга боғлиқ бўлмаган (мустақил) неъмат ҳам афзалдир.

Бир-бирига боғлиқ, бирин-кетин келадиган неъматлар уч турли. Бирор яхши ҳодиса: 1. Ё бошқа ҳодиса билан бир вақтда юз беради (Масалан, соғлиқ ва узоқ умр. 2. Ё келиши ўша бошқа ҳодисага боғлиқ бўлади (бойликнинг келиши ва мансабдор бўлиш). 3. Ё бир яхши ҳодиса бошқа яхши ҳодисадан кейин келади. (Масалан, уйланганидан маълум вақтдан сўнг фарзанд кўради). Бу неъматлардан соғлиқ афзалроқ, чунки у бўлса инсон узоқ яшайди. (Лекин фаровон яшаётган одамда соғлиқ яхши бўлмаслиги ҳам мумкин).

Илм олиш ва билим ўртасида бирин-кетинлик алоқаси бор (аввал билим, сўнг илм келади). Худони билмаслик — зиндиқлик билан ўғрилиқ ўртасида имконий алоқа бор. Яъни, худони билмайдиган (ундан уялмайдиган ва қўрқмайдиган) одам босқинчилик, ўғрилиқ ҳам қилади.

Яна яхшилиқ келтирувчи неъматнинг ҳам имконияти кўпроқдир. Соғлиқ учун фойдали нарса ёқимли, роҳатли нарсадан яхшироқ неъматдир (Роҳатли нарса, масалан, ичкилик соғлиқ учун зарарли — тарж.)

Бақувват одамда соғлиқ ҳам бўлади. Мақсадга етказувчи неъмат мақсадсиз (бир мартали) неъматдан яхшироқ. Масалан, гимнастика соғлиқни яхшилайдиган (у янги кийимдан яхшироқ неъматдир). Бошқа неъматларга эҳтиёжи бўлган неъматдан кўра муваффақият, ўз-ўзича неъмат яхшироқдир. Агар бир неъмат бошқа неъматларга асос ва сабабчи бўлса, асос ва сабабчи бўлмайдиган неъматдан афзалроқдир. Чунки, асос ва сабабсиз ҳеч нарса вужудга келмайди.

Каттароқ яхшилиққа сабабчи бўлувчи неъмат кичикроқ неъматга сабаб бўлувчи неъматдан афзалроқ. Шуниси ҳам

борки, мақсад асосга нисбатан муҳимроқдир. (Афина халқ кенгашида) нотик Леодамант (Спарта билан сулҳ тузишни истаган) Каллистратни айблаб гапирганида «Маслаҳатчи ижрочидан кўра кўпроқ айбдор», чунки у маслаҳат бермаганида бу иш (Сулҳ) бўлмас эди, деган эди. Ва аксинча, у Ҳарбий ҳақида гапирганида маслаҳатчидан кўра ижрочи кўпроқ айбдор, чунки, ижрочи бўлмаса, маслаҳат амалга ошмас эди, деган.¹⁴⁷

Табиатда кам учрайдиан нарса (масалан, олтин) кўп учрайдиган нарсадан (масалан, темирдан) қадрлироқдир. Лекин, бошқа томондан, ҳаёт учун зарур, кўп ишлатиладиган нарсанинг камига нисбатан кўпи яхшироқдир. Шу сабабли шоир Пиндар айтади:

*Барчасидан сув аъло.*¹⁴⁸

Умуман олганда, осон топиладиган нарсадан кўра қийинчилик билан топиладиган нарса қадрлироқдир. Лекин, бошқа жиҳатдан қийин ишга нисбатан осон битадиган иш яхшироқ, чунки тезроқ мурод ҳосил бўлади.

Табиийки, фазилатли (хулқ) фазилатсиз (хулқ)дан яхшироқ. Катта нуқсон кичик нуқсондан ёмонроқдир.

Сабаблардан яхшилик ёки ёмонлик жиҳатидан оқибати кучлироғи салмоқлироқдир. Ҳидлашдан кўра кўриш муҳимроқ бўлгани учун ҳид билиш ўткирлигига нисбатан кўзи ўткирлик аълороқдир.

Пулни яхши кўришдан кўра дўстларни яхши кўриш фозилроқдир, чунки дўстсеварлик мол-дунёни севишдан афзалдир.

Яхши нарсаларнинг аъло даражалиси ҳам афзалроқдир. Энг юксак ва энг гўзал ҳис-туйғуларни уйғотувчи нарса (ҳодиса, қилмишлар) ҳам гўзалроқ, юксакроқдир. Ҳунар, санъат ва фанларнинг ҳам энг ажойиби ва қимматлиси шуғулланадиган мавзулар, объектлар ҳам юксакроқдир. (Фалсафа бошқа фанлардан аълороқ бўлгани каби — тарж.) Ҳар бир фаннинг ўз ҳақиқатлари бор. Юксак фаннинг ҳақиқатлари ҳам юксакроқдир.

Неъматлардан қайсиларини оқил ва донолар ёки кўпчилик халқдан энг фозиллари яхши деб биладиган ўша неъмат-

лар қадрлироқдир. (Ҳаётга енгил қаровчи айрим кишилар ота, онадан, ёру дўстлардан кўра пул ва мол-дунё яхшироқ деб ўйлайдики, бу хатодир — тарж.)

Энг ақлли ва фозил одамлар қадрлайдиган неъматлар энг яхши неъматлардир. Энг яхши одамлар нимани афзал кўрса ўша нарса яхшироқдир. Масалан, бировга адолатсизлик қилувчи одамдан кўра адолатсизлик жабрини тортган одам яхшироқдир.¹⁴⁹ Куч-қувватга нисбатан чидам ва мардлик афзалдир.

Лаззатли, роҳатли нарсалардан зарарсизроғи, ташвиш, ғам келтирмайдигани яхшироқдир. Камроқ ё ўртача чиройга нисбатан мукамалроқ чирой, гўзаллик афзалроқдир.

Кўпчилик одамлар ўзига раво кўрган яхшиликлар ҳам неъматларнинг афзалидир. Кўпчилик одамлар ўзига сира раво кўрмайдиган ёмонликлар катгароқ ёмонликдир.

Неъматлардан вақтинча фойдалисига нисбатан доимо фойдалиси афзалроқдир. Буюмлардан бўш заифига нисбатан мустаҳкамроғим яхшидир. Ўртача одамдан кўра жасур одам қадрлироқ. (Лекин, ахлоқ фалсафасида ҳаддан ошувчиларга нисбатан ўртача йўл тутувчилар азизроқдир — тарж.)

Барча қадрлайдиган нарсалар озчилик қадрлайдиган нарсалардан яхшироқдир. (Арасту замонидан 2400 йил ўтгач, бу фикрнинг моҳияти ўзгарди. Бу замонда жуда кам одамлар илм, фанни қадрлайди, энди олимлар аввалгичалик қадрланмайди. Шунга қарамай, озчилик зиёлиларгина олий идеалларни яхши қадрлайдилар — тарж.)

Неъматларнинг мақтовга лойиқроғи афзалроқ, чунки, гўзал неъматлар мақтовлидир. Энг кўп ҳурматга лойиқ неъматлар ҳам шундай. (Масалан, илм, фанлар, санъатлар). Ва аксинча, жазоланишга лойиқ ишлар энг ёмон қилмишлардир (алдов, порахўрлик, ўғрилиқ, жабр-зулм ва бошқалар).

(Сўз санъатида, шеърятда, нотиқликда) воқеа, ҳолатни қисмларга ажратиб кўрсатиш фожеанинг буюклигини равшанроқ англатади. («Илиада» достонида аёл эри Мелеагрни босқинчиларга қарши курашга даъват қилиб (манзарани қисмларга ажратиб) бундай дейди:

*Ёвлар босиб олган шаҳарда эл ҳоли ёмон,
Ўз уйида одамларни ўлдириб, ўт қўймоқдалар.
Болаларни, ҳатто белидан наст белбоғли
(Ҳомиладор) аёлларни асирликка ҳайдамоқдалар.¹⁵⁰*

Воқеанинг айрим қисмларини таққослаш, қиёслаш ва бириктириш билан ҳам мазмунни кучайтириш мумкин. Эпихарм¹⁵¹ кўпинча шундай қиларди. Воқеа, ҳодисани турли қисмларга ажратиб, ўзаро таққослаш йўли билан ҳам бутун нарсанинг кўламдорлигини, у бошқа буюк ишларнинг бошланиши эканлигини билдириш мумкин. Бирор воқеа, хатти-ҳаракат, нарсанинг қийин кечгани, нодирлигини, ёши, ўрни. вақти одатидан ташқари эканлигини билдириш ҳам маъно салмоғини оширади, ўша одам, хатти-ҳаракат, нарсанинг ажойиблигини, фойдали ёки адолатли эканлигини ёки бунинг аксини кўрсатади. Бир шоир (Симонид) Олимпия ўйинлари голибига ёзган эпиграммасида бундай дейди:

*Бир замонлар эгри обкашни елкамга осиб,
Аргосдан балиқ элтар эдим Тегея сари¹⁵²*

Шу маънода Ификрат¹⁵³ ҳам «Улғайишим шу тариқа бошланган эди», деб ўзини мақтайди. Ўқиб, ўрганилган маҳоратга нисбатан табиий, туғма истеъдод, қобилият қадрлироқдир, чунки туғма қобилиятли одамлар кам топилади. Шу сабабли шоир айтади:

Мен ҳаваскорман¹⁵⁴

Буюк воқеа, ҳодисанинг энг катта қисмини билдириш ҳам унинг салмоғини кўрсатади. Перикл «Дафн маросимидаги нутқ»ида урушда ўлиб кетган ёш жангчилар ҳақида: «Ватаннинг ёшлардан айрилиши йил фаслларида баҳорнинг йўқолиши кабидир» дейди.¹⁵⁵ Қарияларга ва касал одамларга, муҳтожларга берилган ёрдам савоблироқдир.

Икки неъматдан мақсадга яқинроғи афзалдир. Бир одамга қилинган яхшиликдан кўпчиликка қилинган яхшилик қадрлироқ. Имкони бўлган нарса имкони бўлмаган нарса-

дан яхшироқ. Яна: инсон ҳаётининг охирида кўрган яхшилик ҳам аввалгиларидан яхшироқдир, чунки сўнггилари мақсадга яқиндир.

Шон-шуҳрат учун қилинган ишлардан кўра адолат, ҳақиқат учун қилинган ишлар афзалдир. Шон-шуҳрат учун қилинган ишлардан кўпчиликка билдирилмаган, овоза қилинмагани яхшироқдир. Одатда кўпчилик одамлар ўзи учун хизмат қилишни ёқтиради, бошқалар учун хизмат қилишни фақат мард, олижаноб инсонлар ёқтиради.

Яхши бўлиб кўринишдан кўра яхши бўлган яхшироқдир, чунки иккинчиси ҳақиқатга яқин. Баъзилари буни эпломлагани учун адолат муҳим эмас, деб ўйлайдилар. (Афлотуннинг «Клитафонт» асарида бу мавзу чуқурроқ очилади — тарж.)

Қадриятлар ичида энг фойдалиси — бахтли яшашимизга, завқланишимизни келтирадиган. яхшиликлар қилишимизга ёрдам берадиганидир. Шу сабабли бойликни ва соғлиқни энг буюк неъматлар деб биладилар. (Яхши одамлар учун шундай, ёмон одамлар бойликдан тубан ишлар учун, босқинчилик, қотиллик учун фойдаланадилар — тарж.) Ғамташвишининг йўқлиги ёки камлиги, завқ ва роҳатининг борлиги яхшироқ. Роҳат борлиги, ғам-кулфат йўқлиги ҳам неъматдир.

Бой бўлиб кўринишдан кўра бой бўлган яхшироқ (Ҳалол меҳнат билан, албатта. Нопок йўллар билан бойиш — жиноятчиларнинг иши — тарж.) Кўпчилик севадиган неъматлари (масалан, боғлар, гулзорлар, чиройли бинолар) афзалроқдир. Инсонда фақат битга, ягона бўлган нарса, айниқса, бошқаларда йўқ, нодир нарса бўлса қадрлироқ. Иккала кўзи соғ одамни бир кўзидан жудо қилган айбдорга нисбатан бир кўзи соғ одамни ўша кўзидан жудо қилган айбдорнинг жазоси оғирроқдир.

Шундай қилиб, биз нотик тингловчиларни риторик далиллар билан ишонтириш мумкин бўлган неъматларнинг таҳминий турларини кўрсатдик.

Кенгашда маслаҳат берувчи нотиқ турли бошқарув тузумларини билиши керак. Ижтимоий бошқарув тузумининг тўрт тури: демократия, олигархия, аристократия, монархия. Ҳар бир бошқарув турининг мақсади. Маслаҳат берувчи нотиқ бошқарув шаклларининг мазмун, моҳияти, табиатини билиши керак.

Нотиқ тингловчиларни (фуқароларни ёки кенгашдаги халқ вакилларини) ўз фикрига ишонтириш ва яхши маслаҳатлар бера олиши учун давлат, мамлакат бошқарувининг барча турларини, одатлар ва қонунларни, улардан қайсилари фойдали эканлигини тушунган бўлиши керак. Чунки, барча одамлар давлат қурилиши, тузуми учун фойдали фикрни маъқуллайдилар. Бунда олий ҳокимиятнинг истакиродасини (мақсадини) билиш муҳимдир. Олий ҳокимиятнинг турлари эса бошқарув тузумлари қандайлигига боғлиқ.

Давлат ва жамиятни бошқарув тузумлари тўрт турлидир: демократия, олигархия, аристократия ва монархия¹⁵⁶ (якка ҳокимият, кейинроқ Арасту монархияга ўхшаш — тирания ҳақида ҳам сўзлайди — М.М.). Шу тузумларнинг табиатига қараб, олий ҳокимият ва судлов ҳокимияти, ё давлатнинг барча аъзоларига (демократия), ёки уларнинг бир қисмига берилган бўлади.

Демократия тузумида давлат мансаблари қуръа ташлаш йўли билан берилади (бунда бир раҳбар фикрини мажбуран ўтказолмайди, кўпчиликнинг фикрларидан фойдаланиб, иш қилади). Олигархия тузумида энг йирик мулкдорлар давлатни бошқаради. Аристократия тузумида яхши тарбия кўрган (насл-насаби тоза) одамлар давлатни бошқарадилар. Тарбия кўрган деган сўзни мен илм-маърифат олган, маънода тушунаман — аристократия тузумида қонундан четга чиқмайдиган аслзодалар давлатни бошқаради. Улар фуқароларнинг энг яхшилари ҳисобланади (аристократия — асллар, энг яхшилар дегани). Монархия тузумида бир одам барчага (барча ижтимоий тоифаларга) раҳбарлик қилади. Якка ҳокимиятлардан навбат билан раҳбар қўйилувчи ту-

зум подшоҳлик (юнонча *basileia*) тузуми бўлиб, навбатга, тартибга қаралмайдигани, чекланмагани — тирания деб аталади.

Ҳокимиятни бошқарув тузумларининг барчаси ўз олди-га қўйган мақсади билан фарқланади. Демократиянинг мақсади — халқ эркинлиги. Олигархиянинг мақсади — (бошқарувчи гуруҳнинг) бойлигини, мол-мулкни кўпайтириш. Аристократиянинг мақсади — тарбия ва қонунчилик. Тираниянинг мақсади — ҳимоядир (Бу ерда тираннинг ўз ҳимояси учун қўриқловчи — соқчиларни жуда кўпайтириш маъносида. Тиран — якка раҳбар доно одамлар билан кенгашиб ўтирмайди, ёки хўжа кўрсинга халқни алдаш учун кенгашади — тарж.).

Нотиқ сўзлаётганида давлатнинг асосий мақсадидан келиб чиқади, яъни шу мақсадга етиш учун фойдали фикрларни айтади.

Нотиқ одамларни фақат сўзи, далиллари билангина эмас, балки ўз хулқи, ҳалоллиги, яхши инсонлиги билан ҳам ишонтиради. Шунга ўхшаб, ҳар бир бошқарув тузумининг ҳам табиати, хулқи, одатларини билиш зарур. Нотиқнинг ахлоқий, маънавий фазилатлари кўпроқ ишонтиради. Маънавий хислатлар ҳам одамнинг нияти, мақсади қандайлиги билан боғлиқдир (ва аксинча, одамларнинг маънавий хислатлари уларнинг ният, мақсадларини белгилайди — тарж.).

Шундай қилиб, биз нотиқ (давлат, мамлакатнинг) келажакга ёки ҳозирги аҳволи ҳақида гапирганида одамларни ўз фикрларига, нима қилиш фойдали (ва нима қилиш зарарли) эканига ишонтириш учун, бу соҳадаги масалаларни ҳал этиш учун ҳокимиятни бошқариш турларини (давлат тузумларини), уларнинг табиатини, хислатларини билиш ва бу масалаларни ҳал этишни енгиллаштириш зарурлиги ҳақида мавзуимиз кўтарганича фикр айтдик. Бундан кўпроқ маълумотлар керак бўлса, «Сиёсат» китобимиздан топиш мумкин.¹⁵⁷

Эпидейктив (мақтов) нутқи мавзулари. Ажойиблик, гўзаллик таърифи. — Фазилат нима? Фазилатларнинг (таркибий) қисмлари. — Энг буюк фазилатлар. Турли фазилатларнинг таърифлари. Ажойиб, гўзал нарсалар. Мақтов ва энкомий (мадҳия).¹⁵⁸ Роҳат-фарогат тавсифи. Бахт-саодатни шарафлаш (evdatoni smos). Мақтов ва маслаҳат. Ҳолатни кучайтирувчи ўхшатиш (ташбеҳ) ва муболага — эпидейктив нутқ учун зарур. Маслаҳат нутқи учун — мисоллар, судлов нутқи учун энтимема — асос, далиллар зарур.

* * *

Шундан сўнг биз фазилат ва иллат, гўзал ва шармандали ишлар, хатти-ҳаракатлар ҳақида гапиримиз, мақтов ёки айблов мавзулари худди шу нарсалардир. Шу ҳақда гапирган одамлар инсонни хулқи, маънавиятига қараб баҳолайдилар. Нотиқ асосан, бир хил йўл билан (яъни, маънавий баҳолаш йўли билан) ўзига ва бошқаларга нисбатан ишонч уйғотади. Ишонтиришнинг силлогизм — далиллашдан бошқа йўли мана шу — маънавий баҳолаш йўлидир.

Одамлар инсонни ёки Худони шарафлаш билан бирга, бошқа жонли ва жонсиз мавжудотларни, ҳатто дуч келган ҳайвонни ҳам (агар чиройли бўлса) мақтайдилар. Шунинг учун бу масалага (гўзаллик, нодирлик масаласига аниқлик киритиш, уни баҳолашнинг асосий мезонлари, қоидаларини билиш, мисоллар келтириш зарур.

Баркамоллик (юнонча — kalonos) ўзи ёқимли, марғуб, севимли бўлиш билан бирга мақтовга ҳам лойиқ неъматдир.¹⁵⁹

(Хислатлардан) фазилатлар ҳам гўзалдир, чунки улар ҳам неъмат бўлиб, мақтовга лойиқдир. (Арасту гўзалликнинг бошқача таърифларини «Евдем этикаси» асарида келтиради, бу ерда эса гўзал сифатлар, фазилатлар ҳақида сўз боради — М.М.) Фазилат инсон учун ўзи неъмат, айни вақтда бошқа неъматларни қўлга киритишга ва сақлашга, яна одамларга яхшилик, эҳсон қилишга имконият беради. (Масалан, саховат фазилати шундай, сахий одам бошқа неъматларни

ҳам қўлга киритади, бошқаларга ҳам яхшилик қилади — М.М.)

Қуйидаги хислатлар — фазилатлардир: Адолат. Мардлик. Оқиллик. Саховат. Олийҳимматлик. Беғаразлик — самимият. Мулоиймлик — хушфёълик. (Алишер Навоий бу фазилатни — ҳилм, ҳалимлик, дейди). Вазминлик. Донолик. (Афлотун «Менон» диалогида. Арасту «Никомах этикаси» ва «Катта этика» («Ахлоқи кабир») асарларида фазилатлар ҳақида кенгроқ фикрлайди — М.М.) Шундай экан, **фазилатларнинг энг буюги инсонларга фойда етказишдир.**¹⁶⁰ Шу сабабли, адолатли ва жасур одамлар буюк фазилат эгаларидир. **Жасур одамлар уруш вақтида, адолатли, одил одамлар тинч вақтларда халққа фойда етказиб, яхшилик қилдилар.** Шундан сўнг олийҳимматлик (elevation) туради. Олийҳиммат, бағридарё одамлар пулга ортиқча қизиқмайдилар, пул учун жанжал кўтармайдилар. Бошқалар учун эса пул умрининг мазмуни бўлади. Адолат (dicaeosyne — дисайосине) шундай фазилатки, у бўлса, ҳар бир инсон фақат ўз меҳнати билан топганини, қонуний ҳаққини олади. **Жасурлик шундай фазилатки, у бўлса, одамлар хавф-хатардан қўрқмай, қонунга зид келмайдиган ажойиб ишларни (қаҳрамонликларни) қилиши мумкин.** Қўрқоқлик (deilia) эса, бунинг аксидир. Оқилона меъёрни билиш, қаноат (sophrosyne, софросина) ҳам фазилат, бундай хислатли одамлар жисмоний, моддий ҳузур-ҳаловат олишда қонундан четга чиқмайдилар. Нафси бузуқлик (acolasia, аколазия) — бунинг аксидир.

Бағрикенглик, дарёдиллик (megalopsychia, мегалепсихия) — хайр-саховатда мардона ишлар қилишдир. Майдакашлик, назарипастлик (micropsychia, микропсихия) — бунинг аксидир. Сахийлик (megaloprepea, мегалопрепея) — кўп миқдорда хайр-эҳсон, савоб ишларни қилиш. Зиқналик, баҳиллик (microprepea, микропрепея) — бунинг аксидир.

Оқиллик (phronesis, фронесис) — юқорида айтилган фазилатлар ва иллатлар ҳақида соғлом фикр юритиб, оқилона йўл тутишдир.

(Шундан сўнг Арасту фазилатларнинг афзал даражалари ҳақида фикр юритади. Инсоний фазилатлар яна кўп ях-

шиликларни пайдо қилишини айтади.) Жасурлик, мардона қилинган барча ишлар, ҳаракатлар гўзалдир. Барча адолатли ишлар ҳам гўзалдир.

Фақат адолат масаласида аҳвол бошқачароқ. Адолатли жазо олган одамдан кўра адолатсиз, ноҳақ жазоланган одам яхши одамдир. (Бу ерда Арасту исмини айтмаса-да, Суқротнинг машҳур гапини эслагандир. Диоген Лаэртий ёзишича. Суқрот ўлимга ҳукм қилинганида хотини йиғлаб туриб, «Сени ноҳақ жазолашганига куяман», деганида, у кулиб: «Эй, аҳмоқ, мен жиноят қилиб, адолатли жазоланганимда хурсанд бўлармидинг?» — деган экан — тарж.)

Яна — иш-амалларнинг гўзалроғи бир инсон ўзи фойдаси учун эмас. ватани, халқи учун қилган яхшиликдир. Тирик одамни мақташ (хушомадгўйлик)дан кўра марҳумларнинг қилган яхшиликларини мақташ гўзалдир. Ўзгалар учун қилинган яхшиликлар ҳам гўзалдир. Бизга яхшилик қилганларга фаровонлик тилаш ҳам гўзал. Мискин, муҳтожларга хайр-саховат, меҳр-мурувват кўрғазिश ҳам гўзалдир. Уятли ишларни қилмоқчи бўлган одам шу ишларни қилмай, уялгани ҳам гўзалдир. Шоир Алкей шоира Саффога дейди:

Сенга бир сўз айтай дейман, уят йўл бермас.

Саффо эса унга жавобан *«Агар сен олижаноб ва гўзал нарса ҳақида гапирмоқчи бўлсанг уят йўлингни тўсмас эди, адолатли сўз айтишдан қўрқмас эдинг»*, дейди.¹⁶¹

Манфаат, қўрқув сабабли эмас, шон-шараф учун ихтиёрий қилинган ишлар гўзалдир. Табиатан яхши одамларнинг ишлари ҳам гўзал. Аёлча ишдан кўра эркакча, мардона иш гўзалдир.¹⁶² Фақат ўзимизга эмас, балки кўпчиликка манфаат етказувчи фойдали ишлар ажойибдир. Адолатли ишлар ва адолат фазилати гўзалдир. Душманларга бўйсунмаслик, улардан паноҳ тиламаслик, ёвдан енгилмай, уларни енгмоқ гўзалдир. Ғалаба, агар моддий бойликлар, бой ўлжалар келтирмаса ажойибдир. Бундай ғалаба икки карра гўзал, чунки бунда ғолиблар моддий фойдани кўзламай, ғалаба қилганлар. Ҳеч қандай моддий фойда кўзламай (адолатни кўзлаб) ғолиб чиқиш буюк шахсларнинг фазилатидир.

Эсда қоларли, фавқулодда барча (яхши) ишлар гўзалдир, қанча узоқ эсда қолса шунча гўзалдир (Широқ, Тўмарис,

Спартак, Спитамен, Иван Сусанин, Жалолиддин, Темур Малик, Форобий, Хоразмий, Беруний, Ибн Сино. Амир Темур, Бобур, Навоий, Беҳзод, Машраб каби зотларнинг қилган ишлари нодир, ажойиб асарлари сира унутилмасдир — тарж.)

Фақат бир одамда бўлган нодир нарса ҳам ажойиб, гўзалдир (Мусо пайғамбарнинг асо — таёғи (у ўн хислатга эга эди: у бўри ёки ёв келса — аждарга, дарё келса — кўприкка, чўл иссиғида — соя солувчи дарахтга, оч қолса — тез мева берувчи дарахтга айланар эди. Яна ажойиб нарсаларга Меърож, Буроқ, ҳазрат Алининг зулфиқор қиличи, Каъбадаги қора тош — ҳажарул - асвад, дунёнинг етти мўъжизаси саналган эҳромлар ва ҳоказолар кироди.)

Баъзи халқлардагина бўлган одатлар ҳам ажойиб. Масалан, Лакадемон (Спарта)да йигитларнинг узун соч қўйиши озод инсонлигини билдиради, улар қуллар бажарадиган ишларни (мажбур қилсалар ҳам) бажармайди.¹⁶³ (Шу сабабли, маҳбусларга соч ўстириш таъқиқланган.) Майда касбхунарлар (этик тозалаш, хизматкорлик, баққоллик) билан шуғулланмаслик ва одамларга қуллардай иш қилмаслик яхши. Бировларга мутеъ, қул бўлиб, хорланиб яшаш — ёмон. (Арасту қулдорлик жамиятида яшаган — тарж.)

Баъзи инсонларнинг бир хислатларидан бошқа хислатларини ҳам билиб олиш мумкин. Баъзи ишлар, хатти-ҳаракатларни маъқуллаш ёки қоралашда шуни билиш керакки, эҳтиёткор одам кўпинча совуққон ва маккор бўлади. Соддароқ одам оққўнгил бўлади. Ҳиссиётга берилмайдиган, қизишиб кетмайдиган одам ювош, вазмин бўлади.

Баъзи ёмон кўринган хислатларни яхшиликка йўйиш мумкин: тез жаҳли чиқувчи ва ўзини тиёлмай қоладиган одам самимий, соддадир. Баъзи ўжар, айтганидан қайтмайдиган одамларда ўз қадрини билиш ва улуғворлик бўлади. Гоҳо қандайдир хислатлари ҳаддан зиёд, меъёридан ошган одамлар фазилатлидир. Ўйлаб ўтирмай дадиллик қилувчи — жасур одам, орқа-олдини ўйламай мол-дунёсини сарф қилувчи сахий одамдир. Ҳар ҳолда бу одамлар халойиқда шундай тасаввур уйғотади. (Кўпинча, бу тасаввур тўғри чиқади — М.М.)

Айни вақтда сабаб орқали паралогизмга (билган ҳолда мантиққа зид хулосага) келиш мумкин.¹⁶⁴ Вақти ва ўрни бўлмаса ҳам хавф-хатарга ўзини урадиган одам вақти ва ўрни келганида ҳам инсоний бурчини бажариб, жасорат кўрсата олади. Бегоналарга сахийлик қилувчи одам ўз дўстларига ҳам сахийлик қилиши табийдир.

Бундай ҳолатларда бирор одам кимларнинг олдида мақталаётганига қараш керак. Суқрот айтганидай, афиналик одамни Афинада мақташ қийин эмас.¹⁶⁵ (Платоннинг «Менексен» асарида Суқрот афиналикларни Лакедемонда (Спартада) ва Лакедемонликни Афинада мақташ учун ритор (нотик)дан юксак маҳорат талаб қилинади, дейди. Арасту шуни кўзда тутмоқда — А.А.Таҳо-Ҳоди изоҳи).

Нотик тингловчиларни ўз мақтовига ишонтириш учун қайси муҳитда (қайси халқда) қандай фазилатлар қадрланишини билиши керак. Масалан, искифларда бошқа, Лаконикада бошқа, файласуфларда бошқа хислатлар мақтовли саналади. (Умуминсоният эътироф қилган хислат — фазилатлар адолат, ҳақиқат, ватансеварлик, олийҳиммат, саховат, меҳр-мурувват барча халқларда қадрланади — М.М.)

Кимнидир мақтаётганида нотик ўша одамнинг қилган иши, жасорати, қаҳрамонлиги аждодлари ва ўзидан аввал ўтган машҳур одамлар қилган улуғ ишларга тенг, муносибми эканлигини ҳам ўйлаши зарур. Чунки, аждодлар шон-шуҳратига яна шон-шуҳрат қўшиш ажойибдир.

Одамларнинг турли бахтсизликларга учраганида биз кутмаганда яхши томонга ўзгариши ҳам гўзал ҳолат. Биров аввал ўртача одам эди, бахтсизликка учраганида жасурлигини кўрсатди (ёнғин, тошқин ва бошқа офатлар вақтида). Ёки аксинча, бир одам аввал ҳеч қандай фазилати йўқдай эди, катта мансабга қўйилганида камтаринлашиб халққа яхшилик қила бошлади (Ҳаётда бунинг акси кўп учрайди.). Кеосли Симонид бир шеърида ёшлигида сув ташувчи бўлганини мақтайди,¹⁶⁶ бошқа шеърида Лаодика исмли аёлнинг отаси тиран (Афина тирани Гиппий), эри тиран (Лампсак шаҳри ҳокими Эантид), акаси тиран (Афина ҳокими Гиппарх) бўлишига қарамай, мард, халқпарвар аёл эканлигини

мақтайди.¹⁶⁷ (Халқ шу аёлдан бундай яхшиликни кутмаган — М.М.)

Мақтов нутқи аслида (бирор давлат ва жамоат арбоби-га хос) фазилатларни тасвирлаб беришдан иборат. (Фазилатлар эса маънавий гўзал инсонларда бўлади). Инсон фазилатлари унинг фаолиятида, қилган ишларида кўринади. Энкомий — мадҳияда қисман насл-насабга, тарбияга эътибор берилгани ҳолда, асосан хасаб (шахсининг амалий ишларда етуклиги) биринчи ўринга қўйилади. Шу сабабли мадҳияларда инсон фаолияти тасвирланади, буюк қилмишлар эса фазилатли одамларга хосдир.

Нутқда мақтов ва маслаҳат бир-бирига ўхшашдир. Инсоннинг яхши қилмишлари, амал-ишлари тасвирланганида бошқаларга ибрат қилиб кўрсатилади. Мана шу мақтов сўзларни бошқача тарзда (умумлаштириб) айтилса, маслаҳат ва ўгит — панд-насихатга айланади. Инсон тақдир насиб этган нарсалари билан эмас (яъни, бойлиги, насл-насаби билан эмас), балки ўзи қилган мардона ишлари билан фахрланиши керак. (Шарқда ҳам насаб ва ҳасаб (ўз кучи билан шуҳратга сазоворлик) тушунчалари бор. Атоқли олим Ваҳоб Раҳмон бу ҳақда махсус мақола ёзган — М.М.)

Шахс ё бир ўзи, ё сафдошлари бўлса ҳам, улар сафида биринчи бўлиб, ёки бир неча яқин сафдошлари билан бирга жасоратли ишни бажарган бўлса ажойиб, гўзал иш деб мақталади. Яна, бир инсон ноқулай вақтда ва ноқулай, оғир шароитларда буюк ишни бажарган бўлса, кўпроқ мақтовга сазовордир. Яна бир инсон кўрсатган жасорат мадҳия қўшиқларда куйланган бўлса, ўша қаҳрамон сабабли давлат тақдирлаш ва шарафлашнинг янги турларини жорий этган бўлса, ўша одамларнинг қилган ишлари ҳам гўзалдир. Агорода (Афина шаҳри халқ йиғини майдонида) Гармодий ва Аристокитонга қўйилган ҳайкал ҳам гўзал¹⁶⁸ (Бу икки йигит Афина тиранларини ўлдиришни ўз зиммасига олган. Гиппарх ўлдирилган, Укаси Гиппий қизи ва куёви яшаётган Лампсак шаҳарига қочган (Кичик Осиёдаги Лампсак шаҳри, Эпикур шу ерда яшаб, ижод қилган. Афина халқ кенгаши қарори билан тиранкушлар, тиран ўлдирувчилар

Гармодий ва Аристогитонга шу манзара тасвирланган бронза ҳайкаллар гуруҳи ўрнатилган — А.А.Таҳо-Ҳодий изоҳи).

Агар бирор муносиб шахсни мақташга сўз топилмай қолса, унинг қилмишини машҳур одамларнинг қилмишига ўхшатиш мумкин. Агар бу мумкин бўлмаса, ўша шахсни номашҳур одамлар билан таққослаб, улардан устунлигини кўрсатиб бериш ҳам мақтов турларидан биридир. Нотиқ Исократ шундай қиларди. Лекин, мамдуҳ (мадҳ этилаётган шахс) муносиб бўлса, машҳур одамларга қиёслаш яхшироқ, чунки агар бу одам ўша машҳурлар каби ёки улардан кўпроқ яхши ишлар қилган бўлса, унинг қадр-қиммати янада ошадди. Бундай вақтда адолат юзасидан муболага ишлатиш ҳам ўринли, чунки кимдир кўпчилик яхшилардан афзал бўлиши ажойиб, камолотдир.

Муболагалар уч турдаги нутқлардан (кенгашув нутқи, ҳакамлик — суд нутқи, эпидейктив — васф, тантанавор нутқ) кўпроқ эпидейктив нутқда ярашади, чунки бу ерда нотиқ чиндан-да ажойиб ишлар қилган одамлар ҳақида гапиради, бунда нотиқнинг вазифаси ўша яхши ишларни ярашиқли сўзлар, маънолар билан васф этиш (ва тасвирлаш)дир.

Ҳаётий мисоллар эса кўпроқ кенгашув (маслаҳат) нутқига ярашади, чунки бу ерда биз бўлиб ўтган воқеалар мисолида энди бўладиган ишлар, кагта мақсадлар ҳақида гапираемиз.

Энтимемалар (риторик силлогизм, асословчи, далилловчи фикрлар) эса кўпроқ ҳакамлик, судлов нутқларида қўлланилади. Чунки, бу ерда нотиқ бўлиб ўтган воқеадан (судланаётган шахснинг айби бор-йўқлиги) ноаниқ бўлса, (айбловчи ёки оқловчи) ўз фикрини далиллаши, сабабларини кўрсатиб, асослаб бериши керак.

Ҳар қандай мақтов ва қоралов нутқида, мана шу қоидаларга риоя қилиш, мақтов мазмуни нималардан иборатлигини, далиллар қаердан олинишини билиш зарур. Қоралов нутқида мақтовнинг зидди бўлган қоидаларга (қораланаётган шахсда муайян инсоний фазилатлар йўқлигига, аксинча, муайян иллатлар, камчиликлар борлигига) эътибор берилади.

Адолатсиз, ноҳақ хатти-ҳаракатлар (қилмишлар)нинг сабаблари; бундай хатти-ҳаракатларга сабаб бўлувчи ҳолатлар; бу хатти-ҳаракатлар кимларга нисбатан содир қилинади (юз берган бўлса, содир қилинган бўлса) ўшалар ҳақида, ноҳақлик — адолатсизлик ўзи нима? Ножўя (ёмон, хунук) хатти-ҳаракатларнинг, иллат (қусур, айб, ёмон хулқ)нинг ва ўзини тия олмасликнинг мотивлари (сабаблари) — ихтиёрий ва гайриихтиёрий қилмишлар, умуман инсон фаолиятининг мақсадлари, тасодифийлик, табиийлик, мажбурлаш, одат тусига кириб қолганлик тушунчалари, тушунган ҳолда онгли тарзда қилинган, даргазаблик, жаҳл таъсирида қилинган, истак, хоҳиш билан ихтиёрий қилинган хатти-ҳаракатлар.

Кейин айблаш ва ғимоя қилиш ҳақида нечта ва қандай хулоса чиқариладиган (хулоса қилинадиган) ҳолатлар, вазиятларнинг сони (миқдори) ва табиати борасида (тўғрисида) айтиш лозим. Бу ерда учта нуқтага (пунктга) эътиборни қаратишимиз керак. Сабабларнинг табиати қандай, сабаб миқдорининг нақадар катта аҳамиятга эгаллиги, ўша сабабларнинг таъсирида одамларнинг ноҳақ муносабатда бўлишлари (адолатсизлик билан ҳаракат қилишлари); қандай кайфиятлар таъсири остида одамларнинг ноҳақ, адолатсиз иш қилишлари, қандай одамларга нисбатан биз нотўғри муносабатда бўламиз (ноҳақ муносабатда бўламиз) ва бу кишилар қандай шароитларда ҳолатларда зулм кўрадилар? — шуларни кўриб чиқамиз.

(Шундай қилиб), адолатсизлик, ноҳақлик тушунчасини аниқлайлик ва кейин эса юқорида кўрсатилган нуқталарнинг ҳар бирини тартиб билан таҳлил қиламиз, синчиклаб текшириб кўрамиз.

Қонунга хилоф тарзда бошқа бирор шахсга зарар етказиш майли — ноҳақ муносабатда бўлишни, қасддан ёмонлик қилишни билдиради. Лекин қонуннинг икки тури бор — хусусий ва умумий. Давлатдаги одамлар ўшанга мувофиқ яшайдиган ёзилган қонунларни мен хусусий қонунлар деб атайман. Гарчи у ёзилмаган бўлса ҳам, барча одамлар

томонидан тан олинган, эътироф қилинган қонунни мен умумий қонун деб атайман.

Одамлар ўзлари онгли ва ихтиёрий (зўрлашларсиз) тарзда қиладиган ишларини кўнгилли бўлиб (ўз ихтиёри билан) бажарадилар.

Одамларнинг кўнгилли бўлиб қилган ишлари ҳаммиша ҳам улар томонидан қасддан қилинмайди (бажарилмайди), лекин улар томонидан қасддан қилинадиган ҳамма нарса (иш) кўнгилли тарзда бажарилади, чунки одам ўзи қасддан қиладиган ишига нисбатан ҳеч қачон ғафлатда бўлмайди.

Биз ихтиёрий тарзда (кўнгилли бўлиб) зарар етказадиган ва ноҳақ муносабатда бўладиган сабаб — мотивлар, бу ёмон хулқ, (иллат, камчилик) ва ўзни тута олмаслик (тия олмаслик) (баднафслик; эҳтиётсизлик), қачонки биз битта ёки бир неча иллатларга (камчиликларга; касалликларга) эга бўлсак у ҳолда биз айнан, шу иллатларнинг таъсирида ноҳақ ишлар қиламиз. Масалан, пулга нисбатан таъмагирлик, очкўзлик, баданнинг, вужуднинг ором олиши, завқланишига, роҳатланишига нисбатан ўзини тия олмаслик, хавф-хатар вақтида дангасалик, қўрқоқлик қилиш, машаққатларга нисбатан заиф, чидамсиз бўлиш (чунки қўрқоқлар хавфли дақиқаларда қўрқиш таъсирида ўзларининг дўстларини, ўртоқларини ташлаб кетадилар). Иззатгалаб одамлар ҳам ноҳақлик, жабр, зулм қиладилар. Жаҳли тез, жиззаки одам ғазабнинг таъсири остида ноҳақ иш қилади (ноҳақ, нотўғри иш қилади, нотўғри йўл тутади); ғалабани астойдил, жуда-жуда хоҳлаган (хоҳловчи) киши ғалабани деб (ғалаба учун) иш қилади (йўл тутади), қасоскор одам эса қасос олиш туйғуси таъсири остида иш қилади. Ақлсиз, фаросатсиз (калтафаҳм) одам эса — нима ҳақ ва нима ноҳақ эканлигидан беҳабарлиги, билмаслиги оқибатида ноҳақ иш қилади, уятсиз, орсиз киши эса яхши одамдан нафратланиши туфайли ёмон иш қилади. Шунга ўхшаш тарзда қолган барча одамларнинг ҳар бири ўзининг иллатига (нуқсонига, камчилигига) мос ҳолда адолатсиз бўлиб чиқадилар. Лекин буларнинг ҳаммаси қисман биз айтган фазилатлар, яхши хислатлар етишмаслигидан ва қисман эҳтирос, қизиққонликдан келиб чиқади: Нимани кўзлаб (нима учун), қандай кайфият

таъсири остида (таъсирида) ва кимларга нисбатан одамлар ноҳақ иш қилишларини айтиш қолди холос.

Шундай қилиб нотик (қораловчи) одамлар қандай сабаблар таъсирида ва қандай одамларга нисбатан бемалол ёмонлик қилишларини аниқлаб олиши, синчиклаб ўрганиб чиқиши керак. Чунки шак-шубҳасиз аниқки, қораловчи қайси сабаблар таъсирида одамлар ўзларининг яқинларига нисбатан ноҳақ иш қилишларини, бу сабаблардан айнан қайсилари ва қанчалари муҳим мотивлар эканлигини аниқлаши керак. Ўзини ҳимоя қилувчилар эса, айбловчи айтган сабаблар бўлмаганлигини исботлаб бериши зарур.

Ҳамма одамлар бирор ишни ё бировнинг мажбурлаши билан, ё ихтиёрий тарзда қиладилар. Ғайриихтиёрий иш қиладиганлардан баъзилари тасодифан шу ишни қиладилар, бошқалари эса зарурат туфайли содир этадилар. Зарурат туфайли ёмонлик қиладиганлардан баъзилари мажбурият орқасида (зўрлаш туфайли) қилсалар, бошқалари табиати (характерига, талабига мос тарзда қиладилар. Шундай қилиб, одам улар томонидан ғайриихтиёрий тарзда содир қилинадиган ҳамма нарсалар (воқеа, ишлар) ё тасодифан ёки табиатига мувофиқ ёки мажбурлаш орқасида (зўрлаш туфайли) содир қилинади.

Одамлар томонидан ихтиёрий тарзда қилинган ёмонликларнинг сабаблари ҳам уларнинг зиммасида (устида) бўлади, бирор иш улар томонидан одатга кўра содир қилинади, бошқа бириси эса кучли орзу, интилиш, иштиёқ, ният таъсирида содир бўлади. Бундан ташқари баъзилар ўз ақли билан, бошқаси эса ўйламасдан калтафаҳмлик билан ёмонлик қилади. Истак, бу яхшиликка интилишдир. Чунки ҳар бир киши мақсад, ниятини ўзи хоҳлаган яхши деб ҳисоблаганидагина бошидан кечиради. Истак, хоҳиш (мақсад) бу ғазаб ва кучли ҳис-туйғу, эҳтиросдир.

Шундай экан, одамлар ўзлари содир этадиган ишларнинг ҳаммасини етгита сабабга кўра қиладилар: 1. Тасодифан. 2. Табиати (характерига кўра (мос тарзда). 3. Мажбурият (зўрлаш) туфайли. 4. Одатига кўра. 5. Ўйлаш, мулоҳаза қилиш туфайли. 6. Ғазаб ва 7. Кучли ҳиссиёт, эҳтирос сабабли. Ёши, ҳолати (шароити) ва ҳоказо каби мотивлар-

нинг таснифини бу ерга қўшиши бефойда бўларди.¹⁶⁹ Чунки агарда ўспиринларга, бўз болаларга, ёш йигитчаларга жаҳл, ғазаб кучли ҳиссиёт, эҳтирослар хос бўлса, у ҳолда улар ноҳақ ҳаракатларни ўзларининг ёшликлари сабабидан эмас, балки ўзларининг ғазаб ва эҳтирослари таъсирида қиладилар.

Одамлар бойлиги ва камбағаллиги сабабли ноҳақ ишлар қилмайдилар. Тўғри, камбағаллар муҳтожликлари туфайли кўп пул топишни орзу қиладилар, бойлар эса ортиқ даражада мол-дунёнинг мавжудлиги туфайли роҳатланиш, ҳузурланишни хоҳлайди. Аслида бу одамларнинг ёмонлик қилишга зарурат йўқ, лекин бундай одамлар бойлик туфайли ёки камбағаллик туфайли эмас, балки кучли эҳтирос, кучли ҳистуйғуларнинг таъсирида ишга киришадилар. Шунинг сингарни баъзи одамлар адолатли, одил ва баъзи одамлар адолатсиз бўладилар. Ҳамма одамларнинг хатти-ҳаракатлари уларнинг қалби кўнгли тозаллиги ёки ичи қоралигини намоён қилади.

Одамлар юқорида кўрсатилган мотивларнинг таъсирида ҳаракат қиладилар, кучли ҳис-туйғу, эҳтирос таъсирида ёки эс-ҳуши жойида бўлганида ёмонлик қиладилар. Баъзи одамлар яхши феъл-атворни ўзларига дастуруламал қилиб оладилар ва бошқалари эса аксинча, ёмон феъл-атворни ва кучли жаҳл-ғазабни ўзларига дастурул амал қилиб оладилар. Кўнгли оқ одамларнинг яхши ишидан яхши оқибатлар келиб чиқади. Ёмон хулқли одамларнинг бўлмағур ишларидан ёмон оқибатлар келиб чиқади. Ўртача иш тутадиган одамда айнан унинг ўртача иш тутишлиги туфайли ҳузурланиш, роҳатланиш меъёрини билади, чегарадан ошмайди. Лекин ўзини тия олмайдиган одамлар эса ҳузур ва роҳатда ўзини жиловламайдилар.

Шу сабабли бунга ўхшаш таснифлашларни бир четда қолдириб, энди ёмонлик қилиш оқибатлари одатда қандай руҳий, маънавий хусусиятлар билан боғлиқ, алоқадор бўлишини кўриб чиқиш керак. Чунки агарда одам оқ ёки қора, қари ёки ёш бўлса, бундан ҳали ҳеч қанақа хулоса чиқариб бўлмайди. Аксинча одам ёш ёки қари эканлигига қарамай, адолатли ёки ноҳақ (адолатсиз) бўлиши муҳим фарқ ҳисоб-

ланади. Одамларнинг феъл-атворларида ҳам шундай фарқларни келтириб чиқариш мумкинлигини айтишимиз керак. Масалан, инсон ўзини бой ёки камбағал деб, бахтли ёки бахтсиз деб ҳисоблайдими, бу аҳамиятли. Лекин бу тўғрида биз кейин гаплашамиз.¹⁷⁰ Ҳозир эса бошқа (аввалроқ белгиланган) саволларга тўхталамиз. Шу масалалардан бири — тасодифийлик. Сабаби номаълум, бирор аниқ мақсад учун қилингани аниқланмаган, донмий ҳам, кўпинча ҳам учрамайдиган, белгиланмаган тартибдаги ҳолатлар тасодифий деб аталади. Буларнинг ҳаммаси шак-шубҳасиз тасодифийлик тушунчасининг таърифидан маълум.

Ихтиёрсиз, мажбурлаш билан қилинган ёмонликни одам ўз ақли билан ва хоҳиши билан қилмайди. Одат бўлиб қолган ёмонликни эса одам кўп марта содир қилган бўлади. Ўз ақли билан қилинган ёмонликни одамлар бирор неъматга, бойликка эришмоқ учун қилади.¹⁷¹ Ўша одамларнинг назарида бу бойлик ё бирор нарса бошқа бир мақсадни амалга ошириш учун керак бўлиши мумкин.

Баъзи ўзини тиёлмаган одамлар ҳам ўзи учун фойдали (ўғирликни) фойда топиш учун эмас, бировга ёмонлик қилиб ҳузурланиш учун қиладилар.

Жаҳл ва ғазаб устида қилинадиган ёмон ишлардан мақсад қасос, ўч олиш учундир.

Қасос олиш ва жазоланишнинг фарқи бор: жазолаш ёмонлик қилган одамни тўғри йўлга солиш учун, қасос олиш эса қасд олувчининг фойдаси учун амалга оширилади.

Ғазаб нималигини эҳтирослар ҳақидаги рисоламизда¹⁷² айтиб ўтганмиз.

Майл, истак эса ёқимли нарсаларга, ишларга қаратилади. Доим ҳаётимизда бўлиб турадиган, биз ўрганиб қолган нарсалар ҳам истакли, ёқимлидир. Одамлар ўзига ёқимли, ўрганиб қолган ишларни ўз ихтиёри билан бажаради.

Ҳақиқий ёки эҳтимолий ёмонликдан, ташвишдан қутулиш ҳам неъмат, яхшиликдир. Катта фалокат кичик фалокатга алмашгани ҳам яхшилик ва ёқимлидир. Ўта ёқимсиз нарса камроқ ёқимсизлик билан алмашгани ҳам яхшиликдир.

Энди биз фойдали ва ёқимли нараларнинг қанчалигини ва турларини кўриб чиқишимиз керак. Маслаҳат нутқи

ҳақида гапирганимизда фойдали нарсалар нималар эканлигини эслатганмиз. Ҳозир эса ёқимли нарса, ҳодисаларнинг таърифини берамиз. Бу таърифлар жуда ноаниқ (қисқа) ҳам, жуда чўзиқ, бачкана ҳам бўлмаслиги керак.

11-боб

Роҳат таърифи. Ёқимлилиكنинг турли даражалари.

Роҳат, ёқимлилик кўнгил иши бўлиб, бу ҳолатда инсон (билган, кўрган, ҳис этган нарсадан) табиий ҳолда тез севинади. Ёқимсизлик эса шу ҳолатнинг аксидир. Шундай экан, бизни севинтирадиган барча нарсалар дилимизни роҳатлантиради, бизни хафа қиладиган (ёки севинтирмайдиган) нарсалар эса ёқимсиздир. Руҳнинг табиий ҳолати асли роҳатда бўлади.¹⁷³ Ёқимсиз нарсаларни билиш, кўриш, ҳис этиш эса руҳнинг табиий ҳолатидан оғиши, издан чиқишидир.

Инсон (ўзида ва ўзгада кўрган) баъзи одатлар, қилиқлар ҳам ёқимлидир. (Хусусан, сеvimли одамнинг яхши одат, қилиқлари бўлса — М.М.) Одат инсон табиатига яқинроқ ҳолатдир. Тез-тез бўлиб турадиган нарса доимий бўладиган нарсага яқиндир. (Алишер Навоийнинг «*Табиатга ҳар неки одат бўлур. Чу эскирди одат, табиат бўлур*» байтини эсланг. Навоий. Ҳикматлар. 62-бет. Тўпловчи Солиҳ Муталлибов.)

Инсон ўз ихтиёри билан иш қилиши ёқимли, мажбуран бажараши — ёқимсиз, яъни кўнгилга, табиатга зид. Мажбурий, зарурат, муҳтожликдан қилинадиган хатти-ҳаракат одамни қийнайди. Шоир айтади:

*Ҳар қандай мажбурият дилни яралар.*¹⁷⁴

Агар одам ўрганмаган бўлса, (бегоналарга) ғамхўрлик, хизмат қилиниши, уринишлари ёқимсиздир, чунки бу ишлар мажбурият юзасидан қилинади. (Шу маънода, инсоний бурчларни бажариш ҳам машаққатли, агар одам ватан, халқ, ота-она олдида бурчини ихтиёрий бажарса — фазилатдир — М.М.)

Зарурият туфайли эмас, кўнгил майли, истаги билан қилинадиган кўпгина энгилтақларча (ахлоқсиз) ҳаракат, феъл-

атворлар (онгсиз, одобсиз одамларга) ёқимли кўринади. Истаклар, ҳойу ҳаваслар, дангасалик, енгилтак феъл ва гапсўзлар, беғам, бепарволик, ҳазилкашлик, кўп ухлаш (баъзиларга) ёқимлидир.

Шу маънода баъзи истак-хоҳишлар тубан, баъзилари оқилонадир. Менинг (Арасту) назаримда одамнинг жисми, бадани эҳтиёжларидан туғилган истак-хоҳишлар — ейишичиш, ташналикни қондириш, танқис таомларга ўчлик тубан истаклардир. Яна шаҳвонийлик, лаззатпарастлик, сезиш, кўриш, тегиниш аъзоларига алоқадор роҳатланишга интилиш ҳам тубан истак, хоҳишлардир.

Оқилона истак-хоҳишлар билим, ишонч туфайли, (яхшиликни севиш, фазилатлар туфайли туғиладиган истаклар: ёқтирган бирор нарсани (нодир ва қизиқарли китоб, ҳовли, боғ, соат, жавон, уй жиҳозлари, турмуш учун фойдали нарсаларни) қўлга киритишдан ёки шуларни эслаш, ўйлашдан одам роҳатланади.

Умуман, инсон сезувчи, ҳис этувчи нарсалардан ёки ўша нарсаларни эслашдан (масалан, Гомер, Эсхил, Софокл, Эврипид, Афлотун, Арасту, Вергилий, Овидий, Шекспир, Гёте, Байрон, Саъдий, Ҳофиз, Навоий, Машраб асарларини ёдлаш, эслашдан) роҳатланади. Агар ҳаётда кўп машаққат, қийинчиликларни кўрган одам кейинчалик, яхши яшаётган бўлса, аввал бўлиб ўтган воқеаларни эслаши ҳам ёқимли (ва фойдали)дир.

*Ҳалокатдан омон қолган инсон гоҳида
Фалокатли лаҳзаларни эслаб, севинар.¹⁷⁵*

Ёки:

*Ортда қолган ҳалокатли, оғир дамларни,
Саргардонлик тугаб битгач, эслаш қувончи.¹⁷⁶*

Буларни эслаб севинишнинг сабаби, эндиликда ўша машаққатларнинг йўқолганидир. Борлиги бизни севинтирадиган нарсалар эса ё ўткир ҳузур бағишловчи ёки ёқимли фойда келтирувчи нарсалар ё ҳолатлардир. Умуман олганда одамлар яхши нарсаларнинг борлигидан ёки ёмон ҳоди-

саларнинг ўтиб кетганини эслашдан роҳатланадилар ё бўлишини умид қилиш ва гоҳида ҳатто қаҳр-ғазаб туйғуси ҳам ёқимлидир. Аҳиллес учун ғазаб:

Асалдан ҳам ширин роҳат оқизгай дилга.¹⁷⁷

Бунинг сабаби шуки, биз арзимаган, номуносиб, енгил нарсалардан ёки аксинча, ўч олишга кучимиз етмайдиган, биздан қудратлироқ одамлардан ғазабланамиз ёки камроқ ғазабланамиз. (Одатда такаббур мансабдорлар қўл остидигиларга, кучлилар ожизларга қаҳр-ғазабини сочадилар. Арзимас хатоси учун одамларга ғазаб қилиш аҳмоқ бошлиқларга хосдир. Лекин, агар кимдир бизга ёки дўстимизга, яқинимизга адолатсизлик қилса, зарар еткизса ғазабланишимиз табиийдир. Ёмонликни кўриб ғазабланмаслик орият, номус йўқлигини билдиради. Лекин, ҳар қандай ҳолда инсон қаҳр, ғазабини жиловлаб, ўзини босиши Алишер Навоий айтганидай, ўрмонда арслонни босгандан кўра паҳлавонликдир — М.М.)

Инсон истак-хоҳишлари, ҳойу ҳавасларининг кўпчилиги роҳатланиш билан, ё унга интилиш билан ё лаззатли онларни эслаш билан боғлиқдир. Кучли ташналикни қондириши, ёки уни эслаш, ёки уни умид қилиш ҳам инсонга роҳат беради. Ошиқ, маъшуклар — севишганлар ҳам шундай. Ошиқ ёки маъшуқа севгилиси билан суҳбатдан (висолдан) ва ё мактубини ўқишдан, ёки висол онларини эслашдан роҳатланади. Севишганлар висолдан ҳам, ҳижрон изтиробларидан ҳам роҳатланадилар. Шоир ишқ изтиробларини тасвирлаб берганида (аниқроғи, дoston қаҳрамони севги тарихини баён қилганида

Йиғлашга тушидилар тинглаб одамлар.¹⁷⁸

Агар (ёмонлик қилган одамдан) ўч олиш қийин бўлса, қасос олганида роҳатланади. Агар ўч ололмаса, ғазабланиб, қайғуради. (Курашда, жангда, мусобақаларда ғолиб чиқиш ҳам ҳузур-ҳаловатлидир. Баҳслашув, беллашув, мусобақаларда, турли ўйинлардан (ошиқ, қимор, бедана, хўроз, ит

уриштириш, шахмат, нарда ўйинларидан ҳам) одамлар роҳатланадилар.

Баъзилар гаров боғлаб, (пойгада) пул тикиб, судлашиб, ҳазиллашиб ҳам роҳатланадилар.

Иззат-ҳурмат, обрў ҳам одамга ёқимлидир. Ҳар бир инсон ўзини иззат-ҳурматга лойиқ деб билади. Яхши одамларнинг шундай ўйлаши табиийдир. Бундайлар айниқса ҳақгўй одамлардан иззат-ҳурмат кўрсалар хурсанд бўладилар. Бу ҳолда бизга яқин одамлар узоқ одамлардан ишончлироқ, дўстларимиз ва юртдошларимиз бегоналардан кўра ишончлироқ, (баъзиларга) замондошларимизнинг фикри ўтмишдаги одамларнинг фикридан кўра ишончлироқ, ақлнинг фикри ақлсиздан кўра, кўпчиликнинг фикри озчиликнинг фикридан кўра ишончлироқ, ҳақиқатга яқинроқдир. Инсонлар ўзидайларга эътибор қилиб, болаларга ва ҳайвонларга кам эътибор берганидай, булар томонидан кўрсатилган иззат-ҳурматга ҳам эътиборсиз, бепарво қарайдилар. Мабодо бундайларнинг иззат-ҳурмати ни ёқтирсалар ҳам, иззат, обрў туфайли эмас, бошқа сабабдандир.

(Арасту замони учун бу фикрлар асосли эди, лекин ўтган 2400 йил давомида замонлар ўзгарди, одамлар ўзгарди. Кейинги замонларда одамлар иззат-ҳурмат, обрў ҳақида бу ерда айтилганларнинг тескарисини ўйлай бошладилар. Эндиликда иззат-обрў масаласида яқин одамларнинг, дўстлар ва юртдошларнинг ҳурматида кўра, узоқдаги, бегона одамларнинг ҳурмати ишончлироқ бўлиб қолди. Ҳозирги одамларнинг мақтовидан кўра ўтмишдаги одамлар мақтаган нарсалар (масалан, камтаринлик, ҳалоллик, поклик афзалроқдир, ҳозир бу хислатлар учун деярли иззат-ҳурмат кўрсатмайдилар. Ҳозир ва аввал ҳам кўпчилик нодонларнинг мақтовидан кўра озчилик оқилларнинг мақтови ишончлироқдир. — тарж.)

Дўстлар ҳам ёқимли, чунки улар даврасида ичилган май ҳам ёқимли. Дўстларнинг уни яхши кўриб, ҳурматлаши ёқади, чунки у ўзини яхши одам эканлигини ҳис этади. Барча ҳис этувчи одамлар бунини яхши билади. Дўстларнинг ҳайратига сазовор бўлиш жуда ёқимли, чунки бу обрў келтиради. Одамзодга (кўпчиликка) хушомад ҳам, хушомадгўй одам-

лар ҳам ёқади, булар унинг ихлосманди, мухлиси, муҳиби бўлиб кўринади.

Доимо ўрганиб қолган бир ишни бажариш ҳам ёқимли, чунки одамга одатдаги нарсалар ёқади. (Баъзан) ўзгаришлар ҳам ёқимли, бир хиллик гоҳо жонга тегади. Одамлар айтганидай, «барча ҳолатларда ўзгариш яхши». ¹⁷⁹ (Эврипид асарида Электранинг акаси Орестга айтгани.) Вақти билан ўзгаришларни кўриш ёқимли. (Яхшиликка ўзгариш бўлса — М.М.)

Кўп ҳолларда (илм, ҳунар) ўрганиш, ўқиш, ҳайратланиш роҳатлидир. Одам ўзини ҳайратлантирган нарсаларга ҳавас билан қарайди. Илм олиш эса табиат қонунларини билиб, уларга амал қилишга сабабчи бўлади.

Бошқаларга хайр-эҳсон, ҳомийлик қилиш ёқимли, завқлидир, уларни олганлар ҳам шодланадилар. Кимларга хайр-эҳсон қилса, у одам ўшалардан устун эканлигини кўрсатади. (Муҳаммад с.а.в. ҳадисини эсланг: «Устадаги қўл, оstdаги қўлдан яхшироқ; берувчи қўл олувчи қўлдан яхшироқдир».) Хайр-эҳсон, дўстларга, яқинларга яхшилик қилиш яна шунинг учун ёқимлики, шу йўл билан уларни (камбағалчиликдан, ночорликдан қутқозиш), оёққа тургизишга асқотади. (Ислом дини ва ахлоқида ҳам бу энг гўзал хислатлардир.) Битмаган ишни битказиш, етишмагани тўлдириш ҳузурлидир. Устозлик, ўқитиш шу камчиликларни тўлдиради. Устозлар ишидан ҳайратланиш ҳавасни туғдиради, ҳавас тақлид қилиш, ўрганиш истагини пайдо қилади (Арасту яхшиликка, буюк ишларга, ҳаётга ва санъатга тақлидни ижодий ҳодиса деб билади.) Тақлидий санъатлар: рассомлик, ҳайкалтарошлик, поэзия (эпос, драма, бадий наср) билан шуғулланиш ҳам, улардан баҳра олиш ҳам завқлидир. Гарчи тақлид мавзуи (объекти) арзимас нарса (майса, гул, дарахт, ҳайвон) бўлса ҳам, уларнинг ўхшашини ҳосил қилиш завқлидир (мимесис — ҳаётга тақлид шудир — М.М.) Санъат асарлари одамларга ҳам завқ-ҳузур, ҳам билим беради.

Табиатан бир жинсдаги ва турдаги нарсалар — бир-бири учун ёқимли, масалан, «Одам одамни, тулпор тулпорни, ёшлар ёшларни, (ит итни) ёқтиради». Халқ орасида (юнонларда) «Тенг-тенги билан», «Ҳар ким ўзига ўхшагани из-

лайди», «Ҳайвон ҳайвонни танийди», «Қарға қарғани ҳимоя қилади» каби матал ва мақоллар бор.¹⁸⁰ (Ўзбекларда ҳам бор, фақат сал бошқачароқ: «Тенг-тенги билан, тезак қопи билан (ўртоқ)», «Ўхшатмагунча учратмас», «Қарға-қарғанинг кўзини чўқимайди».)

Барча ўхшаш нарсалар бир-бири учун яқин, ёқимли бўлгач, барча одамлар ҳам озми, кўпми ўхшаш, масалан, ўзи ўзига ёқимли, ўзини яхши кўрувчи (иззатталаб, худбин) бўладилар. Шу сабабли одамлар аввало ўзиники бўлган нарсаларни ёки ўз одатлари, қилиқларини, масалан, ўзини мақтовчи хушомадгўйларни ўз фарзандларини яхши кўрадилар. Чунки, болаларимиз ўзимиздан бўлгани учун. (Аввал айтганимиздай) чала ишларни битириш ҳам ёқимли, чунки биз битирган иш бизники бўлиб қолади (болаларни тарбиялаб вояга етказиш ҳам шундай.)

Мансаб, ҳокимият шунинг учун ёқимлики, унга етишиш учун билим, қобилият, донолик талаб қилинади. (Шу сабабли мансабдорлар ўзини билимли, доно ҳисоблайдилар, аслида бундай бўлмаса ҳам.) Ҳақиқий донолик жуда кўп ажойиб нарсаларни билишдир. (Баъзи мансабдорлар ажойиб нарсалар деб бойлик, пулдорликни айтадилар — тарж.) Кўпчилик одамлар иззатталаб бўлгани учун, ўз яқинларини сал нарсага койиб, сўкишни ҳам яхши кўрадилар.

Баъзан одам ўзи аввал бажаролмайдиган ишни қила олса ҳам роҳатланади, шодланади. Шоир айтганидай:

*У бир ишга боғланиб қолган,
Ва кун бўйи шу иш билан банд.
Шуни уддаладим дея у хурсанд...¹⁸¹*

(Ҳақоратга ўхшамайдиган) ҳазил-мутойиба ва дам олишни мазмунли қилувчи ўйин-кулгулар ҳам завқлидир. Аммо, биз кулгилилиқ масаласини «Поэтика» асарида алоҳида кўриб чиққан эдик.¹⁸² («Поэтика»нинг шу қисмлари бизгача етиб келмаган). Ёқимли нарсалар ҳақидаги фикрларимиз мана шулардан иборат. Энди бу айтганларимизнинг тескарисини бўлган ёқимсиз, нохушликларнинг сабабларини кўриб чиқамиз.

Ноҳақ ишларга сабаб бўладиган ҳолатлар. Ноҳақ ишларнинг ва жиноятларнинг жазоланмай қолдирилишига (жазога тортилмай қолишига) имкон тугдирадиган шарт-шароитлар.

* * *

Энди эса биз одамларнинг қандай ҳолатда ноҳақ муносабатда бўлишлари ва кимларга нисбатан ноҳақ иш — ёмонлик қилишлари ҳақида гапирамиз. Одамлар мазкур ноҳақ қилмишларни кимгадир ёмонлик қиляпман демасдан амалга оширишни ўзлари учун мумкин деб ҳисоблаганларида ноҳақ ишларга киришадилар. Бундан ташқари улар ўзларининг қилмишларини (ноҳақ ишларини) фош бўлмай қолаверади деб ўйлайдилар ёки бу қилмишлари фош бўлган тақдирда ҳам ўша учун жазога тортилмаймиз, ёки ҳатто жазога тортилганимиз тақдирдаям бу қилмишлардан (ноҳақ ишлардан) ўзимиз ва яқинларимиз учун олган (кўрган) фойдага қараганда бу жазо аҳамиятсиз бўлади, деб ўйлайдилар. Ноҳақ иш қилувчилар нимани мумкин бўлган ва нимани имконсиз деб ўйлашини кейинроқ айтиб ўтамиз, чунки бу мулоҳазалар нутқнинг барча турлари учун аҳамиятга эгадир (аҳамиятлидир).¹⁸³

Одатда (мансабдор) дўстлари ва пуллари кўп бўлган одамлар ва бундай ноҳақ ишларнинг ҳадисини олган, гапга уста, абжир одамлар ўзларини жазо олмасдан ноҳақ ишларни қилишга ҳақли деб ҳисоблайдилар. Агар дўстлари ҳам кўп бўлиб, ўзлари мансабдор бўлган одамлар ўзларини энг кучли деб ҳисоблайдилар: агарда ўзлари олғир ва мансабдор бўлмаса, у ҳолда уларнинг мана шундай дўстлари, хизматкорлари ёки жиноятга аралашган шериклари бор бўлса, бу уларга ноҳақ ишларни қилишга имкон беради, буни сир сақлаш ва ўша ишлар учун жазога тортилмаслик имконини ҳам беради. Гоҳо ноҳақ иш қилувчилар ўз дўстига шундай қилаётган бўлса ёки судья билан дўст бўлса, жазоланмаймиз, деб ишонадилар. Чунки, одатда дўстлар бу одам томонидан ноҳақликни кутмайдилар, шу сабабли, ундан эҳтиёт бўлиш

чораларини кўрмайдилар ва иккинчи томондан эса дўстлар ишни судга бермасдан (иш судгача етиб бормасдан) ярашиб кетадилар. Ҳакамларга келсак, улар кимлар билан дўст бўлсалар ўшаларнинг кўнглини топадилар ёки уларни бутунлай жазога тортмайдилар ёки уларга арзимаган жазо тайинлайдилар.

Одатда ноҳақ (жиноий) ишларни ҳеч ким кутмаган одамлар содир қиладилар, буларга ўзининг айбини яшириш осон бўлади. Масалан, қизларни зўрлаш каби жиноятни ожиз, чўлоқ ёки хунук, бадбашара одамдан кутмаганлари учун улардан гумон қилмайдилар. Бундай нарсаларни одамлар пайқамайдилар ва эътибор бермайдилар, деб ўйлайдилар.

Ортиқ даражада равшан кўриниб турган ва кўзга ташланиб турган нарсаларни ҳам сир сақлаш, яшириш осон бўлади, чунки бундай нарсаларни (ҳамма билгани учун) жиноят деб ўйламайдилар. Худди шунга ўхшаб, фавқулодда ва жуда хавфли жиноятни ҳам яшириш осон бўлади, чунки бундай нарсалардан эҳтиёт бўлишни ҳеч ким маслаҳат бермайди. Одамлар одатдаги жиноятлардан сақланидилар, буни одат тусига киргандай, касалликдан сақлангандай қиладилар. Лекин ҳеч ким, ҳеч қачон сира учрамаган нарсага нисбатан эҳтиёткорлик чораларини кўрмайди. Мутлақо душманлари бўлмаган ёки душманлари жуда кўп бўлган одамларга ҳужум қилиш, ташланиш ҳам осон ҳисобланади; биринчи ҳолатда ҳужум қилувчи унинг қурбони ҳеч қандай эҳтиёт чораларини кўрмаслигига, бу қилмиши фош бўлмаслигига ишонади, иккинчи ҳолатда эса ўзининг ҳужум қилишини ошкор бўлмай қолади деб ишонади, чунки ҳимояланган ҳолатдаги одамларга ҳужум қилиш ўша одам фикрича, мумкин бўлмаган ҳолат деб тасаввур қилинади ва айбдор ўз ҳимояси учун бундай ишга ҳеч қачон журъат қила олмаган бўлишини (юраги бетламаслигини) айтиши мумкин.

Хилват, кимсасиз жойларда яширина олганларга ҳам жиноят содир қилиш осон бўлади. Жиноят содир қилинган жой ёки вақтни ҳеч ким билмайди, деб ўйлайдилар.

Қуйидаги одамлар ҳам жиноят қилишга журъат этадилар:

Жиноят фош бўлганда суддан қочиш ёки вақтдан ютиш ёки ҳакамни сотиб олиш имкониятига эга бўлган кишилар.

Жазога тортилган тақдирда ҳам уни ижро қилишдан қочиш имконияти бор бўлган ёки уни давомли тарзда кечиктириш (орқага суриш) имкониятига эга бўлган кишилар.

Ниҳоят, ҳеч нарсаси йўқ, жазоланса ҳам ҳеч нарса йўқотмайдиган (безорилар).

Булардан ташқари, баъзилар жиноятдан келадиган фойдани, даромадни арзирли, аҳамиятли ва тез қўлга киради деб тасаввур қилган одамлар ҳам жиноят қилишга журъат этадилар, бу жиноятга бериладиган жазони эса улар арзимайдиган, ёки узоқ деб ҳисоблайдилар. Жазоси камроқ, олинадиган фойдалар кўпроқ бўлган жиноятлар ҳамма вақт ижрочиларини топади. Тиран, золим ҳокимни эса жинояти учун жазолаш осон эмас. Бундай зўравонлар учун жазоланиш фақат шармандаликдан иборат бўлади (шармандалик билан яқунланади). Баъзан аксинча, баъзи жиноятлар эгасига шон-шуҳрат келтиради. Масалан, бирданига кимдир отасининг ёки онасининг қотилидан қасдини олишга эришса, шуҳрат қозонади. Зенон бунга муваффақ бўлган.¹⁸⁴ Бунинг учун жазо эса пул жаримаси, сургун қилиш ёки шунга ўхшаш бирор нарсадан иборат бўлади.

Одамлар юқорида кўрсатилган у ёки бу мотивлар — сабаблар таъсирида, юқорида кўрсатилган у ёки бошқа кайфиятларнинг, руҳий ҳолатлар таъсирида ноҳақ ишларни қилишга киришадилар. Лекин булар табиатан бир-бирига ўхшамаган, мутлақо тескари характердаги шахслардир.

Яна кўп ҳолларда ўз жиноятини яширишга ёки амалга оширишга муваффақ бўлган ёки жиноятлари учун жазосиз қолган одамлар, яна тез-тез муваффақиятсизликка учраган, иши юришмаган кишилар жиноят қилишга журъат қиладилар, чунки улар худди урушдагидек ёки шунга ўхшаш ҳолатларда, вазиятларда ҳар қандай йўллар билан ғалаба қилишга уринган одамларга ўхшайдилар. Яна жиноят кетидан дарров ҳузур-ҳаловат бошланадиган ҳолатларда одамлар жиноят этишга журъат қиладилар, кейинчалик эса қандайдир нохуш, ёмон нарсани бошдан кечиришга, синовдан ўтказиш-

га тўғри келади. Ёки жиноятдан фойда яқин, жазо эса узоқ бўлганида. Ўз нафсини тия олмайдиган одамлар бунга ўхшаш ҳолатда бўладилар. Нафсни, ўзини тиймаслик эса бизнинг орзу-ҳавасларимизни, истакларимизни ташкил этувчи барча нарсаларга тааллуқлидир.

Жиноятлар яна қуйидаги ҳолатларда ҳам содир бўлади: жиноят ва жазо билан боғлиқ ҳамма ёмон нарсалар бир вақтга (озроқ муддатга) келади, ҳузур-ҳаловат ва фойдага кечроқ эришсалар-да, узоқ давомли тарзда эришадилар. Бундай жиноятларга ўзини тия биладиган ва ақллироқ одамларгина интиладилар.

Ўз қилмишларининг тасодифий эканлигини ёки зарурат туфайли эканлигини ёки табиат қонуни ёки бўлмаса одатий эканлигини тушунтириб бериш имконияти бўлган одамлар томонидан ҳам жиноят содир қилиниши мумкин. Умуман қаерда жиноят эмас, балки хато қилинганлигини исботлаб бериш мумкин бўлган ҳолатларда ҳам жиноят содир бўлиши мумкин. Раҳбарлар кўнгли бўшлик қиладиган жойларда ҳам жиноят содир этилиши мумкин.

Гоҳо одамлар муҳтожлик туфайли ноҳақ қилмишларга қўл уриши мумкин. Муҳтожлик, эҳтиёж икки хил бўлиши мумкин: ё зарур нарсаларга муҳтож камбағал одамлар ёки ортиқча нарсаларга яна-да кўп обрў, шон-шуҳратга эга бўлишга интилган бойлар жиноят қиладилар. Гоҳида жуда ёмонлик бўлган, бадном бўлган одамлар ҳам жиноятга қўл уришлари мумкин. Биринчи турдаги, яъни камбағаллар ўзларидан ҳеч ким шубҳа қилмаслигини мўлжаллаган, тахмин қилган ҳолда, иккинчилари (бойлар) эса ўзларининг бундан обрўлари, шон-шуҳрати ёмонлашмаслигини, пасаймаслигини кўзда тутган ҳолда ноҳақ иш, жиноят қиладилар. Мана одамлар қандай руҳий ҳолатда бўлганларида жиноятларга қўл урадилар.

Жиноятлардан зарар кўрувчи одамлар ва нарсалар одатда қуйидагича бўладилар: улар жиноятчида йўқ бўлган нарсаларга эга бўладилар (бирор зарурий нарса ёки бирор ҳузурланишга дахлдор бўлган ишларга тааллуқли). Ноҳақ ишлар яқин ёки узоқ бўлган одамларга нисбатан ҳам қилинади, биринчи ҳолатда дарров фойда олиниши сабабли,

иккинчи ҳолатда эса карфагенликларнинг ибодатхонасидаги тилла буюмларни ўғирлаб кетганларидек.¹⁸⁵

Эҳтиёткорлик чораларини кўрмайдиган одамларга ҳам ноҳақ дилсиёҳлик, хафагарчилик, ранж-алам етади. Ортиқ даражада ишонувчан одамларга ҳам (чунки бундай ҳолатда жиноятчи барчанинг диққат-эйтиборидан осонгина яшириниб қолиши мумкин бўлади). Яна беғам, бепарво одамларга ҳам. Чунки ишни судгача олиб бориш учун чаққон, куйинчак бўлиш лозим.

Кўпинча виждонли одамларга ҳам дилсиёҳлик етади, чунки улар ўз фойдаси учун ёмонлар билан баҳсга киришишга қизиқмайдилар. Кўпчилик томонидан аввал ҳақоратланганида ишни судгача олиб бормаган кишиларга ҳам ранж-алам, хафагарчилик етади, чунки бундай одамлар мақолда айтилганидек, мизияликларнинг ўлжасига айланадилар.¹⁸⁶ Ҳеч қачон ҳақоратга учрамаган ё учраса ҳам уларга кўп тоқат қилган одамларга ҳам дилсиёҳлик етади, чунки улар ва булар ҳам эҳтиёткорлик чораларини кўрмайдилар. Биринчилари ҳеч қачон уларни ҳеч ким ҳақорат қилмайди, деб ўйлаганликлари сабабли, иккинчилари эса бундан кейин уларни ҳеч ким ҳақорат қилмайди, деб ўзларича фикрлаганликлари сабабли рўй беради. (Ёмонлар фикрича) ноҳақ айбланган, туҳмат қилинган ёки осон туҳмат қилиш мумкин бўлган одамларни ҳам бемалол хафа қилиш, ранжитиш мумкин. Чунки бундай одамлар одатда ҳакамга ишонмай ва ундан қўрқиб, ишни кўриб чиқиш учун судга шикоят ёзишга журъат эта олмайдилар ва ҳеч кимни ўз фикрига ишонтира олмайдилар ҳам. Ҳамманинг нафратини ва ҳасадини уйғотадиган одамларга ҳам шундай бўлиши мумкин. Ноҳақлик гоҳо бирор нарсага эга бўлган одамларга қарши йўналтирилади, бу уларнинг ота-боболарига ёки ўзларига қарши ёхуд уларнинг дўстларига қарши иш бўлади. Халқ мақоли бор — ёмонларга фақат баҳона керак. Душманларни ва дўстларни хафа қиладилар. Чунки дўстларни хафа қилиш осон, душманни хафа қилиш эса ёқимлидир. Дўстлари йўқларни ҳам хафа қиладилар. Чиройли қилиб гапира олмайдиганларни ҳам, ишни олиб бора олмайдиганларни ҳам хафа қиладилар. чунки бундай кишилар ишни ҳакамга

топширса, орқасидан юришга вақт сарфламайди. Кўнгилчан бўлса, келишади, жанжалсиз ҳал қилади.

Вақтни бой бериш, беҳудага сарфлаш ноқулай, ўнғайсиз бўлган одамларга нисбатан тез-тез ноҳақ муносабатда бўладилар. Масалан бошқа ерликлар, хорижликлар ва ҳунармандлар ўзларининг ҳалол меҳнатлари, пешона тери билан ўз қўллари билан нон топадилар (тирикчилик қиладилар), чунки бу одамлар озгина нарсага ҳам мурасага келадилар ва осонгина ишни (жиной ишни) тўхтатадилар. Ўзлари кўп ҳолатларда ноҳақ ишлар қилган одамларга ҳам ёмонлик қилинади. Ҳозир айнан ўзларига ноҳақ муносабатда бўлаётдилар, чунки ноҳақлик деярли ноҳақлик бўлиб туюлмапти. Қачонлардир бировга худди шундай хафагарчилик, дилсиёҳлик етказилади. Кимдир бошқаларни хафа қилишга одатланиб қолган, масалан бошқаларни ҳақоратлашга одатланган одамни агар бирор кимса ҳақорат қилса табиийдир. Ўзларини хафа қилган ёки хафа қилишни хоҳлаган ёки хафа қилишни хоҳлаётган ёки хафа қилаётган одамлар билан ҳам ноҳақ муносабатда бўладилар, бундай ҳолатда ноҳақлик, адолатсизлик деярли ноҳақлик, адолатсизлик бўлиб туюлмайди. Дўстларимизга ёки кимдан ҳайратлансак, ёки кимни севсак, ёхуд ўз ҳукмдорларимизга ёқиш учун, ёки умуман бирор фойда олишимиз мумкин бўлган одамларга ёқимли бўлиши учун бошқаларни осонгина хафа қиламиз. Муносабатларни узиб қўйган одамларга ва устидан биз ҳукм чиқарган одамларга нисбатан ҳам бизлар ноҳақ адолатсизлик қиламиз. Масалан, Каллипп Дионга нисбатан йўл тутганидек,¹⁸⁷ чунки бундай хатти-ҳаракатлар, қилмишлар деярли ноҳақлик, адолатсизлик бўлиб туюлмайди. Сиракуза тиранни Дионисийнинг қайниси Дион Афлотуннинг шогирди эди. У тиранияни ағдариб, адолатли давлат қурмоқчи бўлганида Каллипп уни ўлдирган, тиранга ёқиш учун.

Баъзан ҳамма одамлар хафа қилаётган кишини биз ҳам қўшилиб хафа қиламиз. Гелон тиран бўлиб бир шаҳар аҳлига зулм қилганида, дўсти Энесидем унга табрик хати юборган эди.¹⁸⁸ Чунки бундай ҳолатда иккиланиш, тараддудланиш мумкин эмасдек туюлади. (Ўзбекларда буни «Ўлганнинг устига тепган» дейдилар.)

Кўпинча бир одамга диёлсиёҳлик, ранж-алам етказилади, кейин бу айбни ювиш учун дили оғриган одамга кўп яхшиликлар қилинади. Фессалиялик Ясон айтганидек, кўпгина адолатли ишларни амалга ошириш учун баъзан ноҳақ иш қилиш керак бўлади.¹⁸⁹

Инсон осонгина ноҳақ ишларни қилишга ўзи йўл қўяди, имконият туғдиради, бундай ишларни қилиш ҳаммада ёки кўпчиликда одат тусига кирган. Чунки бундай ҳолатда ўзини кечиришларига ишонадилар.

Одамлар яшириш осон бўлган нарсаларни ҳамда тез сарфлаб тугатиладиган нарсаларни ўғирлашга осонгина журъат қиладилар (Масалан, ғамлаб қўйилган озиқ-овқатларни). Буларга яна қуйидагилар: шаклини, рангини ва таркибини ўзгартириб осонгина бошқача шаклу шамойил бериш мумкин бўлган нарсалар ҳам киради, кўпгина жойларда яшириш ўнғай, қулай бўлган нарсалар ҳам киради. Яна бир жойдан бошқа жойга кўчириш, ўтказиш осон бўлган нарсалар ёки кичик жойларда яшириш осон бўлган нарсалар ҳамда ўғрилarda кўп бўлган нарсалар ҳам киради.

Кўпинча шундай одамларни ҳақоратлашадик, ҳақоратланган кишилар бу тўғрисида гапиришдан уялади, ор қиладди, масалан бизнинг аёлларимизга ёки ўзимизга ёхуд ўғилларимизга нисбатан қилинган шармандалик, бадномлик. Биз кўпинча ножўя ишларни ҳам қилиб қўямиз, уларни суд орқали таъқиб қилишга арзимаиди ҳам. Буларга аҳамиятсиз ва кечириш мумкин бўлган ножўя ишлар киради.

13-боб

Адолат ва адолатсизликни икки томонлама ажрим қилиш (аниқлаш) услуби. — Хусусий қонун ва умумий қонун. — Ноҳақ қилмишларнинг иккита тоифаси — Ёзилмаган қонунларнинг иккита тури. — Ҳақиқат тушунчаси.

Ноҳақ иш қилувчи кишиларнинг руҳий ҳолати ҳақида, хафа қилинган шахслар ва ўғирланган нарсаларнинг ҳолати ҳақида, дилсиёҳлик ва ноҳақликнинг сабаблари тўғрисидаги барча фикр-мулоҳазалар ана шулардан иборат. Энг ав-

вало қилмишларнинг ҳар қандай турларини адолат билан мос келиш-келмаслигини синчиклаб ўрганиб чиқамиз.

Адолат ва адолатсизлик тушунчаси икки хил ажрим қилинади (аниқланади). 1. Қонунларнинг иккита тоифасига кўра ва 2. Ўзлари дахлдор бўлган одамларга кўра. Мен умумий ва хусусий қонунлар мавжудлигини баён қиламан.¹⁹⁰ Ҳар бир халқ ўзи учун ўрнатган қонунни мен хусусий қонун деб атайман ва бу қонун ёзилган ва ёзилмаган бўлади.¹⁹¹

Табиий қонунларни эса мен умумий қонун деб атайман. Табиатга кўра нимадир адолатли ва нималар адолатсиз бўлиш ҳақида ҳеч қандай алоқа ва келишувлар бўлмаса ҳам, ҳамма халқлар томонидан эътироф қилинган, ёзилмаган умуминсоний, умумий қонунлар бор.

Адолатлиликнинг бундай тури эҳтимол Антихонанинг қилмишида кўринади. Коринфда қонун таъқиқлашга қарамай, Антихона одамийлик юзасидан акаси Полиникнинг жасадини дафн қилишга уриниши ёзилмаган қонун, табиий адолат доирасига киради.¹⁹²

*Бу қонун абадий. У на бугун ва на кеча пайдо бўлмаган.
Ва ким чиқарганини ҳеч ким айта олмайди.*¹⁹³

Мана шундай қонун асосида Эмпедокл ҳар қандай тирик жонни ўлдиришни таъқиқлайди, бундай турдаги хатти-ҳаракат бировларнинг кўз ўнгида адолатли бўлиб ва бошқа бировларнинг назарида эса ноҳақ, адолатсиз бўлиб туюлиши мумкин эмас, бу ҳамма инсонлар учун бирдек мажбурий қонундир, у бутун осмоннинг ва ўлчаб бўлмайдиган еру осмонда кучга эгадир.¹⁹⁴

Алкидамант (Элея файласуфи, V—IV аср) ҳам ўзининг Мессенага оид нутқида шу табиат қонуни ҳақида гапирган.¹⁹⁵

Жиноятлар кимга қарши қилинаётганига қараб, икки турга ажратилади: 1. Фақат бир одамга зарари тегадиган жиноят. 2. Ватанга, давлатга, барча халққа қарши жиноят. Ҳар иккаласи ҳам адолатсизлик, ноҳақликдир. Бировнинг ҳаққига хиёнат қилувчи ва калтакловчи, урушувчи кимса бирор аниқ шахсга нисбатан ноҳақ йўл тутади. Ҳарбий маж-

буриятни ўташдан бош тортадиган одам эса бутун жамиятга нисбатан ноҳақ иш қилган бўлади.

Шундай тарзда барча ноҳақ қилмишларни бутунлай жамиятга ва жамиятнинг бир ёки бир нечта аъзоларига дахлдор бўлган ноҳақ ишларга ажратиб бўлиб, ноҳақликнинг объекти бўлмиш одам қандай зулм турларига учрайди, деган саволга қайтамиз. Ихтиёрий тарзда ноҳақ иш қилаётган одамга чидаб, тоқат қилиб туриш бу ноҳақликнинг объекти бўлиш демакдир. Биз аввал ихтиёрий ёки мажбурий равишда ноҳақликнинг амалга оширилишини аниқлаган эдик.¹⁹⁶ Чунки ноҳақ иш — ҳаракатнинг объекти бўлмиш одам дилсиёҳликка, ноҳақ етказилган ранж-аламга ва бунинг устига ўзининг истагига ҳам қарши чидашга мажбур бўлади. Ноҳақликдан етган ранж-алам, дилсиёҳлик тушунчаси эса юқорида айтилганлардан маълум (негаки биз юқорида эзгулик билан ёвузлик тушунчаларини Х бобда кўриб чиқдик).

Мажбурийлик ва ихтиёрийлик тушунчасини ҳам аниқлаган эдик (одам нима қилаётганини ўзи онгли тарзда тушуниб, ихтиёрий бажаришини айтган эдик).¹⁹⁷

Шундай қилиб ҳамма қилмишлар бутун жамиятга ёки унинг алоҳида бир аъзосига тааллуқли, тегишли бўлади. Ноҳақлик инсон томонидан бутунлай беҳабарлик туфайли ва истагига қарши ёки кўнгилли ва тўла англаган ҳолда қилинади. Ихтиёрий жабр, зулм атайлаб, қасддан қилинади бошқалари эса жазаво, қаттиқ ҳаяжон таъсирида содир этилади.

Ғазаб тўғрисида эса кучли ҳиссиёт, эҳтирос ҳақидаги асарда айтиб ўтамиз («Хитоба»нинг II китоби, 2-бобда.). Билиб туриб ноҳақлик қилувчиларнинг руҳияти, жиноят сабаблари ҳақида аввалги бобларда фикр юритганмиз.¹⁹⁸

Одамлар кўпинча маълум, ножўя ишни қилишни эътироф этганлари ҳолда маълум иш-ҳаракатнинг малакасини (даражасини) тан олмайдилар ёки бу малака нимага дахлдор, тааллуқли эканлигини тан олмайдилар. Масалан, бир одам бирор нарсани олдим, лекин ўғирламадим деб даво қилади. Ёки у биринчи бўлиб урдим, лекин ҳақорат қилмадим, дейди. У билан алоқада бўлдим, лекин бузуқлик қил-

мадим, дейди. Бошқа бир одам ўғирликни қилдим, лекин шаккоклик, худо безорилик, кофирлик эмас деб қатъий ишонтиради, чунки ўғирланган нарса худога, Оллоҳга тегишли эмас, дейди. Яна бири бошқа бировнинг ерини ҳайдаб ташлади, лекин жамоатнинг даласини эмас деб ўз фикрини тасдиқлайди. Яна бир одам душманлар билан алоқада, мулоқотда бўлиб турдим, лекин хиёнат қилмадим, деб даъво қилади. Бундай ҳолатларни, ҳодисаларни, бундай ўғирлик, ҳақорат қилиш малакаларини, ҳақиқатни аниқлаш учун аввало ўғрилик нима, бировни уриш ва ҳақоратлаш нима, бузуқлик нима, хиёнат нима, куфр, иймонсизлик, шаккоклик нима эканлигини аниқлаб олишимиз керак.

Бунга ўхшаган барча ҳолатларда, ҳодисаларда маълум хатти-ҳаракат ноҳақликми, ножўя ишмиди ёки йўқми аниқлаш учун у бу ишни қайси мақсадда (ниятда, қасдда) қилганлигини аниқлаш зарур. Ҳақоратлаш ва ўғирлик каби ҳолатлар аввалдан ният қилинганликни кўрсатади: биринчи урган уни ҳақорат қилмаган (балки ҳақоратга жавоб берган бўлиши мумкин). У буни бирор бир мақсадда қилган ҳолатда бўлсагина, масалан унинг номига доғ тушириш, бадном (шарманда) қилиш мақсадида ёки ўзи ҳузурланиш учунгина урган бўлса ва бирор нарсани яширинча олган одам бу ўғирликни бошқа одамга зарар етказиш учун, ўғирланган нарсани ўзиники қилиб олишни истаган бўлса, жиноят деб баҳоланади.

Бошқа ҳодисаларга нисбатан ҳам худди шу биз томонимиздан кўриб чиқилган воқеалар тўғрисида айтилган гапларни айтиш мумкин. Адолатли ва адолатсиз ишларнинг иккита тури мавжуд эканлиги сабабли ва ёзилган қонунлар нималарни изоҳлаб беришлари ҳақида гапирган эдик, энди эса ёзилмаган қонунлар ҳақида гапиришимиз қолди холос. Улар ҳам икки турли бўладилар: улардан бирлари жуда ортиқ даражадаги эзгу ишларнинг ва иллатларнинг, камчиликларнинг намоён бўлишини кўзда тутади, ўшалар (эзгу ишлар ва иллатлар) мақтовлар ва танбеҳлар билан обрў, иззат, ҳурмат ва бадном бўлиш, шармандаликлар билан, умумий ҳурматни билдиришлар билан алоқадор, боғланган бўладилар; масалан мурувват кўрсатувчига миннатдорлик билдириш,

яхшиликка яхшилик қайтариш, дўстларга ёрдам бериш ва ҳоказолар ҳам шуларга тааллуқлидир.

Ёзилмаган қонунларнинг бошқалари эса ёзилган хусусий қонунларнинг камчиликларини, етишмаган жойларини тўлдиради, негаки кўринишдан адолат соҳасига тааллуқли бўлиб, ёзилган қонунга зид тарзда (қонунда ёзилган нарсага зид, терс бўлишига қарамасдан) уларда адолат, ҳақиқат бор.

Ёзилган қонунларнинг эса камчиликлари кўп. Қонуншунослар томонидан баъзан ихтиёрий равишда ва баъзан эса ўзлари билмай камчиликка йўл қўйилади: ўзи истамаган ҳолда, қонуннинг камчиликлари уларнинг диққат-эътиборидан четда қолган пайтда (эсдан чиққанда), ихтиёрий эса қачонки улар ўша ҳолат, ҳодиса ҳақида ҳеч қандай маслаҳат, кўрсатма бера олмаган пайтда камчиликка йўл қўядилар, чунки уларнинг ажрими (таърифи) барчага тааллуқли бўлган қонунларга асосланиши лозим. Мазкур ҳодиса эса доим бўладиган тааллуқли эмас, балки кўпроқ бўлиб турадиган қисмга дахлдор ҳисобланади. Ҳаёт воқеаларининг оқибати, натижаси чексиз бўлганлиги сабабли бирор кўрсатмалар бериш қийин бўлган ҳодисалар ҳақида ҳам шундай дейиш мумкин. Масалан, қонун темир билан уриб ярадор қилишни таъқиқлайди, бу темир қанчалик узунликда эканлигини аниқлаш ва айнан қандай темирни таъқиқлаш кўзда тутилганлигини билиш қийин. Инсониятнинг ҳаёти бундай нарсаларнинг ҳисобига етмаган бўларди. Шундай тарзда қачонки аниқ таъриф, ажримни бериш имкони бўлмаган тақдирда қонунга асосланиб қарор, ҳукм чиқариш зарур, бундай ҳолатларда, ҳодисаларда умумий ифодаларни билдириш лозим. Бу ердан шундай хулоса келиб чиқадикки, агар бирор одамнинг қўлига темир ҳалқа (билагузук) бўлиб, уни бошқа одамга қарши кўтарса ёки унга зарба берса у ҳолда ёзилган қонунга кўра, у айбдор ҳисобланади, ноҳақ зулм қилган бўлади ва бу ҳақиқатан ҳам тўғри қарордир.

Агар биз берган (айбдор деган) тушунча ҳақиқат бўлса, у ҳолда шак-шубҳасиз, билиш керакки, нима ҳақиқатга мос келади ва нима мос келмайди, қандай одамларни (айбдор десак) ҳақиқат тушунчасига мос келмайди? Кечиришга лойиқ

бўлган барча нарсалар ҳақиқат тушунчасига яқинлашиб келади. Бундан ташқари ҳақиқат турли бахтсизликларга, ноҳақ ишларга ва хато-камчиликларга бир хил баҳо берманглар деб талаб қилади. Бахтсизликлар жумласига ҳеч қандай ёвуз (қабих) ниятларсиз ва ғаразсиз рўй берадиган иш-ҳаракатлар тааллуқли бўлади.

Адашиш, янглишишлар жумласига эса ғаразсиз, (тасодифий) рўй берадиган ҳамма нарсалар киради. Лекин ахлоқсизлик, нопоклик сабабли қилинган ишларни адашув, янглишув деб бўлмайди. Ноҳақ қилмишлар жумласига ғаразли ният билан, қасдан қилинган ҳамма нарсалар, шу билан бирга бузуқлик оқибатида рўй берган ҳодисалар ҳам киради. Чунки кучли ҳиссиёт, эҳтирос таъсирида қилинадиган ишлар бузуқлик, гуноҳ ишларга киради.

Инсоннинг баъзи заифликларини кечириш адолатлидир. Яна қонуннинг ҳарфини эмас, балки қонун чиқарувчининг фикрини, ғоясини кўзда тутиш, ножўя хатти-ҳаракатни, ишни эмас, балки уни содир қилган одамнинг мақсадини, ниятини кўзда тутиш қисми эмас, балки бутунни кўриш, одам ўзини мазкур ҳолатда қандай кўрсатганлигига эмас, балки у кўпинча ва доимо қандай бўлганлигига эътибор қаратиш одатлидир. Яна ҳақиқат шундан иборатки, бизга бировлар қилган ёмонликдан кўра, кўпроқ бизга қилинган яхшиликларни эслаш, ўзимиз қилган яхшиликларга қараганда кўпроқ биз кўрган яхшиликларимизни эслаш, бизга қилинган ноҳақликларга сабот билан чидаш ва суд билан эмас, балки сўз билан баҳслашиш ва ниҳоят, жамоат, халқ олдида судга мурожаат қилгандан кўра, ҳурматли воситачи, вакилга мурожаат қилиш адолатлидир. Чунки воситачи ҳақиқат ҳақида жон куйдиради, ҳакам, судья эса қонун ҳақида жон куйдиради, ташвишланади: ҳақиқат тантана қилиши учун воситачи судлар ўйлаб топилган (Воситачилар суди жабр қилган ва жабр кўрган томонларни, моддий ёки маънавий зарарни қоплаш воситасида яраштиришга уринади — М.М.).

Ноҳақ қилмишларнинг турли мезонлари. Оғирлаштирувчи ҳолатлар.

Ёзилган ва ёзилмаган қонунларнинг бузилиш ҳоллари.

Ҳақиқат тўғрисидаги таълимот мана шундай тарзда изоҳлана қолсин.

Аслида ҳар қандай ноҳақ хатти-ҳаракатлар, маънавий бузуқликдан, ахлоқсизликдан келиб чиқади. Баъзан энг аҳамиятсиз, майда-чуйда ноҳўя ишлар, қилмишлар ҳам агар маънавий жиҳатдан қаралса, энг катта жиноятлар ҳисобланиши мумкин, масалан Каллистрат (афиналик стратег ва нотиқ Мелакопни ибодатхона қурган ишчиларга уч марта ярим оболдан кам ҳақ тўлагани (яъни, муқаддас қурилишга ажратилган пулдан озгина уриб қолгани) учун айблади.¹⁹⁹

Адолат, ҳақиқат соҳасида зиддият, қарама-қаршиликлар ҳам учрайди. Бундай хатти-ҳаракатларга баҳо беришда шахснинг бирор имконият, шароит туғилса, жиноят қилишга қобил эканига қаралади. Ибодатхона қурувчиларини ярим обол қийматидаги уч тангага алдаган одам бошқа ҳар турли жиноятларни қилишга ҳам тайёр, уста ҳисобланади.

Баъзан қилмишлар, хатти-ҳаракатларнинг муҳимлиги бир-бирига қиёсланиб аниқланади. Баъзан эса келтирилган зарарга қараб иш тўғрисида ҳукм қиладилар. Энг катта жиноятлар ҳар қанча жазо берилса кам бўладиганидир. Бундай жиноят олдида ҳар қандай жазо арзимайдиган бўлиб қолади. Даъвоси йўқ бўлган оғир жиноят — унинг учун муносиб тарзда товон тўлашнинг иложи йўқ, азият чеккан, дучор бўлган киши ҳеч бир бадалдар қониқиш, қаноат ҳосил қила олмайдиган жиноятдир. Бировга етказилган, қилинган ёвузлик тузалмайдиган, бедаво бўлса — оғир жиноятдир. Судлов ва жазо эса ўша жиноят дардига шифо беришнинг ўзига хос бир туридир.

Жабрланган, ҳақоратланган одам агар ўз жонига қасд қилган бўлса, ноҳақлик қилган одам янада кўпроқ жазога лойиқ бўлади. Софокл деган нотиқ²⁰⁰ (бу, машҳур шоир, драматург эмас), айблов нутқида Эвктемонни ҳимоя қилиб сўзлар экан, жабр кўрган киши ўз жонига қасд қилган экан,

жиноятчига ҳам шундай жазодан кўра камроқ жазо берилса норозиман, деган эди.

Баъзан эса жиноятнинг оғирлиги олдин ҳеч ким томонидан бундай жиноят содир этилмаганлиги ёки фақат камгина одамлар бундай ишга журъат қилган, қўл урганлигига қараб баҳоланади. Яна бир одам бир хил жиноятни кўп маротаба содир қилганлигига қараб ҳам баҳоланади. Баъзи ножўя ишлар, хатти-ҳаракатларнинг олдини олиш ва жазолаш учун янги воситаларни кашф қилиш, ижод қилишга тўғри келади. Масалан, Аргосда бир одамни жазолаш учун янги қамоқхона қурилган. Кейин ноҳақлик қилувчи қанчалик раҳмсиз, шафқатсиз ёвузлик қилган бўлса, шунча оғир жиноят ҳисобланади. Яна атрофлича, пухта ўйлаб қилинган жиноятлар ҳам оғир деб баҳоланади. Ёки бирор ножўя қилмиш ҳақидаги ҳикоя эшитувчиларда, тингловчиларда ҳамдардликдан кўра кўпроқ қўрқув, даҳшат уйғотганда ҳам янада оғир жиноят ҳисобланади.

Нотиқлик санъати назарияси — риторикада яна бир одам кўп маротаба қонунбузарлик ва жиноят қилганлиги оғирлаштирувчи ҳолат деб баҳоланади. Бир одам бирданига қасамёдни, шартномани, кафолатни, никоҳ бирлашмаларини тузиш ҳақидаги ҳуқуқларни бузган бўлса, бундай ҳолатларда биз кўпгина ноҳақ ишларнинг, кирдикорларнинг жами билан иш кўрамыз.

Агар ноҳақлик, адолатсизлик қонун идоралари ходимлари томонидан содир этилса бу ҳолат айбни янада оғирлаштиради. Бундай ножўя ҳаракатларни масалан ёлгон гувоҳлар қиладилар. Булар судда, ёлгон гувоҳлик жазоланадиган жойда шу ишга журъат қилган бўлсалар, бошқа жойларда нималар қилмайдилар? Одамлар (айниқса) жуда уяладиган, ҳижолат бўладиган ножўя хатти-ҳаракатлар ҳамда агарда одам ўзининг валинеъматини, яхшилик, мурувват кўрсатувчисига нисбатан ёмон муносабатда бўлган тақдирдаги ҳаракатлар ҳам оғир гуноҳ ҳисобланади: бу ерда янада айбдорроқ ҳисобланади, биринчидан у ёвузлик қилапти ва иккинчидан эса эзгулик, яхшиликка ёмонлик қилмоқда.

Ёзилмаган қонунларни бузадиган ножўя хатти-ҳаракатлар жуда катта муҳим аҳамиятга эга бўлади, чунки энг яхши

ахлоқий, маънавий сифатларга, хислатларга эга бўлган одам ҳеч ким мажбурламаган ҳолда, ўзи ихтиёрий тарзда одил, адолатли инсон бўлади. Ёзилган қонун эса мажбурловчи характерга эга бўлади, ёзилмаган қонундан узоқ, холи бўлади. Бошқа бир томондан эса ўша одам ножўя ҳаракатлари, ишлари билан, ёзилган қонунларнинг тескарисини қилади. Бундай ҳолатлар эса ўша одамнинг айбларини янада кўпайтиради, чунки оғир жазо берувчи қонунларни бузган одам енгил жазога лойиқ ишларни ҳам қила олади.

Шундай қилиб шу тарзда (яъни юқоридагидек) биз жиноятни нима, қандай ҳолатлар оғирлаштириши ва қандай ҳолатлар жиноятни енгиллатиши ҳақида гапириб ўтдик.

15-боб

«Нотехникавий» далилларнинг турлари бешта: қонун, гувоҳлар, шартномалар, қийноқ ва қасам. Улардан қандай фойдаланиш мумкин?

Юқоридаги изоҳларимиздан кейин энди «нотехникавий» деб аталувчи далиллаш усулларини тартиб билан кўриб чиқишимиз керак; улар махсус адлия нутқи соҳасига тааллуқли бўладилар. Бундай далиллар беш турли: қонунлар, гувоҳлар, шартномалар, қийноқ остидаги кўрсатмалар, қасамлар. Энг аввало бу соҳадаги қонунлар ҳақида ва улардан қандай фойдаланиш мумкинлиги тўғрисида гапирамиз.

Кўриб чиқиладиган иш ҳақида ёзма қонунларда айрим, ҳукм топилмаса, ҳакам (судья) ва суд аъзолари ёзилмаган, лекин умуминсоний қарашлар, адолат, инсоф, ҳақиқатга яқин умумхалқ қонунига асосланиши керак бўлади, чунки, табиий ҳақиқат билан умумхалқ қонуни (ҳозирги тилда миллий урф-одат, анъаналар)га кўра ҳукм чиқарилади.²⁰¹ Ёзма қонунлар тез-тез ўзгариб туради, ёзилмаган, халқ анъаналари, одатлари эса минг йиллар давомида шаклланган бўлади.

Шунинг учун Софоклнинг «Антихона» трагедиясида мана бу ҳикматли гапларни кўрамиз. Антихона шоҳ Креонтнинг қарорига қарши тарзда, лекин ёзилмаган қонунга мувофиқ ҳолда, акасининг жасадини тупроққа топширганини бундай оқлайди:

*Бу қонунлар кеча ёки бугун чиқарилмаган,
Балки улар мангу барқарор.
Мен ким қарши бўлса ҳам,
Бу одатларга ҳурматсизлик қила олмайман.*²⁰²

(Софокл трагедиясида тасвирланишича, Фивлар шаҳрига етти давлат бирлашиб ҳужум қиладилар, лекин енгилар. Фивлар, яъни ўз ватанига қарши олти подшоҳни қўшинлари билан бошлаб келган Полинник (Антихонанинг акаси) жангда ҳалок бўлади. Фивлар шоҳи Креонт ватан хоини Полинникнинг жасади дафн этилмасин, қарға-қузғунларга ем бўлсин, агар кимки бу фармонни бузса ўлим жазоси берилади, деб фармон чиқаради. Антихона акаси Полинникнинг хоинлигини оқламаса ҳам, сингиллик ва одамийлик бурчини бажариб, уни кечаси яширинча дафн этади. Эртасига, бу маълум бўлиб, Антихона ўлимга ҳукм этилади.

Софокл асарида Ватан олдидаги бурч билан инсонийлик бурчи ўртасидаги зиддиятли руҳий кечинмалар коллизияси ёритилган. Бу ерда Арасту ким ҳақлиги ҳақида ўз хулосасини айтмайди, лекин у Антихонанинг инсоний бурчини бажариши расмий, ёзма қонунга зид келса ҳам, маънавий жиҳатдан юксакроқ эканлигини айтади. Умумхалқ фикри, одати ёзма қонунга нисбатан маънавий жиҳатдан афзалроқдир, дейди — М.М.)

Шу каби ҳолатларда бир қонун бошқа аълороқ қонунга зид келиб қолмаслиги ёки ўзига ўзи зид келмаслиги учун ҳаракат қилиш зарур. Масалан, бир қонунда ҳакамларнинг расмий қарори қандай бўлишидан қатъи назар, кучга киради, деб айтилган. Бошқа бир қонун эса қонунга қарши бўлган қарорларни нашр қилишни, оммага билдиришни тақиқлайди. Агарда қонун икки хил маънони билдирса, у томонга ёки бу томонга фойдаланса ҳам бўлаверди деб ҳисобланса, бундай ҳолатда уни адолат ва одамийлик нуқтаи назаридан, маъқулроқ эканлигини аниқлаш керак бўлади, кейин эса улардан фойдаланиш, уларни ишлатиш, қўлланиш лозим.

(Ҳар ким ўз манфаатини кўзлайди. Қонун эса халқ ва давлат манфаатини (камроқ ҳолатларда шахс манфаатини

ҳимоя қилади. Абул Аъло ал-Мааррий фикрича (X аср), «Қонун халқни тўрға тушириб, қонини ичувчи ўргимчак ини». Арасту фикрича эса, қонунни алдаш беморнинг ўз дардини яшириб, шифокорни алдашга ўхшайди — М.М.)

Шу тарзда қонунлар тўғрисидаги саволни кўриб чиқдик. Гувоҳларга келсак, улар икки турда бўладилар: қадимгилар ва янгилар. Бу охиргилари эса яна қуйидагиларга бўлин-дилар: хавfli бўлса ҳам ёлғон кўрсатма беришга таваккал қилувчиларга ва бундай таваккалчиликка, хатарга йўл қўймайдиганларга ажратилдилар.

(Қадимги гувоҳлар деганда машҳур шоирларни ва бошқа шон-шараfli зотларни кўзда тутаман, уларнинг ҳукмлари ҳаммага машҳурдир. (Афсуски, ҳозирги қонунларда Гомер, Шекспир, Алишер Навоий, Фузулийнинг машҳур ҳикматли сўзлари гувоҳ сифатида ўтмайди. Сабаби — судьялар буларни ҳужжат сифатида тан олмайди. — тарж.)

Масалан, барча афиналиклар Саламин (билан иттифоқ-дошлик) ҳақида Гомернинг сўзларини, Тенедос ороли аҳоли-си Сигей аҳли ҳақида гапирганида коринфлик Периандр (етти донишманднинг бири) гувоҳликка чақирадилар.²⁰³ Кле-офонт (лашкарбоши) давлат арбоби Критийга қарши сўзла-ётганида Солон элегиясидаги қуйидаги сўзларни гувоҳлик-ка чақиради:

Жингалаксоч Критийга айт.

Қулоқ солсин отахонига.²⁰⁴

(Бу ерда лашкарбоши Критийнинг ёшликдаги устози Суқрот кўзда тутилади. — М.М.).

Бундай гувоҳликлар рўй берган воқеа-ҳодисаларга нис-батан қўлланилади.

Бўлғувси, келгуси воқеаларга нисбатан гувоҳлар бўлиб башоратларни тушунтирадиган одамлар хизмат қиладилар, масалан Фемистокл тушда кўрилган ёғоч деворлар кемалар-да жанг қилиш лозимлигини англатади деб айтган эди.²⁰⁵ Бундан ташқари, аввал айтганимиздек, мақоллар ҳам гувоҳ-лар бўлиб хизмат қиладилар, масалан қари одам билан дўстлашмасликни маслаҳат берадиган киши учун мана бу

мақол гувоҳ бўлиб хизмат қилади: «Ҳеч қачон қари одамга яхшилик қилма». Ўлдирилган оталарнинг болаларини ҳам ўлдиришни маслаҳат берувчилар учун эса «Отасини ўлдириб, болаларини соғ-омон қолдирган одам ақлли эмас, калтафҳмдир» деган (бўлмағур) мақол бор.²⁰⁶ Янги гувоҳлар — ҳаммага маълум, ганиш бўлганлар қандайдир бир фикр билдирган эдилар; уларнинг фикр-мулоҳазалари айнан шу масалалар, саволлар бўйича судлашаётган. даъволашаётган одамларга фойда келтиради. Масалан, Эвбул судда Платоннинг Харетга қарши Архибий²⁰⁷ ҳақида айтган гапларидан фойдаланган эди: «У туфайли мамлакатда очиқчасига фоҳишабозлик, ахлоқсизлик кучайиб кетди». Ёлғон гапираётганлиги фош бўлишидан хавфсировчи одамлар ҳам янги гувоҳлар жумласига кирадилар. Кўриб чиқиляётган воқеа рўй бердими ёки йўқми каби саволларни ечиш вақтидагина бундай одамлар гувоҳлар бўлиб хизмат қиладилар, лекин воқеанинг ўзига хос хусусиятларини аниқлашда улар гувоҳ бўла олмайдилар. Масалан бирор бир хатти-ҳаракатнинг (ишнинг) адолатли ёки адолатсиз, фойдали ёки фойдасизлиги ҳал қилинадиган масалаларда улар гувоҳ бўла олмайдилар. Бунга ўхшаган ҳолатларда ишга алоқаси бўлмаганлар ҳолис гувоҳлардир. Энг ишончли гувоҳлар қадимги гувоҳлар (донишмандларнинг фикрлари). Чунки улар порага сотилмайдилар...

Айбланаётган одамнинг айбини исботлаш учун гувоҳлар бўлмаган вақтда ёлғон гувоҳларга ва пулга сотилишга йўл бермаслик учун ҳакамлар, судьялар адолат, ҳақиқат, оқилона йўл тутиш ва эҳтимоллик асосида ҳолатни баҳолашлари зарур. Ўзини оқлашга гувоҳи бор одам билан гувоҳсиз одам тортишиб қолганида эҳтимоллик, тусмол, гумон далил ўрнига ўтмаслигини айтиши керак. Яна айтиш керакки, фақат сўзларга ишониладиган бўлса, гувоҳларнинг нима ҳожати бор?

Айбловчи нотиж ва унинг рақиби, ҳар икки томон ўз сўзларининг исботи учун ҳолис гувоҳлар топиши адолатли ҳукм хулосага келиш учун фойдалидир. Агар гувоҳлар ишончли одамлар бўлсалар, мазкур ишга алоқадор бўлмасалар ҳам, айбланаётган ёки айбловчининг шахсини, маънавий

фазилатларини ёки нуқсонларини айтиб бериши масалани
одинлаштириши мумкин.

Биз аввалги фаслларда кўриб чиққан умумий асослар топ-
лар ва энтимемалардан фойдаланиб, гувоҳнинг айбланув-
чига ёки айбловчига дўст ёки душман эканлигини, иши кўри-
лаётган одамларнинг ҳурмат-обрўи ёки бўлмағур ёмон
эканлиги ҳақида тўлиқ ёки қисман маълумотлар олиш мум-
кин.²⁰⁸

Шартномага келсак, уларнинг маъносини қай даражада
кўпроқ ёки камроқ тасаввур қилиши ҳақида, уларнинг ишон-
чга сазовор лойиқ бўлишлари ёки лойиқ эмасликларини
кўрсатиш ҳақида гапириш нотиқ учун фойдалидир. Агарда
шартномалар нотиқнинг фойдасига далолат берса у ҳолда
уларни ишончли ва қонуний кучга эгаллигини намоён қилиш
лозим; агарда улар рақибнинг фойдасига далолат берса
(кўрсатса), у ҳолда аксини, муҳим эмаслигини исботлаб бе-
риш керак.

Шартноманинг ишончли ва ишончсиз далиллари гувоҳ-
лар ҳақидаги фикр-мулоҳазалардан ҳеч нимаси билан фарқ
қилмайдилар, чунки қандай шахслар уларга имзо чекишля-
ри ва уларни қандай одамлар сақлашларига боғлиқ ҳолда
шартномалар ишончли ёки ишончсиз бўладилар. Бир бора
шартнома тан олиндим, эътироф этилдими, унинг аҳами-
ятини ошириш керак, агарда у биз учун маъқул, ижобий
бўлса, шартнома ҳам қисман қонун кучида бўлади. Лекин
шартномалар қонунга куч бермайди, аксинча қонунлар қону-
ний шартномаларга куч беради ва умуман ўша қонуннинг
ўзи қисман шартномадир, демак кимки қонуний шартнома-
га ишонмаса ёки уни бекор қилса, ўша одам қонунни бузган
ҳисобланади.

Одамлар орасидаги ихтиёрий муносабатларнинг катта
қисми шартномасининг бошида асосланган бўлади ва шу-
нинг учун шартнома ўз кучини йўқотиши билан одамлар
орасидаги ҳамкорлик ҳам кучини йўқотади. Агарда қону-
ний шартнома биз учун маъқул бўлмаса ва рақибларимиз
учун эса маъқул бўлса, бундай ҳолатда энг аввало биз учун
маъқул бўлмаган, ижобий таъсир кўрсатмайдиган қонуний
шартномага эътироз билдиришимиз лозим.

Арасту шу фаслда яна суд муҳокама. Тортишувлари вақтида айбловчи ва айбланувчиларнинг ўз сўзи ҳақиқатлигини (ҳақлигини) исботлаш мақсадида юнон маъбудлари номига қасам ичиш одатлари ҳақида ёзади. Маъжусийлик динига халқ орасида ишонч-эътиқод заифлиги сабабли кўп одамлар ёлғондан қасам ичишга ҳам ўрганиб қолганлар. Шу сабабли ҳакамлар, судьялар, айбловчилар бу қасамларга унчалик ишонмаганлар. Лекин, судьялар, гувоҳлар қонун талабига кўра муҳокама бошланиши олдидан «ҳақиқатни гапираман», деб қасам ичганлар.

Шу ўринда Арасту аввалроқ яшаб ўтган машҳур файласуф Ксенофаннинг муҳим бир фикрини келтиради. Ксенофан айтган эдики, суд тортишувида томонлардан бири ҳақиқий диндор, иймонли одам, бошқаси динсиз одам бўлса, тенглик бузилади ва судлашув адолатли бўлмайди, гўё паҳлавон одам билан нимжон одам курашга тушгандай кўринади.²⁰⁹ Художўй одам ростдан қасам ичади, динсиз одам ёлғон қасам ичади. Лекин динсиз одамнинг қасамига ишониш мумкин эмас.*

Биз фойдаланган русча матн 1894 йилда Н.Платонова грекчадан русчага таржима қилиб, нашр этган матнга асосланган. Зарур ўринларда биз ҳам грекча луғат ва терминлардан фойдаландик. Масалан, арете — фазилат; агафон — оқкўнгиллик; кало-кагатия — оқилона гўзаллик; фрагменторум — асардан парчалар; энкомий — мадҳия; энтимема — далилнинг бир қисми (2-қисми — ақлда мавжуд); топлар — барча эътироф қиладиган умумий асослар, далиллар, ҳикматлар. Диано-этика — оқилона хулқлар. Мегатос — улуғлик. Софос — донолик ва ҳ.к.

АРАСТУ «РИТОРИКА»СИДА НОТИҚЛИК САНЪАТИ ВА МАЪНАВИЯТ МУАММОЛАРИ

Қадимги Юнонистонда риторика — хитоба санъати поэтика билан узвий алоқадор бўлса-да, у давлат бошқаруви, давлат ва жамоат арбобларининг сиёсий фаолияти, сулҳ ва җарб, уруш ва тинчлик, ватан ҳимояси, давлатнинг иқтисодий җарбий қудратини ошириш, шон-шуҳратли ишлар, қаҳрамонликларнинг барчаси ватан учун деб билувчи халқ олдида энг муҳим муаммоларни муҳокама қилиш, ўз мақсади, таклифи, сиёсий йўлининг ватан ва халқ манфаатларига мувофиқ эканлигини далиллаш каби ҳаёти зарурат билан боғлиқ эди. Эллада вилоятларида ва пойтахтларида Алкивиад, Дионисий, Горгий, Исократ, Ликург, Солон, Демосфен ва бошқа давлат, жамоат арбоблари халқ олдида нутқ сўзлар экан, аввало шахсий фазилатлари, сўнг риторика санъатини яхши эгаллаб олгани сабабли, ўз фикрларини мантиқий далиллар, фуқароларни буюк ишларга сафарбар қилар эдилар. Эллада давлатлари гуллаб-яшнаган даврларда поэтика илмига нисбатан риторика илмига қизиқиш жуда катта эди.

Сукрот, Пифагор, Эмпедокл, Демосфен, Фокион, Протагор ва бошқа донишмандлар поэтика ва риторика санъатларини фалсафий талқин қилиб, фалсафанинг муҳим қисмига айлантирдилар. Лекин, Арастунинг бошқа риторлардан фарқи шундаки, у риторикани фақат сўз санъати деб чекланмай, уни ахлоқ билан, инсон руҳий олами билан, маънавият билан боғлиқ ҳолда тушунтирди. Арасту «Риторика»си унинг «Поэтика»сига нисбатан фалсафий теранлиги, жўшқинлиги, серқирралиги, салмоқдорлиги билан ажралиб туради. Антик дунё маданиятининг атоқли билимдони, қадимшунос олим А.Ф. Лосев ёзишича, мумтоз юнон маданияти даврида давлат, жамият ва шахс муносабатлари адолатсеварлик, виждон-эътиқод, мардлик, самимийлик, та-

биатга яқинлик, ор-номус, ватан ва халқ ишига фидойи-лик каби инсоний фазилатлар иззат-ҳурматда, қадри ба-ланд эди.²¹⁰

Македониялик Александрнинг истилочилик урушлари оқибатида жуда катта ҳудудларни бирлаштирган монархия, империя даврида вужудга келган эллинизм маданияти ҳаёти-да юқорида айтилган инсоний фазилатлар ўрнини кибру ҳаво, барча соҳалардаги фаолиятни шахсий манфатга бўйсундириш, мол-дунё тўплаш, мансабпарастлик, шуҳрат-парастлик авж олди. Бу ўзгаришлар фалсафанинг асосий ма-салаларига кучли таъсир қилолмаса-да, поэтика назарий қоидаларини ўзгартиролмаса-да, риторика илмининг маз-муни ва савиясига салбий таъсир кўрсатди. Риторика илми-даги бундай орқага кетишни Арасту (мил.авв. 384-322) аса-ри билан Галикарнасли Дионисий (мил.авв. 55-8) асари ўрта-сидаги фарқларда ҳам кўриш мумкин. Агар Арасту «Рито-рика»сида бутун инсоният тақдирига қизиқиш, адолат ва ҳақиқатни, ватан ва халқ манфаатларини ҳимоя асосий ўрин эгалласа, Дионисийнинг «Сўз бирикмалари ҳақида», Демет-рийдан (милодий I аср)нинг «Услуб ҳақида» асарида маз-мун, маъно, ҳаёт фалсафасига нисбатан грамматик шакл ма-салалари биринчи ўринда туради.

Юлий Цезар диктатурасига қарши стоикларча курашган Цицерон, шунингдек, Клавдий ва Нерон даврида яшаган Луций Сенека мумтоз юнон риторикаси руҳида тарбиялан-ганлиги учун нутқларида ва нотиклик санъати ҳақидаги асарларида ёвузликка, шахсий манфаатпарастликка, тама-гирликка, шуҳратпарастликка қарши кураш ғоялари яна аввалги ўринларга етиш учун тиклана бошлади. Арасту «Ри-торика»си уч китобдан иборат бўлиб, биринчи китоб бош-ланишида риторика ва диалектика муносабатлари, агар бош-қа, бу иккалови (яъни, риторика ва диалектика) барча фикр-ловчи инсонлар учун зарур, умумий эканлиги, судда кўри-лаётган ишда туҳмат, бўҳтон, ҳамдардлик, қаҳр-ғазаб каби ҳолатлар воқеа иштирокчиларида бўлса ҳам, судьялар-ҳакам-лар бундай ҳолатларга тушмай, ҳолис туриши зарурлиги, давлат қонунларида мумкин қадар барча ҳаётий муаммо-лар ҳақида хулоса бўлиши, ҳакам ватан ва халқ учун қайси

иш-амал адолатли ва фойдали, қайсилари зарарли бўлишини билиши, ҳақиқатни аниқлашда силлогизм (мантиқий фикрлаш) билан риторик далилдан (энтимема)дан биргаликда фойдаланиш яхши натижа бериши ҳақида фикр юритилади.

Арастунинг бошқа риторика устозларидан жиддий фарқловчи хусусиятларидан бири шуки, у Афлотуннинг «Давлат», «Қонунлар» асарларида муфассал кўриб чиқилган қонунлар назариясини бойитган ҳолда, судьялар — ҳакамлар жиноят ва жазо масалаларида ҳеч қачон ўзича иш тутишига йўл бермаслиги кераклигини тушунтиради. Шунинг учун қонунларга зид, ахлоқий, маънавий фазилатларга зид ҳолатлар, тубанлик, жамият ва шахсга зарар етказувчи ҳолатларни кўриб чиқишда нотиқ ўта ҳолис бўлиб, у халқни ишонтира олиши зарур. Нотиқ тингловчиларни ўз фикрининг ҳақлигига ишонтиришда Гомер, Гесиод, Вакхилид, Симонид, Эсхил, Софокл, Эврипид ва бошқа буюк шоирларнинг фикрларидан, яъни нодир бадий асарларда айтилган эҳтиросли фикрлардан ҳам ҳужжат сифатида фойдаланиши мумкинлигини айтади. Арасту шу нарсани риторик исбот ёки энтимема (далиллаш) деб айтайди. Унинг фикрича, риторик исбот — энтимема мантиқий ва диалектик фикрлашга зид нарса эмас, балки энтимема ҳам мантиқий хулоса — силлогизмнинг бир туридир. Ҳар қандай ишонтириш усуллари каби, риторик исбот ҳам силлогизм (мантиқий асосли фикр)дир. Риторик исбот яна диалектика (қарама-қарши фикрлардан тўғриси аниқлаш) усулидаги нутққа ҳам алоқадордир.

Арасту «Риторика»нинг мана шу бошланиш қисмиридаёқ Демокрит, Пиррон ва киникларнинг скептицизми — шубҳакорлигига қарши ўлароқ, «Табиатига кўра одамлар ҳақиқатни излаб топишга қобилиятлидирлар ва кўп ҳолларда уни излаб топадилар ҳам», — дейди. Арасту шу ўринда ўзидан аввал ўтган риторика олимларининг нутқ санъатининг ҳаёт ҳақиқатини ифодалаш хусусиятига қизиқмай, фақат суд муҳокамасида ютиб чиқиш усуллари (яъни, асосан суд нутқи) қизиқиш билан чекланганлигини танқид қилади. «Риторика фойдалидир, чунки ҳақиқат ва адолат ўз табиатига кўра ўзига қарши кучларга (яъни, адолатсиз-

лик, жабр-зулм, ноҳақ ва нопок ишлар) нисбатан қудратлироқдир. Лекин, агар (суд муҳокамаларида ва халқ йиғинлари, ҳокимият мажлисларида) нотўғри қарорлар чиқарилса, адолат ва ҳақиқат енгилиб қолади, бундай ишлар эса қоралашга лойиқдир».²¹¹

Арастунинг донишманд файласуф ва инсон сифатида буюклиги, улуғворлиги шундаки, у миллатлар ва халқларнинг бахт-саодатга эришуви учун, адолатли давлат ҳуқуқий, яъни қонунларга барча рноя қиладиган, фуқаролик жамияти қуриш учун барча давлат арбоблари адолат ва ҳақиқатни ҳимоя қилиш, ақли қобилиятларни инсоний фазилатлар билан безаб, жамиятнинг маънавий мусаффолиги учун хизмат қилиши зарурлигини, адиб, шоир, нотиклик санъати усталари инсонларни улуғ ва эзгу ишларга даъват қилиши ва ўзлари намуна бўлиши зарурлигини ҳеч қачон эътибордан қочирмас эди.

Арасту риторика илмини жамият ҳаётига яқинлаштирди ва илмнинг мақсад, вазифалари жуда шарафли ва мураккаб эканлигини, у инсон руҳиятининг жуда кўп муаммолари билан боғлиқ эканлигини тушунтиради. «Яна шуниси борки, — дейди Арасту, — биз энг аниқ билимларга эга бўлганимизда ҳам, шу билимлар асосида гапирсак, баъзи одамларни ишонтириш жуда қийин бўлади. Чунки, аниқ билимларга асосланган нутқни билимли, зиёлилар тушунсада, оломон, кўпчилик халқ яхши тушунмайди. Оломонга (оммага) мурожаат қилганимизда исбот, далиллар ҳақида омабоп, осонроқ қилиб гапиришимиз зарур. Биз оломон олдида қандай гапириш ҳақида «Топика» асаримизда фикрларимизни айтганмиз».²¹²

Арастунинг фикрича, нутқ санъатида далиллашнинг уч усулидан бирини танлаш уч ҳолат билан боғлиқдир:

1. Нутқ мазмунида нотикнинг маънавий, руҳий гўзаллиги (ёки маънавий қашшоқлиги)га қараб, тингловчилар ишонади ёки ишонмайди.

2. Тингловчиларнинг кайфиятига қараб. (Тингловчилар хурсандлиги ёки хафачилик вақтида гапиришади. Арасту бошқа ўринда — тингловчиларнинг билими ва маънавият савияси нутққа таъсир қилиши ҳақда сўзлайди)

3. Нутқнинг мазмуни, савиясига қараб. (Бизнингча, тингловчиларни ишонтиришда бу энг муҳим ҳолатдир).

Тингловчилар савияси, табиати уч турли бўлгани сабабли риторик нутқлар ҳам уч турлидир, — дейди Арасту. Булар:

1) Маслаҳат берувчи нутқ. Мақсади — тингловчиларни бирор тadbирни бошлашга мойил қилиш ёки аксинча, нотик фикрича, тadbир (уруш ёки сулҳ тузиш) зарарли бўлса, ундан воз кечтириш. Tadbирнинг фойда, зарарини тушунтириш.

2) Судлов нутқи. Бунда нотик айбдор деб, иши кўрилатган шахсни (ёки бир қанча шахсларни) оқлаш ёки қоралаш мақсадида гапириб ўз хулосасини далиллаб беради.

3) Эпидейктив — тарбияловчи нутқ. Бунда нотик ажойиб, эл-юрт учун фойдали қилмишларни, қаҳрамонларни мақтайди, ёмон, салбий, шармандали қилмишларга нафрат билдиради (ёки лаънатлайди).

Бу соҳада ҳам Арасту ўзидан аввалги риторика олимларидан фарқли ўлароқ, уччала нутқ турида ҳам нотиклар яхшилик, эзгуликнинг улуғворлигини, ёмонликнинг тубанлик, разолат эканлигини, гўзал ва шармандали, адолатли ва ноҳақ қилмишларининг моҳиятини ишончли далиллар орқали тушунтириб бериш зарур деб ҳисоблайди. Шу билан бирга нотик гўзал ёки тубан қилмишларнинг камлик ёки зиёдалик даражаларини ҳам яхши билиши керак. Қайси турда нутқ сўзланишидан қатъи назар барча нотиклар беш соҳадаги аҳволни: 1) Мамлакатнинг иқтисодий аҳволи қандайлигини; 2) уруш ва тинчлик масалаларини (бу соҳадаги тарихий воқеаларни ҳам); 3) Мамлакат мудофаасига доир ишларнинг аҳволини; 4) Мамлакатга кириб келадиган маҳсулотлар ва ташқарига чиқариладиган маҳсулотлар (импорт ва экспорт) соҳасидаги аҳволни; 5) Қонунларни яхши билиши зарур. Арасту бу соҳаларнинг ҳар бирида юз берадиган ҳолатларни яхшилаб тушунтиради. Қонунлар масаласига келганда Арасту давлат бошқаруви тузумларининг турлари, демократиянинг яхши ва ёмон жиҳатларини, олигархия нималигини тушунтиради.

«Риторика» I китобининг 5-фаслида Арасту ҳар қандай давлат ва жамият аъзоларининг энг олий мақади — бахт-саодатга эришув эканлигини, бахт-саодат (eudemonia) тушунчасининг 4 хил таърифи борлигини, бахт-саодатнинг таркибий қисмлари (насл-насаб, авлодлар, фарзандлар, невараларнинг кўплиги, жисмоний ва руҳий неъматлар (фазилатлар) ҳақида фикр юритади.

Донишманд шу фаслда насл-насаб тозалиги, мол-дунё, моддий бойликлар, руҳий-маънавий бойликлар инсоний фазилатлар, жамиятда, эл-юртда иззат-обрўли одамлар бўлиш, соғлиқ, жисмоний қувват (пахлавонлик), дўстлар қаторида (машҳур ва) яхши, обрўли одамларнинг кўплиги (христофилия), толеъи очиқлиги (entuhia), тасодифий бахт — омад нималигини тушунтиради.

Ҳар қандай инсон алоҳида ҳам, жамоа ҳолида ҳам муайян мақадга интилади. Одамлар шу мақсадга мувофиқ ҳаётда у ёки бу йўлни танлайдилар, баъзи йўлларни шу мақсадга тўғри келмагани учун четлаб ўтадилар. Мана шу асосий мақсад, муҳтасар қилиб айтганимизда — бахт-саодат (eudemonia)дир. У, бир неча таркибий қисмлардан иборат. Энди шу нарса, (яъни, бахт-саодат) нима, у қандай қисмлардан иборат, шуни кўриб чиқайлик. Аслида, одамларни бахтга элтувчи иш-амалларга даъват қилиш, аксинча, бахтсизликка элтувчи ишлардан қайтариш зарур. Қандай қилиб, бахтни ва ё унинг бир қисмини бунёд этиш мумкин? Бахт-саодатни нималар вайрон қилади? Нималар бахтга етишувга ҳалақит беради? Ёки нималар бахтиёрликка бегона ишларни вужудга келтиради? Мана шу нарсаларнинг нима эканлигини одамлар яхшилаб тушуниб олсалар ундай ишларни қилмаган бўлур эдилар.

Бахт-саодатни фазилатлар билан қўшилган фаровонлик деб таърифлаш мумкин. У яна: ўз ҳаётида мамнунликдир ёки ёқимли ва хавф-хатарсиз ҳаёт, ҳизматкорларнинг кўплиги ҳамда уларни бемалол сақлаб туриш ва фойдаланиш имкониятими? Бизнингча турли жамиятларда турли ахлоқий, маънавий камолот босқичларидаги одамлар бахт-саодатни турлича тасаввур қиладилар ва турлича тушунадилар. Арасту кўпчилик халқлар қадрлайдиган неъматлар ҳақида сўзлайди.

«Агар бахт-саодат чиндан ҳам шу каби нарсаларда бўлса, булар қаторига яна: насл-насабнинг асслиги, дўст-ёронлар кўплиги, яхши одамлар билан дўстлашиш, бойлик, яхши (одобли) ва кўп фарзандлар ва набиралар, бахтли кексалик кабиларни ҳам қўшишга тўғри келади. Бундан ташқари, бахт-саодатга яна: соғломлик, чеҳра гўзаллиги, бақувватлик, ҳушқадамлик, мусобақаларда эпчиллик кабилар жисмоний устунликларни ва яна: шон-шуҳрат, иззат, обрў, омад каби неъматларни ҳам қўшиш мумкин. Чунки, инсон ҳам ўзида, ҳам ўзидан ташқарида мавжуд неъматларга эгалик қилганидан ўзини бахтли ҳис этади. Инсоннинг ўзида руҳий ва жисмоний неъматлар бўлиши мумкин. Ўзидан ташқарида эса — насл-насабнинг асслиги (бу неъмат, қандай оилада туғилиш инсоннинг ўзига боғлиқ эмаслиги туфайли — ундан ташқарида ҳисобланади — М.М.), яхши дўстлар, иззат-ҳурмат каби неъматлар бўлади. Яна: иззу шоҳ (мансаб) қудрати, омад ҳам инсон ихтиёридан ташқаридаги неъматлар бўлиб, агар шулар бўлса, одам қўлга киритган бошқа неъматларини ҳам яхши сақлай олади». Лекин кўпчилик одамлар ноҳақ ва нопок йўл билан топилган бойликларни толеъи баландлик, омад деб ўйлайдилар. Арасту бахт-саодатни ташкил этувчи ноз-неъматларнинг ҳар бирини алоҳида кўриб чиқади.

Бирор кучли халқ ёки қудратли давлатнинг аслзода фуқароси бўлиши учун ўша одамнинг ота-боболари шу давлатда қадимдан яшаб, машҳур йўлбошчилар, подшоҳ, вазир ёки уламолар авлодидан бўлиши ҳам бахт-саодатдир. Мана шундай машҳур зотлар авлоди бўлган одамлар (насл-насаб баҳси мусобақасида) бошқалардан ўзини устун деб биладилар. Айрим шахс учун насл-насабнинг тозаллиги ота томонидан ҳам, она томонидан ҳам давлатга, халққа катта хизматлар қилган машҳур одамларнинг хонодонига мансубликка боғлиқдир. Аждодлари орасида ана шундай шон-шавкатли эркаклар, аёллар, ёшлар ва қарияларнинг бўлиши насл-насаб асслигидир. Оилада яхши (солиҳ, хушхулқли, софдил, мард, меҳнатсевар, паҳлавон, олижаноб) фарзандлар кўп бўлиши — давлатнинг ҳам қудратини ташкил этади: чунки, мамлакатда яхши тарбия кўрган (руҳий, маъна-

вий) ва жисмоний жиҳатдан ҳам гўзал, бўйдор, паҳлавон, чаққон йигитлар кўп бўлиши давлатни кучли қилади, обрўйини оширади. Маънавий гўзалликка келсак, камтарлик ва мардлик — йигитларнинг энг яхши фазилатларидир. Давлат учун ҳам, айрим оила бошлиғи учун ҳам фозил (фазилатли) йигитлар ва қизлар бўлиши бахт-саодатдир.

Қизлар учун жисмоний жиҳатдан — гўзал, хушқомат бўлиш, маънавий жиҳатдан — камтарин, меҳнатсевар, олижаноб бўлиш — энг яхши фазилатлардир. Ҳар бир инсон ва умуман давлат шундай ажойиб йигитлар ва қизларга эга бўлиш бахт-саодатдир. Ҳар бир инсон ва давлат шунга интилиши керак. Македон давлатидаги каби, бузуқ аёлларнинг кўп бўлиши фаровонликни икки баравар камайтиради. (Моддий) бойликнинг таркибий қисмлари: танга (пул маблағлари) кўплиги ерга ва кўчмас мулкка эга бўлиш, чорвали моллари ва бўйдор, чиройли қулларнинг кўплиги (Арасту қулдорлик тузумида яшаганини унутмайлик — М.М.) озод инсон агар (яхши фазилатлари билан) иззат-ҳурмат, қадр топан бўлса, шу бойликлар унга фойда келтириши мумкин. Фойдали мулклар: озод инсоннинг қадр-қимматига яраша ҳосил ва роҳат, ҳузур-ҳаловат келтирувчи мулкдир. Ҳосил келтирувчи деганда мен олинадиган даромадни айтмоқчиман. Роҳат берувчи нарсалар эса — улардан фойдаланганинда хурсандчиликдан бошқа ҳеч вақо олинмайдиган нарсалардир... Мулкка эгаликнинг шубҳасиз ишончли бўлиши ундан ўзи истаганча вақтида, ўрнида ва шароитида (оқлаб фойдаланиш мумкин бўлган мулклардир. Умуман олганда, бойликнинг моҳияти ундан фойдаланишдадир. Чунки бекор ётган, (моддий ва маънавий жиҳатлар) бефойда мулкларни бойлик деб бўлмайди. (Шу маънода яхши, меҳнатсевар ижарачи ҳам бойлик топади).

Яхши обрў (reputatsia)га эга бўлиш халқ орасида жиддий одам деб ном чиқаришдир. Кўпчилик одамлар, фозил ва оқил одамлар интиладиган хислатлар соҳиби бўлишдир. Олиҳимматли одамни халқ ҳурматлайди. Адолат юзасидан, фуқароларга яхшилик, хайр-эҳсон қилувчи одам иззат-ҳурмат қилинади. Ёхуд маълум вақтларда, маълум жойларда нодир, ноёб бўлган нарсалар ва хислатларга эга бўлган одам-

лар ҳам иззат-обрў қозонадилар. (Масалан, носоғлом ижтимоий шароит туфайли кўпчилик мунофиқ, риёкор, ёлғончи, бир-бирини алдаб, ёхуд лаганбардорлик, хушомадгўйлик билан кун кўрадиган жамиятда рост гапирувчи ва халқ фаровонлигини ўловчи одам эл-юртда катта иззат-обрў топади. Бундай азиз одамларни қадрлаш ўрнига, уларни таъқиб қиладиган ҳокимиятдан эса эл-юрт нафратланади)...

...Жисмоний фазилатлар: бадан соғломлиги, баданни турли касалликлардан асраш. Баъзи узоқ яшовчи одамларга, масалан Геродик муолажа қилган одамларга бошқалар ҳавас қилмайдилар. (Гиппократнинг шогирди, Мегарали Геродик касалларни гимнастика билан «даволаб» умрини чўзар экану, дардига даво қилмас экан — А.А. Тахо — Годи изоҳи.)

«Гўзалликка келсак, — дейди Арасту, — бу фазилат турли ёшдаги одамларда турличадир. Ўсмирлар, ёшлар югуриш, тош кўтариш ёки бошқа қийин машғулотлар билан хушқомат ва кучли, чайир гавдали бўлса — гўзал ҳисобланади. Айниқса, пентатл (беш кураш, югуриш, сакраш, кураш тушиш, диск улоқтириш ва найза отиш) билан шуғулланган атлетларнинг гавдаси гўзалдир, чунки улар гавдасини ҳар жиҳатдан чиниқтирганлар.

Етук ёшдаги одамларнинг танаси ҳарбий машаққатларга чидамли, хушқомат, савлатли (виқорли) бўлса гўзалдир. Қариялар агар тирикчилик учун зарур юмушларни ўзи бажаролса, мункиллаб, касал бўлиб ётиб қолмаса — гўзал ҳисобланади. Бақувват деб, бошқа нарсалар ёки одамларни ўз ихтиёри билан ҳаракатга келтира оладиган одамни айтамыз. Бу эса (оғирроқ) нарса ёки одамни жойидан жилдириш, туртиш, қисиш ва ҳоказоларда кўринади. Кучли одам шуларнинг барчасида ёки баъзиларида моҳир бўлиши мумкин. Паҳлавон деб, бошқаларга нисбатан бўйдор, чайир, кенг яғринли — елкали одамни айтамыз. Аммо, бу сифатлар унинг чаққонлигига ҳалақит бермаслиги керак.

...Яхши қариш деб, анча ёшларгача қаригани билинмайдиган, дард чекмайдиган (соғлом) одамни айтамыз. Агар тез қариса ёки секин қариганида ҳам кўп дард тортса, кўп жойлари оғриси — бахтли қариш эмас, албатта. Яхши қариш аслида одамнинг ўз феъл-атворига (хушчақчақ, очиқ чеҳра-

ли, салга асабийлашмайдиган, покиза ва яхшилик билан яшашга) ҳам боғлиқдир. (Исломий ахлоқ-одобда ҳам покиза, яхшилик билан яшайдиган одамларга узоқ умр ваъда қилинади — М.М.) Яхши қариш одамнинг тольеига, тақдирига ҳам боғлиқ. Кўп ғам, кулфат бошига тушган одамлар тез қариши ҳам табиийдир. (Бунда кучли ё соғлом одам ҳам тез қариши мумкин).

Полифилия — одамнинг дўстлари кўп бўлиши ёки христофилия — яхши дўстлари бўлиши яхши албатта. Чунки, дўстлик — ўзига раво кўрадиган яхшиликларни ўзгаларга (яъни дўстларига) ҳам раво кўришдир. Бунда бошқа одамга қилинадиган яхшилик шу одамни яхши кўриш, ҳурмат қилиш юзасидан бўлади. (Исломий хулқ-одобга кўра, дўстларга яхшилик қилувчилардан Аллоҳ таоло ризо бўлади ва мукофотлайди).

Омад (evtuhia) деб, барча неъматларни ёки улардан баъзиларини кутилмаганда қўлга киритишни айтамыз. Бу ҳолатнинг ҳам сабаблари бор, аммо ўша сабабларни инсон ақлидроки англаши мушкулроқдир. Тасодифий муваффақиятлар — омадга ҳам одамнинг бирор ишга сабаб бўлиши мумкин. Аммо, гоҳо шу соҳада маҳоратсиз одамга ҳам омад келиши мумкин. (Баъзилар билимсиз бўлса, олий ўқув юртига кириб олишни омад ҳисоблайдилар, аммо бу омад эмас, балки тасодиф сабабдир). Аммо, гўзал қад-қоматли бўлиш омади одамнинг маҳорати ёки мол-дунё сарфлашига боғлиқ эмас, балки табиат инъоми, илохий неъматдир. Кўпинча, тасодифий бахтга эришув, омад бошқаларда ҳасад уйғотади. Мисол учун, бир оилада барча ака-укалар хунук, биттаси чиройли. («Таврот» ва «Қуръон»)да келтирилган Юсуф алайҳиссалом ва унинг оғалари каби). Ёки, хазинани бошқалар топмасдан, бир одам топиши. Ёхуд, уруш вақтида ўқ бошқаларга тегиб, бир одамга тегмай қолиши — тасодифий омадлардир.

Арастунинг бадий-эстетик қарашлари «Риторика» I китобининг 9-фаслида ҳам равшан ифодасини топган. Бу ерда донишманд эпидейктив (тарбиявий) нутқ сўзловчи нотик билиши зарур бўлган ажиблик, эзгулик, гўзаллик, инсоний фазилатлар ва унинг турли даражалари, мақтовли қилмиш-

лари ҳақида фикр юритади. Арасту шу фаслда ажойиблик, баркамоллик, гўзалликнинг бундай таърифини беради: «Гўзаллик (грекча *to kalon*) ўзича ёқимли, мафтункор бўлиш билан бирга, яна мақтовга лойиқдир, ёки ўзича табиий неъмат (*adatos*) бўлгани учун ҳам ёқимли бўлади. Гўзаллик тушунчасининг маъноси шундай экан, демак инсон учун фазл — фазилат (*azetes*) ҳам гўзаллик ва неъмат, эзуликдир. Фазилат ҳам (илоҳий неъмат сифатида) мақталади. Агар инсонда фазилатлар фозиллик бўлса, шу неъмат орқали у бошқа неъматларни ҳам қўлга кирита олади. Арасту фикрича, фазилатлар қўйидаги хислатлардан ташкил топади: адолат, яъни одиллик беғаразлик, (самимият) мардлик, оқиллик, саховат, олижаноблик, меҳр-шавқат, мулойимлик (аёллар учун), донишмандлик, оғир-босиқлик (вазминлик, виқор). Бу фазилатларнинг баъзилари, масалан, жасурлик — уруш вақтида, адолат эса ҳам уруш, ҳам тинчлик вақтида зарур. Бағрикенг (ҳимматли, феъли кенг) одам пул учун ўзини пастга урмайди; ҳолбуки кўпчилик назари паст одамлар пул учун одамгарчиликдан кечадилар. Арасту фикрича, адолатли давлатда фуқароларнинг инсоний фазилатлари қонунларда ҳам мақтовли деб белгилаб қўйилади ва бунинг зидди — иллатлари — алдов, бахиллик, жабр-зулм, очкўзлик, таъмагирлик, мунофиқлик, юлғичлик ва бошқа тубан хислатлар қонунларда ҳам қораланади. Барча хислатларда, айниқса фойда-манфаат излашда, роҳатланишда ёки ғабланишда, шодлик ва қайғуда ҳаддан ошмаслик, ўртачалик, меъёрни билиш ҳам — фазилат ҳисобланади. (Грекча ва русчада қўлланадиган «золотая середина» жисмоний ҳаракат ва руҳий ҳолатларда ҳаддан ошмаслик — олтин меъёр доимо қадланади).

Арасту «Риторика»нинг I китобидаги 9-фаслда воқеълик, ҳаётнинг турли-туман соҳаларида нима гўзал ва нима хунук, тубан эканлиги ҳақида кенг, теран фикрлайди, бу фикрларини фалсафий асослайди. Арасту фикрича, бағрикенглик, саховат, ҳиммат одамларга чин дилдан, беғараз пул ва мол билан ёрдам беришдир. Бахиллик ва ҳасислик — бунинг тескарисидир. Олижаноблик, олийҳимматлик (*medaeopsehia*) — буюк даражада хайр-саховатлар қилиш-

дир. Пасткашлик, майдалик (mikropsyhia) — бунинг теска-
рисидир. Оқилона, ўйлаб иш қилиш (phronesis) интеллекту-
ал фазилат бўлиб, у юқоридаги ишларда меъёрни сақлашга
ёрдам беради.

Устози Афлотуннинг фикрларини ривожлантириб, Ара-
сту айтадики, фазилатларнинг ўзи кам, шу фазилатлардан
келиб чиқувчи иш-ҳаракат, қилмишлар ҳам гўзалдир. Жа-
сурлик фазилати гўзал, аини вақтда жасурлик билан битка-
зилган иш ҳам гўзалдир. Адолат, одиллик фазилати гўзал,
айни вақтда одиллик билан ҳал этилган иш ҳам гўзалдир.
Бировларга ўз фойдасини кўзлаб яхшилик қилиш ҳам ду-
руст, лекин ўз фойдасини кўзламай, холисона (исломий фал-
сафада — холисонлиллоҳ) қилинган яхшиликлар гўзалдир.
Ўзи учун эмас, ўзгалар манфаатини ўйлаб яхшилик қилиш
гўзалдир. Баъзи одамлар ўз роҳатини кўзлаб, бирор уят иш
қилишни ният қилсаю, лекин уялиб, ўша ёмон ишни қилма-
са, ўзини шармандаликдан асрай олса, бу ҳам гўзалдир. Бош-
қалар фойдасига беғараз, фақат шон-шуҳрат топиш учун
улуғ ишлар қилиш ҳам гўзалдир. Ватанга ёмонлик қилган,
халққа зарар етказган душманлардан қасос олиш ҳам гўзал,
чунки, қасос олинмаса, шармандаликка рози бўлиш демак-
дир. Бизнингча, Арасту бу ерда Гомер «Илиада»сида Спар-
та шоҳи Менелайнинг ёш ва гўзал хотини Еленани олиб
қочган трояликлардан қасос олиш учун жанг қилган барча
қаҳрамонларни айтмоқчидир.

Шундан сўнг Арасту барча замонлар ва барча инсонлар
учун қимматли бўлган абадий қадриятлар ҳисобланувчи
гўзалликлардан ташқари, вақти, ўрни, ҳолатига қараб, ба-
ҳоланадиган, ўзгарувчан гўзалликлар ҳам бўлиши мумкин-
лигини эслатади. Арасту фикрича, моддий манфаат кўзлан-
майдиган ва барча халқлар ҳурмат қиладиган ишлар ҳам
гўзалдир. Юнонларда тирикчилик учун фойда келтирмай-
диган мол-мулк гўзал ҳисобланган (Бизнингча, Арасту бу
ерда аслзодаларнинг уйларидаги чиройли айвонлар, нақшин-
кор устунлар, барельеф, сурат ва ҳайкаллар, чиройли ва
жўшқин фаввораларни, хуллас, моддий фойда келтирмаса
ҳам, завқлантирувчи, руҳни бойитувчи санъат асарларини
ҳамда хушманзара ўрмон ва боғларни айтаётган бўлса ке-

рак). Арасту «Риторика» асарида қадимги адабиёт ва фалсафада биринчилар қаторида жамият тинчлиги, осойишталигига зарар келтирувчи, адолатсиз, ноҳақ ишлар қилувчи одамларнинг руҳий олами таҳлилини берган. Арасту психоанализ асосчиларидан биридир.

Нотиқнинг мақсади жиноят ёки бирор ноҳўя ишнинг содир этилганлигини фош этиш бўлса, айбдорнинг бирор жинойи ишни қандай ният-мақсад билан қилганини яхши ўрганиб, билиши зарур, — дейди Арасту. Унинг фикрича, нотиқлик санъатининг энг муҳим вазифаси, мақади — адолатсиз, ноҳақ ишлар қайси сабабга (ёки сабабларга кўра) қилинганини билиш учун инсон руҳиятидаги интилишларни, майл-истакларни яхши билиш учун моҳир руҳшунос ҳам бўлиши зарур. Арасту фикрича, халққа зарар келтирувчи ноҳақ ишларни бундай таснифлаш, турларга ажратиш мумкин.

I. Тасодифий қилмишлар ва зарурат сабабли, пухта ўйланган қилмишлар. (Тасодифий қилмиш жазоси енгилроқ)

II. Пухта ўйланган, зарурият сабабли қилмишлар икки турли:

1. Мажбурий, бировнинг зўрлаши билан қилинган ёмонликлар.

2. Ўз табиатига кўра, ихтиёрий қилмишлар.

Жамият ҳаётида адолатсиз, ноҳақ ишларнинг жуда кўп қисми инсонларнинг ихтиёрий, табиатидаги майл-истаклар (иллатлар) билан боғлиқдир.

Инсон табиий майл-истаклари ҳам икки хил:

1. Оқилона, майл-истаклар.

2. Ақлга зид (жамият учун зарарли) майл-истаклар.

Оқилона майл-истакларга қуйидагилар киради:

1. Соғлиқни яхшилаш учун куч-қувватли бўлиш.

2. Илкони етганича тоза таомларни ейиш.

3. Маълум миқдорда мол-мулкни бўлиш.

4. Оила қуриб, фарзандларга эга бўлиш.

5. Ота-онага, яқинларга моддий ва маънавий ёрдам бериш.

6. Яхши дўстлар орттириш.

7. Истеъдоди, меҳнати билан обрў, шуҳрат қозониш ва бошқалар.

Арасту фикрича, ақлга зид майл-истаклар қуйидагичадир:

1. Тасодифан ёмонлик қилиш.
2. Табиий эҳтиёжи сабабли уят ишлар қилиш.
3. Бировларнинг (кўпинча, ўзидан катталар, хўжайинларнинг) зўрлаши билан бировларга ёмонлик қилиш.
4. Ўз одатига кўра ёмонлик қилиш.
5. Бировларнинг фикрига қўшилиб иш қилиш.
6. Жаҳл-ғазаб устида ёмонлик қилиш.
7. Эҳтирослар (тубан эҳтирослар)га берилиб, ёмонлик қилиш.

Арасту ноҳақ иш қилувчиларнинг руҳиятини шу қадар теран, чуқур таҳлил қиладики, (психоанализ) бу ҳақдаги фикрлари келгуси асрларда яшаган руҳшунослар учун ҳам қимматли илмий манба сифатида хизмат қилади.

Баъзиларнинг фалончи ёшлик қилиб, шу хатога йўл қўйди, аслида у ёшлиги сабабли эмас, жаҳл-ғазаб ва эҳтирослари туфайли ёмонлик қилади. Камбағаллар бой бўлай деб, бойлар айш-ишратда яшай деб, ноҳақ ишларга, жиноятларга қўл урадилар. Барча хатти-ҳаракатларда, қилмишларда меъёрни унутиш, ҳаддан ошиш ёмон оқибатларга олиб келади. Адолатсиз, такаббур, мақтанчоқ, номард, жоҳил бойлар меъёрга ҳам, қонунга ҳам беписанд қарайдилар. Барча ишларни ўзлари ишламай топган пул, бойлик билан битиришга интиладилар.

«Риторика»нинг II китобида Арасту уч турли нутқларда ҳам (кенгашув нутқи, суд нутқи, сафарбар этувчи ва тарбияловси нутқ) нотиқ халқда (тингловчиларда) ўз сўзларига ишонч уйғотиши зарурлиги ҳақида, қайси усуллар билан ишонч уйғотиш мумкинлиги тўғрисида фикр юритади. Арасту нотиқнинг ҳақиқатни ҳимоя қилишда холислиги, беғаразлиги, ўз фойдасини эмас, давлат ва халқ манфаатини кўзлаб гапириши зарурлигини уқтирган ҳолда, нотиқ ўз тингловчиларининг руҳиятини яхши билган ҳолда уларнинг эҳтиросларини уйғотиш зарурлигини ҳам тушунтиради.

Нотиқ бирор мансабга номуносиб одам ҳақида гапираётганида у одамнинг тубан қилмишларини исботлаб, тингловчиларнинг ўша одамга нисбатан қаҳр-ғазабини уйғоти-

ши керак бўлади. Бунга эришиш учун нотик ҳам ҳолис ва эҳтирос билан сўзлаши зарур. Лекин жаҳл-ғазаб устида қилинган ножўя ишларнинг сабаби бошқа, нотикнинг тингловчиларда ёвуз ва олчоқ одамнинг ножўя ишларига адолатли қаҳр-ғазаб уйғотиш бошқадир.

Арасту фикрича, адолатсиз, хунук, ноҳақ ишларнинг кўпчилиги бировларни менсимасликдан келиб чиқади. У, менсимасликнинг (русча — пренебрежение) уч турини кўрсатади: жирканиш, ахмоқлик, ҳақорат қилиш. Лекин буларнинг ҳам кўпгина сабаблари бор.

7-фаслда Арасту хайрли ишлар ва кимларга хайр-эҳсон қилиш, 8-фаслда кимларга ҳамдардлик, меҳр-мурувват кўрсатиш, меҳр-шафқатга кимлар муҳтожлигини айтади.

Арасту «Поэтика» асарида трагедиянинг мазмуни ва қаҳрамон характери ҳақида фикр юритиб, ёмон қаҳрамонлар эмас, балки айрим камчиликлари бўлган софдил, олижаноб, яхши одамларнинг фожеага учраши томошабинларда ҳамдардлик уйғотишини айтиб, трагедиянинг инсонларни ҳамдардлик орқали поклаш (katapsis) назариясини баён қилган эди. Аслида ҳам яхши одамларнинг бошига қайғу, кулфат, мусибат ёғилганида ҳамдардлик билдириш (баъзан ёмонларга ҳам) софдил, олижаноб, яхши инсонларга хос хислатдир.

Баъзан эса, фожеалар ёмон одамларнинг ҳам кўзини очиши, хушига келтириши мумкин. 9-фаслда — нафрат ва унга сазовор одамлар, 10-фаслда — ҳасадгўйлик ва бунинг сабаблари, 11-фаслда — тақобат ва мусобақа, 12-фаслда — ёшлар табиати, характерига хос хусусиятлар, 13-фаслда — қарияларга хос характер хусусиятлари, 14-фаслда — етук ёшдагиларнинг характери, 15-фаслда — насл-насабли аслзодаларнинг характери, 16-фаслда — бадавлат одамларнинг характерли хислатлари, 17-фаслда — куч-қудрат, ҳокимият эгаларининг характерига хос хусусиятлар, 18-фаслда — уч турли нутқ сўзловчилар нималарга эътибор бериши зарурлиги, 19-фаслда — воқеаларнинг бўлиши мумкинлиги ва мумкин эмаслиги (имкон ва имконсизлик эҳтимоли) ҳақидаги масалаларни кўриб чиқади.

Иккинчи китобнинг 19-фаслида Арасту бир эмас, кўп масалаларни ўртага қўяди. Булар ҳам санъатга, ҳам фалса-

фага алоқадор масалалардир. Арасту баъзи шоирларнинг фикрларига асосланиб, воқеаларнинг содир бўлиши ёки бўлмаслиги эҳтимоли ҳақида сўзлаётганида нотик буни аниқлаш учун воқеани содир қилган ёки содир қилиш эҳтимоли бўлган одамларнинг табиати хусусиятларидан келиб чиқиши зарурлигини айтади.

Арасту «Поэтика» асарида ҳам воқеа ва характерлар, уларнинг қилмишлари ҳақида гапирганида бу масалага жиддий эътибор берган эди. У «Поэтика»нинг XXV бобида поэзияга қарши эътирозлар ва уларга раддиялар ҳақида бундай ёзади: «Модомики, шоир (мусаввир ёки бошқа тасвирловчи, санъаткор) ҳаётни акс эттирар экан, у муқаррар равишда қуйидаги уч ҳолатдан бирини: (1) ҳаёт қандай бўлса, шундайлигича, (2) ё одамлар айтаётган ва тасаввур қилганича (3), ё ҳаётнинг қандай бўлиши кераклигини тасвирлаши керак бўлади».

Арасту «Поэтика»нинг бундан аввалги (XXIV) бобида шоир ҳаётда йўқ, бўлмайдиган нарсаларни ҳам худди бўлгандай қилиб тасвирлаши мумкинлигини айтган эди. «Умуман, фаройиб, аммо эҳтимол тутилган нарса, ишонарсиз бор нарсадан кўра ҳақиқатга яқинроқдир».

Лекин, шунга қарамай, Арасту санъатдаги реализм, ҳаққонийликни ёқлаб, бундай дейди: «Ҳикояларда (асар сюжетида) тасаввур қилиб бўлмайдиган нарсалар бўлмагани яхши, агар бўлса ҳам, улар мазкур ривоятдан ташқарида қолсин».

Қуйироқда Арасту бу фикрини янада ойдинлаштиради: «Шоир ҳаётда қандай бўлса, шундай тасвирламабди, деган таънага эътироз билдириб, шуни айтиш мумкинки, шоир ҳаётда қандай бўлиши кераклигини ҳам тасвирлайди. Софоклнинг айтишича, у одамларни қандай бўлиши керак бўлса, шундай тасвирлади. (Бу фикр Эсхилга ҳам тааллуқли) Эврипид эса, одамлар ҳаётда қандай бўлса, шундай тасвирлади».

Аритофан «Қурбақалар» комедиясида нариги дунёда (Аид салтанатида) Эсхил билан Эврипиднинг худди шу масалада баҳслашганларини тасвирлайди ва Арасту айтган Эсхилнинг йўлини (идеал қаҳрамонлар тасвирини) — юксакроқ санъат деб, хулоса қилади.

Арасту «Риторика»нинг II китобидаги шу 19-фаслда Альберт Эйнштейндан 2400 йил аввал эҳтимоллик, нисбийлик назариясининг ҳам тамал тошини қўйган. У ёзади: «Охири бўлган нарсанинг бошланиши ҳам бўлади. Чунки ҳамма воқеа-ҳодисанинг бошланиши бор. Давоми бор (мавжуд ёки янги вужудга келаётган) нарсаларнинг аввалги қисми ҳам бўлади... Санъат ва фанларнинг мавзуи бўладиган воқеа-ҳодиса бўлган, бўлаётган ва энди (бундан кейин) бўлиши мумкин. Қисмлари бор нарсанинг бутуни ҳам бордир.²¹³ Шу орада Арасту мантиқ илми фалсафасини санъатга ҳам татбиқ этиши қизиқарлидир. У, жинс (род) ва тур (вид) ҳақида гапириб, «Агар жинс (масалан, одам), ҳайвонлар, қушлар ҳам бўлади. Агар турлар бўлса (масалан, одамлар, ҳайвон ва қушлар) бўлса, уларнинг жинси (жониворлар) ҳам бўлади. Кемалар бор экан, триера (уч қатор эшаккли кемалар) ҳам бўлади. Триера бор экан, кема ҳам бўлади. Ўзаро боғлиқ бўлган икки нарсадан бири бор экан, иккинчиси ҳам бўлади... Ва агар бирор нарсани санъат, ҳунар ва тайёргарликсиз яшаш мумкин бўлса, у нарсани санъат, хунук ва тайёргарлик билан яшаш янада мумкинроқ (осонроқ) бўлади. Шу маънода трагедиянавис Агафон асарияда бундай дейилади:

*Ясаймиз баъзи нарсаларни санъат, ҳунар-ла,
Баъзисин ато қилар бизга зарурат, тақдир.²¹⁴*

Арасту яна айтадики, табиатда кам учрайдиган нодир нарсалар бўлиши мумкин бўлса, кўп учрайдиган нарсаларнинг борлик эҳтимоли кўпроқдир.

Ҳаво очиқлигидан кўра, ҳаво булутли бўлса, ёмғир ёғиш эҳтимоли кўпроқдир. Бу фикрлардан шундай хулоса чиқадикки, нотик ўз фикрини исботлаш вақтида эҳтимоллик даражаларини ҳам яхши билиши зарур.

Арасту «Риторика» II китобининг 20-фаслида нотик сўзлаётганида ўз фикрини исботлаш учун ҳаётий мисоллар, ўхшатишлар. Эзоп ва бошқаларнинг масал ва ривоятларидан фойдаланиши яхши самара беришини айтади ва ўзи ҳам намуна учун шундай масал ва ўхшатишлардан бир нечтаси-

ни келтиради. Кейинги, 21-фаслда Арасту афоризм — ҳикматли сўзлар (доноларнинг айтганлари) билан риторик силлогизм ёки энтимема (яъни, чиройли далил) ўртасидаги фарқни кўрсатади, 23-фаслда топлар — баҳсда рақибининг айбловига қарши қўлланилладиган рад этиш далиллари (Арасту бу ҳақда махсус «Топика» асарини ёзган, Форобий шарҳида арабий қилиб «Тубика» дейилган) ҳақида фикр юритади. Шу фаслда Арасту бизнинг замонамизгача етиб келмаган бир қанча трагедиялардан мисоллар келтиради (Масалан, нотиқ ва трагедиянавислардан Теодект. У Исократ, Афлотун ва Арастунинг шогирди, 50 та трагедия ёзган, «Алкмеон», «Аякс», «Орест» ва бошқалар — А.А. Тахо — Годи изоҳи.). Шу ерда Арасту яна яхши топлардан бири сифатида нотиқ Алкидамантнинг донишмандлар ва шоирларни барча халқлар иззат-ҳурмат қилишини исботловчи қуйидаги топи — исботловчи жумласини келтиради:

«Паросликлар Архилоҳни, бу шоир чақимчи бўлса ҳам, Ҳиос аҳли Гомерни, у ватандоши бўлмаса ҳам, Митилена аҳли — Саффони у аёл бўлса ҳам ҳурматини жойинга қўярдилар, Лакедемон аҳли Хилонни, Италия аҳли — Пифагорни Ҳеронтлар — оқсоқоллар кенгашига сайладилар Лампсак аҳли Анаксагор вафот этганда ўз ватандоши бўлмаса ҳам иззат-ҳурмат билан дафн қилган эдилар, уни ҳозир ҳам эъзозлайдилар... Афиналиклар бир вақтлар Солон қонунларига риоя этганларида, Лакедемон (Спарта) аҳли Ликург қонунларига амал қилиб турганларида, Фива аҳли файласуфлар давлат раҳбари бўлиб турганда бахтиёр, осойишта яшаган эдилар. Арасту яна Периклнинг замондоши, Кипр-Қибрис давлатининг маърифатли подшоҳи Евагорни мақтаб нутқ ёзган Исократнинг маҳоратини эслатади. Яна Исократнинг Тесей давридаги Еленани ва Александр — Парис олиб қочган Спарта маликаси Еленани оқтаб, ёзганини эслатади.²¹⁵ (Гомер «Илиада»сида Троя оқсоқоллари бундай аёл номуси учун уруш бошлаш айб эмас, деган фикрга келадилар). Яна бир ўринда Арасту ўз сабоқдоши ва шогирди, трагедиянавис Теодектнинг Суқрот ҳақидаги нутқини мақтайди. Исократнинг истеъдодли шогирди моҳир нотиқ Каллип ҳам олтин гулчамбар билан тақдирланган.

Унинг яна бир шогирди Эфор — адабий танқидчи, жаҳон халқлари тарихчиси эди.

Арасту II китобнинг 25-фаслида рақибнинг силлогизмларини қарама-қарши фикр айтиб, йўққа чиқариш ҳақида ёзар экан, бунинг учун ҳаётни, тарих ва адабиётни чуқур билиш зарурлигини айтади. Ҳақиқат билан ҳақиқатга яқин фикрларнинг фарқини кўрсатади (Ҳақиқат доимо тўғрилик, ҳақиқатга яқин нарсалар эса баъзи ҳолларда тўғри, чиқишини англатади.).

Арасту «Риторика»сининг III китоби асосан риторик ва поэтик услуб масалаларига бағишланган. У, риторика санъати баъзи хитоба, нотиқликда энг муҳими уч масалани ҳал этиш зарурлигини айтади:

1. Тингловчиларни ишонтириш усулларини қаердан олиш, ўрганиш масаласи. Булар ҳақида I ва II китобда айтилди.

2. Нутқ услуби масалалари (lexis). Бу энди кенгроқ кўриб чиқилади.

3. Нутқ қисмларини қандай қуриш масаласи.²¹⁶

Арасту 1-масаланинг хулосасини такрорлайди. Тингловчиларни ишонтиришнинг ҳам уч манбаи бор.

1. Нотиқ айтган ҳолатни тингловчилар ҳам бошидан кечирган бўлса, ўша фикрга ишонадилар.

2. Тингловчи нотиқнинг софдиллигини, маънавий етуқлигини билганларида.

3. (Қонунга мувофиқ) нотиқ хулосаси исботлаб берилганида. (Юқоридаги манба, ўша жойда)

4. Услуб ҳақида. Қандай усулда ва оҳангда гапирилади? Бунинг ҳам уч шарти бор. 1. Табиий тартибга кўра энг муҳим масалани биринчи ўринга чиқариш. 2. Шу масалага доир фикрларни қай тартибда қисмларга бўлиб жойлаштириш (Аввал нимани, ундан кейин нималарни гапириш). 3. Декламация — ижро масаласи. Арасту фикрича, трагедия ва рапсодия (достон айтишга) воқеа, ҳаракат киритилмаган, авваллари фақат шоирлар, рапсадлар воқеани баён қилар эдилар (Кейинроқ бир, икки, уч актёр ва хор ижрочилари қўшилди). Асарни бир одам (шоир, достончи — рапсод) ижро этганида турли қаҳрамонларнинг характерини

кўрсатиш учун шоир ёки рапсод (актёр каби) овозини турлича қилиб ўзгартириши зарур эди. Айниқса, эҳтиросли сахналарда. Шоир, рапсод қаҳрамонларнинг ҳолатига мувофиқ гоҳ баланд овозда, гоҳ секин, гоҳ қичқириб, гоҳ ўртача овоз билан ижро қилиши ритмни ҳам акс эттириши керак эди. Кейинроқ буларни актёрлар ижро эта бошладилар.

Арасту айтишича, драматик, трагик поэзия энди туғилганда актёрларнинг обрўси асарни ёзган шоирга нисбатан баландроқ эди, сиёсат баҳсларда ҳам давлат арбобидан кўра нотикларнинг обрўси баландроқ эди. Арасту маданиятсиз, ривожланмаган ёки айниган давлатларда шундай бўлади, деб шоирдан актёрни баланд қўйишни қоралайди.

Асар мазмунига нисбатан услуб ва усулларнинг биринчи ўринга қўйилиши ҳам худди шу сабаблидир, дейди Арасту. У, шу ҳолатни қоралаб, бадий асарнинг мазмуни бирламчидир, бу мазмунни турлича усул ва оҳангларда айтишни муҳим деб билдиш тингловчиларнинг савияси пастлигидандир, дейди. Аниқ фанларда, масалан геометрияда секин ё тез, ёки турлича овозда ва услубда айтишнинг сира аҳамияти йўқ. Шу ҳақда Фрасимах (Сукротнинг баҳсдаги рақиби, Афлотун диалогларининг қаҳрамонларидан бир — тарж.) «Ҳамдардлик уйғотиш» асарида озроқ тўхталиб ўтган. Ҳолбуки актёр табиатан, туғма истеъдодли бўлиши керак. Истеъдодли актёр маҳорати техникага (турли усулларни ўрганишга) муҳтож эмас. Нутқ услуби ва усуллари эса техника соҳасидир. Нутқ услуби, техникасини яхши билган нотиклар шон-шуҳрат гулчамбарини олиб кетишлари шу сабаблидир. Ёзма нутқда ҳам мазмунга, фикрга нисбатан услуб гўзаллиги биринчи ўринга қўйилмоқда.

«Шоирлар, табиийки, бу соҳада анча илгарилаб кетдилар, — дейди Арасту. — Сўзлар нарсаларнинг хусусиятига тақлид қилади. Санъатлардан рапсодия (достончилик, куйлаб айтиш, драматик санъат ва бошқалар шу тариқа вужудга келган. Шоирлар оддий нарсаларни ҳам шоирона ифодалаб, ўз услуби билан шон-шуҳрат қозонгач, (нотиклар) аввало шоирона услуб (поэтик стиль)ни ижод қилдилар. Масалан, Горгий (Машҳур ритор, Сицилиянинг Леонтин шаҳридан, софистика асосчиларидан бири (мил. ав. 483-375), эл-

лик беш ёшида Афинага келган. Афлотуннинг «Горгий» диалоги бор.) шундай қилади. Ҳозир ҳам кўпчилик саводсиз одамлар шу услубни (шоирона услубни) нафис деб ўйлайдилар. Аслида ундай эмас». Арасту шеърятдаги нафислик билан нотiq нутқидаги нафислик бошқа-бошқа нарсалар эканлигини тушунтиради, «Ҳозир ҳатто трагедия ижодкорлари ҳам нафис сўзлардан, гексаметрдан воз кечиб, жонли тилга яқин ямб вазнида ёзмоқдалар». Ҳозирги шоирлар, дейди Арасту, ўзлари илгари қўллаган (баландпарвоз) ифодаларни жонли тилга яроқсиз деб ишлатмай қўйдилар. Қадимги юнон маданияти заршуноси, атоқли филолог олима А.А. Тахо-Годи «Риторика»га ёзган изоҳларида билдиришича, қадимги шоирлар гексаметр вазнини ташкил этувчи «дактил-спонда» ритм шаклининг «муҳим», «тантанавор», «улуғвор» турларини, трохей вазнининг «даҳшатли» ва «қўрқинчли» турларини, ямбнинг тезлиги ва шиддатли эканлигини фарқлаб кўрсатганлар. Шарқ халқларининг диний эътиқодини юнонлар ўзлаштирганидан сўнг «Илоҳларнинг Буюк Онаси — Кибела-Ҳубални шарафлаш учун айтиладиган қасида — пеонларнинг ғайрат-шижоат уйғотишини айтганлар. Арасту шоирлар фойдаланмай қўйган баландпарвоз вазнда ёзиш ҳозир кулгини қистатади», дейди.

Шу мулоҳазалардан сўнг Арасту услубнинг энг муҳим хусусиятлари эндиликда шоирона (жимжимадор) ёзиш эмас, балки фикр аниқлиги, равшан, тушунарли бўлиши зарурлигини айтади. «Нутқ услуби юксак ҳам эмас, тубан ҳам эмас, нутқ мазмунига мувофиқ бўлиши керак».

Арасту фикрича, «нутқда қўлланадиган отлар-исмлар ва феъллар ҳалқона бўлса яхши. Булардан бошқача отлар-исмлар ҳақида поэтик санъат ҳақидаги асарларимизда айтиб ўтганмиз». Бу фикр «поэтика»нинг 21—11-фаслларига тааллуқли. 21-фаслда Арасту кенг қўлланадиган ва ноёб сўзлар ҳақида гапиради. Лекин, бир сўз баъзи одамлар орасида кенг қўлланилиши, бошқа одамлар орасида кам қўлланилиши мумкин. Ноёб сўзлар эса барча халқларда кам истифода қилинадиган сўзлардир. Фақат шоирлар ўйлаб топган янги сўзлар ҳам таъсир қилади ўқувчига. Масалан, шоир май ко-

сасини «Дионис қалқонини» дейди, жанг қалқони эса «арес косаси» дейди.

Арасту фикрича, кўпгина хорижий нарсалар қимматли бўлгандай, шоирлар учун кўпчиликка номаълум, ноёб сўзлар ҳам қимматли, ҳайратли кўринади. Шеъринг тилга ярашган тантанавор, улуғвор сўзлар насрга ярашмайди. Қариялар айтадиган сўзлар ёш болага ярашмайди ва аксинча, ёш болаларнинг сўзлари қарияларга, қулнинг сўзлари хожага ва мансабдорнинг сўзларини қул айтса ярашмайди. Арастунинг бу фикрлари икки минг йил ўтгандан кейин бадий адабиёт ва санъатнинг ҳаётийлиги, табиийлиги, ҳақиқатга яқинлиги, реалистик услуб ҳақидаги назарияларга пойдевор бўлди, дейишимиз мумкин.

Шу фаслдаги мана бу сўзлар ҳам санъат асли — спецификасини билдирувчи реализм қонуниятига алоқадор: «Нотикнинг гапириш услуби актёр Феодорнинг овозига ўхшаши керак, у кимнинг номидан гапирса, ўша одамнинг овозига ўхшатар эди, бошқа актёрлар овози (қаҳрамонларнинг характериға, нутқиға) бегона эди».²¹⁷ Лекин, бизнингча, комедиограф драматурглар ва умуман шоирлар орасида 2400 йил давомида қаҳрамонлари тилининг жонли халқ тилига яқинлаштиришда Аристофанга етадиган санъаткорни топиш қийин. У, «Булутлар» комедиясида умумлашган, типик олим — софист сиймосини тасвирласа ҳам, исмини Суқрот деб қўйгани учун, ўзи истамаган ҳолда донишманд Суқротнинг ўлимиға сабабчилардан бири бўлиб қолди. Бу санъатнинг қудратли таъсир кучи ёмонликка хизмат қилди. Арасту ҳам шу фаслда Аристофаннинг «Бобилонликлар» комедиясидаги ҳазил сўзлар завқ уйғотишини айтади. У Аристофаннинг ўзи билмасдан Суқротга ёмонлик қилганини билса ҳам, кек сақламай, буюк санъаткорлигини эътироф қилади.

Арасту яна бир ўринда Эврипид трагедияларининг тилини жонли халқ тилиға яқинлиги учун мақтайди. Шу билан у «ўзининг санъаткорлигини яшириб туради». Яъни, томошабин бу сўзларни драматург шоир Эврипид тўқиган эмас, қаҳрамон ўзи айтмоқда, деб ўйлайди. Бу эса, Арасту айтмоқчи ҳаётға тақлиднинг энг яхши намунаси!

Шу фаслда айтилган кўчма маъноли сўзлар, метафоралар бадий асар тилини, мазмунини бойитиши ҳақида Арасту айтган муҳим фикрлар «Поэтика»да жуда қисқа қилиб айтилган эди.

Арасту «Риторика» III китобининг 4-фаслида ўхшатиш ва метафоранинг ўхшашлиги ва фарқлари ҳақида гапиради. Булар орасида фарқ жуда кам. — дейди у. — Агар «Аҳилл шердай жангга ташланди» дейилса, ўхшатиш, агар «Шер (яъни, Аҳилл) жангга ташланди» дейилса, метафора бўлади. Насрда ҳам ўхшатишлар фойдали, лекин у кўпроқ шеърятда асқотади. Сўнг у ўхшатишларга турлича мисоллар келтиради. ... Геодамантнинг ўхшатиши: «Евксен=Архидам-геометрия билимлари» ёки аксинча: «Архидам=Евксен+геометрия билимлари». (Бу насрдаги ўхшатиш, яъни: Евксен геометрияни билса Архидамга тенг бўлар эди, геометрияни билмагани учун унга тенг эмас.)

Афлотун «Давлат» асарида «Ўликлардан зирхли кийимларни ечиб олган одамлар ҳақида одамлар тош отса, одамларни эмас, тошларни тишлаётган итларга ўхшайдилар», — дейди. Перикл Самос аҳлини «Қанд бўлагини олиб туриб, йиғлаётган ёш болаларга» ўхшатади. Ўхшатиш билан метафора орасидаги фарқ шуки, «...дай», «...дек», «...ўхшайди» қўшимчалари бўлса ўхшатиш, бу қўшимчалар бўлмаса метафорадир». ²¹⁸

Лекин, бизнингча, орадан ўтган минг йиллар давомида бадий адабиёт қоидалари ўзгариб, ривожланиб, ўхшатишга нисбатан метфоралар маънолари чуқурлашиб, аллегорияларга яқинлашган кўринади. Арасту келтирган яна бир мисолда фиал-катта пиёла, яъни коса — Дионаснинг қалқони деб аталса, қалқон эса Арес (уруш илоҳи)нинг май косаси деб аталса, бу шубҳасиз метафорадир. Демак, метфораларда фалсафий маъно чуқурлашади.

Учинчи китобнинг 5-фаслида Арасту нутқ равон, мазмун тушунарли, тўғри бўлишининг бешта шартини кўрсатади. Бу шартлар қуйидагилардир:

1. Жумла тузишда боғловчиларни тўғри ишлатиш.
2. Сўзларнинг ўзини тўғри ишлатиш.
3. Бир неча маъноларни англатувчи сўзларни иложини боғрича ишлатмаслик. Атайлаб айтилса, бошқа гап. Арасту шу

ўринда Эмпедоклни айтадиган муҳим фикри бўлмаса ҳам, чуқур маъноли гаплар айтаётгандай ўзини кўрсатишни танқид қилади. Шу ерда Арасту яна башоратчи Оракулланинг ҳам аниқ бир фикр айтмай, чуқур маъноли гап айтишларини эслатиб, уларга деярли ишонмаслигини билдиради.

4. Жумлада исмлар-отларнинг жинсини тўғри айтиш. (Баъзиларнинг гапидан эркакми, аёлми, ўрта жинсдаги исми, билиш қийин бўлади.) Бу масалада Протагор тўғри жумла тузганини айтади: «У аёл келиб, суҳбатлашди ва кетди.» (Агар бу жумлада аёл деб кўрсатилмаса, «келди», «суҳбатлашди», «кетди» сўзларидан эганинг жинси билинмайди. Бу масалада рус тили жуда аниқ ва қулайдир: «Она пришла, поговорила и ушла». Бу ерда агар «Она» сўзи бўлмаса ҳам, аёл бошқа сўзлардан билиниб туради.

5. Жумлада исмлар, отларнинг сони аниқ кўрсатилиши зарур. Масалан: «Улар келиб, уриб кетдилар».

«Умуман олганда, — дейди Арасту, — гап (жумла) ўқишга ва ўқишга қулай бўлиши керак. Боғловчилари кўп (узун) жумлаларни тушуниш қийинлашади. Тиниш белгилари (вергул, нуқта, сўроқ, ундов...) қўшилмаган ёзма нутқни ҳам тушуниш қийин». Арасту шу ўринда тушуниш қийин қилиб ёзгани учун «Қоронғу» деб ном олган Гераклитнинг бир жумласини келтиради.

Арастунинг 6-фаслда айтганлари барча замонлар ва барча тиллар учун ҳам аҳамиятлидир. «Тил услубнинг тарқоқ, узун жумлада ёки ихчам жумлада ифодаланиши сабаби шуки, — дейди у, — «доира» деб айтиш ўрнига таъриф, тушунча: «марказдан узоқ нуқталари бир хил масофада жойлашган текис юза» деб айтилса, чўзиқ услуб, аксинча. таъриф ўрнига исмлар айтилса ихчам услуб вужудга келади». Арастунинг яна бир муҳим фикри: «Нарсалар ҳақида уларда аслида бўлмаган сифатларни исталганча қалаштириб ташланса чўзиқ услуб вужудга келади». Бу ерда Арасту тил ва услубнинг ҳаётийлиги ҳақиқатни ифодалаш каби поэтиканинг асосий қонунларидан бирини эслатмоқда.

Етти фаслда услубнинг асосий фазилатлари — унда жонли ҳаётдаги каби туйғу (*pathetic*) бўлиши, у характерни (*ethic*) ифодалаш ва ҳақиқатга мувофиқ бўлиши ҳақида сўз

боради. Сўнги сифат-фазилат шуни билдирадики, нотик (ёки адиб, шоир) муҳим нарсалар ҳақида арзимас, энгил сўзлар айтмаслиги, арзимас нарсалар ҳақида тантанавор сўзламаслиги, оддий сўзларни безамаслиги (жимжимадор қилмаслиги) керак. Масалан, Клеопонт «Мухтарам дўлана» дегандай.

Агар ҳақиқатга қарши ғзабланган, ноҳақ ва шармандали ишлардан нафратланган яхши, ажойиб ишлардан хайратланган, қайғули ишлардан маъюсланган одамнинг нутқи (гаплари) ҳис-туйғуга бой, ҳаяжонли бўлади». Арасту яна хушёрлик билан айтадики, баъзи нотиқлар аслида йўқ ҳолатларни ҳам бордай кўрсатиб, ҳис-ҳаяжон билан гапириб, тингловчиларга таъсир ўтказадилар... Яна: нотиқлар агар яхши, ёқимли нарса-ҳодисалар ҳақида совуққонлик билан, ёмон ишлар ҳақида мулойим, ёқимли оҳангда гапирса, тингловчиларнинг ишончини йўқотади. Жаҳл билан гапирганда мураккаб сифатлаш ва муболаға («фалокат осмондай бепоён» ёки «аждаҳодай» яшовчи деган сўзларни ишлатиш узурли, кечирарлидир. Руҳлантирувчи, ҳаяжонли, ҳис-туйғуга бой сўзлар поэзияга ярашади, чунки шеърият — илоҳийдир...

Учинчи китобнинг кейинги фаслларида Арасту насрда гапирувчи шеърий вазнда сўзламаслиги, лекин насрда ҳам оҳангдорлик, равонлик (ритм) бўлиши зарурлиги, ямбий вазн жонли тилга хослиги, трохей ва тетраметрлар — рақсга мослиги, пеон — мадҳияга мувофиқлиги ҳақида гапиради.

Арасту фикрича тинимсиз, давомли нутқ қадимий услубга хос («Илнада» шу услубда) даврларга бўлинган нутқ сўзлашга ҳам, ишга ҳам осондир. Лекин даврлар (тугал фикрлар) жуда узун ҳам, жуда қисқа ҳам бўлмасин. Зид ва қарама-қарши маъноли сўзларни ўринли ишлатиш (тезис ва антитезислар) ҳам нутқни ёқимли қилади. Масалан: «Улар шахсий ҳаётда варвар-қуллар хизматидан фойдаланадилар, сиёсий ҳаётда эса ўзларини қулга айлантирадилар». Яна: «Ўз уйларида (юртларида) сизларни сотган эдилар, бу ёққа келганида ўзлари сотилдилар». Яна: «Ўзи мис чақага арзимаса ҳам, унга мис ҳайкал ўрнатдилар».

Арасту учинчи китобнинг 10-фаслида нафас ва таъсирли иборалар қандай топилишни айтади. Аввало, сийқа, ҳаммага маълум фикрларни эмас, иложи борича, охорли, янги билим берувчи сўзларни айтиш зарур. Масалан: «Уларнинг тинчлиги биз учун урушдир». Аниқ-равшан тасаввур қилинадиган сўзларни айтиш ҳам яхши таъсир қилади.

Арасту фикрича, тўрт хил метафорадан энг яхшиси — ўхшашлик (аналогия) асосида тузилганидир. Перикл сўзлари: «Давлатимиз ёшларининг урушда ҳалок бўлиб йўқолиши — йил фаслларидан баҳорнинг йўқолиши кабидир». Лептин сўзи: «Элладанинг бир кўзи кўр бўлиб қолишини истамайман». Лашкарбоши Хабрийни давлат кенгаши ноҳақ жазолашни истаганида «Уни мис ҳайкали ҳимоя қилади» (яъни, унга шарафли ишлари учун мис ҳайкал ўрнатилган). Бу ерда ҳайкал жонлантирилган.

Кейинги фаслларда сўз ўйинлари, (лутфлар), топишмоқ, жумбоқлар, парадокслар, омонимлардан фойдаланиб топилган ҳазиллар, мақол ва маталлар, гипербола-муболағалар нутқнинг таъсирчанлигини ошириш ҳақида сўз бор боради. 12-фаслда нутқ турлари, мақсадлари ҳам услубни белгилаши айтилади. «Ёзма нутқнинг услуби бошқа, оғзаки нутқ ва баҳс-мунозара, халқ олдида ёки судда сўзланадиган нутқларнинг услублари бошқа-бошқадир. Ёзма нутқ равон, равшан, баҳс-мунозара нутқида турли одамларнинг фикрлари, сўзларини келтиришда нотик актёр каби, уларнинг нутқига ўхшатиш керак бўлади.

Баҳс-мунозарали нутқнинг икки тури бор: 1. Ахлоқий-гарбиявий нутқ услуби билан. 2. Патетик (ҳис-ҳаяжонли) нутқ услуби фарқланади. Эҳтиросларни жунбушга келтирувчи патетик нутқ актёрлик нутқи асосан драмаларда қўлланилади.

Ўқиганда осон кўринган шоирнинг тили (шеърый нутқ) халқ тинглаётганида тушуниш қийин кўринади. Оғзаки нутққа хос такрорлар ёзганда ёмон кўринади. Арасту фикрича, (таъсирни кучайтириш учун) такрорлар зарур бўлиб қолса, синонимлардан фойдаланиш яхшидир. (Қаранг: Древние риторика. Стр. 150.)

Арасту 13-фаслда ёзадики, ҳар қандай нутқ икки қисмдан иборат: 1. Баён, ҳикоя. 2. Ишонтириш учун далиллаш

қисми. Бошқача айтганда: 1. Вазифа, масалани ўртага қўйиш қисми. 2. Шу масалани хал этиш қисми. Арасту фикрича, нутқни тўрт қисмга ҳам бўлиш мумкин: 1. Кириш (муқаддима). 2. Масала қўйиш. 3. Ишонтириш (далиллаш). 4. Хулоса.

Учинчи китобнинг 14-фаслида Арасту нутқнинг муқаддима қисмини алоҳида кўриб чиқади. Унинг фикрича, нутқ муқаддимасини (достон ёки драматик поэзиядаги пролог, най навосида — прелюдияга ўхшайди. Найчи куйнинг прелюдия қисмида бор маҳорати билан (тантанавор оҳанг (билан) тингловчиларнинг эътиборини тортади. (Людвиг ван Бетховеннинг «Қаҳрамонлик симфонияси» муқаддимасини эслайлик. Эпидейктив (ахлоқий, тарбиявий) нутқда ҳам нотик муқаддимада нималар ҳақида сўзлашини муфассал айтади, сўнг баён қисмига ўтади. Исократ «Елена ҳақида» нутқида софистларнинг эристикасини — баҳс-мунозара усулларини қоралайди. Хуллас, эпидейктив нутқнинг муқаддимаси: мақтов ёки қоралов, ишонтириш ёки ишонмасликка чақириш, тингловчиларга мурожаатлардан иборат.

Арасту шу китобнинг 15-фаслида айбловни рад этишнинг турлича усулларини кўрсатади. Бу усулларда содир этилган қилмиш адолатлими, йўқми, кимга фойда келтиргани ва кимга зарар келтиргани аниқланади, айбдорни нотик оқлаш ниятида бўлса, унинг фазилатларини кўпроқ гапириши, камчиликлари ҳақида камроқ гапиради.

Шу ерда Арасту шоёр драматург Эврипид ҳаётидан қизиқ бир воқеани мисол қилиб келтиради. Бир душмани Эврипидни Дионис шарафига мусобақада ҳакамлик қилган вақтида қонунни бузди, бунинг учун у судга берилсин, деб ҳақорат қилган экан. Бу даъвони Эврипид «Антидосис» деган асарида рад этганлигини айтади (Досис — ҳақорат, Анбидосис — ҳақоратга қарши жавоб, деган маънони билдиради).

16-фаслда Арасту нутқнинг баён ёки ҳикоя қисмини қандай қуриш, айблов нутқида айбдорнинг ёмон ишларини кўпроқ ҳикоя қилиш, ҳимоя нутқида бу ҳақда камроқ ҳикоя қилиш керак. Ҳамма билган, таниган одамларнинг таърифини камроқ айтиш, номаълумроқ одам ҳақида бўлса, унинг

қандай одамлиги ҳақида ҳикояларни кўпроқ айтиш зарур бўлади.

Арасту 17-фаслда нутқнинг учинчи — далиллаш қисмини таҳлил қилади (1-қисм — муқаддима, 2-қисм — ҳикоя). Бирор шахснинг айблов иши кўриб чиқиладиганида (суд нутқларида) шу ишнинг зарари каттами, кичикми, агар бу иш қилингани аниқ исботланмаган бўлса, далиллар талаб қилиш, халқ олдидаги нутқда эса, қилинган иш адолатлими, ноҳақликми — аниқлашга кўпроқ эътибор берилади. Бу нутқларда Ҳомер асаридан мисоллар ёки бошқа машҳур донишмандларнинг ҳикматли сўзларини келтириш ҳам далиллаш санъатига хосдир. Рақибдан кейин гапирган одам айтилган айбловларнинг асоссиз эканлигини далиллар билан исботлаш керак бўлади.

18-фаслда Арасту суд нутқларида айбловчига уч ҳолатда мантиқий саволлар бериб, айбномани рад этиш мумкинлигини айтади. У бундай мисол келтиради: Суқротни «Худодлар»га ишонмайди, деб, ўлимга ҳукм қилишни истаган айбловчи Мелетга у: «Менинг демонларга (фаришталарга) ишонишимни тан оласанми? — деб сўрайди. Мелет «Ҳа» деб жавоб беради. Кейин Суқрот: «Ундай бўлса ғалати-ку. Худонинг фаришталарига ишонган одам Худонинг ўзига ишонмайдими? — деб савол беради ва шу тариқа айбловни рад этади». (Айбловчилар енгилганига қарамай, аввалдан ўзаро келишиб олган суд ҳайъати аъзолари Суқротни ўлимга ҳукм этадилар ва қайси хилда ўлишни ўзи хал қилсин, — дейдилар. Муддати етганда Суқрот цукуга заҳарини ичиб, ҳалок бўлади, қонунга қаршилиқ қилишни истамайди.)

Яна бир ҳолатда, дейди Арасту, рақиб саволга жавобда софистлар каби «ҳам шундай, ҳам шундай эмас», деб жавоб берганида, бу жавобнинг мантиқсизлигини айтиш зарур. Агар рақиб ўзининг аввалги фикрига қарши фикр айтган бўлса, буни ҳам фош этиб, унинг фикрини рад этиш мумкин.

Гоҳида эса, қарши томоннинг жиддий гапига ҳазил билан ёки ҳазилига жиддий гап билан жавоб бериш керак. «Биз «Поэтика» асарида ҳазиллар неча турли бўлишини айтганмиз», дейди Арасту. Атоқли олима А.А. Тахо-Годи изоҳ

беришича, «Поэтика»нинг ҳазилнинг турлари ҳақидаги қисми бизгача етиб келмаган.

Арасту «Риторика» учинчи китобининг сўнгги 19-фаслида нутқнинг хулоса қисми ўз навбатида яна тўрт қисмга бўлинишини айтади. Бу қисмлар: 1. Аввалги далилларга асосланиб, ўзининг ҳақли эканини, рақибининг ноҳақлигини эслатиш. 2. Муболаға ва камайтиришдан фойдаланиш. 3. Тингловчиларни қиздириш. 4. Қайси мақсадда нутқ сўзлаганини эслатиш.

Бу тўрт қисмнинг ҳар бирини қандай бажариш «Риторика»нинг биринчи ва иккинчи китобларида муфассал баён қилинган эди.

Хулоса қилиб айтсак, Арасту «Риторика»сида бу санъат умуман тилга, нутққа алоқадор бўлиш билан бирга, нутқнинг насрий, шеърий ва драматик турларига тааллуқли бўлиб, айна вақтда нотқиқлик санъатида ҳам бадий наср, поэзия, драматик санъатларнинг бадий тасвир воситаларидан фойдаланиш мумкинлиги ҳақида фикр юритилади. Яна, риторика санъати диалектикага, фикрни мантиқий асослаш, зиддиятли фикрлардан ҳақиқийларини ажратиб олиш илмига ҳам яқин, яъни шу илмдан ҳам фойдаланиш шарт.

Лекин Арасту «Риторика»сининг қиммати фақат шуларда эмас. Энг муҳими, бу асарда Арасту нутқнинг барча турларида нотқиқ фалсафани, ахлоқий, маънавий баркамолликни, адолат ва ҳақиқат, гўзаллик ва инсоний фазилатларнинг ҳимоясига, уларнинг ғолиб чиқишига хизмат қилиш зарур.

ИЗОҲЛАР

¹ «Поэтика»нинг барча бобларига сарлавҳалар атоқли арас-тушунос ва таржимон М.Л. Гаспаров томонидан қўйилган. В.Г. Апфельрот таржимасида бу сарлавҳалар йўқ.

² Эмпедокл — милод. ав. V асрда яшаган, «Табиат ҳақида» поэмасининг автори, Арасту бошқа бир ўринда уни «энг Ҳомерона» шоир дейди. Аммо, шунга қарамай, «акс эттириш предметига кўра» у шоир эмас, олимдир.

³ Ҳеремон — милод. ав. IV асрда яшаган, драма ижодкори.

⁴ Машҳур Полигнот ва колофонлик Дионисий Юнон — Эрон урушлари даври (милоддан ав. VI аср)да яшаган. Карикатурачи Павсон сал кейинроқ, Аристофан даврида ўтган.

⁵ Клеофонт — кейинроқ тубан поэзия вакили сифатида тилга олинади. Гегемон (V аср охири) ва Никохар (IV аср) комедиографлар.

⁶ Тимофей ва Филоксен — IV аср хор лирикасида янги услубнинг энг йирик вакиллари. Улар тубан нарсалар тасвири билан ҳайратлантиришган (Филоксеннинг машҳур одасида бир кўзли дев Полифемнинг севгиси кўрсатилади).

⁷ Бу ерда а) қаҳрамонлар нутқи бериладиган эпос; б) дифирамба; в) драма санаб кўрсатилмоқда.

⁸ Мегара — Афина яқинидаги дорийлар шаҳри. Сицилия Мегараси шу Мегаранинг Сиракуза яқинидаги мустамлакаси. Эпихарм милод. ав. 550-445 йилларда яшаган: афиналик илк комедианавислар Хионид ва Магнет 488 ва 472 йилларда ижод этишган.

⁹ Афинада «комлар» деб қишлоқларни эмас, аксинча шаҳар маҳаллаларини айтишган.

¹⁰ Ўхшатиш, акс эттириш табиийлиги ҳар қандай санъатнинг манбаи, гармония ва ритм табиийлиги — поэзия санъатининг манбаи.

¹¹ Драматик тасвирлар — яъни драма сюжетигади кескин ўзгариш, тўсатдан билиш ва бошқа унсурлардан иборат тасвирлар.

¹² Ўз ҳолича — ривоят, характер, нутқ ва фикрда ўз ҳолича, музика ва саҳна безагида — театр томошаси сифатида.

¹³ Арасту хор қўшиқлари орасида куйловчи бошловчиларни биринчи актёрлар деб ҳисоблайди.

¹⁴ «Хато» — хатти-ҳаракатда, «мажруҳлик» — характерда. Нуқсон трагедия асосида ҳам бор, лекин у ерда «дардли» ва «заррли».

¹⁵ Трагедияда хор VI аср охиридан, комедияда — 465 йилдан давлат ҳисобига ўтган. Бинобарин, Хионид ва Магнет у вақтда ҳаваскорлар орасида ижро этишган.

¹⁶ Эпихарм ва унинг издоши Формий илк марта «қоҳиш» қўшиқларидан «кулгили» қўшиқларга ўтган шоирлар саналади. Кратет ҳам Атика комедиясида шундай қилган.

¹⁷ Арасту асаридаги «ривоят», «миф» лотинча таржимада «фабула» деб олинди ва адабиётшуносликда кенг оммалашиб кетди.

¹⁸ «Бахт хатти-ҳаракат туфайли келади» — Арастунинг «Никоммах ахлоқи» асаридаги фикр.

¹⁹ «Энг янги», Эврипиддан кейинги давр шоирлари, чамаси, анъанавий ривоятлардаги бир хилликдан қутулиш учун сюжетларни ишлашга алоҳида эътибор беришган бўлса керак.

²⁰ Чамаси, Зевксид идеал гўзалликка эришмоқ учун характерли сифатлардан воз кечган шекилли.

²¹ Ҳамдардлик ва қўрқинч уйғотиб, дилни мафтун қилади.

²² Энг қадимги шоирлардан бири Фриних бўлса керак.

²³ Оддий сурат билан, ёки кейин бўяладиган дастлабки чизиқлар билан.

²⁴ Янги трагиклар, чамаси, нутқ — тилдан асосан сюжетдаги ўзгариб турувчи вазиятларни тасвирлаш учун фойдаланишган.

²⁵ Ҳажмга эга бўлмаган, яъни жуда кичик ҳажмли.

²⁶ «Одатдаги уч трагедия ўрнига юз трагедия» — яъни ҳар асарни қўйишга шу қадар кам вақт кетадики, у вақтни судда нотикларга ажратилган вақт билан қиёслаш мумкин. Қадимги судларда вақт сув соати билан ўлчанган.

²⁷ Сокин одам қатнашадиган воқеа ва фаол шахснинг «хатти-ҳаракатлари» кейинги саҳифаларда кўрсатилади.

²⁸ Манбаларда тўртта «Ҳераклнома» ва учта «Фесейнома» («Тесейнома») тилга олинади.

²⁹ Арасту бизгача етиб келмаган «Шоирлар ҳақида» асарида «истеъдод» ва «санъаткорлик», «маҳорат» тушунчаларини қиёслаган. Чамаси, у санъаткорликдан «истеъдод»ни устун қўйган.

³⁰ Арасту «комедия» деганда қадимги, Аристофан давридаги ямбनावислик асарларини эмас, янгича комедияни назарда тутадим.

³¹ Агафон — Эврипиднинг кичик замондоши, Афлотуннинг «Базм» асари қаҳрамони, трагик поэзияга муҳим янгиликлар киритган. Унинг пьесаси «Гул», «Анфей» (тўқима исм) деб ўқилиши мумкин.

³² Ҳақиқатан юз берган — Эшилнинг «Форслар» асари ва IV асрдаги бошқа тарихий трагедия намуналари.

³³ Аргослик Митий — Демосфен томонидан жанг арава эгаси деб тилга олинади. Митий мусобақа ғолиби сифатида ҳайкал ўрнатишга сазовор бўлиши мумкин.

³⁴ «Линкей» — Арастунинг замондоши «Феодект» драмаси.

³⁵ Эврипид. «Ифигения Таврида»да Ифигения Пиладга «Акамга элтинг», деб хат беради. Шунда Орест синглисини таниб қолади. Пилад эса хатни ёнида турган Орестга беради. Шунда Ифигения акасини таниб қолади.

³⁶ Кейинроқ трагедиянинг одатдаги таркибий қисмлари тасвирланади. 1. Диалогли ёки монологли пролог; 2. Парод — хорнинг дебочаси; 3. Кейин диалогли саҳналар (эпизодийлар) ва хор қўшиқлари (стасимлар) навбатлашиб келади; 4. Сўнгги стасимдан кейин диалогли эксод (ечим) келади. Саҳна қўшиқлари (ариялар, монодиялар) Эврипид вақтидаёқ кўпайган эди.

³⁷ Анапест — марш вазни, трохей, — рақс вазни ҳисобланган. Шунинг учун ҳар иккиси «турғун хор қўшиғида» ўринсиз ҳисобланган.

³⁸ «Одамийлик» — бу ўринда: илк инсоний туйғу. Шу туйғудан ҳамдардлик ва қўрқув туйғулари камолга етади.

³⁹ Арастуга кўра, «хато» — ёмон ният билан эмас, билмасдан қилинган хагги-ҳаракат («Никомах этикаси»). Ўзи билмасдан Эдип отасини ўлдиради, Фiest болаларининг гўштини ейди.

⁴⁰ Яъни томошабинларда гоаят кучли ҳамдардлик ва қўрқув уйғотади. Камчилик — ривоятлар, характерлар, хорларда.

⁴¹ «Орест ва Эгисф» — Алексиднинг (?) номаълум афсонавий комедияси. Бахтиёрлик билан тугайдиган трагедиялар — Эврипиднинг «Алкестида» ва «Елена» асарлари.

⁴² «Фаройибот» — минг кўзли Аргус, боши одам, гавдаси от кентаврлар, сигир қиёфасидаги Ио ва бошқалар.

⁴³ Астидамант I-IV аср бошида яшаган трагик. «Ярадор Одиссей» автори — Софокл.

⁴⁴ Софокл. «Антихона», чопарнинг гўристондаги можаро ҳақида ҳикояси.

⁴⁵ Эврипиднинг (?) «Кресфонт»ида бегона юртларда ўсган ўғил отасининг ўчини олиш мақсадида келади ва уни танимаган онаси қўлида ўлишига сал қолади. «Гелла» трагедиясининг автори ва сюжети маълум эмас.

⁴⁶ «Тўрт мақсад» — умуман трагик қаҳрамонга, қандайдир турдаги трагик қаҳрамонга, шу асардаги трагик қаҳрамонга ва ўз-ўзига муносиблик.

⁴⁷ Анъанавий афсонавий образга ўхшаш.

⁴⁸ Ноизчил — масалан, Ахиллнинг кайфиятидаги ўзгаришлар.

⁴⁹ «Орест» — Эврипид драмаси. «Сцилла» — Тимофей дифирамби (унда Одиссей дўстларини Сцилла еб қўйгани учун қайғуради). «Меланиппа» — Эврипиднинг шу номдаги трагедияси. (Унда Меланиппа аёлларга хос бўлмаган нутқ сўзлайди.)

⁵⁰ Эврипиднинг «Медея»сида қаҳрамон аёлни воқеадан олиб кетиш учун театр машинасидан фойдаланилади.

⁵¹ «Эдип»даги мантиққа зид воқеа. Чамаси, Эдип узоқ йиллар давомида Лайининг ўлими сабабини суриштириб билмаганлиги ҳақида гап бораётган бўлса керак.

⁵² Трояликлар баҳодир Гектор юнон баҳодир Патроклни ўлдиради. Патроклнинг дўсти Аҳилл яккама-якка жангда Гекторни ўлдиради, шунда ҳам ғазаби босилмай, унинг жасадини жанг аравасига боғлаб шаҳар атрофида судраб айлантириб юради. Оқсоқоллар ҳар қанча насиҳат қилсалар ҳам Аҳиллнинг ғазаби босилмайди.

⁵³ Афсонага кўра, аждаҳо тишидан дунёга келган кадмликларнинг баданида найза изи бор экан. Милоддан ав. IV аср шоири Каркин драмасида Фиестнинг фил суягидай оппоқ елкаси юлдуздай ярақлаб турар экан. Софокл трагедиясида малика Тиро Посейдондан туққан фарзандларини тоғорачага солиб дарёга оқизиб юборади. Бегона элларда ўсган болалар улғайиб ватанига тоғорачани олиб қайтишади, онаси шу белгидан фарзандларини таниб қолади.

⁵⁴ «Тўқувчи моқисининг овози» — Терей томонидан зўрланган ва тили кесиб ташланган Филомела дастгоҳда матоҳ тўқиб,

бўлган воқеани тасвирлайди ва шу матоҳни Терейнинг хотини Прокнага юборади.

⁵⁵ Бу асарларнинг сюжети бизга равшан эмас.

⁵⁶ «Одиссей — сохта хабарчи» асари ҳақида ҳам бизда етарли маълумот йўқ.

⁵⁷ *Merostes politikos* — «Никомах этикаси»нинг бошланишида ҳам сиёсатни фанларнинг меъмори деб улуғлаш фикри бор (Юнонча сиёсат — политикос, давлат деганидир — М.М.).

⁵⁸ *Sproydaion einai aretas ekhein* — Арасту учун фазилат ва яхшилик ташқаридан буйирилувчи фармон эмас, балки шахсий ва ижтимоий амалиёт ишидир: руҳий ҳолатнинг мусаффо, ишончли ва яроқли экани хатти-ҳаракат ва қилмишларнинг тўғрилиги гаровидир.

⁵⁹ Этика — ахлоқ сиёсатнинг бир қисми, аммо полис (шаҳар-давлат) адолат ва дўстлик асосига қурилса, сиёсат — ахлоққа мутлақо боғлиқ бўлиб қолади. Шундай алоқадорлик эътиборга олинса, сиёсат оқилоналиги (ҳарбий санъат, иқтисод ва риторикага эмас) балки ахлоққа боғлиқдир. Кейинги уч соҳа сиёсатга бўйсунди, ахлоқ эса сиёсатни бошқаради. Арасту бу ерда сиёсат ва ахлоқни яхлит ҳодиса деб билувчи Афлотун билан ҳамфикрдир. («Давлат ёки Адолат ҳақида» асарининг номига эътибор беринг.) Афлотун полис, шаҳар-давлат ва «кўнгил шаҳри», сиёсий фаолият ва ички, маънавий фуқаролик тушунчаларининг яқинлиги ҳақида гапиради. (Афлотун фикрича) болалар тарбияси — уларнинг кўнгиллари шаҳрида фаровонлик сиёсати ғояларини сингдириш (гуллатишдир). Арасту ҳам кўнгилдаги фуқаролик билан ташқи фуқаролик, кўнгил тузуми билан давлат тузуми яқин бўлиши зарурлигини айтади. Иккала алломанинг бу ҳақдаги фикрида фарқ шундаки, Афлотун учун «кўнгил шаҳрида» самовий, илоҳий қонунларни жорий қилиш муҳимдир (ислом файласуфларининг давлат сиёсатига қарашлари ҳам Афлотун фалсафасига жуда яқиндир, шу туфайли Шарқда Арастудан кўра Афлотун фалсафаси машҳурроқ эди. Қаранг: Форобий. Талхиси навомиси Афлотун — Афлотун қонунларнинг моҳияти ҳақида. Урфон Отажон таржимаси. Форобий. Фозил одамлар шаҳри. Муҳаррир: М.Хайруллаев. Тузувчи. М.Маҳмуд) Афлотун учун кўнгилдан ташқаридаги давлат фуқаролар (ва раҳбарларнинг — М.М.) ички, руҳий оламининг фақат модели — нусхаси ва

рамзидир. Арасту учун эса, одамларнинг кўнгиллари тузуми фуқаро ва давлат тузуми билан боғлиқлиги, инсон ўзлигини топиши учун умум (халқ) иши (инсонпарвар сиёсат) зарурдир. Унинг фикрича, бир инсон учун яхшилик қилишдан, кўпчилик, халқ учун яхшилик қилиш афзалдир (аммо бунинг учун аввал айрим инсонларга яхшилик қилиш керак. — М.М.)

⁶⁰ Арастунинг пифоғурчилар ҳақидаги асари сақланиб қолмаган. Қуйироқда, I китобнинг 33-бобида Арасту пифоғурийлар адолати — «ўзаро тенг жазо олиш» (to antipepontes) ўзига ўзи кўпайтирилган сон-квадрат ҳақида гапиради. Бу ерда фақат тенг жазо эмас, балки миқдорлар мутаносиблиги — ўзаро пропорционаллик ҳақида гап боради.

⁶¹ Этика, ахлоқ илмининг вазифаси табиий фазилат, яхшиликларни ўйлаш, ният қилиш, кўпайтириш соҳасида амалий ишлар қилишдир. (Ҳаётдан узоқ) ғояларни мушоҳада қилиш эса одамни чалғитиб, совуққон қилиб қўйиши мумкин. Арасту мазкур I-бобнинг ҳаммасида Афлотуннинг оламини мавжуд олам ва ғоялар оламига бўлиши фалсафаси билан баҳс қилади.

⁶² «Никомах этикаси»да илоҳий шодликнинг соддалиги айтилади (VII китоб, 15-боб). «Метафизика»да Худон таолонинг ўз бунёдкорлик фаолиятдан роҳатланиши (XII китоб, 7-боб) ва «Политика»да Ҳақ таолонинг меҳрибонлиги, раҳмати, жаннатий шодлиги ҳақида фикр юритилади (VII китоб, 1-боб).

⁶³ Арасту «ёки» деганида кўпинча аввалги тезиснинг зидди, раддини айтади. Ахлоқий неъмат мавҳум ғоя эмас. Ахлоқий неъмат: 1. Ҳар бир аниқ мавжудот учун яхшилик эканлигини; 2. Ғояни; 3. Умумий тушунчани; 4. Индукция натижасини англатади. Биз бу ерда биринчи маънони қабул қилдик.

⁶⁴ Афлотуннинг ўзи ғоялар ҳақида аниқ ва абстракциясиз ўйлашни ва гапиришни билар эди. Арасту, бу ерда Афлотунни эмас, балки унинг фалсафий мактаби издошларининг мавҳум ғояларини танқид қилмоқда. Шу маънода амалий фан, санъат ва ҳунарнинг вазифаси неъматларнинг турлари ҳақида ўйлаш эмас, балки ўша неъматларни бунёд этишдир. Арасту фикрича, «Никомах этикаси»да ҳар қандай билим унинг ифодаси бўлган аниқ нарсалардан олинган, уларнинг ғояси ҳақида гапиришнинг ҳожати йўқдир.

⁶⁵ Epistemon pason — бу ерда фан — санъат ва ҳунар билан ўхшаш маънода олинмоқда. Учта «Этика»да ҳам Арасту фанни амалий фаолият сифатида тушунади.

⁶⁶ Арасту айтган, етишиш қийин бўлган «ўрталик», «ўртача йўл тутиш» тушунчаси «ўртача одам» маъносига зиддир. Бу ерда гап ифрот — ҳаддан ошишнинг ҳар икки қутбидан қочиб, марказий мавқеда туриш ҳақида сўз боради. Мисол учун «Оломон»га мансуб одамлар (ёрқин шахслардан фарқланиб — М.М.) гоҳ қизиққон-жаҳлдор, гоҳ лоқайд, гоҳ жуда мақтанчоқ, гоҳ индамас-писмиқ одамлардир. (Шарқ донишмандлари айтган олтин меъёр шудир — М.М.)

⁶⁷ Сукрот ва Афлотун фикрича, биз одамлар ўз ихтиёримиз билан эмас, балки нафсимиз буйруғига бўйсуниб, ёвуз ва гуноҳ ишлар қиламиз; бизни ақлсизлик (яхшиликлардан) маҳрум қилади», ғам-ташвишлар «мажбурлайди», лаззат, роҳатлар «йўлдан оздиради». Ёвузлик (кўпайишининг) сабаби жамиятнинг чала, номукамаллиги, ҳақиқий билимларнинг етишмаслиги ва (покиза, тўғри) яшашни билмаслигимиздандир.

⁶⁸ Бу ерда Искандарнинг Ҳиндистонга ҳарбий юришига ишора бўлмаса керак. Арасту кўпчилик асарларида Ҳиндистонни «жуда олис ўлка, у ёқдаги воқеаларга биз таъсир кўрсатолмаймиз», деб ёзади. Шуниси қизиқки, Афлотун ва Арасту кўпинча Миср донишмандлиги, илм-фанлари ҳақида гапирадилару, аммо ҳинд фалсафаси ҳақида индамайдилар. (Бизнинг ватандошимиз Абу Райҳон Беруний «Осорул боқия» ва «Ҳиндистон» асарларида ҳинд фалсафий таълимотлари ҳақида муфассал маълумотлар беради — М.М.).

⁶⁹ Юнонча: *kai anei tou prattein*. Афлотуннинг ақлга хос кўринмас гўзаллик (нуйс) ҳақидаги фикрини давом эттириб, Арасту шу гўзаллик қандай ифодаланишини айтади. Арасту учун севги ҳам агар ифодаланмаса, у севги эмасдир («Никомах этикаси», 1-боб. Ўша китоб, 2-боб).

⁷⁰ Сукрот жасурликни билимга боғлар экан, фақат оддий хабардорлик ва малакани назарда тутмайди, албатта. Сукрот фикрича, билим фазилат билан тенг ва у тўғри ўйлаш ва оқилликка яқиндир. Арасту фикрича ҳам фазилатлар шулардан келиб чиқади. Бу ерда ҳам Сукротнинг ўзи эмас, балки унинг таълимотини нотўғри талқин этувчиларнинг фикрлари рад этилмоқда.

⁷¹ Омир, Ҳомернинг «Илиада» («Илионнома») асаридаги юнонлар баҳодири Аҳиллга қарши курашувчи троялик қаҳрамон Гекторнинг жанг олдидаги айтган сўзлари — М.М.

⁷² Олий неъмат ор-номус эмас, бахтиёрликдир. (Бу ерда, албатта, ор-номус ҳам буюк неъмат, аммо) Арасту олижаноблик, олийҳимматни барча фазилатларнинг осмонига ўхшатар экан, бундай ҳиммат бошқа фазилатларга ҳам йўл очишини кўрсатади. Ана ўша фазилатларнинг барчаси — евдемония — бахтиёрликни ташкил этади ва у неъматлар орасида энг эъзозлиси (timion) деб ҳисобланади. («Никомах этикаси».)

⁷³ Бу хусусда «Никомах этикаси», IV китоб, 10-14-бобларга қаранг. Арасту бу ерда санаб ўтилган ўрталик — меъёрлардан 6 тасини (мустақил) фазилатлар қаторига қўшмайди: ёмонликдан норозилик, ўз қадрини билиш, уят ва камтарлик, ҳазил-мутойиба, хушмуомалалик, дўстпарварлик ва ҳақгўйлик. Булар барчаси «ҳаяжонли ҳолатларнинг ўрталиги» (pathetikai mesotetes)дир. Уларни қисман аффектлар (руҳий камчиликлар) — нуқсонли ҳиссиёт, эҳтиросларга, қисман ҳали камол топмаган табиий, туғма фазилатлар қаторига киритади (арастушунос олим В.В.Бибиҳиннинг бу фазилатларни Арасту шундай талқин этганлиги ҳақидаги изоҳларига биз қўшилмаймиз. Чунки Арасту бундай қадрли хислатларни аффектлар — нуқсонлар қаторига қўшиши мумкин эмас — М.М.).

⁷⁴ Афлотун адолатни «мукаммал фазилат» дейди. У «Давлат» асарида ҳам адолатни барча фазилатларнинг етакчиси, дейди. У, «Адолат олижанобликдан ва ҳатто оқилликдан ҳам юксакроқ фазилатдир, чунки адолат бошқа барча фазилатларни ўз ичига олади, шу маънода у барча фазилатлар жамидир» (hole arete) деб ҳисоблайди. Чунки адолат фуқаролардан (айрим) фазилатларга эга бўлишни эмас, балки (илоҳий) қонунларга амал қилишни талаб этади. («Никомах этикаси», V китоб, 3-боб). Арастунинг адолатга оид бу фикрини И.Кант сал ўзгартириб: «Бизга тепамизда юлдузли осмон, қалбимизда маънавий фармон (илоҳий қонун) бўлса. бас», деб ифода қилган эди (И.Кант. «Амалий ақлни танқид» асари. Хулоса).

⁷⁵ Қаранг: «Никомах этикаси». V китоб, 3-боб. Арастунинг «Адолат *pros heteron* (бошқаларга нисбатан)» деган фикри Афлотуннинг кўнгил хотиржамлиги, ўзимизга адолат, деган фикрига қаршидир. (Яхши, теранроқ ўйлаб қаралса Афлотун ва Арастунинг бу фикрлари ўртасида зиддият йўқдир — М.М.).

⁷⁶ Афлотуннинг «Республика» асаридаги эҳтиёж сабабли айирбошлаш назариясини Арасту «Никомах этикаси», V китоб, 8-бобида муфассал баён қилган.

⁷⁷ Юқоридаги 4-изоҳга, шунингдек, «Никомах этикаси», V китоб, 8-бобга қаранг.

⁷⁸ Κοινοно γαρ hoi politai tines. Кенг маънода: «Фуқаролар ўзаро умумий (мулкларга) эга бўлгани, яъни тенг ҳуқуқли бўлгани учун ҳамжамият (бу ерда жамият маъносида) тузадилар».

⁷⁹ Афлотунда, шунингдек, софистларда, кейинроқ стойикларда учрайдиган *orthos logos* — «чин ақл» иборасини Арасту ўзининг меъёр (ўрта йўл тутиш) таълимотига асос қилиб олган. Афлотун ҳам «Республика» асарида «Доимо ўрта йўлни топишни билиш керак» деган эди (X китоб, 619а бобида). Инсон ақлли мавжудот (*logon ekhon*), шундай экан, у асл руҳи, ўзлигини топиш учун ҳар қандай тушуниш эмас, балки энг тўғри тушуниш асосида иш тутиши керак. Айни вақтда *orthos logos* — қарама-қарши қутблардаги гуноҳлардан қочиш учун тўғри мавқе, нисбатни, яъни фазилатни топишдир. Арасту фикрича, оқилона фазилатларни ва фозил ақлни фикрий мантиқ йўли билан топиш мумкин эмас (ёки топиш қийин), меъёрни қалбан ҳис этиш керак. Амалиётнинг сўнгги мезони ҳис-туйғудир.

⁸⁰ Арасту таълимотида оқилона ҳис-туйғу (*aisthesis*) — баъзан логос (ақл)дан устундир. Фақат индивидуал, шахсий муайян ҳолатгина эмас, балки англашнинг биринчи асослари ҳам «оқилона туйғу» билан топилади. «Оқилона ҳис-туйғу» (*aisthesis*), дастлабки сезги нуйс (*noys*) билан тенгдир.

⁸¹ Бунёд этиш ва ясаш (*poesis*) ижро ва ҳаракат (*praksis*)ларнинг фарқланиши ҳам Афлотунга ва ундан ўтиб, Ҳесиодга уланади.

⁸² Сукрот софистларга қарши чиқиб, фазилатни билим ва ақлга тенглаштиради. (Юқорида, 70-изоҳга қаранг). «Ҳозирги файласуфлар» (Яъни, Афлотун академиясининг барча шогирдлари ҳам Афлотунга издош эмас эдилар) топган *kata ton orthon logon* (тўғри ўйлаб иш тутиш) дастурини баъзилар ақлга бўйсунмайдиган фазилатлар ва ақлга зид бўлмаган фазилатлар деб тушундилар. Арасту эса *meta tou orthos logos* (тўғри ўйлаш асосида ва қалб амри билан) деб ўрта йўлни ифода қилди: бунда фазилат, эзгулик, ақл — логосда йўқолиб ҳам кетмайди, аммо ақлга зид иш тутмайди ҳам. Бу ғоя аслида Афлотунда ҳам бор (*meta phroneseos*).

⁸³ Юқорида тилга олинган (72, 74-изоҳларга қаранг) олижаноблик ва адолат, яна оқиллик (*phronesis* — фронесис) ўз энтелехиясида (кўнгил интилишларининг «тўғри ўйлаш» билан қўшилганида) амалда барча фазилатларни ўз ичига олади. Бу Афло-

тун айтган намунали, мукаммал сиёсат давлатнинг барча қис-
мларини бошқарганидек, бу фазилатлар мажмуаси ҳам дил,
кўнгил хатти-ҳаракатларини бошқаради. (Форобий. «Фозил
шаҳар одамларининг қарашлари» асарида бу масалани янада
чуқурлаштириб, шаҳар-давлат бошида турган одамда барча за-
рур фазилатлар етишмаса, турли фазилатлар соҳиблари бирла-
шиб, давлатни адолатли бошқарадилар, дейди. Бунда Форобий
парламентли республика тузумига хос коллегиял ташкилот —
Олий Кенгаш ёки Олий Мажлис аъзолари ақлий кучлари ва фа-
зилатлари биргалашиб, давлатни адолатли бошқаришларини
кўзда тутди — М.М.).

⁸⁴ Кўнгилнинг эҳтиросли интилишлари билан «тўғри ўйлаб
иш тутишнинг уйғунлиги (энтелехия) Арасту ахлоқий таълимоти-
да жуда муҳим бўлганидан, у ички курашлар давомида эришила-
диган вазминликнинг ўрни қаерда эканлигини белгилай олмай-
ди. Шунга кўра, тийиқсиз одам ахлоқсиз, бузуқ одамдан яхши-
роқ деган фикрга келади. (Рус арастушуноси В.В.Бибихиннинг
бу талқини тўғри эмас. Бу ерда Арасту масаланинг жуда ўткир-
лигини ҳисобга олиб, шу тарзда ўртага қўйган. Мазкур масала
жуда кўп муҳокамаларга арзийди — М.М.).

⁸⁵ Арасту кичик Суқротдан фарқлаш учун шундай дейди. Бу
сўзни «Муҳтарам, ёшулли Суқрот» деб ҳам таржима қилиш мум-
кин. Суқрот фикрича, пухта билим — кўнгилдаги энг ҳукмрон
қобилиятдир. Шу маънода бирор соҳада пухта билимли одам
иродасизлик қилди, деб бўлмайди: бу ерда иродасиз дейилаёт-
ган одам шунчаки ҳаётдан нима исташини ўзи яхши билмайди.
(Бу масаланинг шундай шарҳланишига ҳам биз қўшилмаймиз.
Бу ҳақда алоҳида фалсафий рисоалар ёзиб, чуқурроқ ва тўғри-
роқ шарҳлаш мумкин — М.М.).

⁸⁶ Sophrosine нинг оқиллик ёки сўзнинг этимологий (келиб чи-
қиш) маъносига кўра «ҳалол» дейиш мумкин. Чунки бу ерда шун-
чаки, босиқлик, вазминлик ҳақида эмас, балки нопок, гуноҳли
ишлардан сақловчи мукаммал фазилат ҳақида гап боради. (Бу
оқиллона шарҳга биз ҳам қўшилаемиз — М.М.).

⁸⁷ Арасту «Никомах этикаси»да бу ҳақда кенгроқ тўхталган
(VII китоб, 5-бобда).

⁸⁸ Бу иборалар Арастунинг «Биринчи аналитика» асаридан
кўра, «Топика» асарида кўпроқ учрайди. Баъзи асарларини адаш-
тириб юбориш Арастуга хос эмас.

⁸⁹ Яъни, босиқлик, вазминлик, мақтовли тўлиқ фазилат бўлма-са-да, у доим фазилатдан узоқ эмас.

⁹⁰ Матн «Никомах этикаси»га қараб тўлдирилди (VII китоб, 6-бобга қаранг).

⁹¹ Фақат гапида туриш (принсип) учун ёмонлик қиладиган одам энг ёвуз одамдир. Сиракузалик Дионисий (бу шахс «Политика» («Сиёсат») ва «Риторика» («Хитоба»)да ҳам тилга олинади), шунингдек, Афлотуннинг хоин шогирди, Хераклея тиранни Фаларид шундай одамлар эди.

⁹² Арасту этикасига хос психоанализ — руҳ таҳлили бу ўринда асосий мавзу сифатида талқин этилади. Арасту психологияси — ривожланган фан даражасида, аммо унинг ҳозирги психологиядан фарқи — Арасту руҳий касалликларни эмас, соғлом руҳий ҳолатларни гадқиқ этган.

⁹³ Сўзлар ўта ихчамлигидан бу ўринни тушуниш қийин бўлиб қолган. Эҳтимол, бундай маъно кўзда тутилган: биров учун ёмон кўринган ҳузур-ҳаловатли иш бошқа одам учун бошқа вақтда ва бошқа ўринда неъмат бўлиши ҳам мумкин. (Арасту фикрича), чинакам роҳат, ҳузур-ҳаловат доимо аниқ, шахсий иш бўлиб, у ҳаёт тажрибасига, санъаткорлик ва зийракликка ҳам боғлиқдир. Ф. Дирльмайер фикрича, Арасту ҳедонизми (роҳатпарварлиги) шу қадар руҳланганки, бу сўз ҳатто ўз маъносини йўқотган (яъни, мутафаккир моддий лаззатдан кўра, руҳий лаззатларни афзал кўрган — М.М.). Шу маънода Арасту эвдемонизм (ҳаётпарварлик)нинг мумтоз вакилидир. Аммо унинг эвдемонизми ҳедоний эмас, балки аретоложий (фазилатлар эгасига хос) эвдемонизм эди (Лебедев А. Аристотель. Фалсафа энциклопедик луғати. М., 1983, саҳ.37, русча).

⁹⁴ Яъни: агар илмлар роҳат бермаса, умуман роҳатнинг кераги йўқ бўлиб қолади. «Роҳат берувчи илмлар» ибораси Афлотуннинг «Ҳорғий» асаридан олинган.

⁹⁵ Тўғри, яъни эзгу ақлга мувофиқ келмайдиган, ёвузлик, ёмонлик учун ишлатиладиган фазилатни умуман фазилат деб бўлмайди. Инсоний майлларнинг логос (ақл) ва маънавий-ахлоқий фазилатлар билан боғлиқлиги Арасту фикрича, инсон табиати, жавҳаридан келиб чиққандир.

⁹⁶ Дирльмайер шарҳи: «Арасту бахтли тасодиф, омадни гоҳо «натижа» эмас, «сабаб» деса ҳам бу фикрини ойдинлаштириб, яна бундай дейди: «Омаднинг сабабкори — бизнинг фазилати-

миз ва яхшиликка, неъматга интилишимиздир. Мабодо агар ёмонликдан яхшиликни афзал деб билмаганимизда бизга яхшилик қаёқдан келар эди? Шу маънода омад — сабаб эмас, натижадир».

⁹⁷ Анъанага кўра, kalokagatia — калокагатия (маънавий гўзаллик) ички, руҳий қадр-қимматнинг ташқи неъматлар билан қўшилишидир. Аммо Арасту бу фикрни яна теранлаштириб, инсонни ташқи неъматларга (бойлик, мансаб ва ҳоказоларга) эришганида ҳам айнитмайдиган фазилатлар соҳиби маънавий гўзалдир, дейди.

⁹⁸ I китобнинг 34-бобига ва 79, 82-изоҳларига қаранг. Арасту бу ерда «Мувофиқлик» ва «биргалик» сўзларининг фарқига эътибор бермайди. Уламолар сезганидек, Арасту кўпинча ўзи ихтиро қилган техник терминларга унчалик эътибор бермайди. (Кенни А. Аристотель этикаси. Оксфорд, 1978, саҳ.220).

⁹⁹ «Зоғча зоғчанинг кўзини чўқимайди», «тенг тенги билан». Қаранг: «Никомах этикаси», VIII китоб, 2-боб.

¹⁰⁰ «Ит ва гишт», «қурғоқ ер ва ёмғир». Яна 90-изоҳга қаранг.
¹⁰¹ Эврипиднинг «Орестея» трагедиясидан. М.Гаспаров таржимаси.

¹⁰² Қаранг: Арасту. Метеорология. II китоб, 2-боб.

¹⁰³ Эврипиднинг «Орестея» асаридан.

¹⁰⁴ Худо — одамларнинг хулқига доир фан мавзуи эмас.

(Арасту инсон хулқи ҳақидаги илмлар оддий мавзу, Худон таолонинг таважжуҳи бошқа, илоҳий мавзудир, демоқчи — М.М.).

¹⁰⁵ Одатда қаҳрамон ёки паҳлавонни (лоф бўлса ҳам) Иккинчи Ҳеракл, деб атар эдилар. Бу ерда инсон соддадиллик билан ўзига жуда юксак баҳо беришига киноя қилинмоқда.

¹⁰⁶ Инсон дўстида, кўзгудаги каби, ўзини билиши Афлотуннинг шу ҳақдаги фикрини шарҳлаш ва ривожлантиришидир. (Ислом файласуфи имом Муҳаммад Фаззолий «Кимиёи саодат» асарида бу фикрни жуда кенг ва теран шарҳлайди — М.М.).

¹⁰⁷ Бу ерда фикр узилса ҳам матн таҳлилидан англашилишича, фақат эвдемонизм (бахтиёрлик) масаласи таҳлил этилмай қолган. Эҳтимол, қадимги тўлиқ нусхада бу мавзу чуқурроқ очилгандир. Аммо асарни кутилмаган ўринда тугаллаш Арастуга хос хислатдир. (57–107-изоҳларнинг муаллифлари В.В. Бибихин ва Маҳкам Маҳмуд).

¹⁰⁸ Диалектика — грекча диалог, суҳбат маъносида. Афлотун (Платон) фикри: «Диалектик — савол бериб, тўғри жавоб изловчи одам. Диалектика санъати — деҳқон далага уруғ сепганидай, донишманд кўнгилларга уруғлар сепеди, улардан ҳақиқат униб чиқади ва бу ҳосил абадий, ўлмас бойликдир».

¹⁰⁹ Энтимема — ақлда кўзда тутилган далил, мантиқий хулоса. Икки таниш мулоҳазадан учинчи — янги хулосани чиқариш. У риторик силлогизмдир.

¹¹⁰ Аэропаг — қадимги Грецияда демократик тузум даврида пойтахт (Афина) асосий майдонида белгиланган вақтларда халқ тўпланиб, давлат масалаларини қандай ҳал этишни муҳокама қиладиган жой.

¹¹¹ Силлогизм ёки энтимема — икки таниш фикрдан учинчи, янги хулосани чиқариш.

¹¹² «Топика» — Арасту асари. Унда исботлаш санъатида кўпчилик тан олган, эътироф қилган фикр, ҳикматли сўзлар, халқ мақоллари исбот учун келтирилиши айтилади.

¹¹³ Донишманд Прокл (412—486) Афлотуннинг «Кратил» асарига ёзган комментарийси — шарҳида «Арасту ва софистлар фақат риторика ва фақат диалектика санъатлари одамларни ишонтира олади ёки хато фикрдан қайтаролади» дейди.

¹¹⁴ Ритор (нутқшунос) ва нотиқ Исократ (Перикл замондоши 436—338) риторика санъати ҳақида бундай дейди: «Риторика — вужудга эмас, руҳга алоқадор энг муҳим масалаларни ҳал этиш билан шуғулланади». (Македония Афинани босиб олганида Исократ қул бўлишни истамай, ўзини ҳалок қилган).

¹¹⁵ Арасту диалектика ва софистикани таққослаб айтади: «Диалектикани билувчи — ҳақиқий донишманд, софистика эса сохта донишмандликдир». М.Форобий софистикани — муғолата — хато фикрлаш, дейди.

¹¹⁶ Плутарх («Қиёсий ҳаётномалар»да) Демосфен билан Фокионни таққослаб, биринчиси — энг буюк нотиқ, иккинчиси энг моҳир нотиқ эди», дейди. Демосфен тингловчиларга нутқи билангина эмас, балки мардона ҳаёти билан ҳам таъсир ўтказарди. Эврипид трагедиясида ҳалок бўлган Гекторнинг онаси (Гекуба) Оддисейга бундай дейди:

Сен сўзламасанг ҳам,
Греklarнинг кўнглини
ром этасан жозибанг билан...

¹¹⁷ Арасту эҳтирослар ҳақида «Риторика»нинг II китобида кен-
гроқ, муфассалроқ фикрлайди.

¹¹⁸ Арасту «Никомах этикаси»да («Катта Ахлоқ китоби»да
ҳам) сиёсатшунослик илми билан риторика, стратегия, эконо-
мика яқинлигини айтган эди («буларни билганлар энг қобили-
ятли одамлардир»).

¹¹⁹ Йўллаш, грекча **эпагога**, хусусий, якка нарсалардан уму-
мий билимга йўлловчи индукция усулидир. Арасту. (I — Анали-
тика, 2-китоб)

¹²⁰ Энтимема билан силлогизмнинг алоқадорлиги ҳақида 2-
изоҳга қаранг. Арасту «II — Аналитика» асарида бундай дейди:
«Нотиқлар бошқаларни ё индукциянинг бир тури бўлган мисол-
лар билан ёки силлогизмли энтимемалар (асословчи фикрлар)
билан ишонтирадилар».

¹²¹ «Топика», I китоб. 10-боб.

¹²² Арастунинг «Методика» асари бизгача етиб келмаган (ёки
у бизгача бошқача номда етиб келгандир — М.М.). Дигоген
Лаэртий (II аср) ёзишчи, «Методика» 8 китобдан иборат бўлган.

¹²³ Суқрот (469—399) — Афина донишманди, ҳақиқатни то-
пишнинг диалектик усулини (йўлловчи, зиддиятларни аниқлаб,
ҳал этувчи савол-жавоблар усулини) кашф этган. У Греция маъ-
жусийларининг кўпхудолигини тан олмагани учун ўлимга ҳукм
этилган. Афлотун (Платон) «Суқрот аполлогияси», «Критон» ва
«Федон» асарларида донишманднинг сўнги кунлари ва соатла-
рида айтган фикрларини муфассал баён қилган. Яна қаранг:
Ксенофонт. Сократические сочинения. М.: Академия, 1935.

¹²⁴ Дориэй — атлет (курашчи) Родосли Диагорнинг ўғли. Олим-
пия ўйинларида кураш (панкратий) бўйича уч марта ғолиб
бўлган. Афина — Спарта урушида Спарта жангчиси сифатида
Дориэй асир тушган. Лекин, спортдаги шон-шухрати сабабли
озод қилинган. Булар ҳақида Павсаний «Эллада тавсифи» аса-
рида ёзади.

¹²⁵ «I — Аналитика», I китоб, 8-боб.

¹²⁶ Грекча **тестог** сўзи «белги» ва «мақсад» маъноларини анг-
латади.

¹²⁷ «1-Аналитика», 2-китоб (энтимема ҳақида).

¹²⁸ Сиракуза (Сицилия) тиранни Катта Дионисий. Унинг ўғли Кичик Дионисий ҳам тиран эди. У, Афлотунни ўлимга ҳукм қилганида жияни Дион устозини тилаб олгач, Афлотунни қул қилиб сотиб юборишган. Қаранг: Плутарх. «Дион». («Қиёсий ҳаётномалар»). Писистрат — Афина тиранни, у айёрлик билан ўзига шахсий соқчиларни кўпайтирган. Феаген — Мегара тиранни.

¹²⁹ Аподиктив — мантиқ термини: тўла ишонтируви фикр.

¹³⁰ Арасту. Топика. I-китоб, 1-боб.

¹³¹ Эпидейктив нутқ — тантанали нутқ, бирор жуда муҳим воқеага бағишланган нутқ.

¹³² Ахилл — Гомер «Илиада»си қаҳрамони. Пелей ва Фетида (сув париси)нинг ўғли. Патрокл — Троя жангчиси, Гектор уни жангда ўлдирган (Гекторни Ахилл ўлдирди). «Илиада»нинг XIX қўшиғида Ахиллнинг тулпори Ксанф тилга кириб, унинг ўлимини башорат қилади. Уни Гекторнинг укаси Александр — Парис товонига ўқ отиб ўлдирди.

¹³³ Риторика ҳақиқий ишонтирувчи усуллари билан диалектикага, ишончлига ўхшовчи фикр айтиш билан софистикага яқин туради.

¹³⁴ Арасту давлат бошқарувининг асосий уч турини: монархия, аристократия, тимократия (мулкдор) давлатини кўрсатади. Арасту фикрича: энг яхшиси монархия (агар подшоҳ тиран, золим бўлмай, адолатли, доно бўлса), энг ёмони — тимократия. (Перикл ва Демосфен демократия тарафдорлари эдилар). Арасту тиранияни чекланмаган ҳокимият деб қоралайди. Буни очиқ айтмасан-да, тиранни ўлдирган қаҳрамонларнинг ҳайкалларига ҳайрихоҳлигини билдиради. Тимократиянинг бошқача номи — олигархия — М.М.

¹³⁵ Бахт-саодат нималардан иборатлиги ҳақида Арасту «Никоммах этикаси»да ва «Ахлоқи кабир»да ёзади. Унинг фикрича, «ҳақиқий роҳат фазилатларга мувофиқ руҳий фаолиятдир» (психик энергия). Арасту «Риторика»да роҳат-фароғатни Сукрот руҳида (фазилат — арете), стоячилар руҳида (ўзидан қаноатланиш — автаркия), эпикурчилар руҳида (ёқимли ҳаёт — ҳевестон, хевдемония) талқин қилади ҳамда кўпчилик ўртамиёна одамлар фикрича, роҳат, лаззат — бойликда деган тасаввурни танқид қилади.

¹³⁶ Насл-насаб тозалиги. Афиналик нотик Исократ «Евагор ҳақида» нутқида унинг насл-насабини мақтайди.

¹³⁷ Афлотун (Платон) «Қонунлари»да эркакларга нисбатан аёлларни (писмиқ, айёр-қув, тартибсиз), қадри пастроқ деб таърифлайди. Арасту «Сиёсат» асарида Спарта аёлларининг ўзбошимчалигини, эрларига таъсир ўтказишини, уларга ҳатто Ликург бас келолмай, ўз қонунларида аёлларга эркинлик берганини айтади. Афлотун фикрича, аёлларни давлат ишларига жалб этиш зарарли бўлиб, ғаразғўйликни, молпарастликни кучайтиради.

¹³⁸ Мегарали Геродик — Косли Гипократнинг устози. У, Афинада гимназия очиб, шифобахш гимнастикани жорий қилган. У касалларнинг умрини чўзган, лекин касалини тузатолмаган. Афлотун «Давлат» асарида «У ўзини ҳам, беморни ҳам қийнаради» деб ёзади.

¹³⁹ Пентатл — беш кураш: югуриш, сакраш, кураш, диск — лаппак отиш, найза отиш. Панкратий — кураш ва муштлашув кўшилгани.

¹⁴⁰ Арасту «Табиёт» («Физика») асарида тўлиқ детерминизм — сабаб-оқибат боғланишларини чуқур ёритган. «Ўз-ўзидан ёки тасодифан бўлган деган нарсаларимизнинг ҳам сабаблари бор. Фақат баъзи сабабларни тушунишга инсон ақли ожизлик қилади».

¹⁴¹ Суқрот фазилатларга яна адолат, ҳалоллик, мардлик, ростликни ҳам қўшади (Афлотун. «Менон»). У, «Давлат» асарида бағрикенглик, олийҳимматликни чинакам файласуфлар фазилати, дейди.

¹⁴² Гомер. «Илиада», 1-қўшиқ.

¹⁴³ Гомер. «Илиада», 2-қўшиқ.

¹⁴⁴ Бу мақолни бошқа ҳеч қаерда учратмадик.

¹⁴⁵ Кеосли Симонид (мил. ав. VI—V асрлар) машҳур юнон шоири, Элегиялар ва хор (жўр) қўшиқларнинг муаллифи. Юнон қаҳрамони Беллерофонтнинг ўғли Главк трояликлар тарафида эди. Лекин, Коринфликлар грек бўлгани учун ўзларини, трояликларнинг душмани деб билганлар. Шу сабабли, Симониднинг бу байти уларга ҳақоратдай кўринади.

¹⁴⁶ Арасту барчага маълум юнон мифологиясидан мисоллар келтиради. Донолик илоҳаси (фариштаси) Афина урушда Одис-

сейни ҳимоя қилади. Уч фаришта — Афина, Гера, Афродита «Гўзаллар гўзалига» деб ёзилган олтин олмани талашиб қолганида, Троя шаҳзодаси Александр-Парис Афродитани энг гўзал деб, танлайди. Шу сабабли Афродита Парисга Спарта подшоҳи Менелайнинг гўзал хотини Еленани олиб қочишга ёрдам беради. Агомемнон бошлиқ юнонларнинг бирлашган қўшинлари Трояга, Парисга қарши уруш бошлайдилар. Аҳилл — Гомер «Илиада»сининг бош қаҳрамони.

¹⁴⁷ Леодамант — машҳур нотиқ Исократнинг шогирди, у ўз нутқида стратеглар Каллистрат ва Хабрийни Спарта билан сулҳ тузиш тарафдори бўлганлари учун айблайди. Хабрий мил.ав. 388-йилда Спарталиклар устидан ғалаба қозонган. Кейинроқ, сулҳ тузиш фикрига келган.

¹⁴⁸ «Барчасидан сув аъло» — шоир Пиндарнинг 1-Олимпия одасидан. Бу ерда шоир донишманд Фалеснинг олам мавжудотлари сувдан пайдо бўлган деган фикрига ишора қилган.

¹⁴⁹ Афлотуннинг «Горгий» асарида Суқрот «Ноҳақ иш қилувчидан ноҳақликка учраган одам яхшироқдир» дейди. Афлотуннинг «Кратон» асарида ҳам Суқрот — ноҳақликка ноҳақлик билан жавоб беришни қоралайди. Эврипид эса «Одамлар душманларига зарар етказишни истайдилар» дейди.

¹⁵⁰ Гомер. «Илиада», IX қўшиқ. Этолияли Мелеагрни хотини жангга бор деб қистайди.

¹⁵¹ Эпихарм (мил. ав. VI—V асрлар) — сицилиялик комедиянавис. Пифагорчилар издоши. Фалсафий асарларидан айрим парчалар сақланиб қолган.

¹⁵² Кеосли Симонид — шоирнинг собиқ балиқчи, Олимпия ғолиби би ҳақидаги одасидан.

¹⁵³ Ификрат — Афина стратеги. У оддий кўнчининг ўғли эди.

¹⁵⁴ Гомер. «Одиссея». Достон охирида Одиссей хотини Пенелопани безовта қилган куёвларни камонидан ўқ отиб, қириб ташлайди. Биргина Фемийни қўшиқчи шоир бўлгани учун омон қолдиради.

¹⁵⁵ Перикл (469—429 йилларда) — Афина давлат раҳбари, стратег, демократлар етакчиси, оташин нотиқ. Афина унинг даврида гуллаб-яшнаган. Қаранг: Плутарх. Қиёсий ҳаётномалар. I-том. Перикл. Бу ерда Пелопоннес урушининг биринчи йили жангда ўлган ёшларнинг дафн маросимида Перикл шундай дегани айтилмоқда.

¹⁵⁶ Бошқарув тузумлари ҳақида 134-изоҳга қаранг. Афлотун «Давлат» асарида яна аралаш тузумлар ҳақида ҳам гапирди. Спарта давлатининг тузуми гоҳ тиранияга, гоҳ энг демократик тузумга, гоҳ аристократияга, гоҳ монархияга ўхшаб кетади.

¹⁵⁷ Арасту. Сиёсат. IV китоб, 4, 5, 8-боблар.

¹⁵⁸ Энкомий — авваллари Олимпия ўйинларида ғолибни шарафлаб айтиладиган қўшиқлар, кейинроқ умуман мақтов сўзлари, нутқлар. Арасту «Никомах этикаси»да ёзишича умуман мақтов фазилатларга тааллуқли, энкомий эса ҳам руҳий, ҳам жисмоний қобилиятлар мақтовидир.

¹⁵⁹ Арастунинг «Эвдем этикаси»да, Афлотуннинг «Горгий» диалогидида айтиладики, баркамоллик, гўзаллик ҳам неъмат ва ҳузур берувчидир. Афлотунга нисбат берилувчи «Таърифлар»да «ажойиблик — неъматдир».

¹⁶⁰ Афлотуннинг «Менон» диалогидида фазилатлар муҳокама қилинади. Арасту «Никомах этикаси»да ёзади: «Роҳат, ҳузур фазилат билан боғлиқ руҳий фаолият бўлса, биз фазилат нималигини билишимиз зарур».

¹⁶¹ Саффо (Саффо) ва Алкей — VII—VI асрларда Лесбос оролида яшаган қадимги юнон шоирлари. Мелодия, мелика, яъни яккаҳон ашула шеърятти асосчилари.

¹⁶² Архилохнинг бир шеърисида содиқлик қасамига хиёнат қилган дўстнинг бошига кулфат ёғилганига ҳурсандлик ифодаланган.

¹⁶³ Бу одат ҳақида: Ксенофонт (Суқротнинг шогирди)нинг «Лакедемон (Спарта)ликларнинг давлат тузуми ҳақида», Элианнинг «Турли-туман ҳикоялар» асарларида айтилган.

¹⁶⁴ Паралогизм — исботлашда, баҳсда атайин мантиқий хатога йўл қўйиш (софистика).

¹⁶⁵ Афлотун «Менексен» диалогидида Суқрот тилидан айтади: «Афинада Лакедемонликларни (спарталикларни) мақташ ва Лакедемонда афиналикларни мақташ учун нотикдан маҳорат талаб қилинади».

¹⁶⁶ Юқоридаги 152-изоҳга қаранг.

¹⁶⁷ Кеосли Симонид Афина тирани Гипсийнинг қизи Архедика қабртошига ёзган битик-эпитафиядан. Изоҳи матнда кенгроқ берилган.

¹⁶⁸ Бу воқеанинг изоҳи ҳам матнда берилди (М.М.). Тиранкушларга атаб ишланган гуруҳли ҳайкал муаллифлари Критий ва Неосиот. (Агорода)

¹⁶⁹ Арастунинг бу таснифини қуйидагича ифодалаш мумкин:
Инсонлар қиладиган барча қилмишлар икки хил:

1. Билмасдан (беихтиёр); 2. Билиб (ихтиёрий).

I. Билмасдан (беихтиёр) қилинган ишлар ҳам икки хил:

1. Тасодифан; 2. Муқаррар.

Муқаррар ишлар ҳам икки хил:

1. Мажбурий; 2. Табиати, феъл-атвориға кўра.

II. Ихтиёрий, билиб қилинган иш-ҳаракатлар ҳам икки хил:

1. Одатга кўра; 2. Интилиш, эҳтирос сабабли.

Интилиш, эҳтирос сабабли қилинган ишларнинг ҳам икки тури бор:

1. Оқилона (яхшилиққа интилиб);

2. Ақлсизларча ишлар.

Ўз навбатида, ақлсизларча ишлар ҳам икки турли:

1. Жаҳл устида қилинган иш-ҳаракатлар;

2. Ҳаяжон, эҳтирос билан қилинган иш-ҳаракатлар.

¹⁷⁰ Арасту. Риторика. II-китоб, 11-боб.

¹⁷¹ Арасту. Риторика. I-китоб, 5-боб.

¹⁷² Арасту. Риторика. II-китоб, 2-боб.

¹⁷³ Роҳат, ҳузур-ҳаловат ҳақида қаранг: Арасту. «Никомах этикаси», VII китоб, 12, 13-боблар.

¹⁷⁴ Паросли Эвен. 8-парча (Дийл тўпламида). Арасту «Никомах этикаси»да шоир Эвеннинг одат давом этаверса табиатга айланиш ҳақидаги фикрини келтирган. Эвен номли икки шоир ўтган. Бири Афлотуннинг «Сукрот апологияси» (ҳимояси) асарида тилга олинган. Сукротнинг катта замондоши, софист.

¹⁷⁵ Эврипид. «Андромеда» трагедиясидан.

¹⁷⁶ Гомер. «Одиссейнома», XV қўшиқ.

¹⁷⁷ Гомер. «Илиада». XVIII қўшиқ.

¹⁷⁸ Гомер. «Илиада», XXIII қўшиқ. «Одиссейнома», IV қўшиқ.

¹⁷⁹ Эврипид. «Орест» трагедиясидан. Электранинг акаси Орестга айтган сўзлари. Арасту «Никомах этикаси»да ёқимли ўзгариш ҳақида бундай дейди: «Инсон табиати мураккаб, номукамал бўлганидан тез ўзгариб туради. (Яхши томонга) ўзгариш ёқимлидир».

¹⁸⁰ Афлотун, «Федр» диалогидан. Гомер ҳам «Одиссейнома»да айтади: «Ўхшатмаса учратмас, бу — Тангри иши».

Арасту айтади: Натурфилософлар (Демокрит, Гераклит, Левкипп ва бошқалар) табиат — ўхшашларни яқинлаштириб, такомиллашиб, тартибга тушиб боради, деб ҳисоблайдилар.

¹⁸¹ Эврипиднинг бизгача етиб келмаган «Антиопа» трагедиясидан.

¹⁸² Арастунинг кулгилилик ҳақидаги фикрлари, эҳтимол, «Поэтика»нинг йўқолган қисмларида бўлгандир. Мавжуд «Поэтика»да эса, қадим вақтларда комедиянинг келиб чиқиши баён қилинган.

¹⁸³ Арасту. Риторика. II китоб, 19-боб.

¹⁸⁴ Бу шахс бизга маълум эмас.

¹⁸⁵ Карфагеннинг Грециядан узоқлиги сабабли (Африканинг шимолида эди). Баъзи қадимшунослар Карфаген ўрнига Халкедон аҳли деб ўқийдилар, чунки булар уста товламачилар экан.

¹⁸⁶ Мизияликлар қўрқоқлиги билан танилган, бу ерда умуман аҳамиятсиз маъносида.

¹⁸⁷ Дион. Бу изоҳни матн орасида бердик (М.М.)

¹⁸⁸ Гелон — Сиракуза тирани. Каттабий ўйини: катта идишдаги сувда кичик идишларни чўктириш.

¹⁸⁹ Ясон — Фессалиядаги Фер шаҳар-давлатининг тирани, у атрофидаги давлатларни босиб олишга интилган, лекин ўлими ҳалақат берган. (Бу аввалроқ ўтган машҳур аргонавт Ясон эмас.)

¹⁹⁰ Арасту. Риторика. I китоб, 10-бобга қаранг.

¹⁹¹ Нотиқ Лисий динсиз Андрокидга қарши нутқида Периклнинг Худони инкор этувчиларни айблашда ёзилган ва ёзилмаган қонунлардан фойдаланиш мумкин деган фикрини келтирган эди.

¹⁹² Софоклнинг «Антихона» трагедиясидан. Изоҳи матн орасида берилди.

¹⁹³ Софоклнинг шу асаридан.

¹⁹⁴ Сицилиядаги натурфилософ, Акрагантли донишманд Эмпедокл (мил. авл. VI—V асрлар) айтишича, бутун олам ҳодисалари меҳр-муҳаббат, дўстлик ва душманлик ўртасида кураш сабаблидир.

¹⁹⁵ Элеяли Алкидамант — софист Горгийнинг шогирди, Исократнинг устози. Унинг 2 нутқи сақланиб қолган.

¹⁹⁶ Қаранг: «Риторика», I китоб, 10-боб.

¹⁹⁷ Шу асар, 6-бобда айтилган.

¹⁹⁸ Арасту. Риторика. II китоб, 2-боб.

¹⁹⁹ Юқорида, 147-изоҳга қаранг. Бу воқеа бошқа манбаларда учрамайди.

²⁰⁰ Софокл — мил. ав. V аср охирларида яшаган машҳур нотик. Бу трагедиянавис шоир Софокл эмас, ундан кейинроқ ўтган.

²⁰¹ «Риторика»нинг II китобида ҳам шу фикр учрайди. Арасту «Сиёсат» асарида Демосфен нутқларидаги каби «Энг адолатли оқиллик» ҳақида сўзлайди.

²⁰² Юқорида, 192, 193-изоҳларга қаранг.

²⁰³ Гомер. «Илиада», II қўшиқдан:

Саламиннинг ўн икки кемасин бошлаб,

Паҳлавон Аякс, Телемон ўғли ёрдамга келди.

Байтдан кўринадики, Троя уруши вақтида Саламин ороли халқи Афинага иттифоқчи бўлган.

Периандр — Коринф тиранни. Тарихчи Херодот уни зolim, ёвуз эканлигини айтади. Етти донишманднинг бири — Периандр бошқа шахс бўлса керак. Арасту айтган бу воқеа бошқа манбаларда учрамайди.

²⁰⁴ Клеофонт — Пелопеннес урушлари давридаги лашкарбоши, нотик. У Спарта талаби билан Афина деворларини бузишга қарши чиққани учун 30 тиран бошқаруви вақтида ўлимга ҳукм этилган. Бу шахс Лисий нутқида, Ксенофонтнинг «Юнонистон тарихи»да тилга олинган.

Критий Каллесахр ўғли. 30 тиран бошқаруви етакчиси. У ёшлигида Суқрот суҳбатларини эшитган, лекин тушунмаган. (Агар тушунса, тиранлар қаторида бўлмасди — М.М.)

Солон — Афиналик машҳур қонуншунос (мил.ав. VII—VI асрлар). Етти донишманднинг бири — Ҳикматларидан бири: «Сира ҳаддан ошманг». Қаранг: Плутарх. Қиёсий ҳаётномалар. Солон.

²⁰⁵ Фемистокл — Афинали давлат арбоби, машҳур лашкарбоши. Эрон-Юнон урушлари даврида Афина денгиз флотини кучайтирган, шаҳарни мустаҳкам қилган, Пирей бандаргоҳини қуришга бош бўлган. Фемистокл Саламин жангида Эрон флоти устидан ғалаба қозонган.

²⁰⁶ Суда (ёки Свида)нинг Византия лексикони (изоҳли луғати). Шу луғатда мақолни давом эттириб айtilган «баҳил, ҳасадгўй болага, сергап аёлга, ақлсиз гўдакка, қўшнининг итига яхшилиқ қилманг», деган фикр бор.

²⁰⁷ Эвбул — юнонистонлик нотик ва демагог, машҳур нотик Демосфеннинг рақиби. Эвбул стратег бўлган вақтида Афина

давлатининг ҳарбий қудратини оширишга эмас, ўйингоҳ, томошагоҳларга кўпроқ маблағ ажратиш ҳақида қонун чиқарган. Македония подшоҳи Филиппга сотилган ва Афинага зарарли сулҳ шартномасини тузган.

Харет — Афиналик лашкарбоши. У жасурлик ва олий ҳимматлик билан эмас, балки исрофгарчилиги, ёвузлиги, тарафдорларни сотиб олиши билан машҳур эди. У, Херонея жангида ўлган деб тахмин қилинади (мил. ав. 338 йил).

Бу ерда Аристофанга рақиб бўлган комедиянавис Платон ҳақида сўз боради. Асарларидан айрим парчаларгина бизгача етиб келган: Грекча: *Comikorum Atticorum fragmenta/ v/1/ lipsiac* (Лейпциг), 1880.

²⁰⁸ Арасту. Риторика. II китоб. 23-боб.

²⁰⁹ Колофонли Ксенофан (мил. ав. VI—V асрлар) — файласуф ва шоир, Элея фалсафий мактаби асосчиси. У, юнонларнинг мифологик «илоҳ»ларини ахлоқсиз ва Худо эмас, деб, Гомер ва Гесиод асарларининг «илоҳлар»га доир қисмини танқид қилган. (*108–209-изоҳлар ва шарҳларнинг муаллифлари Маҳкам Маҳмуд ва Назарбек Раҳим*).

²¹⁰ А.Ф.Лосеф. Античные теории в их историко-эстетической значимости // «Античные риторика». Изд.: МГУ, 1978. Стр.8.

²¹¹ Античные риторика. Москва. И.: МГУ, 1978. Стр. 17.

²¹² Ўша китоб, 19-бет.

²¹³ Ўша китоб, 102-бет.

²¹⁴ Античные риторика. Москва. И.: МГУ, 1978. Стр. 103.

²¹⁵ Буюк нотик Исократ ўз ватандоши, машҳур Демосфен каби македониялик Филипп ва Искандар истилочилигини кескин қоралайди. Херонеяда (Плутарх ватани) Македония греклар устидан галаба қозонганида (мил. ав. 338) Исократ заҳар ичиб ўлган.

²¹⁶ Античные риторика. Москва. Изд.: МГУ, 1978. Стр. 127.

²¹⁷ Античные риторика. Москва. Изд.: МГУ, 1978. Стр. 129.

²¹⁸ Арасту. Риторика. 3-китоб // Античные риторика. Москва. Изд.: МГУ, 1978, Стр. 149.

УСТОЗИ АВВАЛ	3
САНЪАТ ВА АДАБ НАЗАРИЯСИНИНГ ИЛК ДУРДОНАЛАРИ	16

ПОЕТИКА

(Нафис санъатлар ҳақида)

I. АСАР МАЗМУНИ	20
Поэзия ўхшатиш санъати	20
Тасвирлашнинг турли воситалари	20
II. ТАСВИРЛАНМИШ ҲАЁТНИНГ ХИЛМА-ХИЛЛИГИ	21
III. ТАСВИРЛАШНИНГ ТУРЛИ УСУЛЛАРИ	22
IV. ПОЭЗИЯНИНГ ТАБИЙ ПАЙДО БЎЛИШИ	23
Поэзиянинг тараққиёти ва бўлиниши	24
Трагедиянинг камолоти	25
V. КОМЕДИЯНИНГ МОҲИЯТИ ВА ТАКОМИЛЛАШУВИ	26
Трагедиянинг эпосдан фарқи	26
VI. ТРАГЕДИЯ. УНИНГ МОҲИЯТИ	27
Трагедия. Унинг унсурлари	27
Фабула ва унинг муҳимлиги	28
VII. ТРАГЕДИЯНИНГ ЯХЛИТЛИГИ	30
Трагедия ҳажми	30
VIII. ВОҚЕА БИРЛИГИ	31
IX. ВОҚЕАДА ЎЗИГА ХОСЛИК ВА УМУМЛАШМА	32
X. МУРАККАБ ВА СОДДА ФАБУЛАЛАР	34
XI. ТРАГЕДИЯНИНГ ИЧКИ БЎЛИНИШИ: МУШКУЛОТ, ТЎСАТДАН БИЛИШ, ЭҲТИРОС	34
XII. ТРАГЕДИЯНИНГ ТАШҚИ БЎЛИНИШИ	35
XIII. ТРАГЕДИЯНИНГ ТАРКИБИ	36
XIV. ҲАМДАРДЛИК ВА ДАҲШАТ УЙҒОТИШ	38
XV. ХАРАКТЕРЛАР	40
Характерларнинг изчиллиги ҳақида	40
Характерларнинг ҳаётийлиги ҳақида	41
XVI. БИЛИБ ҚОЛИШ	42
XVII. ЖОНЛИ ТАСАВВУР	43
Асарнинг умумий ва хусусий томонлари	44
XVIII. ТУГУН ВА ЕЧИМ	45
Трагедиянинг турлари	45
Яна тугун ва ечим ҳақида	46
Бир ва кўп фабулали трагедиялар	46
Воқеада хорнинг роли	47
XIX. ТИЛ ВА ФИКР	47

XX. НУТҚ БЎЛАКЛАРИ	48
XXI. ОТЛАРНИНГ ТУРЛАРИ	50
XXII. СЎЗ ТАНЛАШ	52
XXIII. ЭПОС, УНИНГ РИВОЯТ ЖИҲАТИДАН ТРАГЕДИЯГА ЎХШАШЛИГИ	54
XXIV. ТУРЛАР ВА ТАРКИБИЙ ҚИСМЛАРДАГИ ЎХШАШЛИК	55
XXV. ПОЭЗИЯДАГИ ҲАҚИҚИЙ ВОҚЕЛИК ТАСВИРИНИ ТАНҚИД ҚИЛГАНЛАРГА ЖАВОБ	58
XXVI. ТРАГЕДИЯНИНГ ЭПОСДАН УСТУНЛИГИ	62
Абу Наср Форобий. ШОИРЛАР САНЪАТИ ҚОНУНЛАРИ ҲАҚИДА	65
Абдусодиқ Ирисов. АРАСТУ «ПОЭТИКА»СИ ВА УНИНГ ШАРҚДАГИ ИЗДОШЛАРИ	74
Маҳкам Маҳмуд. «ПОЭТИКА» ВА ҲОЗИРГИ ЗАМОН АДАБИЁТИ	78
АРАСТУ «ПОЭТИКА»СИ ФОРОБИЙ ТАЛҚИНИДА	90
АРАСТУ «ПОЭТИКА»СИ ИБН СИНО ТАЛҚИНИДА	120
«АХЛОҚИ КАБИР» (Катта ахлоқ китоби)	
АРАСТУ ҲАКИМНИНГ «АХЛОҚИ КАБИР» АСАРИНИНГ ЎЗБЕКЧАГА ТАРЖИМАСИ ҲАҚИДА	128
«КАТТА АХЛОҚ КИТОБИ»	130
Ҳаёт неъматлари	132
Ҳаёт неъматларининг турлари	138
ИККИНЧИ КИТОБ	179
ЮНОНЧАДАН Т.МИЛЛЕР ТАРЖИМАСИГА ИЗОҲЛАР	220
РИТОРИКА (ХИТОБА) (Нутқ маданияти ва нотиқлик санъати)	
Биринчи китоб	224
Маҳкам Маҳмудов, Рашидхон Шукуров. АРАСТУ «РИТОРИКА»СИДА НОТИҚЛИК САНЪАТИ ВА МАЪНАВИЯТ МУАММОЛАРИ	299
ИЗОҲЛАР	328

Адабий-бадий нашр

АРАСТУ

**ПОЭТИКА. АХЛОҚИ КАБИР.
РИТОРИКА**

Муҳаррир
Наврўз БЕКМУРОДОВ

Тех. муҳаррир
Вера ДЕМЧЕНКО

Мусаҳҳиҳ
Зокир ЗАМОНОВ

Бадий муҳаррир
Уйғун СОЛИҲОВ

Компьютерда саҳифаловчи
Феруза БОТИРОВА

Босишга 16.03.2011 й.да рухсат этилди. Бичими 84x108 1\32.
Босма тобоғи 11,0. Шартли босма тобоғи 18,48.
Гарнитура «Lextimes Cug+Uzb». Офсет қоғоз.
Адади 500 нусха. Буюртма № 99.
Баҳоси келишилган нарҳда.

«Янги аср авлоди» НММда тайёрланди.

Лицензия рақами: АІ № 081

«Ёшлар матбуоти» МЧЖда босилди.
100113. Тошкент, Чилонзор-8, Қатортол кўчаси, 60.

Мурожаат учун телефонлар:

Нашр бўлими – 278-36-89; Маркетинг бўлими – 128-78-43

факс — 273-00-14;

web-сайтими: www.ibook.uz

e-mail: yangiasr@ibook.uz; yangiasravlodi@mail.ru